

เล่ม
๑

อย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๔
หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น

รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

๔๗ ปี บนเส้นทางสัมมาอารยมรรคของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์

แสงศิลป์ ใต้แสงตะวัน
๑๒ กย./๖๐

รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๑)

ISBN 978-616-91398-6-7

พิมพ์ครั้งแรก : พุทธจิกายน ๒๕๖๐
จำนวนพิมพ์ : ๗,๕๐๐ เล่ม
แบบปก : แสงศิลป์ เดือนหงาย
เพชรพันศิลป์ มณีเวช
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กัลล้นแก่น
โทรศัพท์/โทรสาร : ๐ ๒๗๓๓ ๖๒๔๕
พิมพ์ที่ : บริษัท ฟาอภัย จำกัด
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
จัดจำหน่ายโดย : สำนักพิมพ์กัลล้นแก่น
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร : ๐ ๒๗๓๓ ๖๒๔๕
ราคาบุญนิยม : ๙๕ บาท

❖ คำนำ ❖

“คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?” โดยสมณะโพธิรักษ์ เป็นคอลัมน์ประจำในหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” เริ่มลงตอนแรกในฉบับที่ ๒๘๖ เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

สำนักพิมพ์กัลลกันต์ได้รวบรวมเนื้อหาตั้งแต่ฉบับแรก (๒๘๖) ที่ตีพิมพ์จนถึงฉบับที่ ๓๐๑ เดือนสิงหาคม ๒๕๕๘ เป็น **“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๑)”** ในรูปแบบที่พอเหมาะแก่การอ่านศึกษา

หนังสือตามท้องตลาดหรือหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ในโลกอินเทอร์เน็ตก็ตาม จะต้องมีการหาทำนองสอนลูกให้รวย ทำอย่างไรจะรวยแบบก้าวกระโดด อายุน้อยร้อยล้าน ฯลฯ ประชันเนื้อหาเด็ดเคล็ดลับชนิดตาลายเลือกไม่ถูกอ่านกันไม่หวาดไม่ไหว คงมีชาวพุทธจำนวนไม่มากนักที่ทราบว่าการเป็นผู้มี “ธรรมะ” นับเป็นทรัพย์อันยิ่งใหญ่กว่าทรัพย์ใดๆ เป็นเศรษฐี (รวย) แท้...

เมื่อไม่ทราบคนส่วนใหญ่จึงสู่เส้นทางรวยแก่งแย่งแบบปฤชุนโลภีย์และเบียดเบียนกันและกันอย่างสาหัสสากรรจ์ เป็นดุจไฟนรกเผาไหม้ทั่วทั้งโลก

“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๑)” สู่ความเป็นเศรษฐีแท้ อธิบายธรรมะระดับโลกุตระด้วยภาษาเข้าใจง่าย สามารถลงมือปฏิบัติได้ทันที ผู้แสวงหาบางท่านอาจจะสงสัยสับสนในคำอธิบายบางช่วงบางตอนที่แตกต่างจากที่เคยรับรู้รับทราบมา หากเปิดประตูใจอ่านซ้ำทบทวนเพิ่มเติม ท่านอาจจะได้กุญแจไขข้อสงสัยที่เคยมีมานาน ประหนึ่งพบแสงไฟส่องสว่างทะลุอุโมงค์มืดในชีวิตก็ได้

กราบनมีสการขอพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ที่กรุณาอุตสาหะเปิดเผยแก่นธรรมสาระใน **“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร?”** แต่ชาวพุทธผู้ต้องการโลกุตรธรรมเป็นทรัพย์ประเสริฐให้แก่ชีวิต และขอขอบพระคุณทุกฝ่ายที่เสียสละจนกระทั่งงานสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ “เราคิดอะไร” ขอน้อมมอบ **“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๑)”** เป็นธรรมบรรณาการแด่สมาชิกและผู้มีอุปการคุณทุกท่าน

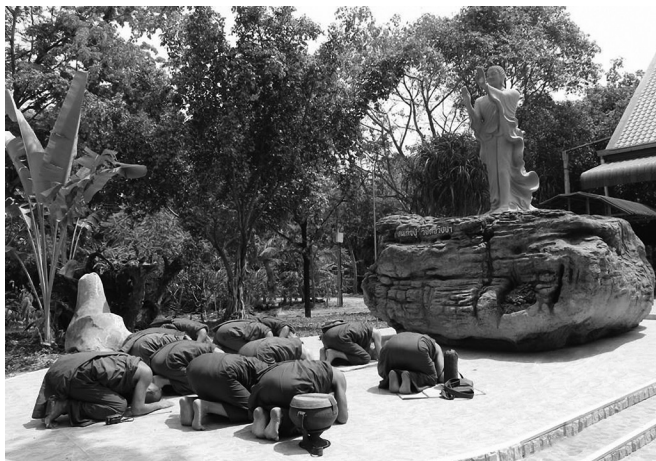
ด้วยความปรารถนาดี

กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร” สำนักพิมพ์กัลลกันต์

ในสังคมคนควรเป็นสังคมที่มีธรรมะ
จึงจะเป็นสังคมเจริญอยู่เย็นเป็นสุข

ในสังคมคนควรเป็นสังคมที่มีธรรมะ

จึงจะเป็นสังคมเจริญอยู่เย็นเป็นสุข

ปกติสามัญคนทุกคนก็อยากจะเป็นคนมี“ธรรมะ”กันทั้งนั้น
เป็นธรรมดา

ยกเว้นคนจิตวิปริต ที่จะไม่เอาธรรมะ

“ธรรมะ”ของศาสนาพุทธนั้น มีทฤษฎีที่ลุ่มลึกยิ่ง ผู้ศึกษา
อย่างลัทธิมาติกาแล้วปฏิบัติให้ลัทธิมาปฏิบัติจนถึงขั้น“ทำใจในใจของ
ตน”ได้ต้องแท้ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้า คือ “โยนิโส
มนสิการ” ก็จะได้“ธรรมะ”สมควรแก่ธรรม(ธัมมานธัมมปฏิบัติ)

ถามกันมาก ว่า ลัทธิมาติกาคืออะไร? จะเริ่มปฏิบัติธรรมะ
อย่างไร? การปฏิบัติธรรมะนั้นจะเริ่มต้นกันที่ตรงไหน?

จึงจะได้เป็นคนมี“ธรรมะ”กับเขาบ้าง

ตอบได้ทันทีที่ก่อนอื่น ว่า ศาสนาพุทธนั้น เริ่มต้นปฏิบัติอยู่
กับทุกอิริยาบถของตนเองนี้แหละ ปฏิบัติได้ทุกเมื่อไม่ต้องหาสถานที่

พิเศษ เพื่อปฏิบัติธรรมะต่างหากที่ไหนเลย

“สมาธิ”แบบพุทธทำได้ในทุกขณะ ที่มีกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมอยู่ ฉะนั้นแบบพุทธก็ทำได้ทุกเวลา トラบที่ยังมีลมหายใจเข้า-ลมหายใจออกแล้วมีสติสังวร(อานาปานสติ)

ไม่ต้องหยุดอยู่นิ่งๆ ไม่ต้องพักการงานใดๆเลย เหมือนอย่างที่เขาปฏิบัติ“ฌาน”สาธารณะแบบทั่วไป ที่รู้ที่ทำการกันแพร่หลาย

ส่วนสมาธิตามคำสอนของพระพุทธเจ้านั้น ทำการงานไปด้วย ปฏิบัติธรรมให้เกิด“สัมมาสมาธิ”ไปได้ ตามมรรคอันมีองค์ ๘

แต่วิธีปฏิบัติที่เกิด“สัมมาสมาธิ”นั้น พระพุทธเจ้าปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์”(๗องค์นะ)

ไม่ใช่วิธีหลับตาเข้าไปสู่ภวังค์ปฏิบัติ

มรรค ๗ องค์ก็คือ ปฏิบัติ..สัมมาทิฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ ไปด้วยกันในขณะที่มีชีวิตประจำวันสามัญนี้เอง

ผู้สนใจดูหลักฐานจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ มหัจฉตารีสกสูตร

ฉะนั้นแล การทำ“สมาธิ”ที่ปฏิบัติแบบพุทธ เพื่อได้“ธรรมะ”ไปถึงที่สุดนิพพาน

ซึ่งปฏิบัติในขณะที่มีชีวิตเคลื่อนไหวทำกรรมกิริยาอยู่ปกติ ธรรมดานี้เอง ด้วยการสมาทานศีลตามฐานะแต่ละคน แล้วปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔

ดำเนินมรรคก่อเกิดผลสัมตกผลิกลงเป็นอินทรีย์ ๕-พละ ๕ อยู่บนฐานปฏิบัติโพชฌงค์ ๗-มรรค ๘ นี่แหละหลักปฏิบัติ

ครบองค์รวมของโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ซึ่งไม่แตกต่างกัน
จากการปฏิบัติ “จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือไตรสิกขา เป็นต้น แม้แต่
ปฏิบัติทาน-ศีล-ภาวนา ก็การปฏิบัติเยี่ยงเดียวกัน ถ้าเข้าใจการ
ปฏิบัติแบบพุทธอย่างสัมมาทวิปฏิ

อันเป็นการปฏิบัติได้ทั้งในการคิดก็คิดได้ พิจารณาให้เป็น
สัมมาสังกัปปะ จะพูดก็พูดได้ แต่ต้องทำสัมมาวาจาให้เป็นผล จะ
ทำงานทำการใดๆก็กระทำไป แต่ต้องทำให้เป็นผลสัมมากรรมันตะ จะทำ
อาชีพก็ทำไป แต่ต้องทำให้สัมมาอาชีพจะเจริญสู่ผลถึงขั้นสูงสุดให้ได้

ด้วยการมีสัมมาวายามะ และสัมมาสติเป็นองค์รวมช่วยงาน
กันไปกับสัมมาทวิปฏิที่เป็นประธานในการปฏิบัติมรรค อันมีองค์ ๘

จึงจะสะสมผลเป็น “เอกัคคตาจิต” ที่มีผลของสมาธิ
แบบพุทธ แน่แน่นอนว่า ผลจิตย่อมแตกต่างจาก “เอกัคคตาจิต” ที่มีผล
ของสมาธิสามัญทั่วไป ซึ่งแพร่หลายกันอยู่ทั่วโลก

“สมาธิ” สามัญนั้นมิมาเก่าแก่นานกาล และมีอยู่ประจำโลก
เป็นสมาธิสาธารณะ

“สมาธิ” หมายถึงอะไร

สมาธิ หมายถึง ภาวะจิตนั้นแข็งแรงตั้งมั่น จากการ
ปฏิบัติ “ฌาน” แล้วจิตสะอาด จากนิวรณ ๕ จึง “สะสมจิต” ชนิดนี้
ตกผลึกลงเป็น “จิตตั้งมั่น” ที่ศัพท์เรียกว่า “สมาธิ” (เมื่อจิตนั้นอยู่เสมอ)

ซึ่งความเป็น “ฌาน” ก็มี ๒ แบบ

แบบสามัญแพร่หลายทั่วไป (meditation) ที่ปฏิบัติแบบ
หลับตาเพ่งกลืนเป็นต้น นี่ก็แบบหนึ่ง

ส่วนของพระพุทธเจ้านั้นก็ปฏิบัติอีกแบบหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่แบบ
หลับตาปฏิบัติ แต่ลืมตาปฏิบัติ(Supra concentration) มีสัมผัส
เป็นปัจจัยนี้เอง ตามหลักจรรยา ๑๕ วิชชา ๘ กิติ ที่พระพุทธเจ้าตรัส
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตรเริ่มตั้งแต่พรหมชาลสูตร ก็เริ่มทรงชี้
ให้รู้จักทวิภูมิจึงทั้งหลายในโลก ก็มี“มิจฉาทวิภูมิจึง”อยู่ ๖๒ เท่านั้น

จากสูตรนี้ไปจนถึงสูตรสุดท้ายอีก ๑๒ สูตร ล้วนคือหลัก
ปฏิบัติไตรสิกขา หรือเสขปฏิบัติ อันมีจรรยา ๑๕ วิชชา ๘ หรือ
โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ที่เกิด“ฉาน” แล้วเกิด “สมาธิ” เกิด“ปัญญา”
ตามแบบพุทธทั้งสิ้น

“สัมมาสมาธิ”ของพุทธจึงเป็นทฤษฎีเฉพาะหนึ่งเดียวในโลก
แบบพุทธศาสนาเท่านั้น ไม่มีในลัทธิอื่น จึงเรียกว่า “สัมมาสมาธิ”
เป็นชื่อเฉพาะของ“สมาธิ”แบบพุทธ

เป็นการทำ“สัมมาสมาธิ” ทั้งในขณะที่คิดก็ทำสมาธิ ทั้งใน
ขณะพูดก็ทำสมาธิ ทั้งขณะกระทำการงานใดๆทั้งหลายก็ทำสมาธิ
แม้ที่สู่การทำงานอาชีพก็ทำสมาธิอยู่ในชีวิตปกตินั้นเอง

จึงเป็นการทำ“สมาธิ”ที่ปฏิบัติอยู่ทุกขณะ ทุกสถานที่
ทุกกรรมกิจทำได้ตลอดเวลา จนกว่าจะบรรลุธรรม มี“สัมมาสมาธิ”
สูงสุด จิตเป็น“สมาธิจิต”(จิตตั้งมั่นแล้ว)

ก็จบกิจ เป็นจิตนิพพาน จิตอรหัต

คนนั้นก็เป็นผู้มี“ธรรมะ”เต็ม อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน
(ธวัง) ตลอดไป(สัสตัง)ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไร
จะมาหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) จึงจบกิจจริง ไม่
ต้องปฏิบัติธรรมให้ตนอีก

นี่คือ มี“ธรรมะ”เต็มอย่างล้นบรรณแท้ ไม่มีเสื่อมอีกแล้ว
ไม่มีพร่องอีกเลย

เหอะๆ..เออ..ธรรมะ มีพร่อง มีเต็มด้วย!!!

มีซี! อย่างนั้นจริงๆ มีเสื่อมได้ มีเต็มได้

เกิดเป็นคนผู้ได้ชื่อว่า“อรหันต์” เป็นคนมีดีสูงสุด เป็นผู้
ประเสริฐอยู่ในโลก

อรหันต์นั้นมีดีพิเศษ ๒ อย่าง ชัดๆที่เป็นทั้ง “แก้ตน,แก้ท่าน”
(ที่จริงมีดีมากกว่านี้) ได้แก่

๑. ตนเองสิ้นทุกข์(สิ้นกามสุขัลลิกะ) หมดความลำบากใจ(หมด
อึดอัดทึลฉะ)

๒. เป็นคนมีคุณค่าประโยชน์แก่คนทั้งหลาย ช่วยเหลือผู้อื่น
อยู่ด้วยความเมตตา เอ็นดูเสมอ(โลกานุกัมปายะ) ไม่ใจดำ ไม่ดูตาย

เพราะคนเป็นอรหันต์ความซีเกียจก็หมดไปจากตัวท่านสิ้น
แล้ว จึงเป็นผู้ที่มีประโยชน์แก่ชนเป็นอันมาก(พหุชนหิตายะ)แท้ๆ

และประโยชน์ที่ท่านทำให้แก่มวลชนเป็นอันมากก็เป็นการ
ทำให้มวลหมู่ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข(พหุชนสุขายะ)อย่างประเสริฐ
อีกด้วยนะ ซึ่งเป็นความสุขชนิดที่สงบอบอุ่นเต็มไปด้วยการเกื้อกูล
เอื้ออาทรกัน แม้จะไม่รวยไปด้วยลาภยศสรรเสริญ โดยเฉพาะ“สุข”
ที่ไม่ประกอบไปด้วยกาม และหรือไม่มีอึดอัด(ทั้ง ๒ ส่วน)

อรหันต์จึงไม่ใช่ผู้ปลีกหนีอยู่แต่ผู้เดียว แต่เป็นผู้อยู่กับสังคม
ช่วยสังคมอยู่จริง ชีวิตจึงมีแต่ “รับใช้ผู้อื่น” อย่างบริสุทธิ์ใจจริงๆ

เพราะท่านเป็นสัตว์บุคคลจริง ย่อมมี**สัมปยุตธรรม ๗** จึง
ทำงานรับใช้สังคมอยู่ด้วย**มหาปเทส ๔** ชื่อลัทธิ บริสุทธิใจจริงๆ

“รับใช้”นี้ ไม่ใช่เรื่องเลียดหาย แต่เป็นเรื่องเห็นแก่ผู้อื่นแท้ๆ ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นจริงๆ แล้วมันไม่ดีหรือโดน มันเป็นเรื่องที่ใครๆ ก็ควรทำอย่างยิ่ง มีใช่หรือ?

ดังนั้น การทำงานอันเป็นประโยชน์ เป็นคุณค่าแก่ความมีชีวิตของคนที่จะได้อยู่เย็นเป็นสุข ปลอดภัย ไม่มีทุกข์ ย่อมดีแน่แท้

ศิลปินชื่อว่า เว้นขาดจากการประกอบพฤติกรรมและการรับใช้ คำว่าเว้นขาด“การรับใช้” นี้ ก็ไม่ได้หมายความว่า ไม่ให้ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้คน หรืออย่าอนุเคราะห์ผู้คนชนทั้งหลาย

แต่..การช่วยเหลือเกื้อกูลนั้น ถ้าเป็นการช่วยให้คนมีกิเลสเพิ่มขึ้น เออ..อย่างนี้ไม่ควรช่วย อย่าทำ อย่ารับใช้ นั่นก็ถูกแล้ว

หรือซัดๆง่ายๆ ก็คือ ช่วยให้คนหลงหรือช่วยให้คนติดยึดอยากได้เงิน ได้ลาภยศสรรเสริญโลภียสุขเพิ่มขึ้น ก็ไม่ควรช่วย

ถ้าอย่างนี้ แน่นนอนว่า ไม่ควร “รับใช้”(ไม่ควรช่วย)

แต่ถ้าช่วยให้คนลดกิเลส ลดหลงเงิน หลงลาภยศสรรเสริญ สุข คือ หลงโลกธรรม ช่วยจนทำให้ดับสิ้นอนุสัยไปจากจิตใจ

โดยทำงาน “ช่วย”ผู้คนทำให้เขารู้เท่าทันแล้วสร้างสรรค์อย่างดีอย่างควร และดับกิเลสได้ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน

ถ้าช่วยคนเช่นนี้ มีใช่“การรับใช้”อันไม่ควรแน่นอน

แต่ควร“รับใช้”อย่างยิ่ง ต่างหาก..ใช่มั๊ย?

เพราะธรรมดาปุถุชนหรือคนสามัญ “อวิชชา”อยู่ทั่วไปนั่น คือ ผู้ทำกิเลสใ้ตน ผู้ล่าโลกธรรมอยู่ตลอดเวลา

กิเลสจึง“ปุถุ” หมายความว่า กิเลสจึงหนา กิเลสจึงอ้วน กิเลสจึงมากขึ้นอยู่เสมอ

ปฤฯ แปลว่า หนา อ้วน มาก ใหญ่ โต

คนผู้วิชาไม่รู้ตัวหรือกว่า ตนเองสร้างกิเลสใส่ตนอยู่ตลอดเวลา และทำอย่างไม่วรรคเว้น ก่อกิเลสเกือบทุกวินาที คือโง่ เพราะปฤฯไม่รู้ว่ ปกตินั้นความรู้สึกของตน ถ้าถูกใจ กิเลสก็โตขึ้น ไม่ถูกใจ กิเลสก็โตขึ้น ทั้งขึ้นทั้งล่อง กิเลสมันโต มันหนา มันอ้วน มันใหญ่ มันมากขึ้นทั้งนั้น ไม่ว่ากิเลสที่ชอบหรือไม่ชอบ

ปฤฯน ก็คือ คนโง่ ขอบภัยที่พูดนี้ไม่ได้ด่านะ แต่พูดตรงๆ ซื่อๆจากความจริง ซึ่งตั้งใจให้หมายถึง คนผู้ยัง“อวิชา” ดังนั้นคน อวิชาจริงจะทำกิเลสใส่ตนไม่เคยหยุด เพราะ“ความไม่รู้”จริง ๆ

เขาไม่รู้จริงๆ เพราะอวิชา(โง่,ไม่รู้)

ผู้บำเรอ“กาม”อยู่ ก็กิเลสโตขึ้น กิเลสหนาขึ้น ผู้บำเรอ “อัตตา”อยู่ ก็กิเลสโตขึ้น กิเลสหนาขึ้น ล้วนคือ คนผู้ชื่อว่า “ปฤฯน”

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดยิ่งในธัมมจักกัปปวัตตนสูตร อันเป็นคำสอนบทแรกของศาสนาพุทธว่ คนที่ไม่ใช่ออรหันต์ นั้น คือผู้ยังมีสุขเท็จกับ “กาม”(กามสุขัลลิกะ) และยังลำบาก กับ“อัตตา”(อัตตกิลมละ)

ซึ่งภาวะ ๒ อย่าง “กาม”กับ “อัตตา”นี้แหละคือ กิเลสที่ ต้องกำจัดให้หมดสิ้น จึงจะเรียกว่าผู้มี “โลกุตระธรรม”

พ้นปฤฯน ขึ้นเป็นอารยชนแล้วก็ตาม หากยังเหลือ“กาม” ก็เป็นผู้มี“ธรรมะ”ที่ยังไม่เต็ม ยังไม่ถึงขั้นมี“ธรรมะ”สูงสุด

“กาม”หมดไปแล้วแม้จะเป็นอนาคามีบุคคลแล้ว ก็ยังมี “อัตตา”อีกที่เหลืออยู่ ยังจะต้องกำจัด“อัตตา”ที่เหลืออยู่นั้นให้สิ้น เกลี้ยง จึงจะมี“ธรรมะ”สูงสุด เป็นอรหันต์

ปุณฺณนั้นปกติก็เป็นผู้ทำกิเลสใตฺนให้โตขึ้น ให้หนาขึ้น ให้มากขึ้นเสมอๆอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ภิกษุจึงไม่ควรทำตนเป็นผู้เพิ่มกิเลสให้ปุณฺณเขาเข้าไปอีก มันทำร้ายเขา

หมายความว่า ปุณฺณนั้น ก็คือ คนที่ต้องการกิเลสด้วยความไม่รู้แต่ๆอยู่นั่นเอง ต้องสงสารเมตตาเขา เพราะเขายังมีกิเลส

ถ้าภิกษุไปทำให้กิเลสเขาเพิ่มขึ้นอีก โดยเสริมให้ปุณฺณกิเลสหนาขึ้น โตขึ้น มากขึ้น ภิกษุก็เลยไม่ใช่ช่วยเขา แต่ทำร้ายเขาเพิ่มหนักขึ้น นี่ต่างหาก“การรับใช้”ที่ควรเว้น

“รับใช้”อย่างนี้เองที่ผิดศีลเพราะไม่ใช่ช่วยเขา รับใช้แบบนี้ที่ศีลให้เว้นขาด อย่าไปช่วยทำให้เขามีกิเลสเพิ่มขึ้นๆ มันไม่สมควรซึ่งกิเลส ก็คือ“กาม” และ“อัตตา” นี้เอง

รับใช้ ก็คือช่วยเหลือ ช่วยในการทำงาน เพื่อให้ประชาชนคนอื่นได้รับประโยชน์คุณค่า

ถ้ามันช่วยทำงานให้เขาได้สิ่งสุจริตที่สมควรแก่ชีวิต ดำเนินไปด้วยดี แถมช่วยให้เขาลดกิเลสไปพร้อมด้วย หากเช่นนี้ก็เป็นการช่วยเหลือคนให้เป็นอยู่ดี โลกานุกัมปายะ

จึงไม่ใช่การรับใช้ที่ผิดศีลเลย แต่ตรงกับธรรมคำสอน คือโลกานุกัมปายะต่างหาก

แต่ถ้าทำงานช่วยให้เขาหลงลาภ หลงยศ หลงสรรเสริญ หลงโลกียสุข อันเป็นโลกธรรม

ฉะนั้นก็คือ ช่วยผิด ก่อกิเลสแก่คน

ซึ่งทุกวันนี้ แม้ผู้ไม่รู้ลัทธิธรรมที่เป็นความจริงอันสำคัญนี้ ก็เห็นได้อยู่ทั่วไป ว่าภิกษุ“รับใช้”ผู้คน คือ ผู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้คน

เขาหลงลาภ หลงยศ หลงสรรเสริญ หลงในโลภียสุขที่เป็น“กาม” ที่เป็น“อัตตา”นั้น มีอยู่เต็มวงการศาสนาพุทธ นี่แหละ “รับใช้” ชัดๆ

เพราะแม้แต่ภิกษุเองแท้ๆ ก็ “*ทำคุณอันสมควรก่อน แล้วสอนผู้อื่น จักไม่มัวหมอง*” ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ยังไม่ได้

การเป็นธรรมทูตหรือทูตกรรมและการรับใช้โลก แม้จะเต็มไปด้วยความเอ็นดูเมตตา(โลกานุกัมปายะ) แต่ยังไม่ “*ทำคุณอันสมควรก่อน แล้วสอนผู้อื่น*” ก็ไม่มีคุณธรรมถึงขั้นบรรลุดรรม ไม่มีอารยธรรมที่จะสอน จึงทำให้ศาสนาหมัวหมอง ศาสนาก็เสื่อมแน่ๆ

การประกอบทูตกรรมและการรับใช้ ผู้เป็นภิกษุต้องชัดเจน กันทีเดียว แล้วสังวรกันเถิด

ภาษาที่ว่า “การรับใช้”จึงอย่าพาเชื่อเป็นอันขาด ไม่เช่นนั้น ภิกษุจะไร้คุณค่า กลายเป็นผู้“รับใช้”หรือช่วยคนให้เขามีกิเลสเพิ่มขึ้นๆ ไม่มีประโยชน์อันควรต่อมวลมนุษยไปเสีย

เพราะเว้นขาดไม่ตรงตามความหมายที่ว่า “*ประกอบทูตกรรมและการรับใช้*”ดังที่ศีลมีเจตนารมณ์ ซึ่งการช่วยผู้คนหรือรับใช้ชาวโลก ต้องเป็นคุณค่าดีงาม อย่าเพิ่มกิเลส

ทูตกรรม คือ ผู้ทำการงานอันมีหน้าที่เชื่อมโยงสัมพันธ์ หรือผู้เป็นตัวแทนทำหน้าที่

รับใช้ชาวโลก หรือมีความเอ็นดูเมตตาช่วยชาวโลก ที่บาลีว่าโลกานุกัมปายะ ตลอดที่มีชีวิตอยู่ในโลก จึงเป็นการทำงานที่เป็นประโยชน์อันสมควรอย่างยิ่ง ช่วยให้ชาวโลกเป็นอยู่ดี มีไช่เรื่องเลวร้ายแต่อย่างใด

เพราะเรารู้จักรู้แจ้งรู้จริงในตน ว่า เรามีวิชา ๘ วิปัสสนา

ญาณหรือญาณทัสสนะ (ปัญญาที่สามารถหยั่งรู้จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน
ของตน) เป็นต้น และมีมโนยิทธิ(ปัญญาที่สามารถหยั่งรู้ ฤทธิ์แห่งวิชา
ของตน กำจัดกิเลสตนได้จริง) หรือวิชาข้ออื่นๆ เช่น มีเจโตปริยญาณ
(ปัญญาที่สามารถหยั่งรู้ตัวตนกิเลสของตน และรู้ว่าตนทำให้กิเลส ลดได้จริงไป
ตามลำดับ) จึงรู้ชัดเจนว่า เรามีธรรมะแล้วจริง สมควรแก่ธรรม ด้วย
อธิศีลสิกขา อธิจิตสิกขา และอธิปัญญาสิกขานี้แลแท้ๆ

ไม่ใช่ปฏิบัติไปอย่างงมงายๆ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ไม่เห็น
ความจริงตามความเป็นจริงของปรมัตถธรรมดังกล่าวมาคร่าวๆนี้
แต่มีญาณหยั่งรู้ทั้งความเจริญของศีล-ความก้าวหน้าของ
จิต และความจริงของปัญญาที่สามารถหยั่งรู้จริงแม้แต่ความเป็น
ปรมัตถ์ขั้นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน(อภิธรรม)

ฉะนั้นแลคือ ผู้มี“ธรรมะ”แท้ มีธรรมะจริง แล้วจึงจะเป็น
“ผู้ให้ธรรมเป็นทาน”อย่างถูกต้องชอบธรรม ซึ่งชนะการให้ทั้งปวง
จริง ซึ่งจะเป็นธรรมทูต หรือผู้ทำทูตกรรมที่ไม่ทำให้ศาสนาหมัวหมอง
ศาสนาจึงจะไม่เสื่อม

การเป็นผู้มี“ธรรมะ”จึงเป็นทรัพย์อันยิ่งใหญ่กว่าทรัพย์ใดๆ
ในโลก เศรษฐี(รวย)แท้

เมื่อมี“ธรรมะ”แล้ว ก็แจก“ธรรมะ”

ผู้มี“ธรรมะ”จริง จึงจะ“แจกธรรมะ”นั้นแก่ใครๆ หรือ“ให้
ธรรมะ”แก่ใครๆได้จริง ถูกต้องจริง เป็นจริง ทำให้บรรลุดำเนินได้จริง

คนต้องมี“ธรรมะ” ต้อง“ได้ธรรมะ”เป็นทรัพย์ เป็น
“สมบัติ”(สิ่งที่มีอยู่ในครอบครอง, ทรัพย์สิน) เพราะ “โลกุตระธรรม”
ของพระพุทธเจ้านั้น เสถียร และยืนนาน

“โลกุตระสมบัติ”จะเริ่มตั้งแต่มีคุณภาพเป็น“อาริยธรรม”
ซึ่งจะเป็นธาตุที่ตกผลึกลังสมลงเป็น“สมบัติ”ที่ไร้รูปร่าง(อสุระ)
แต่มี“คุณ”(ประโยชน์,ส่วนที่ดี,ความดี,ผลดี)แท้จริงในจิต

และสามารถยืนยงคงทนอยู่ถึงขั้นนับได้ว่า“แน่นอน”(นิยต)
ลัสมเป็น“วิบากจิต”มันคงไปถึงในชาติหน้า หน้าที่ๆต่อไป

“ธรรมะ”ที่เป็นธาตุ“โลกุตระ”นี้ คือจิต เป็น“อาริยธาตุ”
ที่มี“คุณสมบัติ”(สมบัติที่เป็นส่วนดี)“จริง”ยิ่งกว่าสมบัติที่เป็นธาตุ
“โลกียะ”

เพราะคุณสมบัติของธาตุ“อาริยจิต”นี้ เมื่อลัสมตกผลึกลง
เข้าขีดสูงถึงขั้นสุด ก็จะไม่เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ไม่แปรเป็นอื่น
(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)
ซึ่งเป็น“วิบากจิต”ที่ยั่งยืนไปได้นานตลอดทุกชาติ ติดตัวเป็นสมบัติ
ไปจนกว่าจะปรินิพพาน เป็นประโยชน์

จึงยิ่งกว่า“สมบัติ”ทางโลกใดๆทั้งหลายทั้งสิ้น เพราะว่า
“ธรรมะ”ที่เป็นธาตุ“โลกุตระสมบัติ”นี้ เป็น“สมบัติ”ที่ได้อาศัยวิเศษ
กว่าประเสริฐกว่า ทั้งดี ทั้งมีคุณค่าประโยชน์ ทั้ง“จริง”ยิ่งกว่า“โลกิย
สมบัติ” และทั้งไม่ทุกข์

“โลกุตระธรรม”จึงเป็นสิ่งที่น่าได้น่ามีน่าเป็น น่าอุตสาหกรรม
วิริยะ ยิ่งกว่า“โลกธรรม”ใดๆ

ผู้รู้แจ้งค่าอันวิเศษนี้ของ“ธรรมะ”โดยเฉพาะที่เป็น
“โลกุตระธรรม” ก็จะพากเพียรเต็มกำลังให้ตนเองมี“ธรรมะ”ที่เป็น
โลกุตระ

เพราะโลกุตระธรรมนี้ เป็นทรัพย์ที่สูงยิ่งเหนือกว่า“ธรรมะ”

ที่เป็น“กุศลธรรม”แม้จะมากจะสูงส่งด้วยโลกธรรมปานไหนเท่าใด
โลกุตระนี้ยิ่งกว่าได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ, กามสุข หรือได้
อัตตานัน จึ่งแนยิ่งกว่าแน

ขออย่างสำคัญที่สุดแห่งที่สุดนะว่า สัตว์ตัวใดที่ได้เกิด
เป็น“คน”กับเขาแล้ว สิ่งทีประเสริฐที่สุด ที่“คน”น่าได้น่ามี ยิ่งกว่า
อื่นใด ในมหาเอกภพ นั่นคือ ต้องได้“ธรรมะ”

โดยเฉพาะ ธรรมะชั้นโลกุตระ

ถ้าได้เกิดมาเป็นคนกับเขาทั้งที แล้วอยู่ในโลกจนตายไป
เปล่า ไม่ได้“ธรรมะ”

แม้แต่“ธรรมะ” คือ อะไร? ก็ไม่รู้ ไม่สนใจ มุ่งใช้ชีวิตอยู่
แต่กับกิเลสให้มันปั่นหัว เมาไปกับมันทุกวินาที ก็ได้แต่กิเลส

เพราะชีวิตจะมีแต่“ร่ายกิเลส”เป็นสมบัติ มันมัวเมาเอาแต่
หลงล่าโลกธรรม

ได้ลาภ ก็สุข หลงสุขจมอยู่กับลาภ อย่างนี้กิเลสก็โต(ปุญ)ขึ้น
เสื่อมลาภ ก็ทุกข์ หลงทุกข์อยู่กับลาภ อย่างนี้กิเลสก็โต
(ปุญ)ขึ้น

หลงลาภยศ ทุกข์สุขอยู่กับยศ ก็นัยเดียวกัน แม้อย่างนี้ กิเลส
ก็อ้วน(ปุญ)ขึ้น ทั้งได้ยศ ทั้งเสื่อมยศ กิเลสเพิ่มทั้งขึ้นทั้งลง

หลงล่าสรรเสริญก็คล้ายกัน ทุกข์สุขอยู่กับสรรเสริญ ไม่
ต่างกัน จะทุกข์จะสุข กิเลสก็ใหญ่(ปุญ)ขึ้น เยี่ยงเดียวกัน

หลงล่าสุขด้วยกาม ทุกข์สุขอยู่กับกาม อย่างนี้กิเลสก็มาก
(ปุญ)ขึ้น ฉ้นเดียวกัน

และหลงล่าสุขเพราะอัตตา ทุกข์สุขก็อยู่กับอัตตา อย่างนี้

กิเลสจึงหนา(บุญ)ขึ้นๆ

หลงล่ากันอยู่เช่นนี้เอง จนชีวิตตายไป

“สมบัติ”ก็มีแต่“วิบากจิตที่รวบกิเลส”

เพราะแม้จะได้“สุข”ที่อวิชชาที่สั่งสมเป็น“กิเลส”บันทึกใส่
จิตเป็นอนุสัย กิเลสก็โตขึ้น-อ้วนขึ้น-ใหญ่ขึ้น-มากขึ้น-หนาขึ้น

และแม้จะได้“ทุกข์”ที่อวิชชาที่สั่งสมเป็น“กิเลส”บันทึกใส่
จิตเป็นอนุสัย กิเลสก็โตขึ้น-อ้วนขึ้น-ใหญ่ขึ้น-มากขึ้น-หนาขึ้น

เหตุใหญ่แท้ๆจริงๆ ก็เพราะในใจหมิ่น“ธรรมะ” ไม่ให้
ค่า“ธรรมะ”ยิ่งกว่าโลภียสมบัติ

ตลอดชีวิตไม่ได้เข้าวัดเพื่อศึกษาและบำเพ็ญ“ธรรมะ”เลย
จะเข้าไปก็แค่เพียงตามประเพณีในสังคมตามประสาโลกๆ ไม่ให้
ค่าแม้แต่คนผู้ที่มีความเป็นภิกษุ แม้จะต้องเคารพภิกษุ ก็เพราะ
จารีตของสังคมเท่านั้น

เมื่อไม่ได้สนใจภิกษุ ก็จะเป็นคน“ขาดการเยี่ยมเยียนภิกษุ”
ฉะนั้นแม้จะพบภิกษุก็ไม่ใช้เยี่ยมเยียน จึงไม่มีโอกาสจะได้“ธรรมะ”

เพราะไม่ได้สนใจจะฟังธรรมะ จึงเป็นคน“ละเลยการฟัง
ธรรม”

นี่แหละ เหตุและปัจจัย ที่เป็นไปตามหลักอิทัปปปัจจยตา เมื่อ
มีสิ่งนี้ จึงมีสิ่งนี้....

เมื่อ“ละเลยการฟังธรรม” ก็แน่นอนย่อม“ไม่ศึกษาในอริศีล”
(อาจจะพอรู้ศีลๆปลาๆ)

เมื่อไม่ศึกษาศีล ย่อมไม่เจริญในอริศีล จึงไม่รู้คุณค่าของศีล
ของธรรม เห็นภิกษุผู้ศึกษาปฏิบัติมีศีลมีธรรมะ ก็ไม่ให้ค่า จึงเป็นคน

“ไม่มากด้วยความเลื่อมใสในภิกษุทั้งที่เป็นเถระ(พระผู้ใหญ่) ที่เป็น
ผู้ใหม่(พระบวชใหม่) และปานกลาง(พระทั่วไป) ความเลื่อมก็หนักขึ้น

เมื่อไม่ศรัทธาเลื่อมใสภิกษุ ไม่นับถือพระภิกษุบ้างเลย
เอาแต่เจริญทางโลก มัวเมาในลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขโลภีย มีแต่แก่
ในทางโลกธรรม มีสมรรถนะฉลาดเฉลียว ดีไม่ดีหยังเพราะศึกษา
ธรรมะเองอีกด้วย รู้ธรรมะเอง ก็ถือดีในตัวเอง จิตจึงยิ่งผยอง ถึงขั้น
ฟังภิกษุผู้รู้ธรรมะแสดงธรรม ก็ “ตั้งจิตติเตียน คอยเพ่งโทษ
ฟังธรรม” ความเลื่อมจึงยิ่งหนักมากขึ้นไปอีก ยิ่งต่ำลงๆ ต่ำยิ่งๆ

เมื่อเลื่อมได้ที่ จิตใจก็ถึงขั้น “แสวงหาเขตบุญภายนอก
ศาสนา” เพราะเห็นพุทธศาสนาไร้ค่า ไร้สาระแล้ว จึงมีทิฏฐิเป็นอื่น
มีความเข้าใจเป็นอื่น มีความเห็นเป็นอื่น มีความรู้เป็นอื่นออกไปจาก
“โลกุตระธรรม”

จิตใจผู้นี้ ขั้นนี้ เกือบขาดเชื่อพุทธแล้ว

นี่คือ ออกนอกเขตบุญของศาสนาไปเป็นศาสนาอื่น เป็น
ความรู้แนวอื่น อาจจะเป็นศาสนาเงิน หรือเป็นศาสนาตัวเอง หรือ
เป็นความรู้ของศาสนาอื่น นับถือศรัทธาผู้อื่น คำว่า “บุญ” จึงเป็น
แบบอื่น มิใช่พุทธแน่

เป็นแบบอื่น เช่น ไม่เข้าใจคำว่า “บุญ” แปลว่า “การชำระ
ออกจากใจ” โพลไปเข้าใจว่า “บุญ” คือ “ตั้งใจให้ตนได้มากมาย” จึง
กลายเป็น “ทำใจเอามาให้ตน” แล้วถือว่า “ได้บุญ”

นี่คือ นอกขอบเขตพุทธไปแล้ว เป็นภาวะ “แสวงหาเขตบุญ
ภายนอกศาสนาพุทธ”

ความเลื่อมหนักหนาสาหัสลงมาถึงความเลื่อมขั้นที่ ๖ แล้ว

นี่ถือว่าเสื่อมต่ำหนัก

ความเสื่อมขั้นที่ ๗ คือ “ทำสักการะก่อนในเขตบุญภายนอก ศาสนาพุทธ”

หมายความว่า คนที่มีความเสื่อม จนตกต่ำถึงขั้นนี้ ได้สิ้นความเคารพในศาสนาพุทธแล้ว จึงไม่เคารพสักการะพุทธก่อน

เช่น ถ้าเจอสิ่งที่เป็นพุทธ พร้อมกับเจอสิ่งที่คุณผู้นี้ได้หันไปศรัทธาเลื่อมใสใหม่นั้นเข้า เขาก็จะสักการะสิ่งที่เขาได้ศรัทธาเลื่อมใสใหม่นั้นก่อนจะเคารพสิ่งที่ เป็นพุทธ หรืออาจจะไม่เคารพสักการะพุทธเลยก็ได้ ดังนี้ เป็นต้น

ความเสื่อม ๗ ข้อนี้ เป็นการแสดงถึงความเป็นจริงของใจชาวพุทธทุกคน ตรวจดู

มันไม่ใช่แค่ความเสื่อมของลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข นะ แต่ “ใจ” มันเสื่อมจากพุทธ

ซึ่งมันเป็นความเสื่อมที่ยิ่งใหญ่ของ “คน” ในศาสนาพุทธทีเดียว ที่ชาตินี้ได้เกิดมามีความเป็นคนกับเขาทั้งชาติ แต่แล้วก็สูญเปล่าจริงๆ ตายไปไม่ได้อะไรเลย(โหมะ)

มีหน้าซ้ำ หอบ “กิเลสเป็นสมบัติ” ที่ได้เต็ม “วิบากจิต” สะสมใส่จิตไปแน่นอนุลัย จากที่ตนได้กระทำความแสวงหาล่าโลกธรรมไปทั้งชาติ ไม่ใส่ใจ “ธรรมะ” ตลอดที่มีชีวิตในชาติที่ได้เกิดมา และตายจากไป

มันไม่ได้ “ธรรมะ” ที่เป็น “โลกุตรธรรม” อันเป็น “สมบัติ” ที่จริงแท้กว่า เพราะวัตถุนั้นหลงหอบมันยังงี้ เราก็ตายจากมัน ทั้งมันไปตรวจดูตนเองดีๆเถอะ คนทุกคน หากตรวจสอบดูดีๆแล้ว

ตั้งแต่เกิดจนป่านนี้
เราได้ไปเยี่ยมเยียนภิกษุ
ซึ่งต้องเป็นการตั้งใจ
จะไปศึกษาธรรมะจริงๆ ก็ครั้ง..?

จะรู้ตนเอง ว่า ตนเองมีชีวิตเสื่อมตามคำตรัส จริงหรือไม่..?!!!!!!

เช่น ข้อ ๑ ในชีวิตตั้งแต่เกิดจนปานนี้ เราได้ไปเยี่ยมเยียน
ภิกษุ ซึ่งต้องเป็นการตั้งใจจะไปศึกษาธรรมะจริงๆ ก็ครั้ง..?

ไม่เอาที่เป็นการไปเยี่ยมเยียนภิกษุด้วยกิจอื่น อันไม่ใช่ตั้งใจ
ไปพบพระฟังธรรมนะ

ตรวจดูดีๆ ตรวจไปจนหมดทุกข้อ ทั้งข้อ ๑ ไปจนถึงข้อ ๓
ก็จะเห็นจริงว่า เราคือ ผู้เสื่อมจากศาสนาพุทธแล้วหรือยัง???

๓ ข้อที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๓
เนื้อความสรุปมาแต่หัวข้อสั้นๆ ๓ ข้อนั้น คือ

อุบาสก(หรืออุบาสิกา)ใด

๑) ขาดการเยี่ยมเยียนภิกษุ

๒) ละเลยการฟังธรรม

๓) ไม่ศึกษาในอริสัจ

๔) ไม่มากด้วยความเลื่อมใสในภิกษุทั้งที่เป็นเถระ ทั้งที่เป็น
ผู้ใหม่ ทั้งปานกลาง

๕) ตั้งจิตติเตียนคอยเพ่งโทษฟังธรรม

๖) แสวงหาเขตบุญภายนอกศาสนานี้

๗) ทำสักการะก่อนในเขตบุญนอกศาสนานี้

ตั้งใจพิจารณาให้ชัดๆ เชนๆ นะ ที่ว่าด้วย“ความเลื่อม”นี้ มัน
เป็น“ความเลื่อม”ของชีวิตคนจริงๆ แต่คนไม่รู้ว่ามันจริงยิ่ง จริงและ
สำคัญขนาดไหนเท่านั้น

มันคือ “ธรรมะ”ไม่มีเพิ่มขึ้นในคนแต่ละคน ในแต่ละชาติที่
ได้เกิดมาเป็นคน

ทว่ามันเสื่อมไปเรื่อยๆอีกต่างหากในคนชาติแล้วชาติเล่า จนถึงชาติที่เรากำลังมีชีวิตเป็นคนอยู่ ที่เรากำลังพูดกันอยู่นี้ นี่แหละ

ถ้าใครไม่เห็นว่่า ที่อาตมากำลังพูดนี้ เป็นเรื่องที่ควรสำเหนียก สำนึก และต้องตรวจตัวเองจริงๆ เพื่อรู้ความจริง และเพื่อแก้ไขตนเอง โดยตั้งใจชวนขวยเอา“ธรรมะ” กันให้ได้จริงๆ ไม่เช่นนั้น จะมีแต่เสื่อม แล้วก็เสื่อมต่อๆๆไปอีกนับชาติไม่ไหว

“ความเสื่อม”ที่ว่่านี้ ไม่ใช่“ธรรมะ”เสื่อม

แต่คนเสื่อม(คือคนที่เป็นพุทธศาสนิก) จึงทำให้ศาสนาเสื่อม
ศาสนาเสื่อม คืออะไร?

คือ ทฤษฎีหรือหลักการของศาสนานั้น ที่ศาสนิกปฏิบัติ มันได้ผิดเพี้ยนไป คนที่เป็นศาสนิกจึงปฏิบัติไม่เกิด“ธรรมะ”ตรงตามที่ เป็นของศาสดาแห่งศาสนานั้นๆ

ศาสนานั้นเสื่อมเพราะคนที่เป็นศาสนิกเสื่อม คนไม่ได้ “ธรรมะ”ของศาสนานั้น

นี่คือ ศาสนาเสื่อม เพราะ“คน”ไม่มี“ธรรมะ”นั้นๆ หรือ “ธรรมะ”นั้นๆไม่มีในคน

ตัวของ“ธรรมะ”เองจริงๆ ไม่มีเสื่อม ไม่ว่าเมื่อใดๆ “ธรรมะ” เป็นของกลาง มีอยู่ตลอดกาลนาน จะมีศาสดาเกิดขึ้นมา แล้ว ค้นหา“ธรรมะ”จนเจอในตนของตนได้ แล้วตั้งศาสนาให้คนปฏิบัติ คนได้“ธรรมะ”ตามที่ศาสดานั้นๆประกาศ ซึ่งเป็นของแต่ละพระองค์ ก็มี“ศาสนา”นั้นๆอยู่ในสังคมโลก

เมื่อศาสดาลิ้นชีวิตไป “คน”หรือสาวก แต่ละศาสนา ก็เป็นผู้สืบทอดศาสนานั้นๆ

เมื่อคนหรือสาวกเสื่อมจาก“ธรรมะ” ก็ถือว่า ศาสนานั้นๆ
เสื่อมไปตาม

สรุป “ธรรมะ”ไม่มีเสื่อม มีแต่คนจะต้องเอาให้ได้ “ธรรมะ”มี
อยู่ในโลกตลอดกาลนาน

เพียงแต่ว่า คนผู้ใดจะได้“ธรรมะ”ตรงตาม“ธรรมะ”ที่
ศาสดาทรงได้ทรงมี แล้วนำมาประกาศไว้ในโลกหรือไม่ เท่านั้น

ไม่เช่นนั้นก็คนผู้ใดจะได้“ธรรมะ”ตรงตาม“ธรรมะ”ของ
สาวกผู้ชื่อว่า “ปัจเจกภูมิ”ก็ดี หรือ“สัง อภิญา” ก็ดี แม้จะยัง
ไม่ใช่“สยัมภู” ก็ตาม แต่ก็เป็นผู้สืบทอด“ธรรมะ” ที่ตรงตามธรรมะ
ของพระศาสดาอยู่แท้

จนเป็นลัทธิ หรือเป็นศาสนา แล้วมีสมาชิกหรือสาวก
สืบทอดต่อไปอีก ก็ได้เท่าที่จะรักษาความถูกต้องของ“ธรรมะ”แห่ง
ศาสดา แต่ละท่านนั้นๆ ไม่ให้เสื่อมไฉนนาน ตามที่ได้จริงเท่าใด
ศาสนานั้นก็อยู่นานเท่านั้น

แต่ไม่มีศาสนาไหนที่จะไม่เสื่อม ต้องเสื่อมไปทุกศาสนา ตาม
ปกติของไตรลักษณ์

ชื่อศาสนาอาจจะอยู่ แต่เนื้อแท้เสื่อมไป

ในวาระที่ศาสนาเจริญวัย(ของศาสนา) ก็จริง และเจริญ
ก็เพราะ“คน” แล้วก็ตั้งอยู่ได้ก็เพราะ“คน” สุดท้ายเสื่อมไปก็
เพราะ“คน” ศาสนาเองเจริญ-ตั้งอยู่-เสื่อมเพราะคนทั้งสิ้น

มีแต่“ธรรมะ”เองเท่านั้นที่ไม่มีวันเสื่อม

ศาสนาเสื่อมเพราะ“คน”ที่เป็นสาวกเองนั่นเองทำให้เสื่อม
ก็เพราะ“คน”อีกแหละ

เพราะ“คน”ทั้งนั้นที่“เสื่อม”ได้เสื่อมดิคนทำให้“ศาสนา”
เสื่อมคนทำให้“คน”เสื่อมไปจาก“ธรรมะ”เพราะ“คน”หมางเมิน
ธรรมะ

คนไม่เอาธรรมะ จนคนเอาธรรมะไม่ได้

จนกระทั่ง“คน”ไม่มี“ธรรมะ”(ของแต่ละศาสนา) ไม่ใช่
“ธรรมะ”เสื่อม

“คน”นี้แหละตัวดี “เสื่อม”จาก“ธรรมะ” เสียเอง จนกลายเป็น
เป็นทำให้“ศาสนาเสื่อม”

ความเสื่อมจึงมีแต่ตัว“คน”นี่เองเป็นตัวการใหญ่ ลำ(มะ)
คัญที่สุด

จึงขอเตือนพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

ใครก็เถอะ ที่ว่ามีชีวิตเจริญนักเจริญหนานั้น ตรวจตัวเอง
ดีๆ รู้ตัวเองให้ได้

ผู้ที่ได้ตรวจสอบจริงๆ จากคำตรัสของพระพุทธเจ้านี้แล้ว
โดยตั้งใจไม่อคติ ก็จะมีรู้สัจจะความจริงของตนเอง จะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงหน้าตาของ“ความเสื่อม”ตัวแท้ชัดๆ

ถ้าชีวิตเป็นไปตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๗ นี่จริง

ตั้งแต่“ความเสื่อม”ข้อที่ ๑ ไปเรื่อยๆ ใครมีชีวิตตรง ๗
ประการนั้น ก็ไม่เสียดายชีวิต ทั้งชาติที่ได้เกิดมาเป็นคนกับเขาทั้งที่
แม้ผู้นั้นจะรวยล้นฟ้า เจริญด้วยลาภ,ยศ,สรรเสริญ สุขใน
กาม สุขในอัตตา ปานใด ขนาดไหน ก็เถอะ แต่ถ้าคุณมีชีวิตเป็นอยู่
ตรงตามหลักแห่ง“ความเสื่อม ๗ ประการ”นี้

ต่อให้คุณรวยลาภ,ยศ,สรรเสริญ สุขในกาม สุขในอัตตภาพ เป็นอภิปรหมหาเศรษฐี เป็นผู้มั่งคั่งอภิปรหมหาอำนาจใหญ่ยิ่งในโลก มีสักการะสรรเสริญ ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกใบนี้ก็มีใช้ตรชนิชีค่า“ความเจริญ”ที่แท้ของคนเลย หากคุณมีพฤติกรรมตรงตามหลัก“ความเสื่อม ๗ ประการ”นี้ของพระพุทธเจ้า แม้คุณจะเป็นเจ้าโลกยิ่งใหญ่สุดใหญ่อิงขนาดไหนก็ตาม

ถ้าคุณมีพฤติกรรมตรงตามคำตรัส ตั้งแต่ข้อ ๑ เท่านั้นแหละ แล้วชีวิตคุณก็จะมีพัฒนาการของ“ความเสื่อม”เจริญไปเรื่อยๆ จากข้อ ๑ ต่อข้อ ๒ ไปถึงข้อ ๗ โดยไม่ยาก

เมื่อใดคุณมีพฤติกรรมตรงตามคำตรัสครบถ้วน คุณก็ชื่อว่า คุณคือผู้ไม่มี“ศาสนา” แล้ว แม้คุณจะนึกว่าคุณสังกัดอยู่ในชื่อศาสนาใดก็ตาม แต่ความจริงคุณไม่ใช่คนในศาสนานั้นเลย เพราะคุณมี“ความเสื่อม ๗ ประการ”สมบูรณ์แบบแล้วจากศาสนานั้นๆ

เพราะคุณไม่มี“ธรรมะ”ของศาสนานั้นแล้ว เต็มสัจจะแห่งความแท้จริง (จบฉบับที่ ๒๘๖)

ใน“เราคิดอะไร”ฉบับที่แล้ว อาตมาได้สาธยายถึง“ความเสื่อม”ของคน ที่เสื่อมจาก “พุทธธรรม” ชัดๆก็คือเสื่อมจากธรรมะที่มีเนื้อหา“พุทธ”แท้ๆของพระพุทธเจ้า หรือเต็มๆก็คือ เราเสื่อมจากพุทธศาสนาไปแล้ว

เรายังมีพุทธเหลือติดค้างอยู่เท่าไร? หรือเรายังมีความเป็น
พุทธเหลืออยู่ เท่าที่คนโบราณท่านว่า เหลือแค่ฝ้าน้อยห้อยหู?

หรือมันจะไม่มีฝ้าน้อยเหลืออยู่เลย?!!

โดยการตรวจดู“ความจริง”ของตนๆแต่ละคน ว่า พุทธิของ
เรา ชีวิตของเรา ตั้งแต่เกิดมาจนป่านี้นั้น ได้มีชีวิตดำเนินไป มัน
ตรงตามคำตรัสพระบรมศาสดา หรือเปล่า?

ตรวจดู พินิจพิจารณาถึงความเป็นอยู่ เราเป็นอย่างไรที่ท่าน
ตรัสนั้นจริงๆ ทุกๆคำ แต่ละความ แต่ละข้อ แต่ละความหมายที่
พระพุทธเจ้าตรัสนั้น ชีวิตของเราเป็นไปตามที่ท่านว่า ประพฤติตน
เป็นไปสู่ความเสื่อม ตรงตามที่ท่านตรัสนั้นมั๊ย? จริงมั๊ย?

ถ้าตรงตามคำตรัส แต่ละข้อ แต่ละคำ แต่ละความ จริง
ตามนั้นแล้วละก็ ก็นั่นแหละ เราเสื่อมแน่ เสื่อมไปจริงตามคำตรัส
ของพระพุทธองค์จริงเลย ตรวจไปเลยแต่ละข้อ

เราเป็นอยู่ เป็นไปอย่างไร? แคไหน?

ตรงตามคำตรัสก็ข้อ...???

ตั้งแต่ ข้อ ๑ ขาดการเยี่ยมเยียนภิกษุ หมายความว่า ไม่ได้
ไปพบ ไปคารวะภิกษุ ชัดๆคือ ไม่ได้ไปศึกษาธรรมะจากภิกษุ

ถ้าแม้ว่า เริ่มข้อแรกก็ตรงเข้าให้แล้ว

นั่นคือ เราเสื่อมจริง เริ่มตั้งแต่ข้อต้น

เรา“เสื่อม” คืออะไร?

คนที่ชื่อว่า “เสื่อม” นั้น คือ สิ่งที่“ทรงไว้เป็นแก่นชีพในตัวเรา”
นั่นแล “เสื่อม”ลง

“เสื่อม”คำนี้ หมายความว่าอย่างสำคัญคือ เป็น“ความตกต่ำ

ของภาวะที่ทรงไว้เป็นแก่นชีพในตัวเรา”นั่นแล“เสื่อม” หรือต่ำลง-
ชั่วลง-เลวลง-ไม่เจริญขึ้น

แล้ว..สิ่งที่“ทรงไว้เป็นแก่นชีพในตัวเราแท้ๆ”ละ คือ อะไร?

สิ่ง“ทรงไว้เป็นแก่นชีพหรือเป็นสมบัติหรือเป็นคุณค่าในตัว
เราแท้ๆ”ก็คือ “ธรรม”ของผู้นั้น ในตัวผู้นั้นๆ

“ธรรม” คือ สภาวะที่ยัง“มี”ยืนยันความเป็น-ความมีอยู่
ยังมีภาวะไม่สูญสิ้นไป ในตัวคนแต่ละคน “ค่า”ของคนมีอยู่หรือไม่

ถ้าผู้ใดสามารถปฏิบัติตน จนกระทั่งเป็นผู้มี“ธรรม”ถึงขั้น
ภาวะสูงสุดได้จริง ผู้นั้นก็มี“ค่าของความเป็นคนประจำตนแต่ละ
คน”(อัตตภาวะ)ไปกับตน ที่เป็น“ธรรม”ขั้นภาวะสูงสุดนั้น อยู่

“ค่า”สูงสุดของความเป็น“คน”ที่ว่านี้ ได้แก่ “ธรรม”ขั้น
“วิมุตติ”เป็นต้น ซึ่งผู้มี“วิมุตติ”แล้วต่อไปก็มี“อมตะ”เป็นที่“หยั่งลง”
(โอคธา) หรือ“ถึงที่สุด”(โอคธา)

ซึ่งผู้ใดยังมี“การถือเอา”(สมาทาน)ธรรมขั้น“อมตะ”นี้เป็น
เครื่องอาศัยอยู่ ยังไม่ยอม“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”(ยังไม่ยอม
ตายสูญสนิทขั้นสุดท้าย) ก็ผู้มี“ธรรมภาวะสูงสุด”แล้วนี้แหละ คือ
ผู้เป็น“อรหันต์”

ส่วนผู้มี“ธรรม”ภาวะสูงสุด แล้วจะอาศัยความเป็น“ธรรม”
อันสูงสุดนี้อยู่นานเป็น“อรหัตตภาวะ”อันเป็นขั้น“อรหันต์”อยู่
ยืนยงไป อีกนานเท่านาน ตราบที่ท่านยังไม่ว่า“ปรินิพพานเป็น
ปริโยสาน”สำหรับตนเอง ก็เป็นเรื่องส่วนตัวเฉพาะตัวของท่าน

นี่คือ สิ่งที่คนทุกคน“ควรมีในตน-ควรมีในแก่นชีพของแต่ละ
ละคน”

ทีนี้..ถ้าใช้คำว่า “อธรรม” ก็คือ สิ่งไม่ควรมีในตน ไม่ควรมี
ในแก่นซีฟของแต่ละคน

ดังนั้น คำว่า “อธรรม” จึงหมายความว่าจริงๆแล้ว ใน
ความเป็นคน ไม่ควรมีสิ่งนั้นหรือภาวะนั้นในตนทั้งภาวะภายนอก
โดยเฉพาะภาวะภายใน คือ ใจตน เลย

ก็ต้องขออธิบายแทรกไว้ตรงนี้หน่อยว่า สิ่ง“ทรงไว้เป็น
แก่นซีฟหรือเป็นสมบัติหรือเป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ” ที่ภาษามิว่า
“ธรรม” นี้ ยังมีนัยที่จะกำชับอีก คือ ต้องขอจำกัดความคำว่า
“ธรรม” ให้ชัดเจนอีกที

“ธรรม” หรือ ธัมม อันเป็น ธรรมนิยาม ในที่นี้หมายถึงเอา
ธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้ ฐานหรือสิ่งที่รองรับการรู้ เป็นธาตุที่มีชีวะ
ในตนที่เป็นสัตว์ชั้น“จิตินิยาม”

เรากำลังหมายถึง สภาวะแห่งซีฟในความเป็น“สัตว์”
(จิตินิยาม) ซึ่งเป็นสภาวะที่เหนือกว่าหรือสูงกว่าสภาวะแห่งซีฟใน
ความเป็น“พืช”(พืชินิยาม) โดยจำเพาะหมายเอา “สัตว์ระดับคน”
ทีเดียว [ไม่ใช่แค่สัตว์เดรัจฉาน]

“ธรรม”จึงคือ ธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้, ฐานหรือสิ่งที่
รองรับการรู้ อันเป็นสภาพที่ทรงไว้ในผู้นั้นแน่นอนแล้วเที่ยงแล้ว
(นิยต)

จึงจะชื่อว่า “ทรงไว้เป็นแก่นซีฟ หรือเป็นสมบัติหรือเป็น
คุณค่าในตัวเราแท้ๆ”

อย่าลืมนะว่า ขณะนี้ เรากำลังหมายถึง“ธรรม”ที่มีสถานะ
ถึงขั้น“ภาวะสูงสุด” ภาวะแท้ๆที่มี ที่เป็นอยู่จริง(สัจธรรม)ในผู้นั้น

ดังนั้น ภาวะนี้จึงได้ชื่อว่า “ความจริง” หรือ “ต้นเหตุ(ประธาน)
ต้นตอของชีพผู้นั้นๆ หรือของคนผู้นั้นๆ”

ก็เป็นภาวะเดียวกันกับที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มโนปุปพัง
คมา ธัมมา” นั่นเอง

ซึ่งหมายถึง สภาวะหนึ่งๆ ที่ดำรงความเป็นลักษณะของ
คนนั้นผู้นั้น เฉพาะของตนเองอยู่ ยังอาศัยสภาวะนั้นอยู่ หรือยังไม่
สูญสิ้นสลายสภาพเดิมแท้ที่“เป็นตน”(ยังเป็น อัตตาหรืออาตมัน อยู่)

ถ้าแก่น“ภาวะนี้”ของคนผู้ใด เป็น สิ่ง“ทรงไว้เป็นแก่นชีพ
หรือเป็นสมบัติ หรือเป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ” หรือ“ธาตุที่
เป็นองค์แห่งการรู้, ฐานหรือสิ่งที่รองรับการรู้” ที่ยังเป็นธาตุรู้
ระดับ“ปุถุชน”(ยังมีใช้“ภาวะสูงสุด”)

ปุถุชน คือ คนมีกิเลสหนาขึ้นๆๆ ก็ใช่ กิเลสโตขึ้นๆก็ใช่
(ปุถุแปลว่า หนา,โต,ใหญ่,มาก,อ้วน,ทึบขึ้นๆๆ)

ปุถุชน หมายความว่า ผู้ที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงธาตุที่เป็น
องค์แห่งการรู้ ฐานหรือสิ่งที่รองรับการรู้ เป็นธาตุที่มีชีวิตในตนซึ่ง
เป็นสัตว์ชั้น“จิตนิยาม”

ที่ยัง“อวิชชา” หรือยังไม่หมดสิ้นอวิชชา

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อกุศลจิต” ที่มันเป็นกิเลส
หรือรู้ แต่ยังไม่จัดไม่สิ้น

เพราะไม่มี“ปัญญา”ขั้น“วิปัสสนาญาณ” ที่สามารถหยั่งรู้
ความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”(ปรมัตถธรรม) จึงยังมีกิเลสอยู่แน่

หรือผู้นั้นยังมิรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตที่เป็นกิเลส”แม้แต่ตัว
แรก(พันลักกายทิณฺณ) อย่างถ่องแท้(โยนิโส)อย่างถูกต้องตัวตนสภาวะ

แท้(สัมมา)ชนิดที่รู้จักตัวตนตัวแท้ จนรู้แจ้งรู้จริง ถึงขั้นไม่มีความ
ข้องใจสงสัย(พันวิจิจฉาสงโยชน)

ถ้าผู้ใดมีภูมิรู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตที่เป็นกิเลส”แม้แต่
ตัวแรก(พันสัฏกายทิฐิ) อย่างถ่องแท้(โยนิโส)อย่างถูกสภาวะ(สัมมา)ชนิด
ที่ไม่มีวิจิจฉา(พันวิจิจฉาสงโยชน) แล้วปฏิบัติตามขั้นของหลักเกณฑ์
(ศีล)ที่ตนสมาทาน กระทั่งสามารถทำให้กิเลสเหล่านั้นๆลดละจางคลาย
หรือดับลงได้

นั่นคือ ผู้นั้นบรรลุธรรม มีภูมิธรรมขั้น“พันสีฬพตปราคาส
งโยชน”(พันสังโยชน ๓)

ผู้ใดปฏิบัติได้สำเร็จตามหลักนี้ ถ้าเป็นขั้นต้น ก็เป็นอารย
บุคคล ขั้นโสดาบัน

ถ้าปฏิบัติได้ดีสุดประเสริฐสุด หมดสิ้นเกลี้ยงกิเลสในจิตตน
ถึงขั้นไม่เหลือเศษของ“อธรรม”แม้แต่อาสวะหรืออนุสัย เป็นผู้สิ้น
อาสวะหรือสิ้นอนุสัย ผู้นั้นชื่อว่า อรหันต์

จึงเป็นผู้เหลือแต่“ธรรม”แท้ๆที่บริสุทธิ์สะอาด เป็นผู้ที่ใน
จิตของท่านนั้นกิเลสหรือ“อธรรม”ไม่สามารถเกิดในจิตท่านได้อีก
แล้วตลอดไปนิรันดร์

คนผู้นี้แหละที่ชื่อว่า เป็นผู้ที่มี“กาย”เป็น“ธรรม” หรือเป็น
ผู้มี“ธรรมกาย”

คำว่า “กาย” หมายถึง องค์รวม หรือองค์ประชุมของรูปนาม
“องค์รวมของรูปนาม”นั้น คือ คนที่มี“จิตใจ”และมี
“สัมผัส”ปกติอยู่ในสังขมอันเต็มไปด้วยโลกธรรมที่มอมเมาอยู่นี้เอง
แต่ท่านผู้นี้ มี“จิตใจสะอาดแล้ว”จากกิเลส และสะอาดอย่าง

เที่ยงแท้ยั่งยืนแล้วด้วย จึงชื่อว่า พรหมกาย หรือธรรมกาย(กายคือ องค์ประชุมของรูปนามที่ละอาตมบริสุทธิจากกิเลสจริง) ซึ่งเป็นผู้มี“กายเป็น ธรรม”(กายไม่มีธรรมอีกแล้ว) ตราบที่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน “ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย”อันคนควรมีนี้ จะต้อง“ทรง ไว้ซึ่งธาตุจิต”

ธาตุจิต หรือสิ่ง“ทรงไว้เป็นแก่นชีพหรือเป็นสมบัติ หรือเป็น คุณค่าในตัวเราแท้ๆ” หรือ“ธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้, ฐานหรือสิ่งที่ รongรับการรู้”ของผู้มีความเป็น“สภาวะหนึ่ง”ที่ยิ่งใหญ่(เอกัคคตาจิต) ดังเช่นที่กล่าวนี้ เป็นไปได้ปานฉะนี้ พระลัมมาลัมพพุทธเจ้าตรัสรู้สิ่ง เหล่านี้โดยชอบด้วยพระองค์เอง จึงนำมาประกาศให้โลกได้รู้ตาม

ซึ่ง“สิ่งทรงไว้เป็นแก่นชีพหรือเป็นสมบัติ หรือเป็นคุณค่าใน ตัวเราแท้ๆ” หรือ“ธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้, ฐานหรือสิ่งที่รongรับ การรู้” ของผู้“ไม่เหลือเศษของ“ธรรม”แม้แต่อาสวะหรืออนุสัย เป็นผู้สิ้นอาสวะหรือสิ้นอนุสัย ถึงขั้น“วิมุตติ” นี้คือ อรหันต์

ผู้ชื่อว่า อรหันต์นั้น เป็นผู้มีความพิเศษ

ผู้บรรลุอรหันต์มีวิมุตติเป็น“แก่น”(สาระ) แล้ว จึงเป็นผู้มีจิต หยั่งลง(โศคา)สู่ความเป็น“อมตะ” ซึ่งเป็น“ธรรม”ที่พระพุทธเจ้าตรัส ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ มุลสูตร

ผู้มี“ธรรม”หรือ“ธรรมกาย”ขั้น “อมตะ” หมายความว่า ความไม่ตาย และเป็น“คุณพิเศษ”(อัคริมนุสสรรม)ตามลำดับแห่ง ลัทธิธรรม

ซึ่งคุณพิเศษนี้มีความพิเศษลึกล้ำยิ่งอีกประเด็นหนึ่งว่า คนผู้อมตะนี้ จะตายอย่างไม่เหลืออะไรเลยเป็นท้ายสุด(ปรินิพพานเป็น

ประโยชน์) ก็ตายได้

ฟังแล้วก็ทำให้เข้าใจไปได้ว่า คำนึงกับ“ความไม่ตาย”

ถ้ามันหมายเอา “ความไม่ตาย”ของอะไร“สภาวะหนึ่ง”
ที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งสภาวะนี้อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ไม่เคยปรากฏให้สัมผัสได้เป็น
สามัญของความเป็นคนได้เลย แล้วหมายเอาว่า ที่เรากำลังพูดถึง
นี้ คือ ความไม่ตาย ถ้าหมายเอาสภาวะนี้ ก็ผิด

เพราะขณะนี้ สภาวะที่เราหมายเอานี้ คือสภาวะที่“ทรงไว้
เป็นแก่นชีพหรือเป็นสมบัติ หรือเป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ(ของคน)”
หรือ“ธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้, จ्ञานหรือสิ่งที่รองรับการรู้(ซึ่งเป็นธาตุ
จิตที่ทรงไว้ในคนที่เรียกว่า“ธรรม”)”

“สภาวะหนึ่ง”ที่ยิ่งใหญ่นี้จึงหมายเอา“เอกัคคตาจิต”ของ
อรหันต์ อันหมายถึงสภาวะหนึ่งของคน ในตัวคน

เพราะภาวะขั้น“อมตะ”นี้เป็น“คุณวิเศษ(อัคริมนุสสรธรรม)”
และเป็น“ธรรม”(สิ่งที่ทรงไว้ในคน)ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ว่า“ทุกสรรพ-
สิ่งล้วนไม่ใช่ตัวตน”(สัพเพธัมมา อนัตตา)

“ธรรมะ”ที่คนจะพึงได้ พึงมีนี้ จึงเป็นความลึกซึ้งสุดลึกล้ำ
(คัมภีรา) เห็นตามได้ยาก(ทุททสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทฺรฺนุโพธา) สงบ
สนิทอย่างวิเศษเกินสามัญ(สันตา) สุขุมประณีตยิ่ง(ปณฺตีตา) รู้ไม่ได้
ด้วยตรรกะ(อตฺถกาวจฺรา) ละเอียดขั้นนิพพานที่เดียว(นิปฺพนา) รู้เฉพาะ
บัณฑิตแท้(ปณฺตีตเวทฺณียา) ซึ่งจริงที่สุด พระพุทธเจ้าตรัสย้ำแล้วย้ำอีก
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖, ๓๐, ๓๔, ๓๘, ๔๒, ๔๔, ๔๖, ๔๗,
๔๘, ๔๙, ๕๐

จนกระทั่งมีศาสนานับไม่ถ้วนพระองค์ที่ทรงจำนนต่อ

“สภาวะหนึ่ง”ที่ยิ่งใหญ่นี้ และเชื่อว่า เป็น“ความไม่ตาย” ที่นิรันดร์ เรียกภาวะนี้ว่า“อาตมัน(อัตตา)”ที่ยิ่งใหญ่สูงสุดเรียกว่า “ปรมาตมัน” ซึ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด จะให้อะไรอยู่อะไรตายก็ได้ รวมทั้งให้“ชีวะ”สำคัญแก่คน

ภาวะแห่ง“ชีวะ”นี้คือ“จิตวิญญาณ”ของคน ที่พระลัมมา-ลัมพุทธเจ้าแห่งพุทธสามารถตรัสรู้ว่ามีคุณสมบัติเป็นแก่นชีพได้ถึงขั้นมี“อุกโตภาควิมุตติ” นั่นคือ ผู้ลัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” สำเร็จอิริยาบถอยู่ อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐)

และได้ตรัสรู้อีกว่า “จิตวิญญาณ”นี้ไม่เที่ยง(อนิจจัง) เป็นทุกข์ (ทุกขัง) ซึ่งแท้จริงที่สุด ก็คือ จิตวิญญาณที่เป็น“สภาวะหนึ่ง”นี้ มิใช่ตัวตน(อนัตตา) มิใช่ภาวะนิรันดร์

ผู้บรรลุอรหัตต์มีวิมุตติเป็น“แก่น”(สาระ) แล้ว จะเป็นผู้มีจิตหยั่งลง(โอคธา)สู่ความเป็น“อมตะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๔ มุลสูตร)

ผู้“อมตะ”หมายความว่า ความไม่ตาย ซึ่งเป็นคุณวิเศษตามลำดับแห่งสังขารธรรม

คุณวิเศษ(อรรถนิมิตตธรรม)อันยิ่งใหญ่คือ จิตที่เป็นภาวะแห่ง“ความไม่ตาย”(อมตะ)นี้เมื่อผู้ปฏิบัติจนบรรลุธรรมได้จริง คุณวิเศษนี้ก็ย่อม“หยั่งลง”(โอคธา)ในจิตใจของผู้นั้นแน่

ต้องแน่วคมตรงชัดในสภาวะธรรมให้ตึ๋งนะ ว่า สภาวะธรรมนี้คือ “ความไม่ตาย”(อมตะ)ทางจิตวิญญาณ อันมีอยู่ในความเป็นคน โดยเฉพาะที่กำลังอยู่ในร่างของคนที่ยังไม่ได้ตายทางกายแต่กตายไป(กายัสสละภทา)

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติได้ทำ“ความหลุดพ้น”(วิมุตติ)บรรลุผลสำเร็จใน
“ธรรม”สูงสุดแล้วจริง

จิตวิญญาณจึงมีคุณสมบัติอันเป็นธรรม ที่เรียกว่า“อมตะ”
หยั่งลง(โอคธา)สู่จิตตามลัทธิจะ

“ความไม่ตาย”(อมตะ)นี้มิได้หมายความว่า “ความไม่ตาย”
ของชีวิตที่เป็นร่างกายนอกอันนับเอาองค์ประกอบด้วย
ดินน้ำไฟลมที่ให้จิตใจอาศัยตาย-เกิด เกิด-ตายหมุนเวียนอยู่ใน
โลก แต่เป็น“ความไม่ตาย”ของกิเลส

กล่าวคือ กิเลสของผู้นี้ได้“ตาย”ดับสิ้นหมดสนิทถาวรยั่งยืน
แล้ว จึงไม่มีกิเลสเกิดอีกแล้วในจิต เมื่อไม่มีเกิดอีกเลยถาวร จึงไม่มี
กิเลสใดๆจะ“ตาย”อยู่ในจิตอีกต่อไป

นี่คือ ความไม่ตาย ที่หมายถึงในที่นี้

และความพิเศษนี้มีอีกลึกลงไปอีกว่า คนผู้อมตะนี้จะตายทาง
ร่างกาย(องค์ประชุมของรูปนาม)ก็ตายได้ ซึ่งตายครั้งนี้ตายแล้วสูญ
ไปเลย สนิทถาวร(ปรินิพพาน)กันเลย ปานนั้นด้วย

ตายอย่างสูญสนิทถาวรหรือที่เรียกตามศัพท์ว่า ปรินิพพาน
นี้ เป็น“การตาย”ขั้นสุดท้ายแห่งอสังขารสุดท้ายสุดเป็นประโยชน์

หมายความว่าชัฏก็คือ ตายดับสูญสิ้นสุดหมดไม่เหลืออะไร
กันอีกแล้ว แม้ภาวะของ“อมตะ”ที่เป็นเครื่องอาศัยสุดท้ายสุดแห่งตน
ที่เรียกว่า“อรหัตต”ขั้นที่สุดคือ อรหันต์

ผู้“อมตะ”นี้ ก็สามารถทำได้

นั่นก็หมายถึง ผู้มี“อมตธรรม” สามารถจะ“ตาย”เป็นลำดับ
ท้ายปลายสุด สุดๆที่ว่า “ปรินิพพานเป็นประโยชน์”(ดับสุดท้ายที่ท้ายสุด)

กันเป็นที่สุดแห่งที่สถลนรอบของอวสาน

ซึ่งในศาสนาพุทธนั้น รู้แจ้งจริงในทุกสรรพสิ่งล้วนมิใช่ตัวตน ไม่สับสนในทุกสรรพสิ่ง “สัพเพธัมมา อนัตตา” จึงทำตนดับสูญสิ้น สุตภาวะแห่งตน”(ปรินิพพาน)อย่างเป็น“ปริโยสาน”(สุดท้ายที่ท้ายสุด) ก็ได้ ยังไม่ดับก็ได้

กล่าวคือ “อมตะ”นี้ ยังไม่ตายทางร่างกาย โดยอาศัย “อิตถภาวะ”(อรรถ)ที่ไม่มีกิเลสอีกแล้วนั้นอยู่ช่วยทำประโยชน์ ให้แก่โลก ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “โลกานุกัมปายะ”

อารยธรรมจึงเป็นคุณวิเศษที่วิเศษสุดด้วยประการฉะนี้ ท่านผู้บรรลธรรมผ่านขั้น“วิมุตติ”เป็น“อมตะ”แล้วนี้ จะไม่ตายก็ได้ จะตายสูญสลายไปเลย โดยไม่มี“ร่างแห่งกาย”ที่จะตายแล้ว จะไม่เวียนวน มาเกิดมีองค์ประชุมของธาตุดินน้ำไฟลมเวียนกลับมาอีกก็ได้ ท่านมีความรู้ขั้นนี้แล้วที่สามารถจะทำ“ปรินิพพาน”เป็น“ปริโยสาน”ได้ แล้วทุกท่าน แล้วแต่ว่าแต่ละท่านจะสมัครใจอย่างไร

ซึ่งผู้อ่านมาถึงบรรทัดนี้แล้ว ก็也将เห็นความลึกล้ำมีนัย ซบซ้อน ประหนึ่งจะทำให้สับสน หรือจะดูเป็นกลลวงลอก ดูเหมือนวนไปวนมา จนอาจจะทำให้เห็นว่า เป็นเรื่องไร้ความจริง ไร้สาระ แท้ ปานนั้นกันก็ได้

ทว่าแท้จริงแล้ว เป็นความจริงที่เป็นจริง ที่ยิ่งยวดประเสริฐ สุด มีผู้ศึกษาจน“ลัมมาทิฏฐิ” แล้วสามารถปฏิบัติให้เกิดผลได้จริง และมีมายาวนานได้ถึงวันนี้กว่า ๒,๖๐๐ ปีแล้ว

ดังนั้น ผู้สนใจก็ลองศึกษาตรวจสอบความจริงพิเศษนี้กัน ดูเถิด อาตมาขอเอา“มูลสูตร”จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘

มาแจกแจงอธิบายกันให้ชัดๆขึ้นไปกว่านี้ดูบ้าง

เริ่มแรก พระพุทธเจ้าชี้ความสำคัญให้เห็นว่า ผู้ปฏิบัติต้องตั้งต้นด้วย“ฉันทะ”เป็นมูล

ฉันทะ นั่นก็คือ มีความยินดีพอใจ เป็น“ต้นเค้า”(มูล)ที่สำคัญในการปฏิบัติ เป็น“ต้นทุนจุดแรกที่แท้ของใจ”(มูล) ซึ่งต้องมีก่อนอื่นนี้คือ “มูลสูตร” ข้อ ๑

จนกระทั่ง สามารถมี“การทำใจในใจ”(มนสิการ)เป็น หมายความว่า ทำใจของตนได้ถูกต้องถ่องแท้(โยนิโส)ตรงที่จิตตาย (อกุศลจิตตาย=นิโรธ) จิตเกิด(โอปปาตโยนิ=กุศลจิตเกิด) ซึ่งเรียกว่ามี“มนสิการ”เป็น“แดนเกิด”(สัมภวะ)

เมื่อสามารถทำใจของตนให้ตาย(ดับ)-ให้เกิด(อุบัติ,โยนิ)ได้ โดยสามารถทำให้“อกุศลจิต”ในตนตาย(นิพพาน) ดับสิ้นสนิทลงได้ จิตตนจึงบริสุทธิ์ขึ้นจริง จิตนี้ก็เป็น“จิตใหม่”

นี่คือ การเกิด(ชาติ)ของจิต หรือการเกิดทางจิตใจ(โอปปาตโยนิ) ซึ่ง“เกิด”ชนิดที่พิเศษ(นิพัตติ,อภินิพัตติ) สามารถเกิดเป็นจิตใหม่อย่างแท้จริง จนจิตนี้ไม่มีเชื้อกิเลสเกิด-ตายอยู่ในจิตใจของเราอีกแล้ว จึงเป็นจิตอมตะ

หรือที่ท่านใช้ศัพท์ว่า โอภกัณติ กิตี ซึ่งแปลว่า ปฏิสนธิแล้ว,การหยั่งลง หรือศัพท์ที่ว่า โอคธา กิตี ที่ท่านแปลว่า หยั่งลงสู่อมตะ(อมโตคร),หรือหยั่งลงสู่นิพพาน(นิพพานคร) ล้วนคือ การเกิดทางจิตใจทั้งสิ้น

กุศลจิตที่เป็นการเกิด(ชาติ)ทางจิตใจขั้นพิเศษ ซึ่งเป็น“โอปปาตโยนิ” เรียกว่า โอภกัณติกิตี นิพัตติกิตี อภินิพัตติกิตี

ล้วนหมายถึง โยนิโสมนสิการ นี่แหละคือการทำใจในใจ(มนสิการ) ถูกต้องถ่องแท้(โยนิโส) จนกระทั่งลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส,สัมภวะ) และสามารถทำ“การตาย-การเกิด”ขึ้นในจิตใจ ได้อย่างเป็นกุศลในปรมาตถธรรมแท้จริง

นี่คือ “มูลสูตร” ข้อ ๒

สำหรับ“มูลสูตร” ข้อ ๓ นั้นยิ่งชัดเจนยิ่ง เพราะจะมี“สัมผัส”เป็น“เหตุเกิด(สมุทัย)หรือเหตุ(สมุทัย)ในการปฏิบัติ ไปสู่ผล-ไปเกิดผล”อย่างถูกต้องตามทฤษฎีปฏิบัติของปฏิจลสมุปบาท อันเป็นแบบพุทธ(ตรวจสอบได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ตั้งแต่ข้อ ๑ ไปทีเดียว)

ซึ่งการปฏิบัติมี“สัมผัส”ของทวาร ๖ ตามหลักปฏิจลสมุปบาท นี้แหละ ที่จะสร้าง“สัมมาสมาธิ”ได้ตรงพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑

ในมหาจิตตาริสกสูตรนี้ชี้ให้เห็นชัดว่า“สมาธิ”ของพุทธนั้น เรียกว่า“สัมมาสมาธิ” และต้องปฏิบัติด้วย“มรรคองค์ ๘”

ซึ่ง“สมาธิ”เฉพาะของพุทธนี้ จะต้องปฏิบัติด้วยการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ได้แก่ “สัมมาทิฐิ”เป็นประธาน และมี“สัมมาวายามะ”กับ“สัมมาสติ” ๒ องค์ทำงานร่วมช่วยประธาน (สัมมาทิฐิ) ควบคุมสั่งวรปฏิบัติ“มรรค”อีก ๔ องค์ คือ “สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ” รวมเป็นมรรค ๗ องค์ ในขณะที่ลืมตาเปิดทวารทั้ง ๖ มีชีวิตสามัญปกตินี้เอง แล้วจะเกิด“สมาธิ”ที่เป็น“สัมมา”(สัมมาสมาธิ) อันเป็น“สมาธิ”ที่เป็นคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

ซึ่งจะไม่ใช้การปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”ด้วยวิธีหลับตาปิดทวาร

ทั้ง ๕ ข้างนอก แล้ว เข้าไปปฏิบัติสังวรสำรวมอินทรีย์คือ ใจ ทวารเดียวอยู่ในภวังค์ จนเกิด“สมาธิ” เป็นอันขาด

แต่ต้องปฏิบัติสังวรสำรวมอินทรีย์ ๖ ในขณะที่มีเหตุ-ปัจจัย (รูปนามคือกาย) ครอบพร้อมไปด้วย“ผัสสะ ๖” ที่เกิดจากการสัมผัสกันของประสาทรูป ๕ และโคจรรูป(วิสัยรูป) ๕ แล้วเกิด“วิญญาณ ๖” ให้ผู้ศึกษารู้“วิญญาณ”แท้(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗๓ หรือ ข้อ ๑๖๑ เป็นต้น)

จึงชื่อว่าพร้อมด้วยอายตนะ ๖ ผัสสะ ๖ เวทนา ๖ ตัณหา ๖ จึงจะรู้ครอบภพ ๓ชาติ ๕ เป็นการปฏิบัติตามปฏิจลสมุพบาทพบิรุณณ์ ใน“มูลสูตร” ข้อ ๓ เป็นการชี้บ่งอย่างชัดเจนว่าการปฏิบัติแบบพุทธต้องมี“สัมผัส”(ผัสสะ) เป็น“เหตุเกิด” ที่ท่านใช้คำว่า“สมุทัย”(มีผัสสะเป็นสมุทัย)ในการปฏิบัติทีเดียว

ซึ่งจะไม่ใช่การปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”แบบหลับตาเข้าภวังค์ก็สังวรสำรวมอินทรีย์ ๖ ไม่ได้ เพราะไม่มีทวาร ๕ เปิดรับวิธีปริบิรุณณ์

ซึ่ง“สมาธิ”แบบนั้น ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ที่เกิดการเรียนรู้ครอบกาย-วาจา-ใจ ภายนอกภายใน เรียนรู้ครบ“รูป ๒๘” ครอบ“นาม” ที่เป็นจิต ๘๘ หรือ ๑๒๑ และเจตสิก ๕๒ มีภาวะจริงต่างๆ ปรากฏการณ์อยู่เป็นอภิธรรม ได้ผลขั้นปรมาตถธรรมสูงสุดสัมบุรณ์

จึงพูดเรื่อง“กาย”(องค์รวม,องค์ประชุม)กันไม่รู้เรื่อง เพราะ“สัญญา”ความเป็น“กาย” จะต่างกันคนละความรู้ คนละความมุ่งหมาย การประสพผลจึงเกิด“ผล”ต่างกัน

“ธรรมกาย”ก็ต่างกัน “พรหมกาย”ก็ต่างกัน เช่น พูดถึง“กายปัสสัทธิ”ซึ่งหมายถึง ความสงบระงับแห่งนามธรรมหรือ

เจตสิก(อันได้แก่ความสงบระงับแห่ง**กองเวทนา-สัญญา-สังขาร** ไม่ใช่“ร่าง”ที่เป็น“กาย”อันเป็นธาตุดินน้ำไฟลมข้างนอกเลยแท้ๆ) เห็นมัยว่ากำหนดหมาย(สัญญา)ต่างกัน

หรือ“**กายกัมมัฏฐตา**”ซึ่งหมายถึง ความคล่องหรือความเป็นของควรแก่การงานแห่ง**กองเวทนา-สัญญา-สังขาร** ก็ไม่ใช่“ร่าง”ที่เป็นดินน้ำไฟลมเลย ก็เห็นต่างกันอีก

แม้แต่“**กายมุกทุตา**”ก็มีลักษณะต่างกัน ซึ่งหมายถึง ความหิวอ่อนของ“กาย”(องค์ประชุมของเจตสิก ๓) ความหิวอ่อนแห่งนามธรรมคือเจตสิก ๓ ก็**เวทนา-สัญญา-สังขาร** นั้นแหละ “กาย”ก็ไม่ใช่อินน้ำไฟลมอยู่ดี ดังนี้ เป็นต้น

เพราะการศึกษา“กาย”พิจารณา“กาย”ในการปฏิบัติกับความเป็น“กาย”ขณะที่มี“วิญญาน ๖”ตั้งอยู่ให้เราได้ศึกษาพิจารณา(วิญญานฐิติ ๗) กับการศึกษา“กาย”พิจารณา“กาย”ในการปฏิบัติขณะที่ไม่มี“วิญญานฐิติ ๗”นั้น มันต้องต่างกันแน่นอน

ความเป็น“สัตตาวาส ๙” หรือความเป็น“สัตว์”ทางจิตทั้งหลาย ย่อมต่างกันแน่นอน

การ“**พันสังโยชน์**”(พันความเป็นสัตว์) จึงต่างกัน โดยเฉพาะการสัมผัสวิโมกข์ ๔ ด้วย“**กาย**”ก็เป็นคนละเรื่องอย่างชัดเจน

ส่วน“**มูลสูตร**” ข้อ ๔ มี“**เวทนา**”เป็น“**ที่ประชุมลง**”(สโมสรณา) เมื่อมี“**การประชุมลง**”จึงเกิดเป็น“**องค์ประชุมหรือองค์รวม**”(กาย)ขึ้นมาให้ศึกษา

ผู้ศึกษาจึงศึกษากันได้จากของจริงที่เป็นนามธรรม คือปรากฏการณ์แท้ๆเกิดอยู่ให้พิจารณา“**เวทนา**”อันเป็น“**ที่ประชุมลง**”

“กาย”คือองค์รวม
หรือองค์ประชุม
ในการสัมผัสอยู่ทั้งรูปทั้งรูป
และทั้งภายนอกทั้งภายใน
ที่“เป็นไปพร้อม”(สหคต)

(สโมสธนา)นี้แหละ จะสามารถพิจารณา“เวทนาในเวทนา” ชนิดที่มีของจริงให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มโนปริจาร ๑๘”ในส่วนเป็น“เคหลิตเวทนา ๑๘”อันเกิดอยู่เป็นอยู่จริง ชัดๆ ได้ๆ

และเมื่อสามารถปฏิบัติมีมรรคผลก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มโนปริจาร ๑๘”ที่เป็น“เนกขัมมลิตเวทนา ๑๘”ชัดๆที่ยินยอมสภาวะจริงอยู่โทนโท

ผู้ปฏิบัติก็สามารถปฏิบัติกระทั่งบรรลุสูงสุดครบ“เวทนา ๑๐๘”ได้ถ้วน มีญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นสัตว์เทวดา-มาร-พรหม อันเป็น“โอปปาติกัลลัตว์”ตัวแท้ได้ๆ

เพราะผู้ปฏิบัติที่“เป็นไปพร้อม,ร่วมกัน,ไปด้วยกัน,กำกับกัน”(สหคต)ด้วยการปรุงแต่ง(สังขต)อันมีทั้งเหตุทั้งปัจจัยที่อยู่ใน“กามาวจรภูมิ-รูปาวจรภูมิ-อรุปาวจรภูมิ” ทำให้สามารถ ได้เรียนรู้สัมผัสของจริงครบองค์ประชุม(กาย) และทำให้กำหนดรู้ได้ทั้งรูปภายนอก(พหิตถารูปาน)ทั้งรูปลึกไปถึงชั้นอรุปภายใน(อัมมัตตังอรุปสัณญ)ตาม“วิโมกข์ ๘” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อ ๒ ของ“วิโมกข์ ๘” นี้เอง

ซึ่งยืนยันความเป็น“กาย” คือ องค์รวมหรือองค์ประชุมในการสัมผัสอยู่ทั้งรูปทั้งอรุปและทั้งภายนอกทั้งภายใน ที่“เป็นไปพร้อม”(สหคต)

จึงสามารถศึกษาพิจารณาตรวจสอบได้ทันทีต่อเนื่องกัน อยู่ในขณะปฏิบัติที่มีทั้ง“กามาวจรภพ-รูปาวจรภพ-อรุปาวจรภพ”ที่เป็น“สหคต”ครบพร้อม

ผู้ปฏิบัติสามารถพิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-

จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้เป็นภาวะที่ปรากฏอยู่จริง(ปาตุภาวะ) มีของจริง(ปาตุสัจจะ)ให้ศึกษาพิสูจน์ว่า อะไรคือ“ตัวตนของกิเลส”(อตฺตา ๓) เกิดอยู่อย่างไร เป็นอย่างไร แปรปรวนเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ทำให้มันลดละได้อย่างไร ดับไปได้ไหน และกำจัดสิ้นไปได้แล้ว หรือเหลืออีกไหม แค่นั้น

หมดสิ้นจนเที่ยงแท้(นิจจัง)ยั่งยืน(ฐวัง) จนแน่ใจว่านิรันดร์ตลอดกาล(สัสสตะ) ไม่แปรเปลี่ยนไปอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้แล้ว(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) เป็นที่สุดนั่นเอาอะไรเป็นการตัดสิ้น

พระพุทธเจ้าทรงให้เอา“เวทนา”นี้เอง เป็นฐานปฏิบัติ และเป็นเครื่องตัดสิ้น เมื่อมี“สัมผัส”เป็นปัจจัย จึงเกิด“สังขาร”

เพราะอวิชชาเป็นปัจจัยจึงเกิดสังขาร

ดังนั้น เราจึงต้องศึกษา“สังขาร”ก่อน

กายสังขาร คือ องค์ประชุมหรือองค์รวมทั้งกาย-วาจา-ใจ (นัจจะ-คิตะ-วาทิตะ ; โดยมีใจเป็นเหตุหลัก ; มโนปุพพังคมา ธัมมา)

วจีสังขาร คือ องค์รวมหรือองค์ประชุมของภาษาลุ่มเสียงลำเนียง(คิตะ-วาทิตะ : โดยมีใจเป็นเหตุหลัก ; มโนปุพพังคมาธัมมา)

จิตสังขาร คือ องค์ประชุมหรือองค์รวมที่ปรุงแต่งของจิตในจิต หรือเวทนาในเวทนา

กาย คือ องค์รวมหรือองค์ประชุม ที่มี“นามธรรม”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ

เพราะภาวะที่เป็นกิเลสตัวแท้คือ “จิต” เป็นนามธรรม การเกิด-การดับ หรือการเกิด-การตายของความเป็นสัตว์จึงต้องเป็น

เรื่องของสัตว์ทางจิตใจ(สัตว์ โอปปาติกะ)

ภาวะใดเกิดย่อมมีภาวะนั้นๆจริง มีภาวะใดลดลงก็รู้ก็เห็น ภาวะจริงนั้น เมื่อภาวะนั้นดับหรือตาย ก็เห็นอยู่ใต้ง่าดับว่าตาย คนจะ“พ้นอวิชชา”ได้เพราะสัมผัสผัสภาวะนั้นๆจึงได้รู้จักภาวะนั้น และเมื่อได้เรียนรู้สัมผัสมาทิวลิจจริงก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของจริง

เพราะเมื่อมีเหตุปัจจัย“เป็นไปพร้อม”(สหคต)ด้วยการปรุงแต่ง(สังขต)ที่มีทั้งเหตุทั้งปัจจัยที่อยู่ใน“กามาวจรภูมิ-รูปาวจรภูมิ-อรุปาวจรภูมิ”

พระพุทธเจ้าทรงใช้“เวทนา ๑๐๘”เป็นเครื่องศึกษา ตัดสิน โดยยืนยันจาก ๓ กาล คือ อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต

กล่าวคือ เมื่อปฏิบัติทุกปัจจุบัน มีสัมผัสเป็นปัจจัย รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของจริงทั้งรูปและนามครบครันตลอดมา และได้มรรคได้ผลอย่างไร ก็มีสัจจญาณ-กิจจญาณได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงตามความเป็นจริงนั้นๆมาตลอด

สังสมผลลงเป็น“ส่วนอดีต”(บุพพันตา)ไปตามลำดับของ“ผลธรรม”ที่ทำได้(อริชาข้อที่ ๕ ตามที่ยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒)

ซึ่งผู้ปฏิบัติทุกปัจจุบัน ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยสัจจญาณ-ด้วยกิจจญาณในสังธรรม นานาสารพัดที่ทำสำเร็จได้ดีขึ้นๆ ชำนาญขึ้นๆ

ในขณะที่ยังไม่ปริบูรณ์ก็ทำให้ผู้ปฏิบัติสามารถเห็นจริงว่า ภาวะที่ยังมี“ส่วนอนาคต”(อปรรณา)ยังไม่เที่ยง(อริชาข้อที่ ๖ ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒) ยังไม่เด็ดขาด เพราะมันยังไม่ปักมัน มันยังไม่เที่ยง ยังไม่ยั่งยืน ยังมีอะไรมาหักล้างได้ ยังมีการกลับกำเริบได้อยู่ กระทั่งมีผลตกผลึกลงในจิตมีมวลปริมาณที่มากพอ ยิ่ง

คุณธรรมสั่งสมคุณภาพ(ระดับของความดีงาม)-คุณนิธิ(คลังแห่งความดีงาม)
-คุณราศี(ประกายแห่งความดีงามที่เปล่งให้รู้) ก็ถึงขีดบริบูรณ์ล้นบูรณ์พอ
อย่างแน่ใจยิ่ง มั่นใจยิ่ง

ว่าคุณธรรมที่เป็นผลธรรมของตนนั้น เป็น“ตถตา”(ความเป็น
ความจริงความแท้ ซึ่งเป็นแล้วเช่นนั้น เป็นไปเองตามที่ได้เป็นได้นั้น เป็นเช่นนั้นเอง)
แน่แล้ว ถึงขั้นมั่นใจว่าเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน
(ฐวัง) ตลอดกาล(ลัสสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไร
หักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

จึงสามารถมั่นใจได้ถึง“ส่วนอนาคต”(อปรันตา) แม้อนาคต
คือ ภาวะที่ยังไม่เกิด ยังมาไม่ถึง ยังไม่เห็นเลย ก็ตาม ก็สามารถ
แน่ใจยิ่ง ปักใจมั่นได้อย่างพันชาติสุดแท้

เพราะสามารถรู้ได้จาก“ผลธรรม”ที่ได้สะสมลงเป็นส่วน
อดีต(บุพพันตา) กับ“ผล”ทุกปัจจุบันที่ได้ปฏิบัติเป็นลัจฉญาณ-
กิจฉญาณ ว่า กิเลสสวะมันต์บสนิทเกลี้ยงเป็น“สุญ”อย่างมี
“ตถตา”(ความเป็นความจริงความแท้ ซึ่งเป็นแล้วเช่นนั้น เป็นไปเองที่เป็นเอง
นั้น[อัตตโนมิตฺติ] เป็นเช่นนั้นเอง)ทุก“ตถตา”ล้วนเป็น“สุญ”อย่างเที่ยงแท้-
ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเปลี่ยนแล้ว-ไม่มีอะไรหักล้างได้แล้ว-ไม่
กลับกำเริบอีกจริง

จึงจะปฏิญาณกับตนเองได้ ว่า ลัจจะครบล้นบูรณ์ กิจได้
ปฏิบัติมาครบบริบูรณ์ ก็สามารถตัดสินใจได้ด้วยจิตที่เป็น“กตญาณ”
เป็นที่สุด ว่า กิเลสสวะของเรานั้น “สุญสสนิท”เที่ยงแท้ ยั่งยืน-
ตลอดกาล ฯลฯ (จบฉบับที่ ๒๔๗)

เราได้พูดผ่านมาบ้างแล้ว ทั้งความเป็น“ธรรม”อันหมายถึง
“สิ่งที่ทรงไว้เป็นแก่นซีฟหรือเป็นสมบัติ หรือเป็นคุณค่าในตัวเรา”

และทั้งที่เรียกว่า “อธรรม”อันหมายถึง “ความตกต่ำของ
สิ่งซึ่งทรงไว้เป็นแก่นซีฟในตัวเรา” นั่นก็คือ“ความเสื่อมของเรา”
หรือเรตกต่ำลง-ชั่วลง-เลวลง-ไม่เจริญขึ้น

คำว่า “อ” ที่แปลว่า “ไม่” ซึ่งจะ“ไม่ใช่” หรือ“ไม่มี” หรือ
“ไม่เป็น-ไม่ได้”อะไรก็ตาม ก็ล้วนแล้วแต่เป็น“การลบค่า”ของสิ่งนั้น

ดังนั้น เมื่อเติม“อ”(ไม่)เข้าไปในคำว่า“ธรรม” จึงทำให้ความ
เป็น“ธรรม”ที่บริบูรณ์นั้นพร่องลงไปทันที แม้จะ“ไม่ใช่-ไม่มี-ไม่เป็น”
เล็กน้อยเท่าใดก็ตาม ก็คือ “ธรรม”นั้น ไม่ใช่ความเป็น“ธรรม” หรือ
ไม่มีความเป็น“ธรรม”ที่เต็มสภาพของ“ธรรม”นั้น

ใช่มั้ย?

ความเป็น“ธรรม”แท้ๆ จึงหมายถึงความเต็มของ“ความ
ดี-ความมี-ความเป็น-ความควร” หรือความบริบูรณ์ความสมบูรณ์
เต็มที่ของ“ภาวะ”นั้นๆ

จะว่าเป็น“ความเต็มของความไม่”ดี”ก็มีความ“ไม่”อยู่
นั่นแหละ จึงไม่ใช่“ธรรม”

ซึ่งเมื่อเป็น“กาย”ก็หมายความว่า เป็น“องค์รวมหรือ
องค์ประชุม” ถ้าเป็น“ธรรม”สูงสุดก็เรียกว่า“กายแห่งธรรม”หรือ
ธรรมกาย และ“กายแห่งพรหม”หรือพรหมกาย เป็นต้น

ธรรมกาย หรือ พรหมกายนั้นๆ เป็น“องค์รวมหรือองค์ประชุม”ที่เป็น“ธรรม”หรือเป็น“พรหม”ทรงไว้ในตัวเราที่เต็มๆ

และมันจะแสดงออก โดยการปรากฏทาง“กายกรรม-วจีกรรม” ซึ่งมี“มโน”เป็นประธานตัวจริง ผู้ก่อให้เกิด“กรรม”ทุกการเคลื่อนไหวขององค์ประชุมเป็นกิริยาทุกอย่าง

ซึ่งมิได้ทั้งทำทางทั้งคำพูดและทั้งสัมผัสเสียงสำเนียงรวมทุกอิริยาบถอยู่พร้อมๆกัน หรือองค์ประชุมแห่งวาจาเท่านั้นไม่มีทำทางอย่างหนึ่งใดจริง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้คือ มโนปุพพังคมา อัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา

ผู้มีภูมิปัญญาพอที่จะรู้จริง เห็นได้จริงก็สามารถสัมผัสรู้หรือหยั่งรู้ได้ จริงอยู่เสมอ หรือตามโอกาส

ธรรมกาย หมายถึง “องค์ประชุมของธรรมในตัวเรา”ที่เจริญถึงขั้น“ความสำเร็จเต็มของธรรมนั้นๆ”(ธรรมกาย) หรือพรหมกาย ก็หมายถึง “องค์ประชุมของธรรมในตัวเรา”ที่เจริญถึงขั้น“ความสำเร็จเต็มในความเป็นพรหมนั้นๆ”(พรหมกาย)

ความเต็มแต่ละขั้น เต็มในขั้น“ดับนรกขั้นต่ำสุดที่เรียกว่า“อบายของตน” ก็คือ วิมุตติ ไปได้แต่ละขั้นๆ

ถ้าภูมิธรรมแต่ละขั้นสามารถมีอย่างแข็งแรงมั่นคงจนแน่นอน เทียงแท้ ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากที่ได้ภูมินั้นแล้ว และสามารถจะอนุโลมไปอุ้มชูช่วยอื่นๆได้ ก็เรียกผู้ถึงขั้นนี้ว่า อมตะ

และหากถึงขั้นสูงสุดเป็นที่สุดก็เรียกว่า อรหันต์

นั่นคือ “องค์รวมหรือองค์ประชุม”ของคุณธรรมต่างๆที่ภาษาบาลีว่า “กาย”ของคุณธรรมต่างๆนั้น ทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

สามารถปฏิบัติได้ถึงที่สุดดังกล่าวสำเร็จผล

ซึ่งเรื่องอันเกี่ยวกับคำว่า“กาย”นี้จะต้องได้พูดกันอีกยาว และมาก เพราะ“กาย”คำนี้ มันกลายมาเป็นภาษาไทยจนคนไทย ได้มีฉาบทกฐิในนิยามเดิมที่สำคัญยิ่งของมันไปเสียสิ้นแล้ว

โดยเฉพาะในชั้น“ปรมัตถธรรม”ที่เข้าสู่ความเป็น“อาริยะ” หรือ“โลกุตระ”อันหมายถึงการไปสู่วิมุตติหรือนิพพานกันจริง

ดังนั้น ในการศึกษาพุทธธรรมของพระพุทธเจ้าปัจจุบันนี้ เมื่อมีฉาบทกฐิในคำว่า“กาย”แม้คำเดียวนี้ แต่เป็นคำสำคัญยิ่งใน การปฏิบัติธรรม จึงไม่สามารถบรรลุผลจริงกันได้

อาตมายืนยันกันขนาดนี้ ซึ่งความเห็น ของอาตมานี้ แม้ จะไม่เหมือนหรือมันค้านแย้งกับความเห็นที่ได้เชื่อถือกันมาเก่า ก่อน ตามท่านผู้รู้หรือปราชญ์ที่สอนที่บอกต่อกันมาเนิ่นนาน ก็ ต้องขออภัยอย่างยิ่งจริงๆ

แต่มันก็เป็นความจริง ตามที่อาตมามั่นใจ และจริงใจ

ก็นึกเสียว่า ที่อาตมาสาธยายนี้ เป็นแบบอาตมาเฉพาะก็ แล้วกัน

ถ้าอาตมาหลงผิด มันก็เป็นโทษเป็นโมหะบาปของอาตมา เองแน่นอน เลี่ยงไม่ได้

ท่านผู้ใดเห็นได้ เข้าใจได้ เห็นด้วย เอาด้วย ก็เป็นเรื่อง ส่วนตัวเถิด

สำหรับผู้ไม่เห็นด้วย ก็นึกเสียว่า เป็น ทางเลือกอีกทางหนึ่งในโลก อาตมาก็ขออนุญาตแสดงความเห็นของอาตมาบ้าง ก็แล้วกัน ที่อาตมาทำอยู่นี้ไม่ได้เบียดเบียนใครหรือแย่งลาภยศ

สรรเสริญที่เป็นความสุขและอรรถกถาสถิตสุขของใครเลย มีแต่อาตมา
ชักชวนและพาผู้คนทั้งหลายมาลดละกิเลสที่มันติดลาภยศสรรเสริญ
ที่เป็นความสุขและอรรถกถาสถิตสุขอย่างแท้จริง จึงมีแต่การออกจาก
โลกธรรม

อาตมาจึงไม่ใช่ทั้งคู่แข่งคู่แข่งของใคร เพราะความต้องการ
(ตัณหา)มันคนละอย่าง

จุดประสงค์ที่อาตมาและชาวอโศกทำอะไรต่ออะไรอยู่ใน
โลกจึงคนละทางอยู่แท้ๆ อาตมาพาพวกเราต้องการปล่อยวางละล้าง
การติดยึดลาภยศสรรเสริญความสุขอรรถกถาสถิตสุขออกไปเสียด้วยซ้ำ
อาตมาจึงไม่ใช่ทั้งคู่แข่งคู่แข่ง ทั้งไม่ได้เบียดเบียนลาภยศ
สรรเสริญความสุขอรรถกถาสถิตสุขใครเลยแม้แต่หน่อย

แท้ที่จริงแล้วนั้น ยิ่งกลับเป็นการลด หรือหมดคู่แข่งคู่แข่ง
แก่ผู้ต้องการลาภยศสรรเสริญความสุขอรรถกถาสถิตสุขอยู่ด้วยซ้ำไป

คนทางโลกที่ยังเป็นโลกียะนั้นยังมีความต้องการที่เป็นกาม
(กามตัณหา) และความต้องการที่เป็นภพ(ภวตัณหา) ซึ่งเป็นชีวิตที่ยัง
แสวงหาและสร้าง“ภพ”อยู่ครบครัน

แต่อาตมานั้นไม่ต้องการแล้ว“กาม” ไม่ต้องการแล้ว“ภพ”
จึงเป็นความต้องการ“ไม่มีภพ”(วิภวตัณหา) ที่เป็นเป้าหมายสุดยอด
สำคัญยิ่งของชีวิตในการปฏิบัติธรรม

อาตมาไม่ใช่คนประหลาดวิถิตถาร ที่กลายเป็นคนพาชก แบบ
คนอิตถีตโมรอน ที่ไม่มี“ความต้องการอะไร”(ไม่มี“มโนสังเกตนา”
ในชีวิต) โดยเข้าใจพาชกอะไรที่อ เป็นคนที่ทำจิตตัวเองให้เป็นคน
ไม่มีความจงใจมุ่งหมายอะไร โดยตั้งใจไม่คิดเจริญก้าวหน้าอะไร

กลายเป็นคนมีชีวิตอยู่อย่างตั้งใจจริงใจ(สัญญาเจตนา)ทำจิตใจตนเอง
ไม่ให้ต้องการอะไร ไม่ให้คิดอะไร ไม่พิจารณาอะไร

นั่น..มันเลยเกิดเลยธงของความเป็นจิตสามัญของคนสามัญ
ไปแล้ว มันเข้าขั้นไม่สามัญปกติในความเป็นคนไปแล้ว

ที่ใครก็ตามที่ตั้งใจตั้งใจ“ไม่ให้จิตมันคิดอะไร” ก็ตั้งใจทำ
จิตใจให้มันอยู่เฉยๆ นั่นแหละมันคือ“มโนสัญญาเจตนา”อยู่โทนโท่แล้ว

คนไม่มี“มโนสัญญาเจตนาหาร”ไม่ได้หรอก มันผิดความเป็น
คนไปแล้ว แม้แต่สัตว์เดรัจฉานทุกตัวมันก็มี“มโนสัญญาเจตนา”

พระพุทธเจ้าจึงตรัสตายตัวยืนยันเลยว่า มนุษย์ต้องมี
“มโนสัญญาเจตนาหาร”

กล่าวคือ ต้องมี“จิตที่ตั้งใจหรือจงใจ” ถึงขั้นเรียกว่า“ตัณหา”
(ความต้องการ)เป็นเครื่องอาศัยของชีวิตในจิตอยู่เป็นธรรมดาทุกคน
แม้แต่อรหันต์ จนถึงขั้นพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าก็ยังมี“ความตั้งใจหรือจงใจ”(สัญญาเจตนา)สร้าง
ศาสนาของพระองค์ให้เป็นศาสนาขึ้นในโลกให้ได้ ดังนี้ เป็นต้น

ดังนั้น ความมี“มโนสัญญาเจตนา”ของคน จนถึงขั้น
“ตัณหา”จึง“ต้องมี”ในคนเป็นเรื่องปกติสามัญธรรมชาติ

ถ้าใครไม่มี“ตัณหา”หรือไม่มี“ความตั้งใจหรือความจงใจ”
เป็นเครื่องอาศัยในชีวิต ก็ไม่ใช่คน หรือเป็นคนคิดเข้าขั้นวิถถาแล้ว

“มโนสัญญาเจตนาหาร”นั่นท่านตรัสว่า มี ๓ คือ ๑.กามตัณหา
(ความต้องการกาม) และ ๒.ภวตัณหา(ความต้องการภพ) เป็นสามัญของ
คนที่ยังไม่คิดจะดับกิเลสให้สิ้นภพจพชาติ

ส่วนผู้ที่ต้องการจะ“ดับกิเลสให้สิ้นภพจพชาติ” ก็ต้องมี

“วิภาตัมหา”(ความต้องการไม่มีภพ) แต่ทุกวันนี้เข้าใจพุทธธรรมกันเพี้ยนผิดไปมาก จึงแปล“วิภาตัมหา”กันไม่ลืมาทูลุ

ซึ่งปกติสามัญ คนย่อมมี“จิตจงใจมุ่งหมาย”เป็นเครื่องอาศัย (มโนสัญญาเจตนาหาร)ให้ชีวิตของตนดำเนินไปสู่จุดหนึ่งจุดใดอยู่เป็นธรรมดา อย่างน้อยก็ต้องจงใจมุ่งหมาย(สัญญาเจตนา)ความสุขความสบาย หรือจงใจมุ่งหมาย ความเจริญก้าวหน้าให้กับชีวิตไปสู่ดีขึ้น

สัตว์ทุกตัวโดยเฉพาะยังเป็นคนนั้นต้อง“ตั้งใจ”(สัญญาเจตนา)ต้อง“จงใจ”(สัญญาเจตนา)ให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้เพื่อชีวิตจะได้ดำเนินไปนั้น มันเป็นปกติสามัญของคนจริงๆ

ถ้าคนไม่มี“มโนสัญญาเจตนาหาร”เลยนั้น มันเป็นไปได้ จะชั่วคราวมันก็เป็นธรรมดา ย่อมทำได้ แต่จะให้ตลอดไปนั้น เป็นไปไม่ได้ อย่าง“อุตริ”กันเลย

ซึ่งอาตมาและหมู่พวก ยังมีจิตตั้งใจจงใจมุ่งหมายต้องการกำจัด“กามภพ”ก็ไม่ให้มี พยายามศึกษาให้ลืมาทูลุ “รูปภพ”ก็ไม่ให้มี และ“อรุภพ”ก็ไม่ให้มี เป็นที่สุดให้ได้สำเร็จจริง เสร็จแล้วก็มีมโนสัญญาเจตนาหารทำงานเพื่อเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยต่อ (พหุชนหิตายะ) เพื่อทำความสุขให้แก่มวลมนุษย(พหุชนสุขายะ)อนุเคราะห์โลก(โลกานุกัมปายะ)ต่อ

จน“ไม่มีภพ”(วิภา)ครบ ดับสิ้นทุกภพจบ“ปรินิพพานเป็นประโยชน์”ไปโน่นแหละ

ชีวิตและพฤติกรรมของอาตมาและหมู่พวกที่ดำเนินชีวิตต้องการดังกล่าวนี และตั้งใจพากเพียรปฏิบัติตามนี้

ดังนั้น ชีวิตเช่นดังกล่าวนีจึงแทนที่จะเป็นโทษเป็นภัยแก่

ผู้ยังต้องการแสวงหาลาภยศสรรเสริญกำสุขอัตตทัตถสุขอยู่ กลับเป็นประโยชน์แก่เขาทั้งหลายผู้ยังต้องการแสวงหาลาภยศสรรเสริญกำสุขอัตตทัตถสุขอยู่ด้วยซ้ำไป

เพราะเราชาวอโคกทั้งหลายนั้น แต่ก่อน ก็คือ คนเคย ต้องการลาภยศสรรเสริญกำสุขอัตตทัตถสุข และเคยเป็นคู่แข่ง เคยแก่งแย่งลาภยศสรรเสริญกำสุขอัตตทัตถสุขจากสังคมใน สังคมมาแล้ว เช่นกัน

ซึ่งบัดนี้ เราก็ได้พากันลดละเลิกออกมาจากการแก่งแย่ง จากสังคม แล้วกลายมาเป็นผู้พากันสร้างสรรค์ด้วยใจที่ฝึกฝนรู้จัก พอเพราะกิเลสลดหรือดับความต้องการนั้นๆได้ไปตามลำดับ(สันโดษ)

เมื่อกิเลสลดลงๆ จิตใจก็ไม่โลภมาก ไม่มักมาก จึงเป็น คนมักน้อย(อัปปิจะยะ) กล้าจน(อัปปิจะยะ) แม้นจะมีน้อยใช้น้อยกิน น้อยก็ได้ด้วยใจมั่นพอแล้วโดยไม่ได้เสียสุขภาพเลย ไม่ได้ทรมาน ตนเลย มีแต่สงบสบาย ไม่สุขไม่ทุกข์(อทุกขมสุข,อสังลักคะ) ไม่สะสม (อปยะยะ) พากเพียรขยันอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ)

เมื่อเราพึงตนเองได้ เลี้ยงตนรอดแล้ว มีสิ่งกินสิ่งใช้อาศัย เพียงพอ มีส่วนเหลือส่วนเกิน เราจึงย้อนกลับเข้าไปอนุเคราะห์ สังคม นำส่วนเหลือส่วนเกินไปช่วยสังคมด้วยระบอบวิบุณยนิมม ซึ่ง ได้แก่ การเสียสละแก่สังคมแท้ๆ ไม่มีเล่ห์กล จะสละได้มากหรือน้อย ตามฐานะฐานะ

ตรงกับหลักคำคัญคือ “ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” (Our loss is our gain) ตามที่ในหลวงของไทย ร.๙ มีพระราชดำรัส ให้แก่สังคมโลกไว้

แทนที่เราจะเป็นคู่แข่งคู่แข่งของสังคม เรากลับเป็นผู้เข้าไป
เป็นประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่น หรืออนุเคราะห์สังคมด้วยซ้ำ

ซึ่งก็ตรงตามอุดมคติที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า“พหุชน
หิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ” ซึ่งเราทำได้เป็นผล
สำเร็จบ้างแล้วพอสมควร ยังไม่ตีเลิศอะไรหรอก

ดังที่สังคมชาวอโศกมีได้เป็นได้และดำเนินชีวิตไปกับสังคม
ก็คงเห็นกันได้ว่ามีวัฒนธรรมแห่งความดำรินึกคิดที่สัมาหรือ
ประกอบไปด้วยคุณธรรมตามพหุติภาพที่เป็นจริง เท่าที่ชาวอโศก
เป็นได้นั้น(สัมมาสังกัปปะ)

มีวัฒนธรรมแห่งการพูดการจาที่สัมาหรือประกอบไป
ด้วยคุณธรรมตามพหุติภาพที่เป็น เท่าที่ชาวอโศกเป็นได้จริงนั้น
(สัมมาวาจา)

มีวัฒนธรรมแห่งพฤติกรรมทั้งหลายหรือการงานที่สัมา
หรือประกอบไปด้วยคุณธรรมตามพหุติภาพที่เป็นจริง เท่าที่ชาว
อโศกเป็นได้นั้น(สัมมากัมมันตะ)

มีวัฒนธรรมแห่งอาชีพที่สัมาหรือประกอบไปด้วย
คุณธรรมตามพหุติภาพที่เป็นจริง เท่าที่ชาวอโศกเป็นได้นั้น
(สัมมาอาชีพ)

นี่คือ ผลธรรมที่มนุษย์พึงทำได้จริงตามทฤษฎีหรือความ
ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ที่อาตมาเชื่อมั่นและภาคภูมิใจว่า トラบใด
ที่มีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบโลกไม่ว่างจากอรหัตต์

ซึ่งมีตั้งแต่“อรหัตต์ในความเป็นโสดาบัน และอรหัตต์ใน
ความเป็นสกิทาคามี-อรหัตต์ในความเป็นอนาคามี-ที่สุดอรหัตต์ใน

ความเป็นอรหันต์”

ส่วนอรหันต์ในความเป็นโพธิสัตว์นั้น ก็ไม่ใช่“อรหันต์”ของ
ตนอีกแล้ว มีแต่เพิ่ม“อรหัตตะ”ที่เป็นในผู้อื่น เพิ่มรู้ยิ่งขึ้นสะสม
เป็น“สัมมาสัมโพธิญาณ”ไปเรื่อยๆ

เออละ.. ทีนี้เราก็มารู้ถึงความ เป็น“กาย”กันต่อ

อาตมายืนยันอีกนะว่า ถ้าใครยังมีฉันทิปฏิในคำว่า “กาย”
กันอยู่ กำหนดหมาย(สัญญา)ความเป็น“กาย”ผิดไปจากลัทธิจะตาม
ที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามไว้แท้ๆ ก็แน่นอนว่า ไม่สามารถบรรลุ
มรรคผลนิพพานได้

หลายคนอาจจะแย้งอาตมาว่า ทุกวันนี้มีผู้ปฏิบัติแล้วบรรลุ
ธรรมเป็นพระอรหันต์กันอยู่เนี่ย ก็ขอยืนยันว่า นั่นมัน“มีฉันทิผล”

มันไม่ใช่อรหันต์แท้ นั่นแค่อรหันต์เก๊

ถ้าบรรลุพุทธธรรมจริง ก็จรรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”
สัมมาปฏิวัติแท้จริงกันกับที่อาตมากำลังสาธยายนี้แน่นอน

ตรงกันหมดทุกคำนั่นแหละ

เพราะ“กาย”คำนี้บ่งบอกสภาวะธรรมหยาบ-กลาง-ละเอียด
ที่ผู้ศึกษาจะต้อง“รู้แจ้งเห็นจริง” หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงนั้นๆ
สูงสุดก็ต้องพ้น“ความไม่รู้”(อวิชชา)ที่เหลือ หรือหมดสิ้น“ความลับ”
(อหะ)ที่เหลือสุดท้าย

กล่าวคือ ต้องผ่าน“ความไม่รู้”(อวิชชา)ขึ้น“เนวสัญญานา
สัญญายตนภูมิ” เป็นผู้มี“ความรู้ยิ่งยอด”(พ้นอวิชชาสละ เป็น
“วิชา”สูงสุด)ในตนเอง จึงจะได้ผ่านภูมินี้ขึ้นเป็น“อรหันต์”

คือ “รู้”ชนิดที่“แจ้ง”(ลัทธิ)ในความเป็น“นิโรธ” ซึ่งเป็น

“นิโรธ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้โดยเฉพาะของพระองค์เอง เรียกว่า “สัญญาเวทยิตนิโรธ” มีในพุทธศาสนาที่ลัทธิมาติกาที่ลัทธิเท่านั้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสล่ำทับไว้ในอริยสัจ ๔ ว่า “นิโรธ”นี้ต้องทำให้ “แจ้ง”(สัจฉิ)

ซึ่งผู้ปฏิบัติต้องลัทธิมาติกาจริงๆ ว่าอัน..พึงทำให้แจ้ง (สัจฉิ)กัตตัพพะนั้น “แจ้ง”(สัจฉิ)คำนี้มันควรเป็นภาวะที่“แจ้ง”(สัจฉิ) อย่างใสอย่างปรากฏ หรือควรเป็นภาวะที่“ดำ”(กัณเฑ) อย่างมืด อย่างไม่รู้อะไรไม่เห็นอะไรเลย

ผู้ปฏิบัติที่บรรลุภาวะแห่ง“ความดับ”(นิโรธ) กำลังบรรลุ “นิโรธ”เองอยู่นั้น ควรรู้จักแจ้งรู้จริง“ความดับ”(นิโรธ)นั้น อย่างปรากฏภาวะเห็น“แจ้ง”อยู่ไหนไหนๆ ด้วย“ธาตุรู้”ของตนเอง

หรือควรจมอยู่กับ“ความดับ”(นิโรธ)ในขณะที่กำลังบรรลุ“นิโรธ”เองอยู่ โดยตนเองไม่รู้ไม่เห็น“แจ้ง”ความดับ(นิโรธ) นั้นของตนในตนเลย

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส อย่างไหนตรง ก็ใช้วิจารณ์ญาณ หรือไหวพริบของแต่ละคนตัดสินดูเถิด

น่าจะพอใช้ปัญญาตัดสินได้แล้วใช้ไหมว่า อย่างไหนมีฉา ติกา อย่างไหนลัทธิมาติกา

“สัญญาเวทยิตนิโรธ”นี้เป็นภูมิขั้นสูงสุด เป็น“โลกุตตรธรรม ๙” ขั้นที่ ๙ แม้จะนับเป็น“โลกุตตรธรรม ๔๖”ที่ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๓” ก็จะบรรลุไปตามลำดับ ก็เป็นขั้นที่ ๔๖ ปลายสุดอีกเช่นกัน ซึ่งเป็น ภูมิสุดท้าย หรือเป็น“ความรู้”(วิชา)ขั้นสุดท้ายแห่งความรู้ยิ่งที่ “พันทุกขอริยสัจ”ลัทธิมาติกา (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ซึ่งเป็น“นิโรธ”ขั้นสุดแห่งที่สุด อัน..พึงทำให้แจ้ง(ลัทธิกัตตัพพะ)
จึงจะชื่อว่า“นิพพาน”

ผู้บรรลุ“สัญญาเวทยิตนิโรธ”แล้ว ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“ความดับ”สูงสุดจริงในตน รู้ได้ด้วยตนเองแท้ จึงจะรู้จริงแท้ ว่า
ภาวะแห่งความหมดสิ้น“อวิชชาสวะ” พ้น“ความไม่รู้”
(อวิชชา)จนสิ้น“อาสวะ”เกลี้ยงสนิทเป็นที่สุดนั้น มันเป็นอย่างนี้
เอง(ตถตา)

เป็นผู้“ไม่มีอะไรกลับมา”(อรหะ)แล้ว

“สัญญาเวทยิตนิโรธ” เป็น“นิโรธ”แบบพุทธโดยตรง
มีจริงในศาสนาพุทธศาสนาเดียวเท่านั้น ศาสนาอื่นใดไม่สามารถ
มีได้แม้แต่ชาวพุทธเองที่ไม่“สัมมาทิฐิ”แท้จริงก็ไม่สามารถมี
“นิโรธ”ชนิดนี้ได้

เพราะเมื่อผู้ใดทำ“นิโรธ”ได้ ตั้งแต่เป็นครั้งแรก ก็ให้ทำ
ทวนอีก ตามที่เคยทำได้สำเร็จนั้นแหละ ปฏิบัติทวนซ้ำแล้วซ้ำอีก
ทำ“ความดับ”เช่นที่ทำได้นี้เองทวนอีกๆๆ เรียกว่า“ปฏินิสสัคคะ”
ทำให้มาก(พหุลัมมัง)

ชื่อว่ารักษาลมธรรม(อนุรักษนาปธาน)ด้วย เป็นการสั่งสม
“อเนกชาภิสังขาร”(การปรุงแต่งอันไม่หวั่นไหว)ให้สมบูรณ์ด้วย

นี่คือการปฏิบัติ“มโนปริจาร ๓๖”(เคล็ดเวทนา ๑๘ กับเนกขัมม-
ลิตเวทนา ๑๘)ให้บรรลุผลสูงสุดทั้ง ๓ กาล(อดีต ๓๖-ปัจจุบัน ๓๖-อนาคต ๓๖)
กระทั่งบริบูรณ์ด้วย“เวทนา ๑๐๘” จนพ้น“อวิชชาสวะ ๘”ใน
ข้อที่ ๗ ได้แก่ บรรลุหลุดพ้น“ความไม่รู้ทั้งส่วนอดีต-ทั้งส่วน
อนาคต”(อุปพันตাপันเต อัญญาณัง)

ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่เกิดผล“วิมุตติ”ทั้ง๒ ส่วน(อุภโตภาค) คือ ทั้ง“เจโตวิมุตติและปัญญาวิมุตติ”ในทุกๆปัจจุบัน หมายความว่า “เจโต”ซึ่งได้แก่ “จิต”นั่นเองสามารถทำให้“กิเลสดับ”สำเร็จ ซึ่งก็คือทำ“สัญญาเวทยิตนิโรธ”นั่นเองอื่นๆ เท่ากับสั่งสมผล “ความดับ”(นิโรธ)แบบพุทธรลงไปในจิต

ฉะนั้นเป็นผลของจิตฝ่ายเจโตที่ชำนาญชำของเจริญทวีขึ้นได้ไปเรื่อยๆ

นั่นคือ ทุก“ปัจจุบันกาล”ผู้ประพฤติปฏิบัติก็สามารถทำให้“กิเลสเป็นศูนย์”สำเร็จ

ทุก“อดีตกาล”ผู้ประพฤติปฏิบัติสำเร็จก็สั่งสม“ความสูญจากกิเลส”นั้นตกผลึกลงไปในนิกอยู่ในจิต เกิดความควบแน่นยิ่งขึ้นในจิตเป็นส่วนอดีต จึงเป็นความแนบแน่น(อภยปนา) แล้วก็ยังทวีขึ้นเป็นความแน่วแน่น(พยปนา) กระทั่งทวีขึ้นถึงที่สุดเป็นความปักมั่น (เจตโส อภินิโรปนา)

เท่ากับสั่งสมผลแห่ง“ความดับ”(นิโรธ) แบบพุทธรลงไปในจิต จนกระทั่ง“นิโรธ”ในจิตผู้ปฏิบัติ นั้น เป็นภาวะยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเปลี่ยนอีกแล้ว-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ

จึงเป็น“ความเที่ยง”(นิจจัง)ของ“นิโรธ”ที่สามารถทำได้สำเร็จจริงแท้แน่นอน

ก็เป็นการเจริญพัฒนาปฐิภาคทวีของความเป็น“นิโรธ”ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพสูงขึ้นด้วยประสิทธิภาพของภาวะที่ยั่งยืน (ธวัง) ภาวะที่นิรันดร์(สัสตัง) ภาวะที่ไม่แปรเปลี่ยน(อวิปริณามธัมมัง) ภาวะที่อะไรมาหักล้างไม่ได้(อสังหรัง) ภาวะที่ไม่กลับกำเริบอีกแล้ว

(อสังกุปัง) สภาวะที่เที่ยง(นิจจัง)ได้แท้ๆ

อย่างเป็นจริง คือ “กิเลสเป็นศูนย์” ไปตามลำดับแห่งกาล
ทั้ง ๓ กาล

ส่วนนี้หมายถึง องค์ธรรมทั้ง ๓ ของ “สังกัปปะ ๗” ได้แก่
อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา สังสมผลที่สามารถทำอกุศล
จิตนั้นๆให้“ดับ”เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

ซึ่งมี“คุณนิธิ”(คลังแห่งความดีที่เป็นนิโรธแบบโลกุตระ)สูงและมาก
ขึ้นไปกับกาลที่ได้ประพฤติปฏิบัติตามที่มีผลได้แล้วนั่นเอง

นี้ส่วนหนึ่ง

อีกส่วนหนึ่งนั้น ซึ่งได้แก่ “ปัญญา”ก็“รู้ร่วม”ไปด้วยทุก
สภาวะแห่งความจริงตามความเป็นจริงที่ทำได้ผลสำเร็จนั้น ไม่ว่า
มรรคหรือผล ล้วนเจริญดียิ่งขึ้นๆด้วยความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง เป็น
“ญาณ”ที่เจริญปฏิสัมภิทาซึ่งมีคุณราศี(คุณธรรมที่มีนั้นๆต้องมีมากจนแผ่
พลงออกไปให้ผู้อื่นสัมผัสได้)สูงและมากขึ้นไปกับกาลที่ได้ประพฤติปฏิบัติ
ตามที่มีผลได้แล้วนั่น

ส่วนนี้หมายถึง องค์ธรรมทั้ง ๓ ของ “สังกัปปะ ๗” ได้แก่
ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ ซึ่ง“ปัญญา”ได้สังสมความเจริญเป็น
“ผลแห่งการร่วมรู้”

“ร่วมรู้”อะไร?

ก็“ร่วมรู้”ทั้งสัมมามรรคและสัมมาผลในความสามารถ
“ทำกิจ”(เกิดกิจญาณ)ปฏิบัติให้อกุศลจิตนั้นๆ“ดับ”(นิโรธ)ได้ เป็นความ
เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

ฉะนั้นเป็นผลของจิตฝ่ายปัญญาที่ฉลาดเฉลียวขึ้นเป็น

“ญาณ”ชั้น“อัญญา”(ความรู้แจ้งแบบพิเศษเป็นโลกุตระ)เจริญทวีขึ้นได้ไปเรื่อยๆ

ทุก“ปัจจุบันกาล”ที่ปฏิบัติจริง ผู้ปฏิบัติได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความจริง” มี“ความจริง”ทั้งรูปทั้งนามที่ได้สัมผัสมาตลอด อันครบพร้อม “องค์ประชุม(กาย)ของความจริงแห่งรูปและนาม”ครบพร้อมตลอดกาลเวลาที่ผู้รู้ได้ประพัตติเองมีมรรคมีผลสัมผัสเองจริงทั้งนั้น จึงครบทั้ง“กิจ” ครบทั้ง“ญาณ”

นี่คือ การบรรลุเป็นที่สุดของ“กิจจญาณ” อันสามารถทำ “กิเลสให้เป็นสูญ”ได้สำเร็จอย่างมี“ผล”สัมบูรณ์ถึงที่สุดแห่งที่สุด มั่นใจได้ว่า “เที่ยงแท้”(นิจจัง)แน่นอนยิ่งแล้ว

ดังนั้น “อนาคตกาล”ในจิตของคนผู้มี“คุณวิเศษ”นี้ “จิตก็ต้องเป็นสูญ”อย่างแน่นอนเด็ดขาดแล้วจริง ด้วยประการฉะนี้

การปฏิบัติเช่นนี้เอง คือ การทำกิจอันยิ่งใหญ่หรือทำกิจอันพิเศษนั้นทับทวีขึ้นเรียกในภาษาศัพท์ว่า “อภิสังขาร”

กล่าวคือ ปฏิบัติอริยสัจ ๔ ได้สำเร็จมรรคผล สำเร็จถึงขั้น “อเนนฺชาภิสังขาร”(สร้างควมมีอำนาจไม่หวั่นไหวต่อกิเลสต่อปัจจัยที่เกิดกิเลส)เป็นที่สุด

เพราะได้ปฏิบัติสั่งสม“อเนนฺชา”(ความไม่หวั่นไหว) โดยการปฏิบัติซ้ำทวนให้เกิดความมั่นคงยั่งยืนใน“ความไม่หวั่นไหว”ให้แก่จิตตนเอง สั่งสม“ผลธรรม”ลงเป็น“ความตั้งมั่นของจิต”ที่เรียกกันด้วยศัพท์ติดปากว่า“สมาธิ”ซึ่งต้องเรียกว่า“สัมมาสมาธิ”นี้แล

เพราะทุกปัจจุบันที่ดำเนินชีวิตปกติก็ได้“ทำกิจ” คือ ประพัตติปฏิบัติตามพุทธวิธีที่สัมมาทิฐิ และสัมฤทธิ์ผลมาตลอด

นั้นแหละ ด้วยการทำให้มาก(พหุสัมมัง)มาอยู่เรื่อยๆ กระทั่งสามารถ
สั่งสมผลแห่ง“เนกขัมมลิตอุเบกขา”เจริญ“องค์ ๕”(ปริสุทธา-ปริโย
ทาทา-มฺหุ-กัมมัฏฐา-ปภัสรา) เกิดผลสูงขึ้นๆไปตลอดปัจจุบันกาลที่
ประพฤติปฏิบัติ

และเจริญ“สังขารุเปกขาญาณ” ก็เลสเป็น“ศูนย์”ทุก
ปัจจุบันที่ประพฤติปฏิบัติ จน สะสมผลมากพอว่า *เที่ยง, ยั่งยืน,*
ตลอดกาล, ไม่แปรเปลี่ยน, ไม่มีอะไรหักล้างได้, ไม่กลับกำเริบ
มี“ความรู้”(ญาณ)ในการประพฤติปฏิบัติ(กิจ)นั้นไปตลอดสาย

เป็น“ความรู้ที่เรียกว่าคุณวิเศษอันยิ่งใหญ่”ในความเป็น
มนุษย์ เพราะคนผู้นี้ได้บรรลุผลธรรมขั้นสูงสุดแล้ว

หรือจะกล่าวว่า เป็นการ“ตรวจสอบ ปรมัตถธรรมครบ
“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย”หรือตรวจสอบปรมัตถธรรมด้วย“อนุပ္พพ-
วิหาร ๙”มาตลอด ก็ได้ทั้งสิ้น

กระทั่งมีผลจิตตั้งมั่นอย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธวัจ) ตลอด
กาล(ลัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหัก
ล้างคุณสมบัตินี้ได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)

ซึ่งต้องปฏิบัติ“วิญญานฐิติ ๗”อย่างซ้ำของถึงที่สุด รู้จัก
รู้แจ้ง“สัตตาวาส ๙”ครบครันสูงสุด กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“กาย” ด้วย“สัญญา”ที่สัมมาทิฏฐิบริบูรณ์

“กาย”สุดท้ายที่เสขบุคคลจะต้องรู้ของตนในตนคือ
“ความดับ”(นิโรธ)ชนิดที่เป็น“นิโรธ”(ความดับ)ทำสำเร็จได้ ซึ่งต้อง
“รู้”กันอย่าง“แจ้ง”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ชัดเจนว่า
“ลัจฉิ”(แจ้ง,ใส)

“นิโรธ”(ความดับ) ของพุทธ
ไม่ได้หลบหรือหลบตา
เข้าไปอยู่ในภวังค์ แต่เป็น“นิโรธ”
ชนิด“สัญญาเวทียิต-นิโรธ”
ที่เห็น“แจ้ง”(สัจฉิ)

ไม่ใช่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง กันอยู่แค่ “นิโรธ” ชนิดที่ “ดับจิต” ตนเข้าไปหมดสิ้นความเป็น “ธาตุรู้” ให้มันเป็นภาวะที่ “ดับดำมืด” (กิเลส) เหมือนอย่างความเป็น “กายปัสสัทธิ” ของพรหมที่ชื่อว่า “สุภกิณหา” ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ทรงยกตัวอย่างไว้ใน “ลัตตาวาส ๙ หรือวิญญานฐิติ ๗” ข้อ ๔ เท่านั้น

แต่ “นิโรธ” หรือ “ความดับ” ชนิดพิเศษที่เป็นของพระพุทธเจ้านี้ เมื่อทำให้ “ดับ” ได้แล้วในจิตตน ตนจะมีการรู้ภาวะที่ตนกำลังมี “ความดับ” นั้นอยู่หลังๆ ใดๆ เลยทีเดียว

และการรู้ “ความดับ” (นิโรธ) นี้รู้ชนิดที่สัมผัส “เห็น” (ปัสสติ) ความเป็น “นิโรธ” ที่ตนทำได้นั้นด้วย “จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้มีมากมาย (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔,๒๗ เล่ม ๑๘ ข้อ ๔๔๐ เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๐๐-๖๑๙ เป็นต้น)

ซึ่งต้องเป็นการรู้ชนิด “ตา” (จักขุ) สัมผัสเหตุปัจจัยภายนอก อันพาให้เกิดกิเลสได้เช่น “ตา” ก็สัมผัส “รูป” ในรูปหนึ่งอยู่

โดยมี “จักขุ” หรือ “ตา” ที่เป็นส่วนหนึ่งใน “องค์ประชุม” ซึ่งอยู่ในความเป็น “กาย”

“ความรู้” ก็มี “รู้” ในองค์ประกอบนั้นๆ อยู่ ด้วย “ตา” ที่ทำงาน “เห็น” เหตุปัจจัยต่างๆ เป็นปกติชีวิตสามัญที่ลืมตาตื่นอยู่มิใช่หลงหรือหลับเข้าไปอยู่ในภวังค์ “ความรู้” ที่ “รู้” ใน “องค์ประชุม” นั้นๆ อยู่ ฉะนั้นเองคือ “ปัญญา”

และมี “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “ญาณ” เพราะเป็น “ความรู้” ที่ได้ศึกษาฝึกฝนมาเหนือวิสัยสามัญของปุถุชนเขารู้

ซึ่งเป็น “ความรู้” ที่เรียกว่า “วิชา” ที่ได้ “พ้นอวิชา”

ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

โดยเฉพาะท่านต้องยืนยันว่า ขณะที่มี“นิโรธ”นั้น มีอย่าง
ครบครันด้วย“แสงสว่าง”เพื่อยืนยันกันให้ชัดว่า แตกต่างจากขณะ
ที่มี“นิโรธ”แบบที่ไม่ใช่พุทธ จึงจะเป็น “นิโรธ”ที่ทำให้“แจ้ง”(สัจฉิ)
มิใช่ทำให้“ดำ”(กิณหะ)

แจ่มแจ้งชัดเจนใหม่ว่า “นิโรธ”(ความดับ) ของพุทธ
ไม่ได้หลบหรือหลบตาเข้าไปอยู่ในอวัจน แต่เป็น“นิโรธ”
ชนิด“สัญญาเวทยิต-นิโรธ”ที่เห็น“แจ้ง”(สัจฉิ)

“แจ้ง”อย่างไร? ก็“แจ้ง”แบบมี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-
แสงสว่าง” มัน“รู้แจ้งเห็นจริง”กันจริงๆ

มันก็แตกต่างจาก“ไม่แจ้ง”ไง! ชัดมั๊ย?

เห็นว่า“อกุศลจิต”หรือ“กิเลส”มันดับไป

แตกต่างกันกับอีกภาวะหนึ่งไม่ใช่พุทธ แบบหลับดับทวาร
ทั้ง๖ ทำ“นิโรธ”(ความดับ) ให้ตนเอง“ดำมืด”(กิณหะ) หลับไม่รู้อะไรเลย
ดับ“มืดดำ”ไปหมด ไม่มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”
ให้รู้ใดๆกันเลย ภาวะที่“นิโรธ”อยู่นั้น มัน“มืดดำ”อย่างไร? ยังไม่มี
“ธาตุรู้” ตัวไหนสัมผัสรู้ได้เลย เรียกว่า “ไม่รู้”อะไรกันเลยจริงๆ

ต้องทำความเข้าใจกันอย่างชัดเจนๆในเรื่องของ“นิโรธ”
ที่เป็น“สัญญาเวทยิตนิโรธ” แบบของพระพุทธเจ้า กับ“นิโรธ”ทั่วไป
ที่ไม่ใช่“นิโรธ”แท้ๆของพุทธนั้น แม้จะมี“สัญญา”อย่างเดียวกัน คือ
กำหนดหมายอย่างเดียวกันว่า “ดับ”หรือดับทุกข์-ไม่มีทุกข์

“ดับ”คือ “อกุศลภาวนานั้นไม่มีแล้ว”นั่นก็คือ “ความดับ”
(นิโรธ)มีใน“องค์ประชุม”(กาย)นั้นแล้วในขณะนั้น ซึ่งได้แก่ “ความดับ

อารมณ์ทุกข์”ใน“องค์ประชุม”(กาย)ขณะนั้น

ความไม่มี“อารมณ์ทุกข์หรือความรู้สึกทุกข์”ในขณะนั้น
นั่นคือ “กาย”หรือ“องค์ประชุมของรูปนาม”ในขณะนั้น มันไม่ทุกข์เลย

นี่คือ “กายอย่างเดียวกัน”ทั้งของแบบมิจฉาทิฏฐิ และของ
สัมมาทิฏฐิ

แต่มันมีนัยะแห่งสภาวะธรรมที่เป็น“กาย”สำคัญยิ่ง ซึ่งมีไช
วิสัยที่จะ“คาดเดาเอาได้ด้วยตรรกะ”(อตกกาวจรา)จริงๆ

ถ้าไม่สามารถ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย‘กาย’ สำเร็จอิริยาบถ
อยู่ ทั้งอัสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” ก็ไม่
ชื่อว่าบรรลุลสูงสุดเป็น“สัญญาเวทยิตนิโรธ” อันเป็นสภาวะธรรมที่
อรหันต์ได้สัมผัสด้วยตน

จึงจะต้องเรียนรู้“กาย”กันตั้งแต่คำว่า“ลักกาย”ที่เป็น
“อัตตา”ตัวแรกไปเลยทีเดียวนะ ที่ตนเองต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่า คือ
“ตัวตน”(อัตตา)ภาวะธรรมขั้นต้นของการพิสูจน์ญาณหยั่งรู้พุทธ-
ธรรม ซึ่งเป็นสังโยชน์ ข้อแรกใน“สังโยชน์ ๑๐”เลย ว่า คืออย่างไร?

และปฏิบัติยืนยันอธิบายได้ชัดเจนว่า สภาวะอย่างไร?
ขณะใด? ไฉน? คือ การ“พินัลกกายทิฏฐิสังโยชน์”

อีกทั้ง“กาย”ในที่อื่นๆ ก็ต้องอธิบายสภาวะของธรรมนั้นๆ
ได้ชัดเจน เช่น “กาย” ใน“วิญญูณฉฐิติ ๗ หรือสัตตาวาส ๙”
และคำว่า สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” หรือแม้แต่ คำว่า
กายสังขาร กายปัสสัทธิ กายสัมผัส กายานุปัสสนา กาย-
กัมมัญญตา (จบฉบับที่ ๒๔๘)

เราได้พูดถึงเรื่องของความเป็น“กาย” มาไม่น้อยแล้ว แต่
ก็อย่าคิดว่าจะหยุดเพียงเท่านั้นง่ายๆเชียว ยัง..ยังจะต้องพูดถึงต่อไป
อีกมากทีเดียว พยายามทนฟังต่อหน่อยเถิด

เราได้พูดถึง “นิโรธ”(ความดับ)ของพุทธ กับ “นิโรธ”ของลัทธิ
ไม่ใช่พุทธ หรือของชาวพุทธก็ตาม ที่ยังไม่สัมมาทิฐิ(ยังมีฉันทิฐิอยู่)

“สัญญา”ของพุทธก็ดี ของที่ไม่ใช่พุทธก็ดี หรือของชาวพุทธ
ที่ยังไม่สัมมาทิฐิอยู่ก็ดี เขาก็“กำหนดหมาย”ว่า ภาวะที่เขาได้นั้น
เป็น“ความไม่สุขไม่ทุกข์” หรือ“กำหนดหมาย”ว่า เป็น“ความดับ”
(นิโรธ) จึงเป็นอย่างเดียวกัน

และคำว่า“กาย”ของพุทธก็ดี หรือของที่ไม่ใช่พุทธก็ดี
หรือ“กาย”ของชาวพุทธที่ยังมีฉันทิฐิอยู่ก็ดี ต่างก็หมายเอาภาวะที่
“ดับ”หรือภาวะที่“จิตใจไม่สุขไม่ทุกข์”อยู่ในขณะนั้น อย่างเดียวกัน

เมื่อต่างคนต่างทำ“ความดับ”หรือภาวะที่“จิตใจไม่สุขไม่
ทุกข์”อยู่ในขณะนั้นได้เป็น“ความดับ”หรือภาวะที่“จิตใจไม่สุขไม่
ทุกข์”ของตน ตามที่ตนกำหนดหมายนั้นๆ(สัญญา) ซึ่งไม่ว่าแบบพุทธ
และทั้งแบบที่มีฉันทิฐิ ต่างก็ถือว่าเป็น“โศค”(สฺก)ของตน เป็น
ภาวะ“น่าพิงใจ”(สฺก) เป็นภาวะ“เจริญ(สฺก)-ดี(สฺก)” ตามที่ตนกำหนด
หมาย จึงถือว่าอย่างเดียวกัน

เช่น ผู้ปฏิบัติได้จนสามารถทำให้เกิด“องค์ประชุม”(กาย)ของ
ความเป็น“นิโรธ” ที่นับกันว่าเป็นภาวะของพรหม โดยชื่อคือพรหมชั้น

“สุภกิณหา”

พรหม“สุภกิณหา”นี้ ปราชญ์ท่านผู้รู้ให้ความหมายไว้ว่า
พวกมีลัทธิมิงามกระฉ่างจ้า

ซึ่งแตกต่างจากพรหม“อาภัสสรา”ท่านก็ให้ความหมายไว้ว่า
พวกมีรัศมีสุกปลั่งชานไป

ต้องขออภัยเป็นอย่างมากจริงๆ ที่ได้นำหลักฐานนี้ของท่าน
ผู้ที่อาตมาก็เคารพนับถือท่านอย่างยิ่ง มาอ้างอิง แต่มันเป็นเรื่อง
ของการสาธยายลัทธิธรรม เป็นวิชาการอยู่พอสมควร ก็จำเป็นต้อง
มีที่อ้างอิงมายืนยันบ้าง อาตมาได้อาศัยผลงานที่ท่านทำไว้มาก
ในการศึกษาและทำงาน ณ โอกาสนี้ก็ขออภัยท่านอย่างมากยิ่งจริงๆ
และขอขอบพระคุณท่านไว้ในที่นี้อย่างสูง

ทั้ง ๒ พรหมที่ยกตัวอย่างมานั้น แสดงให้เห็นความเข้าใจ
(ทฤษฎี)ในความเป็นพรหมหรือเป็น“สัตวโอปปาติกะ”(สัตตา โอปปาติกะ)
ที่อาตมายังเห็นว่า มีภาวะความเป็น“กาย”ที่หมายถึงธาตุ อันเป็น
“มหาภูตรูป”อยู่เท่านั้น

“ความเป็นพรหมลัทธิ”ที่ท่านหมาย ยังเป็นเพียงแสงสรีร์คมี
ซึ่งเป็นแค่“รูปธรรม”

อาตมายังเห็นว่า หากกำหนดแค่แสงสรีร์คมีเป็นเครื่องชี้
ความเป็น“พรหม”นั้น ยังไม่ชัดเพียงพอว่าในความเป็น“นามธรรม”
ของความเป็น“พรหม”หรือเทวดาผู้บริสุทธิ์หรือยังแสดงภาวะความ
เป็น“รูปธรรม”ที่ยังไม่เข้าหาภาวะที่เป็น“ความรู้สึก”ร่วมอยู่ด้วยเลย
อันยืนยันว่า เป็นภาวะแห่ง“นามธรรม”

เพราะความเป็น“สัตวโอปปาติกะ”นั้น เป็น“นามธาตุ”

ไม่ใช่เพียงแค่“รูปธาตุ”เท่านั้น ที่ซึ่งบ่งความเป็นลัทธิโอปปาติกะ
ไม่ว่าลัทธิวัชรก หรือลัทธิเทวดา หรือลัทธิพรหม

แสงสีเสียงนั้นยังเป็นภาวะ“รูปธาตุ” เฉพาะ“รูปธาตุ”ยังไม่
พอที่จะชี้บ่งความเป็น“ลัทธิโอปปาติกะ” ต้องมี“นามธาตุ”เป็นหลัก
ในความเป็น“ลัทธิโอปปาติกะ”

ความเป็น“กาย”จึงต้องเน้น “นามธาตุ” ไม่ใช่ไปเน้นที่“วัตถุ
ธาตุ”เท่านั้น

ขาด“นามธาตุ”เรียกว่า“กาย”ไม่ได้

หรือมีแต่“รูปธาตุ”หรือ“มหาภูตรูป”เกาะกุมกันเป็น
“รูปธาตุ”อยู่ เช่น แท่งก้อนของก้อนดิน กลุ่มหยดน้ำละอองน้ำ
กลุ่มจุลิลม ภาพของเปลวไฟ ให้เราสัมผัสสัมผัสได้ เราก็มิเรียกภาวะ
อย่างนั้นๆว่า กายดิน กายน้ำ กายลม กายไฟ แต่“วิญญาน หรือ
องค์ประชุมของวิญญาน”นั้น เราเรียกว่า “กาย” นะ เคยได้ยิน
ไหมล่ะ? “กายวิญญาน”..ไ้!

ดังนั้น “กาย”นี้แม้แต่เฉพาะ“ธาตุรู้”(นามธาตุ)เองภายใน
ไม่เกี่ยวกับมหาภูตรูปเลยในความเป็นลัทธิ ไม่มี“รูปธาตุ”ข้างนอก
สัมผัสสัมพันธ์ด้วยเลย มีแค่“สัญญา” ไม่ว่า จะอยู่ในภาวะที่ถึง
เอา“ความจำ”(สัญญา)ออกมารู้ หรือตนเองกำลังใช้จิต-ใช้เจตสิก
ทำงาน“กำหนดรู้อะไรๆอยู่”(สัญญา) มีองค์ประชุมเฉพาะของ
“นามรูป”และ“นามธรรม”ในจิตเท่านั้น(มีแค่แก่นายตนะกับธรรมายตนะ)
ทำงานอยู่ในภายในของจิต อย่างนี้ก็เรียกว่า “กาย”

คือ “กายวิญญาน” นั่นเอง

ซึ่งฝ่ายมิจฉาทิฎฐินั้นจะทำ“นิโรธ”ด้วยวิธีหลับตา เข้าไปอยู่

ในภวังค์ที่จิตอยู่ในสภาพ“ดำมืด”(กิณหา) ไม่รู้อะไรเลย ไม่มีแสงสว่าง (อาโลกา) ไม่มี“ตา”(จักขุ)เห็นอะไร อยู่ในภาวะ“ดับ”หรือไม่มี“ความรู้ ความฉลาด”ใดๆหมด จึงเกิด“ญาณ-ปัญญา”ใดๆก็ไม่ได้

เมื่อ“ธาตุรู้”(วิญญาณ) ซึ่งหมายถึง“นามธาตุ”ไม่มีอะไร “รับรู้อยู่เลย”ในขณะนั้น

อย่างนี้แหละที่ชื่อว่า ไม่เป็น“วิญญาณฐิติ”ในขณะที่อยู่ ใน“นิโรธ”นั้น

พระพุทธเจ้าจึงมีข้อแม้ว่า ต้องศึกษาความเป็น“สัตว์ทาง จิตวิญญาณ”(โอปปาติกะ)ในขณะที่มี“วิญญาณฐิติ” จึงจะสามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นสัตว์ได้บริบูรณ์สมบูรณ์

“วิญญาณ”นั้นหมายถึง ธาตุรู้ หรือความรู้ ส่วน“ฐิติ” ก็หมายถึง การตั้งอยู่การดำรงอยู่ ความเป็นอยู่(ยังไม่ตาย ยังทำหน้าที่ ยังไม่หายไป ยังไม่พัก เมื่อเป็นธาตุรู้ ก็ยังทำหน้าที่รู้อยู่)

“วิญญาณฐิติ” จึงหมายความว่า ยังมี“ธาตุรู้”ทำหน้าที่รู้อยู่ ดังนั้น “นิโรธ”แบบที่ไม่ใช่พุทธ ได้ทำให้“ธาตุรู้”หรือ“ความรู้” ขณะนั้น มันไม่รู้อะไรใดๆเลยตอนที่ตนจิตเป็น“นิโรธ”ของตนนั้น กลายเป็น“อสังขยัตถ์”(สัตว์ที่ไม่มีส่วนใดของจิตกำหนดรู้อะไรเลย)

เมื่อจิตถูก“ดับ”แบบหาวิธีบังคับมันไว้ หรือหลอกมันออกไป “หลับหรือดับธาตุรู้”ลงชั่วคราว ไม่ให้มันทำหน้าที่รับรู้อะไรเลย ในขณะนั้น ธาตุรู้ของผู้นี้จึงเจริญอะไรก็ได้

เพราะมันไม่ได้เรียนรู้อะไรในขณะนั้น มันจึงเพิ่มความฉลาด ให้เป็นญาณเป็นปัญญา เป็นวิชา อะไรก็ได้

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า การรู้แจ้งนั้นต้องรู้ชนิดที่มี“จักขุ-

ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง” ดังที่ได้ยกหลักฐานอ้างอิงผ่าน
มาแล้ว ก็ไม่ต้องไปพูดถึงเลย เพราะมันไม่ได้เรียนรู้อะไร มันก็
ไม่ฉลาดขึ้นได้ เป็นญาณ เป็นปัญญาอะไรกันก็ได้เลย

อย่ามาตะแบงเถียงนะ ว่า ก็ได้เรียนรู้“ความดับดำมืด”
นั้นๆอยู่ขณะนั้นไง!!!!

ได้เรียนอะไรกัน ในเมื่อขณะนั้น จิตมันหลับดับป๊ออยู่ ไม่รู้
อะไรเลย แล้วจะเอา“ธาตุรู้”ตัวไหนมา“รู้” มา“เรียน”กันเล่า? จึง
จะเรียกได้ว่า เกิด“ความรู้”ให้แก่จิตขณะนั้น

“นิโรธ”ที่“ดับสัญญา” อสัญญาแบบนี้จึงไม่มีความรู้ ความ
เจริญในทางจิตใจเลย

ใน“วิญญานลลิตี ๓”ไม่มีคำว่า“อสัญญาสัตว์” กับ“เนวสัญญานา
นาลัญญาตณสัตว์” แต่ใน“สัตตาวาส ๙”นั้นมี

ก็หมายความว่า ทั้ง“อสัญญาสัตว์” และเนวสัญญานา-
นาลัญญาตณสัตว์” เป็นภาวะที่“ไม่มีความรับรู้”เลยในขณะที่ผู้ปฏิบัติ
ตนสำเร็จเข้าไปเป็นอยู่ในสภาพทั้ง ๒ นั้น

นั่นก็คือ “เนวสัญญานาลัญญาตณะ” นั่นก็เป็นการ
“ดับความรู้”ให้แก่ตนเองตาม“ทิลลิว”ของการทำ“อรุพฌาน”แบบ
หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ ซึ่งกำหนด“อสัญญา”ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็น
“อาภิญญัญญาตณฌาน” หรือ“เนวสัญญานาลัญญาตณฌาน”
แม้แต่“สัญญาเวทยิตินิโรธ” ล้วนทำความ“ดำมืด”(กัมมะ)อยู่ใน
ภวังค์ทั้งสิ้น

ที่จริงนั้น“สัญญาเวทยิตินิโรธ”นี้ ไม่มีในศาสนาหรือลัทธิ
อื่นใด มีในศาสนาพุทธศาสนาเดียวเท่านั้น การทำ“อรุพฌาน”ใน

ลัทธิอื่นจึงมีแค่“เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน”เท่านั้นเป็นสูงสุด

แต่ชาวพุทธที่มีจฉาทิฏฐิ ได้เรียนรู้คำว่า “สัญญาเวทิต-
นิโรธ” ทว่ายัง“อวิชชา”ในความเป็น“นิโรธ”ของพุทธ ยังไม่สัสมาทิฏฐิ
จึงโมเมบุโลปุเลเตาเอา“อสังขยัตถ์”เป็น“นิโรธ”ไปหมด ทั้ง
“เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน” ทั้ง“สัญญาเวทิตนิโรธ”

จึงปฏิบัติได้แค่“อสังขยัตถ์”ก็หลงว่าตนบรรลุ“เนวสัญญานา
สัญญายตนฌาน” หรือ“สัญญาเวทิตนิโรธ” เพราะมีจฉาทิฏฐิ

ผู้ที่มี“ทิฏฐิ”หรือมี“สัญญา”กันอย่างนี้เขาก็กำหนด
หมายความเป็นนิโรธ”กันอย่างนั้น เมื่อเขาได้ฝึกฝนปฏิบัติ
จนสำเร็จเป็น“มโนมยัตถ์” เขาก็ต้องได้“กาย”ของพรหม
หรือ“กาย”ของ“นิโรธ”อย่างที่เขาที่กำหนดหมายของเขานั้น ก็เป็น
“รูปที่สำเร็จด้วยจิต” หรือ“อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต” เกิดผลตาม
“สัญญา”ของเขา เขาก็ถือว่า เป็น“โชค”(สุก)ของเขา เป็นภาวะที่
“น่าพึงใจ”(สุก)ของเขา

เช่นเดียวกัน ผู้ที่“สัสมาทิฏฐิ”แบบพุทธ ก็มี“ทิฏฐิ”หรือ
มี“สัญญา”ว่า “นิโรธ”คือ ภาวะที่“ดับ”หรือภาวะที่“ไม่สุขไม่ทุกข์
ในจิต” อย่างเดียวกัน

เมื่อปฏิบัติจนเกิดผล“นิโรธ”ซึ่งเป็น“สัญญาเวทิตนิโรธ”
นะ ก็มีผลอย่างเดียวกันคือ มีภาวะที่“ดับ”หรือภาวะที่“ไม่สุขไม่ทุกข์
ในจิต” ไม่ต่างกันเลย

จึงกล่าวได้ว่า “มีกายอย่างเดียวกันมีสัญญาอย่าง
เดียวกัน”คือไม่สุขไม่ทุกข์

ส่วนนัยสำคัญที่เป็น“ปรมัตถธรรม”นั้น “นิโรธ”แบบมีจฉา

ทิฐิ ได้“นิโรธ”ในภาวะ“กิณหะ”ที่เป็น“อาการดับมืดดำ”อยู่ในจิต
แต่สำหรับ“ปรมาตถธรรม”ที่ลึ้มมาทิฐิของพุทธนั้น ได้
“นิโรธ”ในภาวะมี“จักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-แสงสว่าง”แจ้ง
(สัจ)อยู่ในจิต

ซึ่งแบบพุทธนั้น มีรูปมีนามอย่างวิเศษลึกล้ำที่มียสำคัญคือ
เป็น“นิโรธ”ที่มีเหตุปัจจัยของชีวิตที่พร้อมด้วย“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-
วิชา-แสงสว่าง” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วเอามาประกาศ
แกโลก ให้มนุษย์ได้เรียนรู้และปฏิบัติ“นิโรธ”แบบนี้กัน

ซึ่งไม่ใช่ปฏิบัติด้วยวิธีหลบหรือหลบตาเข้าไปอยู่ในภวังค์แต่
เป็น“นิโรธ”ชนิดที่เรียกว่า “สัญญาเวทียตนิโรธ”ที่เห็น“แจ้ง”(สัจ)

“แจ้ง”อย่างไร? ขยายความเพิ่มมาจนกระทั่งบรรทัดนี้
ผู้อ่านก็คงจะ“แจ้ง”ด้วยปฏิภาณปัญญาของตนได้แล้ว ใช่มั๊ย?

ว่า แบบมี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”ตามที่
พระพุทธเจ้าท่านตรัสยืนยันไว้นั้น มัน“รู้แจ้งเห็นจริง”กันถูกต้อง
อย่างไร? ไม่ถูกต้องนั้นอย่างไร?

ต้องเห็นว่า“อกุศลจิต”หรือ“กิเลส”มันดับไป มันไม่มีในจิต
ขณะนั้นอยู่ชัดๆ โด่งๆ

แตกต่างกันกับอีกภาวะหนึ่งที่ไม่ใช่พุทธ แบบหลับดับทวาร
ทั้ง ๖ ทำ“นิโรธ”(ความดับ) ให้ตนเอง“ดำ”(กิณหะ) ที่มีมืดมิดไปหมด
หลับไม่รู้อะไรเลย ดับ“กิณหะ” ไม่มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-
แสงสว่าง”ให้รู้ใดๆกันเลย ภาวะที่“นิโรธ”อยู่นั้น มัน“มืดดำ”อย่างไร
ผู้เคยปฏิบัติสำเร็จด้วยตนเองจึงจะพอรู้จริง

และผู้ที่ปฏิบัติแบบพุทธได้สำเร็จก็จะรู้แจ้งได้ดี แท้จริง

เช่นกัน ว่าต่างกัน และมีส่วนที่เหมือนกันเช่นไร ? ไม่เหมือน
ตรงไหน?

ต้องทำความเข้าใจกันอย่างชัดเจนในเรื่องของ“นิโรธ”
ที่เป็น“สัญญาเวทียตนิโรธ” แบบของพระพุทธเจ้า กับ“นิโรธ”ทั่วไป
ที่ไม่ใช่“นิโรธ”แท้ๆของพุทธนั้น แม้จะมี“สัญญา”อย่างเดียวกัน คือ
กำหนดหมายอย่างเดียวกันว่า “ดับ”คือดับทุกข์-ไม่มีทุกข์

“ดับ”คือ “ภาวะทุกข์นั้นไม่มีแล้ว” นั่นก็คือ “ความดับ”
(นิโรธ)ทุกข์ ใน“องค์ประชุม”(กาย)ของจิตขณะนั้น สำเร็จผลอยู่ ซึ่ง
ได้แก่“ความดับอารมณ์ทุกข์”ใน“องค์ประชุม”(กาย) ขณะนั้นเท่านั้น
ซึ่งยังไม่ใช้หมายถึงไปถึง“ตัวตนของกิเลส”ที่ดับ แค่มายัง
ถึง“อารมณ์ทุกข์”เท่านั้น

ความไม่มี“อารมณ์ทุกข์หรือความรู้สึกทุกข์”ในขณะนั้น
นั่นคือ “กาย”หรือ“องค์ประชุม”ของ“นามกาย”ในขณะนั้น
ของตนๆ มันจึงรู้สึกอยู่ในตนเองขณะนั้นได้ว่า

มันไม่ทุกข์เลย

ถ้าเป็นแบบพุทธสัมมาทิฐิ ที่มี“จักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-
แสงสว่าง” ก็จะ“ดับกิเลส” และผู้บรรลุนิโรธจะ“รู้อยู่/เห็นอยู่ สำเร็จ
อิริยาบถอยู่เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว”(วิหิต)

ซึ่งไม่ใช่รู้แบบ“รูปกาย” แต่เป็นการรู้แบบ“นามกาย”
ในตัวเราเอง(เวทนาในเวทนา) และเป็นแค่“องค์ประกอบที่
ประชุมกันอยู่”(กาย)ให้รู้ได้ด้วย

เพราะ“รูป”ของกิเลสก็ไม่มี “นาม”ที่เป็นทุกข์ก็ไม่มี เป็น
ความว่างเปล่า ทั้ง“รูป” ทั้ง“นาม”เลย สำหรับแบบพุทธ

แต่มี“องค์ประชุม”(กาย)ของอวัยวะที่ประกอบอยู่เป็นภาวะทำให้เกิด“นิโรธ”กันได้จริง ทั้งแบบพุทธร และทั้งแบบที่ไม่ใช่พุทธร

นี่คือ “กายอย่างเดียวกัน”ทั้งของแบบมิจฉาทิฐิ และของสัมมาทิฐิ

แต่มันมีนัยะแห่งสภาวะธรรมที่เป็น“กาย”สำคัญยิ่ง ซึ่งมีวิสัยที่จะ“คาดเดาเอาได้ด้วยตรรกะ”(อตกาวจรา)จริงๆ

ถ้าไม่สามารถ “สัมพัสวิโมกข์ ๘ ด้วย‘กาย’ สำเร็จอิริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วย“ปัญญา” ก็ไม่เชื่อว่าบรรลุสูงสุดเป็น“สัญญาเวทิตินิโรธ” อันเป็นสภาวะธรรมที่อรหันต์ได้สัมพัสด้วยตน

เพราะ“กาย”ที่อยู่ในภาวะ“ดำปี”(กิลหะ) กับ“กาย”ที่อยู่ในภาวะ“แจ้ง”(สัจฉิ)ด้วย“องค์ประชุม”อันมี“จักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-แสงสว่าง”นั้น มันมีความจริงที่พิเศษคนละอย่างต่างกัน แม้จะมี“กาย”อย่างเดียวกัน มี“สัญญา”อย่างเดียวกัน

จึงจะต้องเรียนรู้“กาย”กันตั้งแต่คำว่า“ลักกาย”ที่เป็น“อตตะ”ตัวแรกไปเลยที่เดียวที่ตนเองต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่า คือ“ตัวตน”(อตตะ)ภาวะธรรมขั้นต้นของการพิสูจน์ญาณหยั่งรู้พุทธรธรรม ซึ่งเป็นสังโยชน์ ข้อแรกใน“สังโยชน์ ๑๐”เลย ว่า คืออย่างไร?

และปฏิบัติยืนยันอธิบายได้ชัดเจนว่า สภาวะอย่างไร? ขณะใด? ไฉน? คือ การ“พินลักกายทิฐิสังโยชน์”

อีกทั้ง“กาย”ในที่อื่นๆ ก็ต้องอธิบายสภาวะของธรรมนั้นๆได้ชัดเจน เช่น “กาย”ใน“วิญญาณฐิติ ๗ หรือสัตตาวาส ๙” และคำว่า สัมพัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” หรือแม้แต่ คำว่า กาย

สังขารกายปัสลัทธิ กายลัมผัส กายานุปัสสนา กายกัมมัฏฐตา
กายมฤตา กายวิญญาน กายลหุตา กายวิการ กายวิเวก
กายลักขี กายสุจิ กายสัญญาเจตนา ฯลฯ

ผู้รู้จากรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย”จึงจะอธิบายคำเหล่านี้ได้จากสภาวะของความเป็น“กาย”อย่างถูกต้อง ซึ่งจะไม่อธิบายให้เห็นว่าความเป็น“กาย”นั้นหมายเอาแค่“ร่าง”(สรีระ)ภายนอก หรือแค่“รูป”แค่“ธาตุ”ที่เป็น“รูปธาตุ”อัน“ไร้ความรู้สึก” กันเท่านั้น

แต่จะอธิบายชนิดที่มี“นามธรรม”หรือมี“ธาตุรู้”เป็นเนื้อหาหลักร่วมอยู่ด้วยเสมอ

ไม่ว่าจะเป็นเจตสิก ๓ คือ เวทนา สัญญา สังขาร แม้แต่ความเป็นวิญญานเอง

ที่สำคัญจะอธิบายความเป็น“นามกาย” หรือ“กายวิญญาน”ได้ถูกต้องในความเป็น“นามธรรม”หรือ“นามกาย” มิใช่อธิบายเป็น“รูปธรรม”หรือ“รูปกาย”อยู่เท่านั้น

และสามารถอธิบายได้ถึงความเหมือนกันดี ความต่างก็ดี ของคำว่า“วิมุตติ-อมตะ-ปรีนิพพาน” แม้แต่“วิมุตติ-นิโรธ-นิพพาน”นั้นเหมือนหรือต่างกันไฉน

จะชัดเจนในความเป็น“วิมุตติ”นั้นเป็น“แก่น”(สาร) ตาม“มูลสูตร”ลำดับที่ ๘

“อมตะ”เป็น“ที่หยั่งลง”(โอคธา)ลำดับที่ ๙

และ“ปรีนิพพาน”นั้น เป็น“ที่สุดท้าย”(ปรโยสาน) ตาม“มูลสูตร”ลำดับที่ ๑๐

ชัดเจนยิ่ง แจ่มแจ้งยิ่ง อย่างไร?

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มุลสูตร”

โดยเฉพาะคำว่า “อมตะ”(ความไม่ตาย)นั้น มี“สภาพหมุนรอบ
เชิงซ้อน”(ปฏินิสสัคคะ) ในความหมายของมันอีกอย่างสำคัญ

และจะชี้ให้เห็นถึงความลึกอย่างยิ่งในเชิงซ้อนที่มีนัยสำคัญ
แห่งความเป็น“อมตะ”ของผู้บรรลुरुธรรมพุทธสัมมาทิฏฐิ กับของคน
อื่นที่ยังมิจฉาทิฏฐิ

เช่น จากพระวณะของพระพุทธเจ้าตรัสเรื่องวิญญูณฐิติ ๓
หรือลัตตาวาส ๙ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑ และ ๒๒๘) ข้อ ๑ ว่า

ลัตว์พวกหนึ่งมีกายต่างกัน มีสัญญาต่างกัน เหมือนมนุษย์
เทวดาบางพวก และวินิปาติกัลลัตว์(สัตว์อเบา)บางพวก

ลัตว์ในที่นี้ หมายถึงลัตว์ทางปรมาตถธรรมแท้ๆ ไม่ใช่
ลัตว์ตัวตนบุคคลเราเขาแค่เป็นร่างเป็นกายอันประชุมกันอยู่
ภายนอก ที่เห็นกันด้วยลูกตาเนื้อเท่านั้นแน่

แต่กระนั้นก็เถอะ สำหรับผู้ที่ยังเข้าใจคำว่า“กาย” เป็น
เพียง“รูป”ที่มีแค่“ร่าง”(สรีระ)ถ้ายังไม่มีความรู้ชัดเจน ว่า “กาย”นั้น
เมื่อหมายเอาเฉพาะ“ความเป็นจิตใจ” ที่เป็น“ความรู้สึกรู้หรือธาตุรู้”
ที่เรียกว่า “กาย”ของวิญญูณ(กายวิญญูณ)ก็ดี “กาย”ของเวทนาก็ดี
“กาย”ของจิตก็ดี เป็นต้น

ก็จะไปกำหนดหมาย(สัญญา)ความเป็น“กาย”ของลัตว์
กันอยู่แค่“รูปร่าง”(สรีระ)แม้จะเป็น“กายในกาย”

ก็จะเห็นเป็นแค่“รูปร่าง”เท่านั้น

เช่น มีญาณเห็น“ลัตว์นรก” ก็จะเห็นแต่“รูปร่าง”ของ
ลัตว์นรกเท่านั้น ไม่หยั่งลงไปถึง“ความรู้หรือความรู้สึก”(เวทนา)

ของสัตว์นั้น

จึงไม่สามารถจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ถึง “สุข” ก็ดี “ทุกข์” ก็ดี ของสัตว์นั้นๆ ซึ่งเป็น “อริยสัจ” และเป็น “นามธรรม” ต่างๆ อันจะ แยกแยะได้อย่างสำคัญถึงขั้น รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “มโนปริจาร ๑๘” (เวทนาในเวทนา) แยกส่วนที่เป็น “โลกียะ” (เคหสิตเวทนา) กับส่วนที่เป็น “โลกุตระ” (เนกขัมมสิตเวทนา) ออกจากกันได้

ดังนั้น เมื่อผู้ที่มี “ทิฐิ” ยังไม่ “สัมมา” ก็จะกำหนดหมาย (สัญญา) อยู่แต่แค่ ว่า “กาย” นั้นคือ “รูปร่าง” (สรีระ) เท่านั้น แล้วจะรู้แจ้ง ในความเป็น “อริยสัจ ๔” ได้อย่างไร?

ผู้นั้นจะมี “ความรู้” ในตน “อันสมควรแก่ปัญญา” (ปัญญานุรูป) ได้ด้วยตนเอง (ปัจเจกตั้งเวทิตัพโพ วิทยุติ) ถึงขั้นเป็น “อัญญา” (ปัญญาของผู้เข้าขั้นอารยภูมิ) จนถึงขั้น “รู้ทั่วแล้ว” (อัญญาเยที่จะได้รู้แจ้งเห็นจริง “ความรู้สึกรู้” (เวทนา) ในตน ว่า “อาการสุข-อาการทุกข์” ของสัตว์ นรก สัตว์สวรรค์นั้นๆ เป็นอย่างนี้ๆ และมี “เหตุ” ให้เกิดสุข-เกิดทุกข์ กันอย่างนี้ๆ ได้ไฉน?

ผู้มีฉนาทิฐินั้น ในเมื่อ “รู้” เข้าไปสัมผัส “รู้” ความเป็นสัตว์ ในใจ หรือ “เห็น” ความเป็นสัตว์ในใจแล้ว แต่เพราะ “ทิฐิ” ผิด ก็ได้แค่กำหนดหมายในใจ (สัญญา) เห็นความเป็น “กาย” ของ “สัตว์ในทางจิตใจ” (สัตว์อุปปาทกะ) เป็น “รูปร่าง” (สรีระ) กันอยู่ตาม “ทิฐิ” เท่านั้น

เช่น เห็นสัตว์นรกมี “รูปร่าง” อย่างนั้น อย่างนี้ เห็นเทวดามี “รูปร่าง” อย่างนั้น อย่างนี้ ไปต่างๆ เท่านั้นเอง ไม่ “กำหนดหยั่งรู้” ลงไปถึง “นามธรรม” ของสัตว์ ซึ่ง “นามธรรม” นี้แหละที่จะสามารถศึกษา “อริยสัจ ๔” ได้

“รูปธรรม”มันไม่เป็นทุกข์เป็นสุข มันไม่โลภไม่โกรธไม่หลง มันไม่มีความรู้สึก มันไม่มีความรับรู้ มันไม่มี“เวทนา” ไม่มี“วิญญาณ”

แม้แต่“พีช”มีชีวะที่ไม่ถึงขั้นเป็น“สัตว์”มันยังมีแค่ “สัญญา”กับ“สังขาร” มันไม่มี“เวทนา” ไม่มี“วิญญาณ” จึงเป็น “ชีวะ”ที่มีสังขาร แต่ไม่มีวิญญาณครอง(อนุปปาทินกสังขาร) ไม่มีกรรมครอง(อนุปปาทินกสังขาร)

แม้เป็น“สัตว์”ที่มี“วิญญาณครอง” มี“กรรมครอง” แล้ว แต่รอศึกษา“วิญญาณ”เอาต่อเมื่อภายหลังเราตายทาง ร่างกาย(กายัสสเกหา ปรัมมรณา) “วิญญาณ”ที่ไร้ตาหูจมูกลิ้นกายภายนอก ไม่มี“ร่าง”ให้อยู่แล้ว แล้วจะรู้จริงว่า วิญญาณนี้ท่อง เทียวไป เล่นไปไม่ใช่อื่น ได้ง่ายๆหรือ? และใครจะรู้ด้วยได้เล่า?

จริงๆแล้ว“วิญญาณ”จะเล่นไป อยู่ที่ไหน มันก็ไม่สามารถ จะ“รู้วิญญาณ”จริงได้ อย่างสุดๆแท้ๆ จับมันคั่นตายได้เท่ากับรู้ใน ขณะที่เกิดจากสัมผัสทาง“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายภายนอก” หลุดๆ อดๆ ได้ๆ ในขณะมีชีวิตเป็นๆนี้ แล้ววิญญาณเกิดขึ้นให้เรียนรู้ได้จริง

พระพุทธเจ้าจึงตรัสปริภาษภิกษุสาติ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ตั้งแต่ข้อ ๔๔๐ ตรวจสอบได้) ว่าพระพุทธเจ้าสอนเธอให้ศึกษา“วิญญาณ” ที่ท่องเทียว เล่นไปไหนต่อไหน เมื่อไหร่กัน

มีแต่ท่านทรงสอนให้เรียนรู้“วิญญาณ”ที่อาศัย“ปัจจัย ประชุมกันเกิดขึ้น” เพราะความเกิดแห่งวิญญาณ เว้นจากปัจจัย มิได้มี

จากผัสสะของ“ตาสัมผัสรูป”แล้วเกิด“วิญญาณ”ให้เรา ศึกษา “หูสัมผัสเสียง”แล้วเกิด“วิญญาณ”ให้เราศึกษา จมูก...

เป็นต้น

“วิญญาน”จะเกิดปรากฏให้เราได้รับรู้ได้เห็น ได้ศึกษาก็ต้องมี“เหตุกับปัจจัยสัมผัสกัน”ด้วยตาสัมผัสรูป หูสัมผัสเสียง จมูกสัมผัสกลิ่น ลิ้นสัมผัสรส กายสัมผัสทุกอย่างที่เป็นภายนอก ใจสัมผัสทุกอย่างที่เป็นภายใน จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“วิญญาน”อันมีเจตสิก ๓ คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร ประชุมกันให้เราได้ปฏิบัติศึกษาหาความจริง

ถ้าไปหลงเข้าใจผิดว่า “วิญญาน” คือสิ่งที่ท่องเที่ยวเล่นไปไหนต่อไหน อยู่นอกตัวคน..โน่น

หากผู้ใดจะศึกษาให้รู้ทั่วถึงธรรมได้ ว่า วิญญานเทวดา เป็นอย่างไร วิญญานผีमार เป็นไหน วิญญานพรหม เป็นแบบใด ก็..โน่น..ไปศึกษาเอาจาก“วิญญาน”ที่ท่องเที่ยวเล่นไปไหนต่อไหน อยู่นอกตัวเรา..โน่น

ซึ่งนั่น..ไม่ใช่“วิญญาน”ที่เกิดจากการ“สัมผัส”ของ“ตา”เมื่อกระทบ“รูป”แล้วเกิด“วิญญาน”ให้เรารู้เราเห็น“วิญญาน”แท้ๆ จริงๆ หรือ“หู”กระทบ“เสียง” แล้วเกิด“วิญญาน”ให้เรารู้เราเห็น“วิญญาน”แท้ๆจริงๆ จากทวารทั้ง ๕ ภายนอก กับเหตุปัจจัยทั้งหลาย นั่นเอง แล้วก็เห็น“วิญญาน”ได้จริงได้แท้ๆอยู่ในขณะที่มี“สัมผัส”ของเหตุปัจจัยตามที่พระพุทธรเจ้าทรงยืนยันแล้วละก็ ผู้นั้น“มิฉชาติปฏิฐาน” เหมือนภิกษุสาติแน

เพราะมี“ทิฐิ”ความเชื่อถือแบบภิกษุสาติกันนี้เอง นักปฏิบัติธรรมหรือผู้คนที่ทั้งหลายจึงไปรู้ไปเห็นก็แต่วิญญานเทวดา กิตติ วิญญานผีमार กิตติ วิญญานพรหม กิตติแค่เป็น“รูป”จาก“สัญญา”

ที่เป็นรูปเป็นร่าง(สรีระ)อันเกิดขึ้นโดยไม่ต้องมีที่มาจาก“การสัมผัส”
ของปลาทรูป ๕ ภายนอก(ตาหูจมูกลิ้นกาย) กับโคจรรูป ๕ (รูปเสียงกลิ่น
รสโผฏฐัพพะ)

ซึ่งเห็นเป็นรูปเป็นร่างที่หลงอยู่ในใจว่านี่คือ“วิญญาน”ของ
ผิमार ของเทวดา ของพรหม แท้ๆแล้ว คือ“รูป”ที่เกิดจาก“สัญญา”

เป็น“อัตตา”ที่รู้ด้วย“สัญญา”เท่านั้นอันตนเองก่อขึ้นเอง
ในจิต เนรมิตขึ้นเองได้สำเร็จ เรียกชื่อ“รูป”นี้ว่า “มโนมยอัตตา”
เป็น“อัตตา”ชนิดหนึ่งที่ต้องศึกษาลดละกิเลสใน“อัตตา”ชนิดนี้
เหมือนกัน

แค่ภาวะที่เกิดจาก“สัญญา”เป็น“อัตตาสำเร็จด้วยจิต”
ไม่ใช่“วิญญาน” เป็น“รูป”จริง แต่เป็น“รูป”ที่เกิดด้วย“สัญญา”เท่านั้น

ซึ่ง“รูปธรรม” ที่เห็นนั่นคือ “อัตตา” เป็น“อัตตา”ชนิด
หนึ่งใน“อัตตา ๓”(โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปรอัตตา)ที่สำเร็จ
ด้วยจิต(มโนมยา)

โดยเฉพาะมันไม่ใช่“วิญญาน”จริงเลย มันเป็นแค่สิ่งที่เกิด
ใน“สัญญา”ที่สำเร็จเป็น“รูป”อยู่ในจิตแค่นั้นเอง เป็น“อัตตาที่สำเร็จ
ด้วยจิต” แค่“มโนมยอัตตา”(รูปที่สำเร็จด้วยจิต)

ผู้ไม่สัมมาทิฐิ จนมี“วิชา”พอจะรู้ภาวะจริงนี้ได้ ก็จะหลง
ผิด“มโนมยอัตตา”นี้ ว่า เป็น“ความจริง-ของจริง”

ที่จริงมันก็“ความจริง” แต่“ความจริง” นี่เป็นความจริงที่
เกิดเป็น “สัญญา” ไม่ใช่“ความจริง”ที่เกิดเป็น“วิญญาน”ตามความ
รู้ของศาสนาพุทธ ที่สัมมาทิฐิ

เพราะแม้แต่“สัญญา” กับ “วิญญาน”ผู้มี“วิชา”จะแยกออก

บอกได้ว่า ภาวะอย่างใดคือ“สัญญา” ภาวะอย่างใดคือ“วิญญาน”

แม้แต่“สัญญา”ใดที่ยังมี“อุปาทาน”(สัญญาปาทานักขันธ)
“สัญญา”ใดที่ไม่มี“อุปาทาน”แล้ว “วิญญาน”ใดที่ยังมี“อุปาทาน”
(วิญญานูปาทานักขันธ) หรือ“วิญญาน”ใดที่ไม่มี“อุปาทาน”แล้ว

ดังนั้น การจะทำให้“วิญญานสัตว์”(สัตว์โอปปาติกะ)
ชนิดใดชนิดหนึ่งหมดสิ้นในความเป็น“สัตว์”นั้นๆ ก็ดับที่“อุปาทาน”
ที่เป็น“เหตุ”ให้เกิดสัตว์นั้นๆ กระทั่งหมดสิ้น“กิเลส”นั้น

จึงไม่ใช่ไปมัดหลง“ดับสัญญา” ซึ่งไม่ใช่ภาวะของกิเลส
ค้นหาอุปาทาน ก็เลยยิ่งซ้ำร้ายกลายเป็นสร้าง“อสังขยัตว์”
ใส่ตน เพิ่ม“สัตว์”อีกชนิดหนึ่งใส่ตนซ้ำเติมเข้าไปอีก

“สัญญา” กับ“วิญญาน” แตกต่างกัน จริงๆนะ มีนัยสำคัญ
ต่างกัน ตรงตามดีย์

เช่น คนส่วนใหญ่ไปมัดเข้าใจแต่ว่า “วิญญาน”นั้น ที่จะรับ
ทุกข์ตกนรก จะเป็นสุขชั้นสวรรค์กัน ก็มีอยู่ในภาวะหลังร่างกาย
แตกตาย(กายัสสเสหา)เท่านั้น

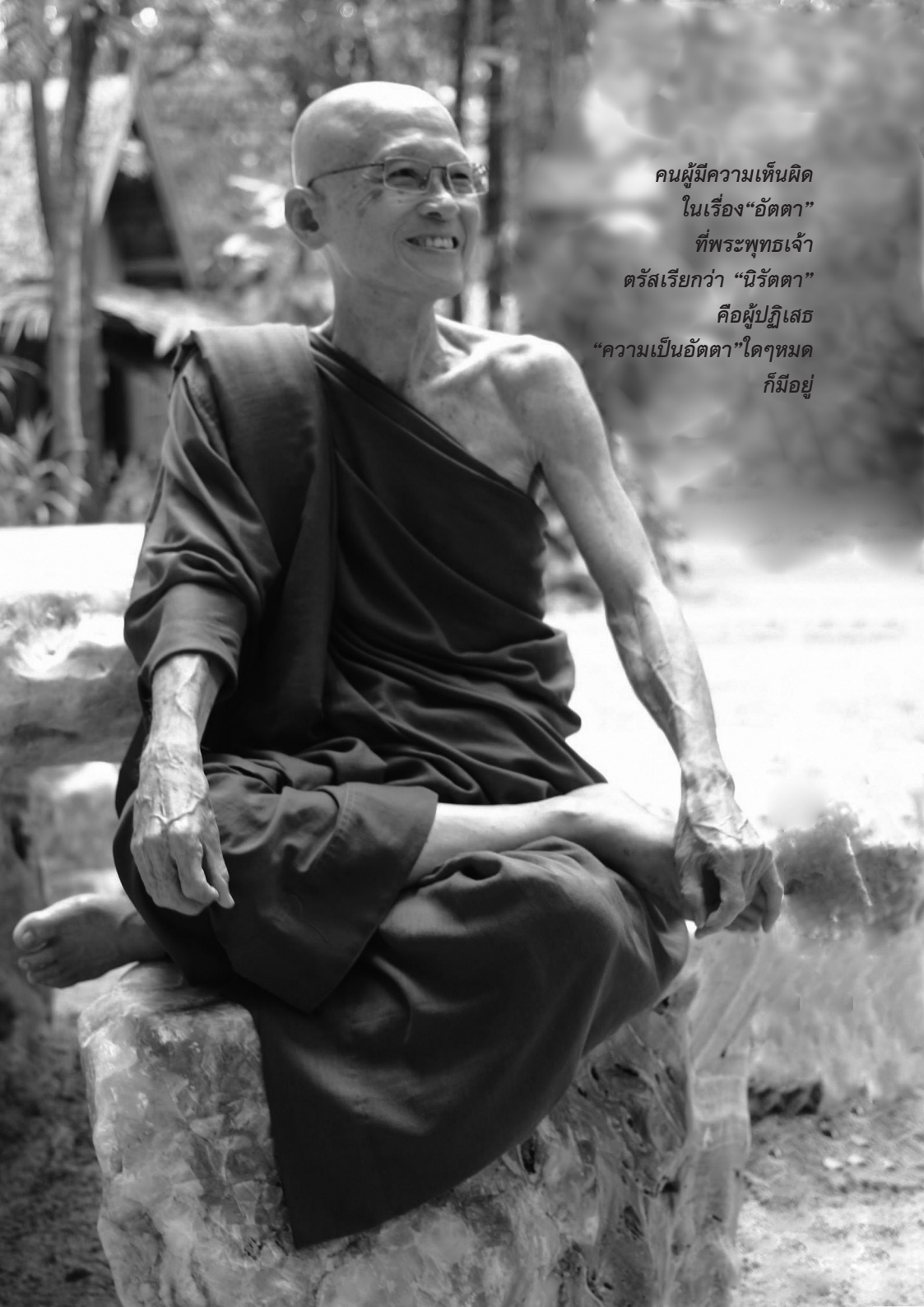
ถ้าอธิบายลัทธิธรรมที่เป็นปรมาตถธรรมในตัวคนนี้แท้ๆสู่ฟัง
ก็หาว่า นิมนต์สวรรค์ในอก นรกในใจ เป็นการสมมุติกันเท่านั้น

ทั้งๆที่นั่นแหละคือ ปรมาตถธรรมที่แท้ ไม่ใช่แค่สมมุติธรรมเลย
ความเป็น“วิญญาน”หรือที่เป็น“อตตภาวะ”นี้ ผู้ยังไม่
สัมมาทิฐิก็จะยังไม่ใช้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่าย

เพราะ“ธาตุรู้”ที่เป็น“จิตนิยาม”อันสัตว์โลกได้มาเป็น
“อตตภาวะ”นี้ ไม่ใช่มันจะสลายสูญไปได้ง่าย

จนกระทั่งศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ของโลกมากมายล้วนต่างยืนยัน

คนผู้มีความเห็นผิด
ในเรื่อง“อัตตา”
ที่พระพุทธเจ้า
ตรัสเรียกว่า “นිරัตตา”
คือผู้ปฏิเสธ
“ความเป็นอัตตา”ใดๆหมด
ก็มีอยู่

ตรงกันว่า “อัตตา” ในภาษาบาลี หรือ “อาตมัน” ในภาษาสันสกฤตนี้ มีภาวะนิรันดร ไม่มีสูญสลาย

การยึดมั่นถือมั่นว่า “อาตมันหรืออัตตา” มีภาวะนิรันดร นี้ เป็นผู้มี “ลัสสตทิกฺขลิ” ๑๐๐% คือ คนมีความเห็นว่า จะอย่างไรๆ “อัตตาหรืออาตมัน” ก็ยังมีอยู่นิรันดร

ผู้ที่บรรลู่ “อรหัตตภาวะ” หรือ “อรหัตตผล” ของตนในตน จริงแท้ จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในภาวะที่ตนบรรลู่ตามข้อ ๘-๙-๑๐ ของ “มูลสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๔) ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ ว่า ข้อ ๘ ภาวะของ “วิมุตติ” (ความหลุดพ้น) ที่ว่า เป็น “แก่น” (สาร) ก็ดี ข้อ ๙ ภาวะของ “อมตะ” (ความไม่ตาย) ที่ว่า เป็น “ที่ยั่งยืน (โอคธา)” ก็ดี ข้อ ๑๐ ภาวะของ “ปรีนิพพาน” (การดับสิ้นรอบ) ที่ว่า เป็น “ที่สุดท้าย สุดแห่งบทจบสุดท้าย (ปริโยสาน)” ก็ดี มีภาวะแท้ภาวะจริงอย่างไร? ลึกซึ้งลึกล้ำสลับซับซ้อนกันอยู่ไหน? แตกต่างกันอย่างใด? เหมือนกันอย่างไร?

ความเป็น “อัตตา” หรือ “อัตตภาวะ” ของคนนี้ มันมีแน่ๆ มีเป็นของคนจริงๆ

คนผู้มีความเห็นผิดในเรื่อง “อัตตา” ที่พระพุทธเจ้าตรัส เรียกว่า “นิรตตา” คือ ผู้ปฏิเสธ “ความเป็นอัตตา” ใดๆหมด ก็มีอยู่

หรือผู้มีฉกฉวยทักขณิกที่มี “อัตตวาทุปาทาน” (การยึดมั่นได้แค่คำพูดว่าเป็นตัวตน) ซึ่งยึดมั่นในภาษาที่ว่า “อนัตตา” นั้น ต้องแปลว่า “ไม่ใช่อัตตา” แล้วก็ยึดมั่นยืนยันว่า “อัตตา” ไม่มี อยู่ที่ไหนๆ ก็ไม่ใช่ อัตตา หากผู้ใดยังเห็นว่า “อัตตา” ยังมี ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ไม่ว่าจะอยู่ในตน หรืออยู่นอกตนในที่ไหนๆ ก็ไม่มีทั้งนั้น

ผู้นั้นมีฉภาทิกฐิ เพราะไม่มีอะไรเป็น“อตัตา”นี้ เขายินยัว่า
“อนัตตา”ต้องแปลว่า“ไม่ใช่อตัตา” เพราะอะไรก็“ไม่ใช่อตัตา”

นี่แหละคือ ผู้ที่มี“อตัตวาทุปาทาน”แท้ๆ เพราะเป็นผู้ยึดมั่น
ได้แค่คำพูด(วาทะ) เท่านั้น ว่าเป็น“อตัตา” หรือเป็น“ตัวตน”

พระพุทเจ้าทรงสอนเรื่องความเป็น“อตัตา” และตรัสถึง
ความเป็นอตัตา-อนัตตาอย่างมีนัยสำคัญทั้งนั้น เพราะเป็นเนื้อหา
ที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ตั้งแต่ต้นคือ“ลักกาย”(องค์ประชุมความเป็น
ตัวตนของตน) จนเป็นที่สุดแห่งที่สุดคือ“อนัตตา”(ความไม่มีตัวตน)

ผู้“มีฉภาทิกฐิ”ชนิดนี้จะ“ติทั้ง”อตัตาไปเลย ไม่ให้ค่า
ความเป็น“อตัตา”ว่ามีในที่ใดๆ เพราะเชื่อว่า“อตัตาไม่ใช่ตัวตน”
จึงเป็นผู้ยึด“อตัตา”ได้แค่“คำพูด”เท่านั้น คนเช่นนี้แหละ
ชื่อว่า “อตัตวาทุปาทาน”

การยึดมั่นถือมั่นว่า “อาตมันหรืออตัตา” ไม่มีในที่ใดๆนี้ เป็น
ผู้มี“อจุฉภาทิกฐิ” ๑๐๐% คือ คนมีความเห็นว่า จะอย่างไร “อตัตา
หรืออาตมัน”ก็ไม่มีเลย(นิรัตตะ)

จริงๆนั้น“อตัตภาวะ”ของคนแต่ละคนมีอยู่แน่ แม้ถึง
ขั้นผู้บรรลุอรหันต์แล้ว ที่ยัง“ไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ก็
เหลือ“วิปาก”อาศัยอยู่ ยังไม่สูญ จึงยังชื่อว่า “อตัตภาวะ”อยู่เช่น
กัน แต่อรหันต์ท่าน“ไม่ลักกลับ” ในความเป็น“อตัตภาวะ”ในตัวของ
ท่านแล้ว

ส่วนเจ้าตัวแต่ละคนจะต้องเสวยผล“อกุศลวิปาก หรือกุศล
วิปาก”ก็ย่อมเป็นไปตามแต่เจ้าตัวจะมี“วิปาก”ของตนอย่างไรแค่
ไหน ที่ทำไว้จริงเป็นจริงแต่ละคน

นี้แหละคือ “ทรัพย์แท้ๆของคนจริงๆ”ที่เกิดจาก“กรรม” หรือ“การกระทำ”แท้ๆ ที่ตนจะต้องรับเต็มๆ ไม่ขาดหกตกหล่นไป ไหนแม้แต่น้อย ไม่ระเหยไม่ระเหิดเลย (จบฉบับที่ ๒๘๙)

คนทุกคนมี“กรรมเป็นของของตน” (กัมมัสสกะ)ซึ่งจริงๆยิ่งกว่าลาภยศสรรเสริญ โดยเฉพาะ“สุข”ที่เกิดจาก“กาม”จาก“อัตตา”

“กรรม”คือ “การกระทำ”ที่ตนทำลงไปแล้วจริงนี้แหละ (กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม) ที่คนได้“กระทำ”จริง แล้วประเด็นสำคัญยิ่งก็คือ “ทำ”แล้วเรา“ผูกลงไปจิตใจ”จริงๆ หรือ“ใจยึดเองจริงๆ”โดยเรา“ซังหรือชอบ”นั่นเอง

ที่เป็น“ผล”สั่งสมลงตกตะกอนเรียกว่า “อนุสัย”ในจิต สะสมเป็น“ของตน” จนเป็น“ตน” เป็น“สมบัติ” เป็น“ทรัพย์” เพราะมันเป็น“ความยึดอยู่ในจิต” เรียกว่า“อุปาทาน”

ถ้า“ไม่ยึด” ก็ไม่มี“อุปาทาน”นั้น

“จิตที่ยึดภวะนั้นขึ้นอยู่กับอุปาทาน”นี้แหละคือ “อัตตา” จนกว่าหลุดพ้นความเป็นอัตตานั่นได้อย่างเป็น“วิชา ๘”สัมบุรณ์ จึงจะอาศัย“อัตตภาวะ”นั้นอยู่อย่าง“สมาทาน” เพราะ“ไม่ลึกลับในความเป็นอัตตา”นั้นแล้วจริง ซึ่งก็คือคำว่า “อรหัตตา”นี้เอง

ก็ต้องขอภัยต่อท่านผู้เรียนรู้บาลีมาอย่างดี ที่อาตมาแปลคำว่า“อรหัตตา”ว่าอย่างนี้ มันเห็นความจริงตามสภาวะธรรมที่อาตมาเห็นจริงในความมีจริงอย่างนี้จริงๆ

ไม่ใช่จะดื้อดึงดันทุรัง แปลอย่างอวดดี แปลไปให้ปรมาต-
ธรรมเสียหายอะไรดอก

“อวดตา”นี้แหละที่หลง“ยึด”(อุปาทาน)กันอยู่จริงด้วยอวิชชา
ผู้“พ้นอวิชชา”หมดเกลี้ยงได้จริง ก็หมดยึดอย่าง“อุปาทาน”ได้จริง
จึง“ยึดอยู่”อย่าง“สมาทาน” คืออาศัย“อวดตา”ที่สะอาดจาก
“อุปาทาน”หมดสิ้นเกลี้ยงแล้วนี้อยู่เพื่อประโยชน์อันพึงอยู่ต่อไป
ซึ่งก็เพื่อประโยชน์ผู้อื่นเท่านั้น

เพราะ“ประโยชน์ตน”นั้นหมดสิ้นแล้ว

“ประโยชน์ตน”คือ“การล้างความยึดตัวตน”ให้หมดสิ้น

เมื่อหมดสิ้น“ความยึดในความเป็นตน-เป็นของตน”ได้
เด็ดขาดจริงก็จบกิจใน“ประโยชน์ตน”

เรื่อง“การยึด”หรือ“ไม่ยึด”นี้แหละ ที่พระพุทธเจ้ามีทฤษฎี
ให้ปฏิบัติ“ล้างภาวะที่ยึด”ได้จริง เป็นระดับ“ต้น-กลาง-ปลาย”ที่
เรียกว่ากิเลสระดับ“กามราคะ”แล้วก็ขึ้น“รูปราคะ” และที่สูงสุดขึ้น
“อรูปราคะ” กระทั่งที่เหลือเป็นลักษณะอื่นๆอีก อันยังหยาบ-กลาง-
ละเอียด

ซึ่งเป็นประโยชน์ หรือเป็นโทษ

และ“ความเป็นตน-เป็นของตน”เป็นโทษ-เป็นคุณอย่างไร?

“ความไม่เป็นตน-ไม่เป็นของตน”นั้น เป็นโทษ-เป็นคุณอย่างไร?

ก็กำจัดที่“ภาวะเป็นโทษ”ให้หมดไปจากจิต เหลือไว้ใช้แต่
ส่วนที่เป็นประโยชน์

ที่สุดจึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็นอนัตตา”
ของจิตของวิญญาณจริง ว่า มันเกิดขึ้น มันดับไป อย่างไร?

กระทั่ง ทำให้“สูญ”นั้น ทำอย่างไร?

ต้อง“ตัวใจจริง” เป็น“ภาวะ”ที่สามารถ“สัมผัสรู้” อย่างรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงทุกชั้นตอน

เมื่อปฏิบัติ“สัมมาทิฐิ”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะ”ต่างๆ
ดังกล่าวนั้น จนกระทั่งมีทฤษฎีปฏิบัติที่จะกำจัด“อุปาทาน”ที่เรา
หลงยึดเหล่านั้นได้สำเร็จแท้จริง ที่มันอยู่ใน“ขั้น ๕”ของคน
ทุกคนที่อวิชา

คือ “รูปอุปาทานักขันธ-เวทณูปาทานักขันธ-สัญญาอุปาทา-
นักขันธ-สังขารูปาทานักขันธ-วิญญาณูปาทานักขันธ”

กระทั่งสิ้น“อุปาทาน”ไปจาก“ขั้น ๕”ของตน เป็นผู้มี“ขั้น ๕”
ที่ไม่มี“อุปาทาน” ก็เป็น“อรหันต์” ไม่ลืกลับในอวิชาทั้งหลายแล้ว
“อุปาทาน”ใน“ขั้น ๕”นี้แหละตัวการที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้
เป็น“ตัวทุกข์อริยสัจ”

ผู้มี“สัมมปปัญญา”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ญาณ”อันพิเศษ
ที่เรียกว่า“อัญญา” และความรู้ในทฤษฎีทั้งหมดนั้น เรียกว่า “วิชา”

ทั้ง“อัญญา” และ“วิชา” เป็นความรู้ที่ประเสริฐเหนือความ
รู้สามัญของปุถุชนมนุษย์โลกียอย่างแท้จริง เกิดได้ที่ใครผู้หนึ่งจะรู้เอง
เป็น“ปัจเจกตัตถ์”

จึงจะสามารถกำจัด“อุปาทาน”ให้สิ้นเกลี้ยงไปจาก“ขั้น
ทั้ง ๕” ได้แก่ “รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”

“อุปาทาน”นี้เป็น“จิตอวิชา”ชนิดหนึ่งที่มัน“โง่”จริงๆ มันจึง
“สะสม”อะไรต่ออะไรที่ไม่น่าสะสมใส่ตนจริงๆ

การสะสม“กาม” สะสม“อัตตา”ใส่ตนเป็นต้น นี่คือ “กรรม

บาป”

“กาม”นั้นเมื่อสะสมลงไปในตัว ก็เป็น“วิบากบาปของตน”
(ผลกรรมที่ตนทำแล้วจริง)ในตัว ก็เป็น“ตน”(อัตตา) เป็น“ของตน”(อัตตนิยา)

เป็น“ทรัพย์แท้”สำหรับแต่ละคน เป็น“สมบัติ” เรียกโดย
ศัพท์ว่า เป็น“อัตตา” ซึ่งก็คือ เป็น“ตน”นั่นเอง

ทำเสร็จก็สะสมเป็น“วิบากบาป”

“วิบากบาป”จึงเป็น“ตน” เป็น“อัตตา”แท้

“บาป” คือ “กิเลส”

“กิเลส”นี้แหละที่เป็น“ทรัพย์แท้”ของ“ตน”แท้

“ทรัพย์”ที่ตนหลงยึดว่า“เป็นตน”(อัตตา)-“เป็นของตน”
(อัตตนิยา) จริงๆ ด้วย“อวิชชา” จึงต้องเรียนรู้“ตัว”อัตตาพวกนี้
ให้รู้จัก รู้แจ้งเห็นจริง“ภาวะ”ที่เป็นตัวจริงๆ ของมันในตัว แล้วจึง
จะกำจัดมันถูก“ตัวตน”หรือ“อัตตา”

“อัตตา”ไม่สามารถ“รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง”ด้วยแค่“ตักกะ” คือ
การไตร่ตรองเอาตามเหตุตามผล(อตักกาวจรา) เท่านั้น

“อัตตา”ไม่สามารถ“รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง”ได้ด้วยแค่“คำพูด”
ภาษา แล้วใช้ภูมิปัญญาขบคิดจนเข้าใจทะลุแจ้งจากแค่คำพูด หรือ
ไม่สามารถรู้โดยการรู้มาจากภาษาคำพูดแล้ว ก็มาค้นหาความจริง
ด้วยปฏิบัติใช้กรรมวิธีนั่งหลับตาสมาธิ ให้เกิดญาณพิเศษใดๆ แบบ
ไหนก็ตาม เพื่อรู้อัตตานั่น-อัตตานี้ ก็ไม่ใช่การรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น
“อัตตา”ถูกต้องจริงแท้แน่นอน เป็นเพียง“มโนมยอัตตา” ที่รู้ได้
ด้วย“สัญญา”อยู่ในภาวะ“รูปสัญญา”หรือ“อรูปสัญญา”เท่านั้น

แต่ต้องสัมผัสเห็น(ปัสสติ)จากภายนอกตามที่พระพุทธเจ้า

ตรัสยืนยันไว้ว่า “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่
ทั้งอาสวะ(อึดตาชั้นปลายสุด)ของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วย
ปัญญายิ่ง”

จึงจะนับว่า “บรรลุลหรรณแบบพุทธร”

ถ้าไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ตามแบบของพระพุทธเจ้า แม้จะ
ทำจิตที่ลึกล้ำหยั่งเข้าไปรู้อย่างลึกกลับ ก็ไม่สามารถพิสูจน์ได้อย่าง
เป็น“สวากขาตธรรม”แบบของพระพุทธเจ้า

“สวากขาตธรรม” ได้แก่ ผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นประจักษ์ชัดด้วย
ตนเอง มาพิสูจน์ด้วยตนได้เลย(สันทิฏฐิโก) ไม่ว่ายุคสมัยไหนไม่ขึ้นกับ
กาลเวลา พิสูจน์ได้เสมอ(อกาลโก)ควรเรียกให้มาดู เชิญชวนให้มาชม
และพิสูจน์ หรือท้าทายต่อการทดสอบ เพราะเกิดจริงเป็นจริง
(เอทธิสสโก) ควรน้อมเข้ามาไว้ในใจเป็นของสูงที่ควรน้อมมาให้แก่
ตนเองอย่างยิ่ง(โอปนยโก) อันวิญญูชนพึงรู้เฉพาะตน ทำให้กันไม่ได้
เอามากันไม่ได้ และรู้ได้ประจักษ์ที่ในใจของตนนี้เอง(ปัจจัตตัง
เวทิตัพโพ วิญญูทิ)

ผู้รู้ได้แค่ภาษา“คำพูด”(วาตะ)แต่ไม่ได้สัมผัส“ปรมัตถธรรม”
ตัวจริง ก็คือผู้ยึดได้แค่“คำพูด”(วาตะ)เป็น“อึดตา”(อึดตวาพุพาทาน)

“อึดตวาพุพาทาน” นี้ หมายความว่า ผู้นั้นไม่ได้รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงจากสัมผัสภาวะที่เป็น“อึดตา”นั้นจริง เป็นเบื่องตันเลย

“อึดตา”(ตัวตน)ตัวที่เราสัมผัสของแท้อยู่ด้วย“อริปัญญาลึกษา”
เรียกว่า“ลักกายะ” จึงจะชื่อว่า ผู้“พ้นลักกายทิฏฐิสังโยชน” ข้อ ๑

ส่วนผู้ที่ยังไม่เกิด“ญาณ”อันได้จาก“อริปัญญาลึกษา” ที่ได้
ศึกษาปฏิบัติมาเกิด“อริศีลลึกษา” และเกิดเจริญ“อริจิตลึกษา”

ถ้าเพียงภาษาคำพูดที่รู้ ที่ได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น หรือแม้จะ
ศึกษาค้นคว้าขบคิด จนเข้าใจทะลุปรุโปร่งขนาดไหน ปานใด ก็ยังไม่เชื่อ
ว่าได้สัมผัสความเป็น“อัตตา”ที่เป็น“ปรมาตถธรรม” หมายความว่า
ได้สัมผัส“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”อย่างเป็นทางการของจริง

เริ่มจาก“อัตตา”ตัวจริง ซึ่งตามภาษาเรียกก็คือ “ลักกาย”
(องค์ประชุมรูปนามของตน)นั้นแหละ ผู้ได้สัมผัสของจริงด้วยตนเองแท้ๆจึง
จะเป็นผู้“พ้นลักกายทิฏฐิสังโยชน”ตามจริง

แม้จะรู้เป็น“ความรู้”ที่ผู้รู้สามารถรู้จนคนในโลกนับว่าเป็น
ปราชญ์ขนาดไหนก็ตาม ต่อให้ล้มมาทิฏฐิอีกด้วย ที่เรียกว่า “ปริยัติ”
ล้มมาทิฏฐิแล้ว แต่ถ้ายังไม่มี“สัมผัส ๖”ขั้นต้นทางภายนอกอยู่
ด้วยอย่างเห็นๆกันหลัดๆบัดนั้นเลย(พหิตถารูปานิ ปัสสติ) ซึ่งนับว่ามี
“ญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”

ก็ยังไม่ถือว่า “พ้นอัตตวาทุพาทาน” แค่เป็นผู้มีภูมิรู้แค่
เพียง“วาทะ”หรือคำพูดที่ได้เรียนรู้มาหรือขบคิดทะลุปรุโปร่งเท่านั้น

ต้อง“สัมผัสของจริงแห่งภาวะตัวตน”คือ สัมผัส“จิต-
เจตสิก”นั้นได้ ในขณะที่มี“องค์ประชุม”ที่เรียกว่า“กาย”อยู่โดยมี
ทวารภายนอกสัมผัสสัมพันธ์อยู่โทนโท่ จึงชื่อว่า “พ้นลักกายทิฏฐิ”
ที่เป็น“สังโยชน”ข้อต้น

ส แปลว่า ตัว, ตน, ของตน, เป็นไปกับ

“สก”หรือ“ลัก”แปลว่า อันเป็นของตน

“กาย”แปลว่า องค์ประชุม, องค์ประกอบ

หรือองค์รวม ของรูปและนาม ทั้งภายนอกและทั้งภายใน หรือหมวด
แห่งเจตสิกธรรมได้แก่ เวทนา สัญญา สังขาร (นามเป็นหลัก)

“ลักกาย”ก็หมายถึง องค์ประชุมของรูปถึงขั้นอรุปรและนาม
ทั้งภายนอกและภายในอันเป็นของตน..นั่นๆ

“ลักกาย”นี้แหละ“ตัวตน”(อัตตา)ตัวแท้

แม้จะรู้เป็นสัมมาทิฐิแล้ว รู้ดีแล้ว ก็ยังต้องรู้“วิธีปฏิบัติ”
ให้สัมมาทิฐิอีก

รู้แล้ว ก็ต้องไปลงมือปฏิบัติอีกตามวิธีที่รู้มาอย่างสัมมาทิฐิ
นั่นให้เป็น“สัมมาปฏิบัติ” คือ ปฏิบัติถูกต้องด้วย กระทั่งเกิดผล”
(ภาวนา) จึงต้อง“ชอบแล้วทั้งรู้”(สัมมาทิฐิ) และ“ชอบแล้วทั้ง
ปฏิบัติ”(สัมมาปฏิบัติ)

ต้องสัมผัส“ตัวตน”ที่เรียกว่า“ลักกาย”เป็นขั้นต้นจึงจะเป็นผู้
“พ้นอัตตวาทุปาทาน”

แล้วต้อง“สามารถทำให้กิเลส”นั้นลดละจางคลายลง
(อธิจิตสิกขา)ก็“ตามเห็นความลดละจางคลาย”นั้นอย่างเห็นๆ
(วิราคานุสสติ) จึงจะชื่อว่า“พ้นสัลลพตปราคาส” คือ พ้นภาวะที่ได้
รู้ได้สัมผัส“ตัวตนกิเลส”อยู่จริง และได้ทำให้กิเลสลดละลงได้จริง

ไม่ใช่แค่“ตัวตนของกิเลส”เราก็ถูบลดละตัวตนมันอยู่แท้ๆ แต่
ยังไม่ทำให้มันลดละลง

ถ้าแม้จะสัมผัสตัวตนของกิเลสมันอยู่ แต่ปฏิบัติไม่ทำให้
กิเลสลดละจางคลายลงได้ ก็เรียกว่า “ไม่พ้นสัลลพตปราคาส”

คือ เมื่อสัมผัส“ลักกาย”ของตนอยู่อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแล้ว
ไม่สงสัยข้องใจเลยก็“พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน” แต่ยังปฏิบัติทำให้กิเลส
ลดลงยังไม่ได้ ก็ยัง“ไม่พ้นสังโยชนข้อ ๓”คือ ยังไม่พ้นสัลลพต-
ปราคาสังโยชน

ถ้าปฏิบัติถูกต้องตรงตามพระวอนะ ก็จะมีภาวะทุกอย่างยั่งยืน
ตามคำตรัสชัดเจนได้ ดังที่ไล่เรียงมาให้เห็นคร่าวๆนี้

ที่สุดถึงขั้น“กิเลสดับ”ก็มี“อธิปัญญาสิกขา”ตามเห็น“กิเลส
นั้นๆดับ”อยู่เท่าๆ เรียกว่า มี“นิโรธานุปัสสี” คือ ตามเห็นความดับ

ซึ่งมีกระบวนการของ“ปัญญา”ตามรู้การปฏิบัติ(มี“อนุทสิทฺฐิ”
ตามรู้) ที่เกิดผลว่า เป็นอย่างไร ถูกต้องหรือไม่ ก็ต้องตรวจสอบผล
อีกไปเสมอ หมดเกลี้ยงหรือยังก็ต้องทำกำจัดแล้วกำจัดอีก จึงจะ
กำจัดมันเป็นผลลงได้ ถึงขั้นหมดสิ้นเกลี้ยงสนิทสำเร็จได้แท้

ถ้าผู้มีความรู้“ปริยัติ”แม้จะลั้มนมาทสิทฺฐิ แต่ถ้ายังไม่ได้
ลั้มนผล“ลักกาย”ที่เป็น“อัตตา”ขั้นต้นเลย คือ“ลักกาย”นี้ได้จริง ผู้นี้
คือ ผู้ยังไม่“พ้นอัตตวาทุปาทาน” หมายถึงผู้รู้“อัตตา”แต่เพียงภาษา
คำพูดคือวาตะแค่นั้น

การปฏิบัติเช่นนี้ คือ การปฏิบัติแบบพุทธ ด้วย“ไตรสิกขา”
และจิตเกิด“บุญ”

ถ้าเป็น“กรรมบุญ” คือ การกระทำที่เป็น“บุญ” ปฏิบัติ
“ทาน”ก็ดี ปฏิบัติอื่นๆก็ตาม

“บุญ”คือ “การชำระกิเลส” “บุญ”ไม่ใช่สมบัติ บุญสะสมไม่ได้
สำหรับผู้“ทำบุญ”เป็นการชำระกิเลสถูกต้องเป็นจริง..จริงๆ

“บาป”ให้ผลเป็น“ความทุกข์”คือ นรก

“บุญ”ให้ผลเป็น“ความไม่ทุกข์ไม่สุข

(อทุกขมสุข)ตามที่ชาวโลกก็ยกเขาเป็นกัน ซึ่งเป็นสภาพที่“สิ้นนรกสิ้น
สวรรค์”แล้ว เพราะเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญบาปบริกขิณ)แล้ว

แม้จะมีผู้แปล“บุญ”ว่าเป็น“ความสุข”ก็เป็น“ความสุขสงบ

ชนิดพิเศษ”(อุปสมสุข,อุปสมสุข,ปรมาสังขารังคิโยยังกว่าสุขที่ชาวโลกมีกันเป็นกัน)

นี่แหละที่เป็นเป้า” จุดสำคัญของลัทธิที่ชื่อว่า “คน” ทั้งที่ในตอนเป็นๆ และตอนตายไปแล้ว “ทรัพย์”นี้จะล้นไป

“ทรัพย์”ที่ตนหลงว่าได้จริง เป็นทุกข์หรือเป็นสุข เป็นนรกหรือเป็นสวรรค์

หรือ“ไม่ทุกข์ไม่สุข”ที่เป็น“อุเบกขา”แบบโลกียะก็มี แบบโลกุตระก็มี ล้วนชัดเจน

“สุข”ที่คนโลภียพากันเสพอยู่นั้นเป็น“สุขเท็จ”มีภาษาบาลีเรียกขานว่า “สุขัลลิกะ”(สุข+อลิกะ)นั่นแหละ

แต่“ทุกข์”นั้นเป็น“ทุกข์ลัจ” เรียกว่า “ทุกข์จริง”(ลัจจะ) มิใช่“ทุกข์เท็จ”(มิใช่ทุกข์ลลิกะ)

เพราะคนที่เป็นผู้ประเสริฐ(อารยะ)แล้วจะมีปัญญาญาณรู้เห็นชัดแจ้งว่า

“ทุกข์ลัจ”นี้มันถูกฝังเป็น“วิบากบาป”ลงไปในจิต ด้วย“อวิชชา”แท้ๆ ตกผลึกผนึกแน่นนอนนิ่งอยู่ในก้นบึ้งของจิต ตัวนี้แหละคือ “อนุสัย” แล้วหลงผูกมัดมันไว้ทำหน้าที่“เหตุแห่งทุกข์”อยู่ต่อไป ไม่ยอมปล่อยวาง

จึงได้ชื่อว่า “อุปาทาน” เป็นพลังงานทางจิต หมกตัวในจิตซึ่งมีฤทธิ์บาปอยู่ในตัว คือ “พลังงานศักยะ”(potential energy) ในจิตคน

เมื่อเจ้า“อุปาทาน”นี้เคลื่อนไหวตัวออกมาทำงานตามหน้าที่แห่ง“บาป”ของมัน เรียกมันว่า “ตัณหา” ก็คือ “พลังงานจลนะ”(kinetic energy)ในจิตคน เป็นพลังงานออกฤทธิ์รบกวนที่มีโอกาส และ

ยังไม่ถูกกำจัดจนสิ้นไปจากจิต

มันจึงลึกลงอยู่ในตนด้วย“อริชชา”ไปชั่วนานาน จนกว่าจะ
ได้พบโลกุตระลัจะ

ที่นี่ ผู้เป็น“อาริยะ”ชื่อว่า“ผู้ประเสริฐ”ก็เพราะเป็นผู้มี
ภูมิปัญญาสามารถเรียนรู้ และปฏิบัติพิสูจน์จนรู้จักจริง“ตัวตน
ของกิเลส”(อตตะ) เป็น“ลัจะ”ชั้น“ปรมาตถ์” ซึ่งรู้ได้ทั้งตัว“ทุกข์”
ตัว“เหตุแห่งทุกข์”คือ ตัณหา มีญาณ“สัมผัส”ตัวตนของมันทีเดียว

และสามารถ“ดับตัณหา”ตัวนี้ให้“ดับสิ้นสูญสนิทไปจาก
จิตใจ”ได้จริง ด้วยการปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘” กระทั่งทำให้
“ตัณหาดับ”เป็น“นิโรธ”สำเร็จแท้ ชนิดที่มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-
วิชชา-แสงสว่าง”ครบพร้อม“สัมผัสสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จ
อิริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะ(อตตะชั้นปลายสุด)ของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้วเพราะ
เห็นด้วยปัญญายัง(สัมมปปัญญา)”

ถึง ที่ สุต ขัน “ สั ญ ญ า เว ท ยิ ต นิ โร ธ ” ที่
เดียว □ เมื่อกิเลสตัณหานั้น“ดับสนิท”จริงแล้ว“กรรม”(การงาน,
การกระทำ)ใดๆของคนผู้นี้ที่จะทำต่อจากนั้นไป จึงไม่มี“กิเลสนั้น”
เป็นตัวการ ทำให้เจ้าของจิตใจ ต้องทำ“กรรม”ที่เกิดจาก“กิเลส”
ตัวนั้นๆเป็น“เหตุ”

เพราะ“จิตใจ”เป็นประธาน“กรรม”ทุกอย่าง “กรรม”ที่
ทำต่อจาก“กิเลสตัณหาได้ดับไปแล้ว”ก็สิ้น“วิบากบาป”อันเกิด
จาก“กิเลส”นั้นที่เป็น“เหตุแท้”ได้อย่างเด็ดขาด

ถ้าหมด“กิเลส”จนกระทั่งสิ้น“อาสวะของกิเลส”
(กิเลสาสวะ)นั้นๆไปทุกตัวในตนก็เป็นอรหันต์ เป็นผู้“หมดสิ้นบุญ”

ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีก นั่นคือ “ไม่ต้องชำระกิเลสใดๆของตนใน
ตนอีกแล้ว” จบกิจแล้ว

ผู้“จบกิจ”ชื่อว่า เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” (บุญบาปปรกติ) หมดสิ้นสววรรค์หมดสิ้นนรกนี้คือ ผู้สร้าง“คุณวิเศษ”อันประเสริฐ
(อริยะ)ให้แก่ตนได้จริงๆ ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

“คุณวิเศษ”ฉะนี้แลที่เป็น“ทรัพย์แท้”แน่วจริงยิ่งกว่า
“ทรัพย์ใด”อื่นๆทั้งหลายอันเป็น“ของตน”(อัตตา) “ของของตน”
(อัตถิยา) แม้แต่เนื้อหนังมังสาตับไตไส้พุงของตนที่อยู่ในตน
ติดอยู่กับตนแท้ๆ ก็ยัง“ไม่ใช่ทรัพย์แท้”ของตนเท่าเลย

ไม่ต้องไปกล่าวถึงทรัพย์สินเงินทองข้าวของลาภยศ
สรรเสริญสุขใด เพราะมันพรากจากตนแน่ และก่อนเนื้อหนังเราด้วย

ดังนั้น ผู้ที่ยังมีความเป็น“เทวนิยม”ไม่ว่า จะนับถือศาสนา
อื่นใดหรือศาสนาพุทธก็ตาม ที่ยังยึดถือ“จิตวิญญาณ”เป็น“อัตตา”
(อาตมัน)อยู่ เฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ยึดว่า“อัตตา”จักมีอยู่ตลอดกาล
นิรันดร์ นั่นคือ ผู้ยังไม่หมดสิ้นบาปสิ้นบุญ ด้วยการ“ล้างบาป”โดยการ
“ทำบุญ” คือ “ทำการชำระกิเลสสันดานของตนให้หมดจด”
(สันดานัง ปุนาติ วิโสเดติ)

ซึ่ง“ตน”ต้องศึกษาเรียนรู้จนสามารถมีญาณหยั่งรู้เข้าไป
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของ กิเลสของตน”(สักกายะ-อัตตา-อาสวะ) และ
กำจัดกิเลสของตนด้วยตนเอง คนอื่นกำจัดกิเลสหรือ“ล้างบาป”
ให้แก่ตนไม่ได้ ทุกคนต้อง“ล้างบาป”ของตนเอง ด้วยความรู้ที่
สัมมาทิฐิแล้วปฏิบัติกำจัด“ละลดล้างเล็ก”ด้วยการปฏิบัติที่
“สัมมาปฏิบัติ” มีผลจนสุดท้ายเป็น“สัมมาปฏิเวธ”บริบูรณ์สัมบูรณ์

จึงจะ“หมดบุญสิ้นบาป”(บุญบาปปริกษิณ)จริง

“คนอื่น”สามารถช่วยเราได้แค่บอกวิธี บอกความรู้แก่เรา เท่านั้น ส่วน“บาป”จะลด“กิเลส”จะหมดได้นั้น ต้องนำความรู้ที่ สัมมาทิฐินั้นมาปฏิบัติเอง บาปหรือกิเลสตนเองจึงจะลด-จะล้าง- จะจางคลาย ที่สุดดับสิ้นได้

แต่เพราะยังไม่ได้เรียนรู้ หรือเรียนแต่ไม่สัมมาทิฐิ ก็ไม่รู้ จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อตฺตา ๓” จึงยังมี“อตฺตา ๓”(โอฬาริกอตฺตา- มโนมยอตฺตา-อรุปอตฺตา) ยังเหลืออตฺตาอยู่แท้จริง

“เทวนิยม”ไม่มีทฤษฎี(ทิฐิ)เข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “อตฺตา”(อาตมัน)จึงไม่มีทางรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อตฺตา” ก็ไม่มี วันจะลดจะหมด“อตฺตา”ไปได้ตลอดกาล

เพราะจำนนต่อ“ปรมาตมัน”(พระเจ้า)เสียแล้วว่า พระองค์ เป็นเจ้าของ“อาตมัน”หรือ“อตฺตา”ของตน ของคนทุกคน ของทุก สรรพสิ่งในเอกภพ

ผู้ปฏิบัติตามคำสอนของพระเจ้าไม่ขบถต่อพระเจ้า ขอให้ ปฏิบัติให้บรรลุตามคำสอนของพระองค์เถิด เจริญได้จริงทุกคน เพราะพระเจ้าคือภาวะแห่งคุณงามความดีแท้จริงสูงสุด เพียงแต่ ท่านไม่ถนัด“อนตฺตา”

ความจริงนี้เป็นความจริงแท้ที่สุด

“พระเจ้า”เป็นสุดยอดที่สุดแห่งที่สุดใน“กุศล” แต่ไม่มี “บุญ”(มีนัยสำคัญต้องศึกษา)

ดังนั้น ผู้ยอม“ตน”อยู่ใต้อำนาจของปรมาตมันยิ่งเต็มที่ เท่าใด ก็ยิ่งจริงเท่านั้น “ปรมาตมัน”เป็นเจ้าของ“อตฺตา”(อาตมัน)

จะบันดาลอย่างไร ต้องเป็นอย่างนั้น ผืนไม่ได้ ขบถไม่ได้ ผู้ศรัทธา
จริงควรทำเช่นนั้น

ผู้ยึด“อาตมมัน”คือ“อัตตา”อย่างมั่นคงปานฉะนี้ จึงไม่
สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลง“จิต”ของตนเข้าไปถึง“จิตต้นรากคือ
จิตไร้สำนึกของตน”(อนุสัย = unconscious) ได้เลย

ไม่ว่าสายปัญญา(philosophy) หรือสายศรัทธา(prophecy)
ที่จําแนกต่อ“ปรมาตมมัน”ว่า เป็นผู้เป็นเจ้าของแห่ง“อาตมมัน”(อัตตา)
ของเรา

ตนจึงเข้าไปแก้ไข“จิตใจ”ของตนได้บ้างเพียง“จิตสำนึก
สามัญ”(conscious)เท่านั้น แต่จะให้ครบถ้วนถึง“ชั้นลึกสุด”
ระดับ“อนุสัยหรือจิตไร้สำนึก”(unconscious)ของตนไม่ได้

เพราะไม่มีทฤษฎีหรือทฤษฎีที่จะปฏิบัติเพื่อเข้าไปจัดการ
(อภิสังขาร)แก้ไขเปลี่ยนแปลง“จิต”ของตนหรือ“อัตตา”(อาตมมัน)
ของตนชนิดที่เป็นทฤษฎีมีประสิทธิภาพถึงขั้นหยั่งเข้าไปรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้แน่แท้ จึงแก้ไข
“อาตมมัน”หรือ“จิต”ที่เป็น“อัตตา”ของตน แม้แค่ชั้น
“จิตใต้สำนึก”(subconscious)ให้เปลี่ยนไปชนิดที่เปลี่ยนแปลง
ให้ได้อย่างเสถียร(sustainable)ก็ยังไม่ยาก หรือเป็นไปได้แล้ว

เพราะ“จิต”นั้นเป็นประธานความเป็น“จิตนิยาม”หรือเป็น
ประธาน“ธรรม”ทั้งปวง (มโนปพพังคมา ธัมมา) ดังนั้น ยังจะทำความ
เสถียร ให้เป็นผลสำเร็จจริงแท้ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่เป็นอันไปอีกแล้ว
นิรันดร์(forever) ก็ยังไม่มีทาง

เพราะทฤษฎีคือ“ทฤษฎี”ที่จะล้มมาทฤษฎีเพื่อกำจัด“อัตตา”

ที่เป็นผี เป็นซาตาน เป็นมาร เป็น“กิเลส”นั้น ทาง“เทวนิยม”ไม่มี
เพียงชั้น“จิตใต้สำนึก”(subconscious) “จิตชั้นกลาง”
ที่จะล่องเข้าไปจัดการ(อภิสังขาร) ยิ่งยากมากแล้ว ยิ่งจะ
เปลี่ยนแปลงอรรถภาพของตนด้วยตนเองให้ครบถ้วนทุก“อรรถา”
เป็นที่สุดถึงชั้น“จิตไร้สำนึก”(อนุสัย = unconscious)จึงทำไม่ได้
แน่นอน

ยิ่งยึดถือว่า“อรรถาหรืออาตมัน”นั้นคือ“สิ่งนิรันดร์” ก็ยิ่ง
จะอยู่จะมีจะเป็นไปกับตน ตราบนิรันดร์ตามที่ยึดถือนั้นแล และ
ใน“อรรถา”(อาตมัน)นั้นมันมี“วิบากบาป”(ผลของกรรมที่ทำให้ตนรอก)
โดยเฉพาะผู้ยัง“ทำบุญ”ไม่เป็น

เพราะยังไม่ลัษมาทิฐฐิ(มิจฉาทิฐฐิ)ในการ“ทำบุญ” จึงไม่มีผล
ที่ชำระกิเลสได้จริง“ผลของกรรม”ส่วนมากก็ลัษสมเป็นกิเลสอนุสัย
ก็เพราะ“ความไม่รู้”(อวิชชา)ตามความเป็นจริง

หากไม่มีความรู้แบบพุทธ หรือแม้แต่ชาวพุทธเองที่ยัง
มิจฉาทิฐฐิ ก็ไม่มีสิทธิ์หรือไม่มีข้อปฏิบัติจะหยั่งรู้จู้จู้แจ้งรู้จริงใน
ความเป็น“อรรถา”ซึ่งเป็น“อริยสัจ ๔” ได้แก่ ภาวะของ“ตัวตน”
(อรรถา)ที่เป็นทุกข์(ทุกข์อริยสัจ) เป็น“เหตุแห่งทุกข์”(ทุกข์สมุทัยอริยสัจ)
อันเกิดจริงมีจริงในใจคน

และเมื่อเรียนรู้หลักปฏิบัติที่เป็นลัษมาทิฐฐิ สามารถปฏิบัติ
เข้าไปทำการวิตรกหรือวิตรกกะ(หยั่งเรียนรู้ในความดำริของตน) และวิจย
คือ การศึกษาค้นคว้าเลือกเฟ้นธรรมในธรรม(ธรรมวิจยลัษโพชนค)
จนสามารถรู้จู้จู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของวิจย”(ภาวะที่เป็น“จย”ของตน
อย่างวิเศษ ใน“ฉาน”เป็นต้น)

ซึ่งได้แก่วัตถุของจิตตนที่เกิดขึ้นไปต่างๆ ถึงขั้น
“มโนปริจาร ๑๘ อย่างสำคัญ ที่เป็นเคหสิตเวทนา ๑๘ กิติ และ
เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘ กิติ กระทั่งสามารถจัดการ(อภิสังขาร)
กับความเป็น“อิตตา”ในตนได้จริงมี “ปุญญาภิสังขาร”(การ
จัดการกับจิตอย่างวิเศษถึงขั้นชำระกิเลส) เป็นต้น

สาย“เทวนิยม”ที่ไม่มีทฤษฎีจะศึกษาเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“ลักกายะ”(ตัวตนขั้นต้นที่ผู้ปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจนพ้นวิภิจจนา) “อิตตา”
(กล่าวเรียกตัวตนทั่วไป ซึ่งเป็นตัวตนกลางๆ) “อาสวะ”(ตัวตนชั้นปลายที่
เหลือเล็กน้อยใกล้จะกำจัดหมดสิ้น) ก็ไม่สามารถล้างกิเลส หรือกำจัด
กิเลสอย่างลัทธิให้หมดสิ้นอนุสัยไปครบครัน“อริยสัจ ๔”
ด้วย“โลกุตตรธรรม ๔๖”

จึงไม่สามารถจัดการ(อภิสังขาร)“ตัวตน”(อาตมัน,อิตตา)
ให้หมดสิ้นอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนแน่นอน ได้เด็ดขาด

เพราะเมื่อมีความเห็นความเชื่อมั่นยึดถือไปอย่างนั้นแล้ว
(ยึดถือเทวนิยม ยึดถือพระเจ้าว่านิรันดร์) ก็แน่นอนว่า ไม่สามารถจะมี
“สัมมามรรค”ซึ่งเป็นเรื่องลึกลับ จึงไม่อาจจะมิตฤษฎี“อริยสัจ ๔”
อย่างลัทธิแน่นอนๆ

ขออภัยอย่างมากจริงๆที่ได้สาธยายมาถึงขั้นนี้ ที่ดูเหมือน
พูดไม่ดี ก็ขอแจ้งจากใจจริงใจแท้ว่า ไม่ได้มีเจตนาจะยกตนข่มท่าน
หรืออวดดีอวดดีให้คนเห็นเป็นว่า ดูช่างเหนือผู้อื่น ลัทธิอื่นเสียจริง

แต่อตมาเสียยังไม่ได้ มันเป็นความจริงที่อาตมาเห็นว่า
จำเป็น และอาตมาก็มั่นใจในความจริงใจของตนจริงๆว่า อาตมา
ไม่มีจิตสาละเลยะอย่างที่ว่ามานั้น อาตมาก็ต้องขออนุญาตด้วยเถิด

ที่ต้องสาธยายให้เกิดการเรียนรู้ เป็นวิชาการที่ต้องศึกษา เป็นการ
ศึกษาจริงๆ ก็ถือว่าเป็นการศึกษาแล้วกันนะ

ต้องศึกษาทฤษฎี“โลกุตระ”ให้ได้

เมื่อไม่สามารถมี“โลกุตระธรรม ๔๖”(โพธิปักขิยธรรม ๓๗
กับโลกุตระธรรม ๙) จึงเป็นธรรมดาที่จะไม่สามารถประพฤติปฏิบัติ
เป็น“บุญ”(ล้างกิเลส-ชำระกิเลส)ได้อย่างมีสัจจภาวะ ที่เป็น“การชำระ
(ปุนาติ)กิเลสอัสสาหรือชำระสันดาน”สำเร็จอย่างเป็นจริง

แม้จะเอาคำภาษาไทยว่า“บุญ”นี้ไปใช้ในการทำดี หรือ
ทำความประเสริฐในทางธรรมว่า ทำ“บุญ” ก็ยังไม่ถึงขั้นปรมาตม-
ธรรมที่ได้ชำระกิเลสในสันดานตนอย่างมีญาณหยั่งชนิดรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานของตนแน่

แม้ที่สุดจะนำคำว่า “บุญ”ไปเรียกผู้ที่ปฏิบัติดี ประพฤติ
ธรรมได้ดีสูงส่งว่าเป็น“นักบุญ”ก็ดี ภาษาไทยคำว่า “บุญ” ย่อมมี
ความหมายคนละความหมาย ซึ่งไม่ตรงตามนิยามที่อาตมากำลัง
จะสาธยายอยู่นี้แน่นอน

ตราบที่ผู้ใดยังไม่บรรลุโลกุตระธรรม ๙ หรือโลกุตระธรรม ๔๖
กระทั่งมีผลถึงที่สุดก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น
“นิพพาน”(การดับสนิทไม่เหลือความเป็นตนของกิเลสอาสวะ)ก็ยังมี
“อัสสา”(อาตมัน)อยู่ตราบนั่น

จึงไม่สามารถจะเลิกล้มหรือสลาย“ทรัพย์แท้”อันคือ“วิบาก”
(ผลของกรรม โดยเฉพาะวิบากบาป)จึงยังมี“วิบาก”ที่ยังมีอยู่จริงนั้น
เป็น“ตน-ของตน”อยู่จริง เรียกเป็นภาษาว่า “อัสสา”หรืออาตมัน
ดังสาธยายมานั้น ลึ้นจบสุดท้ายท้ายสุดได้ลงไปได้จริงแน่นอน

สิ่งนี้ ภาวะนี้แหละที่เป็น“ทรัพย์สิน”อันคนทุกคนต้องอาศัยไป
นิรันตรของความเป็น“จิตนิยาม”ของแต่ละคน ตลอดกาลนาน

ไม่ว่า จะเป็น“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ใดๆ ที่แต่ละคน
“ได้ทำ”จริง ทุก“กรรม”ล้วนสั่งสมเป็น“ทรัพย์สิน”ใน“อัตภาพของตน”
ทั้งหมด ไม่มีใครคดโกงสั่งจะของกรรมที่ตนทำเองจริงไปได้เลย

นั่นแหละคือ “ความเป็นของของตน” (กัมมัสสกตา)ที่ทุกคน
ต้องรับ“วิบาก”(ผลกรรม)ที่ตนทำจริง ไม่ว่าจะทำในที่แจ้งคนอื่นรู้ด้วย
หรือในที่ลับคนอื่นใดไม่รู้ไม่เห็นด้วยเลยปานใด ล้วนเป็นของตนๆ
จริง ไม่ว่า“กรรมดีหรือกรรมชั่ว” จะเล็กจะน้อยปานใดก็สะสมลง
เป็น“วิบาก”ทั้งหมดตาม“ที่ได้ทำลงไปจริง” ล้วนเป็น“ผลวิบาก”(สุกต
ทุกภพนี้ กัมมานัง ผลวิปาก) จริงแท้แน่นอนยิ่งกว่าสิ่งใดภาวะใดๆ อยู่
ยืนยาวอยู่กับ“อริชา”ของตน ไปตลอดที่ยังมี“อริชา”

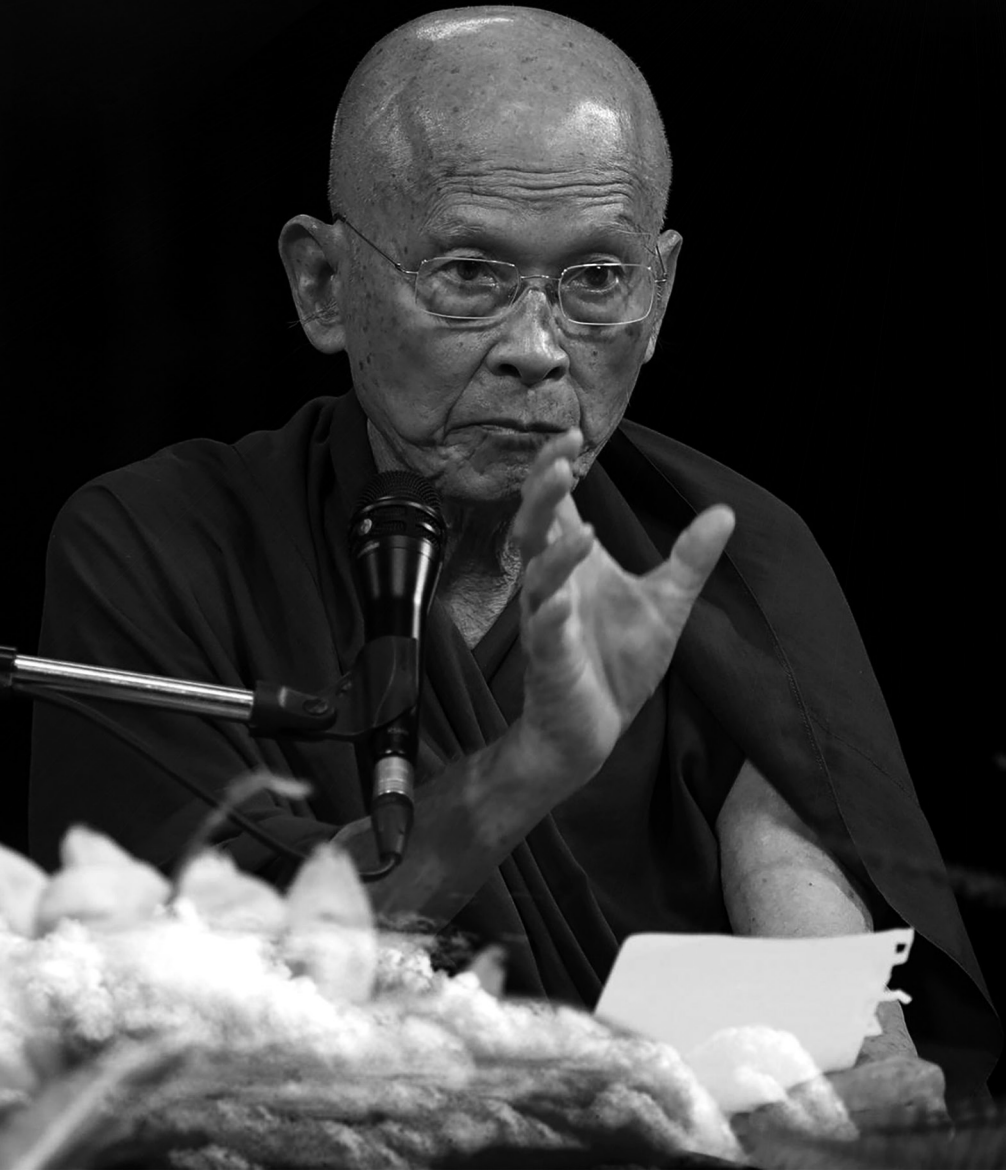
“วิบากบาป” ก็เป็น“นรก” เพราะกิเลส คือ“บาป” ใคร
ทำ“บาป” มันก็พาทกนรก

“ทำกิเลส”กับ“ทำบาป”มันจึงอันหนึ่งอันเดียวกัน “ทำ
กิเลส”ใดหรือ“ทำบาป”ใด ก็“ตกนรก”นั้น มันก็เพราะกิเลสนั้นบาปนั้น
เช่น “มีบาป”ฆ่าไก่ตัวนั้น ก็ตกนรกที่ฆ่าไก่ตัวนั้น “มีกิเลส”ฆ่า
ไก่ตัวนั้นก็ตกนรกที่ฆ่าไก่ตัวนั้น ไก่ตัวนั้นตายเพราะ“บาป”หรือ
เพราะ“กิเลส”ก็ตาม มันก็คือนรกที่ฆ่าไก่ตัวนั้นด้วยกิเลสนั้นหรือ
บาปนั่นนั่นเอง ใช่มั้ย?

ถ้าไก่ตายด้วยน้ำมือคุณ แต่คุณว่าคุณไม่มีกิเลส แต่ไก่ตาย
ด้วยน้ำมือคุณ ก็เป็นนัยสำคัญอีกประเด็นหนึ่ง ที่คุณไม่รู้ว่ามีบาป
คือ คุณว่าไม่มีกิเลส ไม่คิดจะฆ่า ไม่ได้พยายามฆ่า ไม่ได้ลงมือ

“วิบากบาป” ก็เป็น“นรก”
เพราะกิเลส คือ“บาป”
ใครทำ“บาป”
มันก็พาดกนรก

ฆ่าจนไก่ตายด้วยน้ำมือคนนี่แหละคือ “อุทิศมั่งละ” เจตนาของคน ไก่ตายนะ มันก็ต้องเป็นคนอื่นคนใดมาเจตนาฆ่า ที่ “เจตนา” (อุทิศ=เจตนา) ฆ่ามันตาย ก็คือน้ำมือคนฆ่า ที่จริงคุณมีกิเลส มีเจตนา แต่คุณ “อวิชชา” อยู่ ไม่รู้จักกิเลสในใจตัวเอง

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ปาณาติบาตนั้น มีองค์ ๕ ของบาป ใครมีครบ ก็บาป แม้คนนั้นจะว่าตนไม่มีกิเลส ก็ตกนรกเพราะบาปนี้

องค์ ๕ ของบาปที่เป็นปาณาติบาตก็คือ ๑) สัตว์มีชีวิต ๒) รู้ยั่วว่าสัตว์มีชีวิต ๓) คิดฆ่าสัตว์นั้น ๔) พยายามฆ่าสัตว์นั้น ๕) สัตว์นั้นตายสำเร็จด้วยความพยายามนั้น ก็ครบเป็นบาปทันทีสำเร็จด้วย “กรรม” นี้ คุณว่าคุณไม่มีกิเลส แต่คุณฆ่าอย่างนี้ ก็ครบองค์ ๕ ของบาปในกระบวนการของ “ปาณาติบาต” แล้ว

กิเลสคืออะไร คือกรรมที่มีเจตนา

คุณจะฆ่าไก่ตัวนี้ โดยไม่มีเจตนาจะฆ่า แล้วไก่มันตายด้วยน้ำมือคุณมั๊ย?

ทั้งๆที่คุณว่า คุณไม่มีกิเลส แต่คุณมีเจตนาแน่ ที่ทำให้มันตายจนสำเร็จ

เจตนาตั้งแต่รู้ว่าไก่มันมีชีวิต จึงจะทำให้ไก่มันตาย แล้วคุณเริ่มคิด-เริ่มพยายาม-ลงมือทำจนสำเร็จ “องค์ ๕” ก็ครบเป็นบาป

นอกจากเป็น “อุปัทวเหตุ” ก็ไม่ครบ “องค์ ๕” พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ไม่ครบ “องค์ ๕” ของปาณาติบาต ก็ไม่ครบบาป

บาป คือ ต้องรับวิบากทุกข์

วิบาก ที่ไม่เจตนาคือ ยังมี “เวร”

ถ้าสัตว์ที่มันตายด้วยอุปัทวเหตุ และคุณเกี่ยวข้องกับอุปัทว-

เหตุนั้น ลัทธิตัวนั้นมันพยาบาทคุณมัย หรือว่ามันชอบที่ถูกฆ่า?

นี่แหละ “วิบากบาป” แม้คุณไม่มีเจตนา มันก็วนเป็นหนี้
บาปหนี้เวรกันไม่จบง่ายๆ

สรุปแล้ว ต้อง“ชำระกิเลส” มันเหตุบาป

“บุญ”คือ ชำระกิเลสให้สะอาดหมดจดไปจากสันดาน
(สันดานง่ ปุณฺหาติ วิโสเธติ)

“วิบากบุญ” ก็ดับเหตุ“นรก”และไม่เป็น“สวรรค์” จบสิ้น
“บุญ”แล้วคือ ไม่ต้อง“ชำระกิเลสของตน”อีก เพราะไม่สุขไม่ทุกข์
แล้ว “กิเลส”ถูกชำระสิ้นสุด“อวิชชาสวะ”แล้ว (จบฉบับที่ ๒๙๐)

ฉบับที่แล้วอาตมาพูดมาถึงเรื่อง“บาป” ฉบับนี้เราก็มารู้
เรื่อง“บาป”กันต่อ

เพราะคนทั้งหลายที่ยังไม่ใช่อรหันต์นั้นก็ยังมี“บาป”กับ“กุศล”
นี่แหละเป็นเครื่องอาศัย และพาทุกข์พาสุขไปตามบารมี

ที่อาตมาพูดว่า มี“บาป”กับ“กุศล”นี่แหละเป็นเครื่องอาศัย
นั้น พูดตามลัทธิจะ

แต่หลายคนคงจะสะดุดใจว่า ทำไมอาตมาไม่พูดว่า มี“บาป”
กับ“บุญ”นี่แหละเป็นเครื่องอาศัย

อาตมาเชื่อว่า มีคนสะดุดใจอยู่มากแน่ว่า อาตมาน่าจะพูดว่า
มี“บาป”กับ“บุญ”นี่แหละเป็นเครื่องอาศัย แทนที่จะพูดว่า มี“บาป”
กับ“กุศล” มันก็น่าสะดุด ใช่มั้ย?

อาตมารู้ว่า ทำไม.. คนไทยจึงสะอิดใจ ในประเด็นนี้
เพราะคำว่า “บุญ” คนไทยได้เข้าใจผิดเพี้ยนไปจาก
“ปรมาตมัลลจะ” ลั่นแล้ว

หมายความว่า คำว่า“บุญ”ทุกวันนี้ คนไทยเข้าใจเป็น
“คุณงามความดี”แค่นี้ก็เท่านั้นแล้ว ไม่เป็น“คุณงามความดี”
ชั้นโลกุตระกันแล้ว

ชาวพุทธจึงเอาคำว่า“บุญ”มาใช้ผิดหน้าที่ จนกระทั่ง “บุญ”
กลายเป็น“กุศล”ไปหมดแล้ว

คนนิยมคำว่า“บุญ”มากกว่า“กุศล” นั่นเพราะ“บุญ”
มีคุณค่ายิ่งใหญ่ประเสริฐกว่า“กุศล” เพราะ“บุญ”เป็นตัวนำ
สู่นิพพานโดยเฉพาะ คุณค่าจึงถ้วนเต็มบริสุทธิ์

แต่ทุกวันนี้“บุญ”ไม่บริสุทธิ์แล้ว

เหตุเพราะผู้เป็นชาวพุทธมีไหวพริบปฏิภาณในเรื่อง คุณค่า”
ของบุญอยู่ในเชื้อลัทธิชาตญาณนับถือคุณค่าของ“บุญ” ว่าสูงค่า
กว่า“กุศล”มาแต่เดิม ฝังลึกในจิต

ชาวพุทธจึงนิยม“บุญ”มากกว่า“กุศล”

ทั้งผู้ประพาศิคุณงามความดี-ทั้งผู้อยากได้คุณงามความดี
ต่างก็รู้ว่า คุณงามความดีแบบชำระกิเลสได้นั้น เป็นคุณงามความ
ดีชั้นปรมาตมธรรม ย่อมสูงกว่าคุณงามความดีสามัญทั่วไป ที่เป็น
สมมุติธรรมแน่

คนจึงอยากได้คุณงามความดีที่เป็น“บุญ”มากกว่า“กุศล”

การคำ“บุญ” จึงถูกนักค้าผู้รู้มากเอาเปรียบคนทั้งหลาย
หยิบพาทาษาคำว่า“บุญ”มาใช้หาเงิน ได้ยิ่งกว่าคำว่า“กุศล”

เพราะผู้รู้ภาษาชั้นปรมาจารย์มีน้อยคน
จนทุกวันนี้ คำว่า“บุญ”จึงผิดเพี้ยนไปจาก“หน้าที่จริง” ด้วย
ประการฉะนี้

คำว่า“บุญ”นี้ มีหน้าที่ ชำระกิเลสในจิต หรือชำระเชื้ออกุศล
จิตที่ต่อเนื่องอยู่ในจิต หรือกำจัดบาปโดยตรง เท่านั้น

เมื่อหมดหน้าที่ “บุญ”ทำงานเสร็จจบ “บุญ”ก็หมด
ก็ลื่นไปจากจิต

“บุญ”ไม่ใช่เครื่องใช้ในทางโลกีย์“บุญ”ไม่ใช่เครื่องอาศัย
ให้“ความสุข” โดยเฉพาะ“สุข”ที่เป็น“สุขัลลิกะ”เกิดจากกาม

แต่เป็นเครื่องมือใช้กำจัด“ความทุกข์” โดยเฉพาะ
“ทุกข์”ที่ยัง“กิเลส”เกิดจากอัตตา

หน้าที่ของ“บุญ”กำจัด“ทุกข์อริยสัจ”โดยเฉพาะเท่านั้น

เมื่อหมดหน้าที่ “บุญ”เสร็จจบหน้าที่ ผู้นั้นก็“หมดบุญ”
“บุญ”ก็ลื่นไปจากผู้นั้น“บุญ”ก็หมดก็ลื่นไปจากจิต

“บุญ”มีหน้าที่ชำระ“เชื้อ”ได้แก่ เชื้อบาป เชื้ออกุศล เชื่อที่
เป็นสันดานบาปอยู่ในจิต

เมื่อลื่นเชื้อแล้ว “บุญ”เสร็จจบหน้าที่ ชำระเชื้อบาปแล้ว
“บุญ”ก็สูญลื่นไปจากจิต

เมื่อ.. “บาป”หมดลื่นเชื้อใน“สันดาน”เกลี้ยง “บุญ”ก็หายไป
จากจิตเลย

จึงชื่อว่า ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” ภาษาบาลี ว่า ปุญญปาปปริกขิโณ
ทั้งบุญ-ทั้งบาป ลื่นไปแล้ว สูญพันธุ์
ปริกขิโณ นี่คือ ลื่นไปแล้ว, สูญพันธุ์

สันดาน หรือสันดาน คือ การสืบเนื่อง,การแผ่, การแผ่กิ่ง
ก้านสาขา, วงของไม้เลื้อย, จำนวนต้นไม้บนสวรรค์, การสืบลำดับ
เชื้อสาย, การต่อเนื่องของจิตหรือความรู้สึก

เชื่อบาปหรือกิเลส มันก็สั่งสมสันดาน มันก็แพร่เชื้อ มันก็
สั่งสมสันดานของมัน มีการสืบเนื่อง มีการแผ่กิ่งก้านสาขา
สร้างวงของไม้เลื้อยออกไปกว้างออกๆ

จำนวนต้นไม้(บาป,พิษ)บนสวรรค์อันเป็น“สวนที่หลอกให้หลง
เพลิดเพลินโลภกิยธรรม”(นันทวัน) จึงดกต้นแตกขยายเต็มไปทั่วโลก

สืบลำดับเชื้อสาย“เทพบุตรมาร”หรือเชื้อ“กิเลสบาป”ออกไป
ไม่หยุดยั้ง

นี่คือ การต่อเนื่องของจิตหรือความรู้สึกของผู้ตกอยู่ใน
อวิชชาทั้งหลาย สืบสันดานอยู่

ดังที่มีให้เห็นในเมืองไทยนี้เอง ชัดที่สุด

ที่สำนึกนี้ระดมการสร้าง“วิมาน”หลอกโลกกันอยู่อย่าง
ขมิขมัน แข็งขันยิ่งนัก

“สันดานกะ”นั้น แปลว่า วิมาน, ผู้สืบเชื้อสาย, ลูกหลาน
ใครพึงอาตมาครานี้ เห็น“วิมาน”ได้จริง ก็จะทำให้เห็นว่า “ผู้สืบ
เชื้อสาย”ฝีมืออยู่ที่ไหน และใครบ้างที่เป็น“ลูกหลาน”ของฝีมือ

“บุญ”จึงกลายเป็น“วิมาน” ที่คนผู้เป็นเจ้าของ“สันดาน”ชั่ว
นำไปสร้างหลอกคนผู้หลงมกมายให้หลงผิดกัน ในเมืองไทยก็มีให้
เห็นกันอยู่มาก บางสำนึกเห็นชัดยิ่งกว่าตัวช้าง

สารพัดที่จะเสกสรรคืบแตงอะไรต่ออะไรขึ้นมาใช้หลอก
คนจนหลงมกมายกันไปทั้งบ้านทั้งเมือง เพราะ“โลภกิยธรรม”มัน

ฝังรากลึกในใจคนเป็นสามัญมาแต่ไหนแต่ไร

คนปุถุชนสามัญก็หลงรวบหลงเหวหลงใหญ่หลง “ความดีงามชั้นง่าย ๆ” ที่นำมาฉาบหลอกไว้ จึงหลงเชื่อตาม พลอยหลงไหล หลงติดไปตาม หลงเห็นดีสลับสนุน หลงยกย่อง หลงส่งเสริมกัน ดังที่เห็นๆ กันอยู่

“โลกุตระธรรม” จึงขึ้นไปยากสุดยาก

อาตมาจึงซาบซึ่งคำตรัสของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดๆ อย่างยิ่ง ที่ว่า

“การได้ความเป็นมนุษย์เป็นของยาก พระตถาคตอรหันต-
สัมมาสัมพุทธเจ้าจะอุบัติในโลกเป็นของยาก ธรรมวินัยที่พระ
ตถาคตประกาศแล้วจะรุ่งเรืองในโลก ก็เป็นของยาก...” (พระไตรปิฎก

เล่ม ๑๙ ข้อ ๒๗๔๔)

อาตมาอุตสาหะขึ้นความเป็น “โลกุตระ” ของพระพุทธรเจ้า
อยู่ทุกวันนี้ สุดซาบซึ่ง ธรรมะบทนี้สุดๆ ว่า ธรรมวินัยที่พระตถาคต
ประกาศแล้วจะรุ่งเรืองในโลก ก็เป็นของยาก

แต่ก็ไม่เคยท้อหวั่น เพราะรู้ดีว่า มันต้องเป็นเช่นนั้นๆ
แน่นอน นี่คือสัจจะ

ภาษาบาลี คือ ภาษาบันทึกธรรมะ ภาษาที่บ่งชี้สภาวะธรรม
แท้ๆ ซึ่งมีคำที่ระบุสภาวะต่างๆ ของ “นามธรรม” อย่างละเอียดลออ
อย่างบริบูรณ์ลัมบูรณ์ที่สุด

ที่อาตมานำแต่ละคำมาประกอบการอธิบายขยายความนี้
อาตมาเอามาใช้เพียงพอประมาณ ยังมีอีกมากกว่ามาก

ในพจนานุกรมบอกความหมายของคำบาลีมีอีกเยอะ

แต่อตมาก็ไม่อาจจะนำมาขยายให้ละเอียดกว่านี้ได้หมด เพราะดูจะมากเกินไป ก็เอาแต่พอเหมาะ บางเรื่องบางความหมายนั้นอตมาก็ยังไม่มีภูมิพอบที่จะรู้รอบและแทงทะลุได้

แต่ขนาดนี้ อตมาก็ว่า ผู้มีภูมิปัญญาได้ฟังแล้ว ได้รู้ขึ้นมาแล้ว ก็คงจะพอเข้าใจแล้ว ว่า พุทธธรรมของพระพุทธเจ้าที่เป็น “โลกุตระ” นั้นจริงแท้ วิเศษยอดเยี่ยม

และจะเห็นจริงได้ ว่า “โลกุตระ” เลื่อนไปจากสังคมมนุษย์ ยุคนี้จริงแค่ไหน

ดังที่อตมากำลังจะนำความเป็นสัจจะของคำว่า “บุญ” แค่นี้ก็ยากเย็นแสนเข็ญจริงๆ

ทุกวันนี้ “บุญ” ได้ผิดตัวผิดตน

“บุญ” ถูกมอมย้อมตัวมาเป็น “วิมาน” หลอกคนได้ปานจะหนี หลอกจนคนเห็นว่า “บุญ” เป็น “จำนวนต้นไม้บนสวรรค์”

หลอกมาตั้งแต่ เอา “บุญ” มาแฝงปลอมเป็นกิ่งของโลกีย์ มาขยายกิ่งก้านสาขาโลกีย์ออกไปเป็นสาขาใหญ่สาขามาก เป็นวงของไม้เลื้อยกว้างเกินกินไกลไปไม่มีสิ้นสุด

ทั้งๆที่ “บุญ” มีหน้าที่ดับเชื้อ ทำให้สิ้นไป กำจัดการสืบลำดับเชื้อสายแท้ๆ ทำให้สูญพันธุ์จริงๆ

แต่ถูกหลอกให้หลงผิดเป็นการต่อเชื้อ โลภีย ต่อสันดาน แทนที่จะถูกกำจัดโลกีย์ชำระสันดานให้หมดสิ้น จนสะอาดผ่องแผ้ว เห็นมัยว่า เชื้อโรคกิเลสร้าย..ที่ก่อตัว แล้วกลายตัวเป็นอะไรต่ออะไร ยาวยืดและเพิ่มวงออกไปเป็นเชื้อเป็นสายอื่นอีกพิสดาร คำว่า “บุญ” ในโลกทุกวันนี้ ได้หมดสาระแห่งสัจจะของ

ปรมาตม์ไปแล้ว

สาระแห่งสัจจะของ“บุญ”คือ มีหน้าที่ชำระกิเลสในจิต
สันดาน มันสิ้นหมดไปจริงมัย

ผู้มีปัญญาก็ช่วยเอาสมาตรองดู ตรวจความจริงของสังคม
ที่ใช้คำว่า“บุญ”สื่อสารกันดูให้เห็นความจริงเถิด

คนเข้าใจได้แต่ว่า “บุญ”นั้นคู่ปรปักษ์กับ“บาป” ฉันใด เยี่ยง
เดียวกัน “กุศล”คู่ปรปักษ์กับ“อกุศล” ก็ฉันนั้น

นัยสำคัญนั้นอยู่ตรงที่ คนสามารถปฏิบัติจนบาป จนอกุศล
หมดจากจิตตนได้

และพระอาริยะสามารถปฏิบัติกระทั่ง“บุญ” หมดหน้าที่
“บุญ” หมดงาน “บุญ” สิ้นกรรม “บุญ”สิ้นไปจากตนได้ ไม่มีอีก

แต่“กุศล”ไม่ต้องหมดไปจากพระอาริยะ แม้แต่พระพุทเจ้า
แม้อรหันต์ที่ยังมีชีวิต

ส่วน“บุญกับบาป”นั้น หมดสิ้นไปในอรหันต์ พระพุทเจ้า
ไม่ต้องพูด ท่านทรงเป็นตถาคตแล้ว

ส่วน“กุศล”นั้น ไม่ต้องหมด มีไปเถิด

ที่เอาตมาพูดไปว่า มี“บาป”กับ“กุศล”นี้แหละเป็นเครื่อง
อาศัย นั้น

แทนที่เอาตมาจะพูดว่า มี“บาป”กับ“บุญ”นี้แหละ เป็น
เครื่องอาศัย

ผู้ที่สะอิดใจคำพูดของเอาตมาข้างต้นนั้น เพราะคนผู้นั้นยัง
เข้าใจคำว่า“บุญ”กับ“กุศล” ไม่ได้ ยังรู้ความต่างกันของมันไม่พอ

ชัดๆก็คือ ยังเข้าใจความเป็น“บุญ” กับ“กุศล” ยังไม่เพียงพอ

พูดให้เป็นวิชาการก็คือ ยังมีฉาติฏฐิในความเป็น“บุญ”อยู่
มีฉาติฏฐิอย่างไร?

ก็คือ คำว่า“บุญ”นี้ คนไทยส่วนใหญ่ที่ยังมีฉาติฏฐิ
อยู่ทั้งหลาย ยังเข้าใจว่า “บุญ” หมายถึง *คุณงามความดี*
เหมือนกันกับคำว่า“กุศล” เป็นแค่คุณงามความดีทางโลกีย์
ความเข้าใจยังไม่ลั้มาติฏฐิว่า “บุญ” นั้น “ไม่ใช่เครื่องอาศัย
หรือแดนอาศัยเสพสุข”

แต่เป็นเครื่องชำระกิเลสโดยตรงเท่านั้น

ใช้ชำระกิเลสเสร็จ หรือชำระบาปนั้นเสร็จ “บาป”ก็ลั่นไป
“บุญ”ก็ลั่นไป ไม่มี“บุญ”นั้นอีก ไม่ต้องใช้เป็นเครื่องชำระอีก เพราะ
ไม่ต้องชำระ“บาป”นั้นอีก กิเลสลั่นแล้ว

จึงไม่ต้องอาศัยทั้ง“บุญ” ทั้ง“บาป”

ดังนั้น อรหันต์ทุกองค์จึงเป็นคนที่“ลั่นบุญลั่นบาป”(บุญ
ปาปปริกขิณ)แล้ว ไม่มี“บุญ”ไม่มี“บาป”อาศัยอยู่ในจิตอีก

แต่ทั้งคนทั่วไป และทั้งอรหันต์แม้พระพุทธเจ้า ที่ยังไม่
ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ต่างก็ยังอาศัย“กุศล”กันอยู่ทั้งสิ้น

สำหรับบุุชชนนั้นไม่ได้อาศัยแม้แต่“บุญ” เพราะทำ“บุญ”ยัง
ไม่เป็น เพราะยังไม่รู้ความเป็น“บุญ” ที่ลั้มาติฏฐิ

ที่อาตมาพูดว่า มี“บาป”กับ“กุศล”นี้แหละเป็นเครื่องอาศัย
เพราะเมื่ออรหันต์ ถ้าเป็นอรหันต์แล้ว ก็จะมีแต่“กุศล”เท่านั้น
เป็นเครื่องอาศัย ท่านไม่ต้องอาศัย“บุญ”อีกแล้ว เพราะท่าน
“ลั่นบุญ”แล้วจริง

คนทั่วไปที่ยังไม่ลั้มาติฏฐิ ทำ“บุญ” ไม่เป็น จึงไม่มี

“บุญ”เป็นเครื่องมือให้อาคัย

เสขบุคคล หรือคือผู้เป็นอารยชนตั้งแต่โสตาปัตติมรรคก็จะ
เริ่มมี“บุญ” เริ่มมีเครื่องมืออาคัยใช้ชำระ“บาป” กำจัดกิเลสได้จริง
ไปตามลำดับ

บาป คือ กิเลส มีอยู่ต้องรับวิบากทุกข

วิบาก ที่ไม่เจตนาที่ยังมี“เวร” ที่อีกฝ่ายหนึ่ง จะจองเวรไหม?
ถ้ายังจองเวรอยู่ ก็ยังเป็นทุกข์อยู่

บาป-บุญ-คุณ-โทษ มีมากหลากหลายละเอียดซับซ้อน
ซ้อนเชิงกันปานฉะนี้แล

แะมาอธิบายเรื่อง“บาป-บุญ-กุศล”กันเสียยาวยืด กลับ
ไปสู่ประเด็นที่เรากำลังพูดค้างอยู่กันต่อซิ

เรากำลังพูดกันถึงประเด็น ว่าสัตว์มากินเป็นบาป ผู้กินเนื้อ
สัตว์ที่เป็นอุทิมังสะก็เป็นบาป ค้างอยู่ ก็มาพูดกันต่อ

พูดไปแล้วว่าถ้าสัตว์ถูกฆ่า เพราะคนนี้แหละ“จงใจ,มีเจตนา”
(อุทิม)ฆ่ามันให้ตายครบองค์ ๕ เนื้อนี้เป็น“อุทิมังสะ” ใครกินมี
เชื้อบาปหรือติดบาป(ส ปาปมุลิมปติ)แน่นอน

แต่ถ้าเนื้อสัตว์นั้นเป็น“ปวัตตมังสะ” พระพุทธเจ้าก็ตรัส
ว่ากินเถอะหากยังจะต้องกินเนื้อสัตว์นั้นอยู่ เพราะมันไม่บาป
แล้ว ไม่ใช่เนื้อสัตว์ที่คน“จงใจ,เจตนา”ฆ่ามัน(อุทิม, ลัญญุจจะ)
ให้ตายครบองค์ ๕ ดังกล่าวแล้ว

“ปวัตตมังสะ”คือ เนื้อสัตว์ที่มันตายเอง ไม่ใช่มันตายด้วย
ฝีมือคน..นี้หนึ่ง และอีกหนึ่งคือ เนื้อสัตว์ที่เป็นเดนสัตว์มันฆ่ากันเอง
และมันกินเหลือแล้ว มันทิ้งแล้ว เป็นเดนสัตว์กิน อย่างนี้ก็กินได้

ปวัตตมังสะจึงมี ๒ อย่าง ดังที่กล่าวมาแล้ว ๒ อย่างนี้กินแล้วไม่บาป เพราะไม่มีเวรภัยกันแล้ว ลัทธิอื่นเราก็ไม่ได้ไปแย่งมัน
เนื้อนี้คือ เนื้อบังสุกุล ที่เรากินไม่บาป

ที่นี่..มีลัทธิที่มันตายด้วยอุบัติเหตุ และคุณเกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุ นั่น คือ คุณบังเอิญทำให้มันตาย โดยคุณไม่มีเจตนา ไม่ได้ตั้งใจ องค์ ๕ ของปาณาติบาตก็ไม่มีเลย แล้วจะมีส่วนของบาปมัย
ถ้าคุณไม่มีลักข้อยใน“องค์ ๕”ของปาณาติบาต คุณเองก็ไม่บาป คุณไม่จองเวร

แต่ลัทธิตัวนั้นมันพยาบาทคุณมัยละ?

เราก็ไม่สามารถรู้ใจลัทธิได้

หรือคุณว่ามันชอบที่ถูกฆ่า..? หือ!!!

ถ้ามันจองเวรพยาบาทคุณอยู่ คุณก็ต้องสู้กับวิบากทุกขนั้นอยู่ แต่ถ้ามันไม่จองเวรเอา contigo มันก็ไม่มีอะไรแก่กันอีก

ซึ่งที่ลัทธิตาย และเราก็ไม่ได้เกี่ยวข้องเลย ก็ปลอดภัย แต่ถ้าลัทธิตายโดยเรายังมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่ว่ากรณีใด จึงยากที่จะไม่มีบาป หรือไม่มีเวร

นี่แหละ “วิบากบาป” แม้คุณไม่มีเจตนา มันก็วนเป็นหนี้บาปหนี้เวรกันไม่จบง่ายๆ

สรุปแล้ว ต้อง“ชำระกิเลส” มันเหตุบาป

“บุญ”คือ ชำระกิเลสให้สะอาดหมดจดไปจากสันดาน (สันดานง ปุณฺณติ วิโสธติ)

“บุญ”ก็เป็น“วิบาก”คือ เป็นผล

ผลที่ชำระได้สำเร็จ บาปก็ดับ นรกก็ดับ กิเลสก็ดับ แม้

สวรรค์ก็ไม่เกิด เพราะ“กิเลส”ดับ ก็คือ ความสูญของกิเลสเป็นจริง
ไม่ได้มี“ภพ” ไม่ได้มี“ชาติ”จริงอย่างนี้
เพราะทฤษฎีของพุทธไม่ได้สร้าง“ภพ”
แต่เป็นทฤษฎีที่กำหนดรู้(สัญญา) โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวเหตุ”
(สมุทัย) แล้วกำจัด“ตัวเหตุ”นี้ให้“ดับไป”สิ้นสูญไปจริง
เมื่อ“ตัวเหตุดับไปสนิท”ก็เป็น“นิโรธ”
“นิโรธ”ของพุทธไม่ได้อยู่ใน“ภวังค์”(องค์ของภพ) และไม่ได้สร้าง“วิมาน”ใด ที่เป็น“ภพ”ใหม่ขึ้นอีกเลย ไม่ว่า“วิมานนิโรธ”
อันเข้าไปดับดำมืด(สุกกิณหะ)อยู่ในภวังค์ ไม่ว่า“วิมานบุญ”อันถูก
ผู้ฉลาดเฉลียวลอกให้หลงติดยึดกันตามโรงเรียนในฝันสร้างกันอยู่
ซึ่งมีทั้ง“อาภัสสรภพ”(ภพสว่างใส) ทั้ง“มหิณัตตภพ”(ภพแห่งความมกมก
หรรษาทั้งใหญ่ทั้งโตทั้งโลก)

พุทธที่ล้มมาทิวาจักรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย” ของสัตว์
โอปปาติกะเหล่านี้ทั้งนั้น และดับสิ้น

“ความดับ”ของพุทธจึงเป็น“สูญญตา” เป็น“ความสูญ”ที่
สิ้นนรกสิ้นสวรรค์ สิ้นภพสิ้นชาติ สิ้นความเป็นสัตว์ สิ้นบุญสิ้นบาป
ผลที่ดับเหตุ“สัตว์นรกตาย”จึงไม่มีสัตว์นรคนั้น ไปนรกไหน
เลย มันตายสูญสิ้นแล้ว

ที่ลึกซึ้งคือ ไม่เป็น“สวรรค์” เพราะเป็น“ความหมดสิ้นสูญ
สัตว์ไป” จึงไม่เหลืออะไรสัตว์ใดอีก แม้สัตว์สวรรค์

นี่คือ “โอปปาติกะ”ที่ตายแล้วไม่มีซาก ไม่มีอะไร“สืบต่อ”
(ขาดสันตติ) และเป็นการเกิดที่“ผุดเกิด”ทันทีที่เกิดแบบ“อภินิพพัตติ”
นรกก็นิพพานอยู่ สวรรค์ก็ไม่มีอีก

ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่สร้างภพ-สร้างชาติใดแต่ๆ เป็นการรู้ “ชาติ” ของความเป็นสัตว์ และเหตุที่ทำให้เกิดความเป็นสัตว์อย่างแท้จริง เมื่อ“ดับชาติ”ได้สำเร็จ จึงเกิดภาวะพิเศษคือ “อภินิพัตติ” ชนิดที่มี “นิพพานแบบดวงตาเปิด” คือ “จักขุมา ปรินิพพุโตติ”

ถ้าจะเรียก“การเกิด” ก็เป็นการเกิดของ“นิพพาน”แท้จริง (อภินิพัตติ) ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ในปฏิจลสมุปบาท ซึ่งผู้ปฏิบัติที่สัมมาทิฐิ ก็จะมีจรรโลงใจรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชาติ ๕ ประเภท” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗ และข้ออื่นๆในเล่มอื่นๆ)

และปฏิบัติจนจบความเป็น“ชาติ ๕”นี้ล้มบรรณ เพราะดับ “ชาติ”ของความเป็นสัตว์ ที่เกิดอยู่ในโลกได้จริง ถึงขั้นเป็นผู้ “ไม่มี”(น โหติ)ได้แท้ (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓)

และที่ลึกซึ้งสุดๆในเล่ม ๑๖ นี้ ข้อ ๗๑๘ พระพุทธเจ้า ก็ตรัสหลักฐานไว้ว่า ความเป็นผู้มีปรกติดอยู่คนเดียว(เอกวิหารี) ที่เป็นปรมัตถธรรม บริบูรณ์โดยพิสดาร อันไม่ใช่หมายเอาตัวตนบุคคลเราเขาที่เป็นสมมุติสัจจะเลยสักนิดเดียว ยืนยันคำสอนอันวิเศษอยู่จริง

ซึ่งผู้ไม่เข้าถึงด้วย“ปัจจัยตัดัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” จะเดาเอาไม่ได้(อตักกาวจรา)

ดังนั้น จบลั่น“บุญ”แล้วคือ ไม่ต้อง“ชำระกิเลสของตน”อีก เพราะไม่สุขไม่ทุกข์แล้ว “กิเลส”ถูกชำระสิ้นสุด“อวิชชาสวะ”แล้ว

“วิบากกุศล” ก็คือ “สวรรค์” ถ้าผู้ที่ยังมี“อุปาทาน” ก็ยังมีฉันทาภิชฌา มีอวิชชาอยู่

แต่ผู้ที่ล้มมาทิฐิแล้ว มีวิชาแล้วล้มบรรณ ก็ละ “สมาทาน”

อยู่ตามฐานานูฐานะ

“วิบากอกุศล” ก็คือ “นรก” ที่เกิดจาก “อวิชชา” อันยังเหลือ
ในอนุสัยของแต่ละคน

“นรก” ก็คือ ภาวะที่ “วิญญูญาณ” ลัตว์นั้นๆ ตกอยู่ใน
ความเลื่อม อยู่ในความตกต่ำ อยู่ในความชั่วความเลว อยู่ใน
ความทุกข์ อยู่ในความมีกิเลสเพิ่ม อยู่ใน “ความโง่” (อวิชชา)

“วิญญูญาณ” ที่อยู่ในภาวะ “นรก” คือ ลัตว์นรก ลัตว์เปรต
ลัตว์เดรัจฉานโยนิ ลัตว์อสุรกาย มาร ผี ลัตว์อบายทั้งหลาย

“นรก” นั้น เป็นภาวะที่ “ลัตว์ญาณ” จะต้องพยายามกำหนดรู้
แล้วพยายามวิจยหา “เหตุ” ที่มันทำให้เกิด “นรก” และกำจัด “เหตุ”
นั้นให้สิ้นอาสวะให้ได้ เพราะปฏิบัติกระทั่ง “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-
ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค”
สัมบูรณ์ด้วย “สัมมปปัญญา”

เพราะปฏิบัติมีมรรคเจริญ “ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมา
ทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค เป็นสัมมาปฏิบัติ จึงเจริญเกิดผลกระทั่งเจริญ
ครบองค์ธรรม ๖ คือ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” (พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

“สววรรค์” มี ๒ อย่าง สวรรค์โลกีย์ กับสวรรค์โลกุตระ

“สววรรค์” ที่เป็น “สวรรค์โลกียะ” ก็คือ ภาวะที่ “วิญญูญาณ” ลัตว์
นั้นๆ เสพในความดี เสพในความเจริญ เสพในความสุข เสพในความ
ไม่ตกต่ำ (ทางโลกธรรม) แต่มีกิเลสเพิ่ม

โดยไม่รู้ลึกเข้าไปถึงว่ายิ่งเสพสววรรค์ จิตยิ่งตกผลึกเป็น
“อนุสัย” ยิ่งหนาแน่นหนัก

“วิญญาน” ที่เสพภาวะ“สวรค์โลกียะ”คือ สมมุติเทพ เทวดา ลัทธิสวรค์ที่ไม่เที่ยง จึงไม่พันทุกข์อันเป็น“อริยสัจ”

“สวรค์” ที่เป็น“สวรค์โลกุตระ” ก็คือ ภาวะที่ “วิญญาน”ลัทธินั้นๆลดละจางคลายกิเลสลงได้ไปตามลำดับ ไปสู่ความเที่ยง

วิมุติ คือ หลุดพ้นจากสวรค์-นรก ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ (อทุกข์มสุข)เข้าสู่ภูมิ“อุเบกขาแบบโลกุตระ”(เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา)

“วิญญาน”บรรลु“สวรค์ของโลกุตระ”นี้คือ อุบัติเทพ เป็น “เทวดา”หรือวิญญานของคนเป็นที่สามารถชำระกิเลสของตนได้ ไปตามลำดับ จนกว่าจะถึง“วิสุทธิเทพ”

เพราะร่างกายที่แตกตายเป็นไปแล้ว หรือแม้“จิต”ที่ยังไปรับ “วิบาก”ต่ออยู่นั้นจะใช้ภาษาเรียกว่า“วิญญาน”ก็ตาม “วิญญาน”หรือจิตอยู่ในสภาพนั้นปฏิบัติธรรมไม่ได้ จึงไม่สามารถทำตนให้เกิด“บุญ”ใดๆได้ มีแต่รับ“วิบาก”ที่ตนได้ทำไปแล้วนั้นเท่านั้น

และสำหรับ“สวรค์”ชั้นสูงที่ไม่เป็นทั้งสวรค์ทั้งนรกใด่นั้น ลื่นสุขลื่นทุกข์แล้ว เป็นสวรค์ชั้น“วิมุติ” เป็นภาวะที่“วิญญาน”นั้นๆ ได้“ดับกิเลสอาสวะ”หมดไปแล้ว เป็น“สวรค์โลกุตระ”ชื่อ วิสุทธิเทพ เป็นเทวดาชั้นพรหม ที่ลื่นบุญลื่นบาป(บุญบาปบริกฺขิณ) นั่นคือ ได้ชำระกิเลสอาสวะ ไม่เหลือเลยแล้ว

“บุญ”นั้นเป็น“กุศล”หรือเป็น“ความดี” แน่นนอน เพราะ “ชำระ”(ปฺนาติ)กิเลสได้ เป็นความดีชั้นโลกุตระ ถึงขั้น“ชำระกิเลสได้” ชั้นนี้ จะไม่เป็น“ความดีงาม” ย่อมเป็นไปได้

แต่“กุศล”นั้นต่างหาก ที่ไม่เป็น“บุญ”ก็มี ทั้งที่เป็น“บุญ”

ก็มี เมื่อกุศลมีล้นมาทิวา

กล่าวคือ ถ้า“ความดี”หรือ“กุศล”นั้นไม่ถึงขั้น“ชำระกิเลส”ในตนได้ แม้จะสอนคนอื่นให้เขาชำระกิเลสได้ แต่ตนชำระกิเลสของตนไม่ได้ ก็ไม่ใช่“บุญ” เป็นแค่“กุศล”

“ความดี”ที่เป็น“กุศล”ด้วย และเป็น“บุญ”ด้วย ก็คือ “ความดี”ที่กำลังทำนั้นสูงถึงขั้น ได้“ชำระกิเลส”ของตนไปด้วย ก็ได้ ทั้ง“กุศล” ได้ทั้ง“บุญ”

ถ้าเป็นแค่“ความดี”ที่ไม่มี“การชำระกิเลส”เลย แต่ไม่ได้เพิ่ม“กิเลส”ก็มี“บุญ” ได้แต่“ความดี-ความเจริญโลกีย์”เท่านั้น

แต่ถ้าเป็น“ความดี”ที่ยังเพิ่ม“กิเลส”ยิ่งขึ้น ก็ยังไม่ใช่“บุญ”เลย ทว่าเป็นการกระทำ“ความดี”ที่ได้“บาป”ไปด้วย เพราะได้“กิเลส” ต้องตกรอก “บาป”นั้นต้องตกรอก

การทำ“ความดีโลกีย์” แล้วเป็น“สุข” อันนี้ก็คือการบำเรอ“อัตตา”

การยึดความดีก็เป็นอัตตา ยิ่งการยึดความไม่ดีก็เป็นอัตตาที่ยิ่งใหญ่

“ความยังยึดมั่นถือมั่น”ในความดีและความไม่ดีนั่นเอง คือ อัตตา

ผู้อยู่กับ“อัตตา”โดยไม่ยึดมั่นถือมั่นนั้น คือผู้มีภูมิถึงขั้น“อรหัตตา”

ถ้าสูงสุดก็เรียกว่า “อรหันต์”

“อรหัตตา”คือผู้ไม่ลืกลบในความเป็น“อัตตา”แล้วว่า ภาวะที่“ยึด”นั้นยึดอะไร

ซึ่งภาวะที่ยึดนั้นเป็น“นามธรรม” คือ “กามารส”(รสมาม)
กับ“อัตตทัตถารส”(รสอิตตา)

ผู้ไม่ลืกลับในความเป็น“อิตตา”คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อิตตา”แล้ว

ด้วยการเรียนรู้ของจริง”ที่มี“อาการ”เกิดในจิตจริง เริ่มตั้งแต่ภายนอกที่มีการ“สัมผัส”ด้วย“ประสาทรูป ๕ กับโคจรรูป ๕” เป็น“องค์ประชุม(กาย)ภายนอก” แล้วฝึกฝนอ่าน“ใจในใจ”ของตนที่มีสัมผัสนั้นๆอยู่ มันจะเกิดเป็น“วิญญาน” แล้วศึกษา“วิญญาน”นี้ซึ่งต้องรู้ด้วยความเป็น“นามรูป”

“นามรูป”นี้แหละ ที่จะเป็น“กาย”ให้เราศึกษา ทั้งความเป็น“รูปกาย”และ“นามกาย” ที่มีความเป็น“สัตว์” แล้วเราก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ด้วย“กาย”และด้วย“สัญญา”(สัตตาวาส ๙, วิญญานลิตติ ๓)

แล้ว“ชำระกิเลส”ที่มันทำให้เกิด“สัตว์”ทั้งหลายไปตามลำดับ จนกว่าจะสิ้นความเป็น“สัตว์” การจะพ้นความเป็นสัตว์ก็คือ พ้น“สังโยชน์ ๑๐”หรือ“อนุสัย ๓” นั่นเอง

และต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘” ด้วยกายแล้ว“ชำระกิเลส”ไปตามลำดับ กระทั่งดับ“อาสวะสิ้นหมด” ก็หมด“อิตตา”ในความเป็น“สัตตาวาส ๙”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘) แล้วเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสัตว์” ซึ่งได้แก่ เทวดา-มาร-พรหม นั้นแหละ อันเป็นสัตว์ทางจิต(โอปปาติกะสัตว์)

และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อิตตา” ทั้งหมด ไม่ลืกลับแล้วสำหรับตน(อรหัตตา) และดับ“อิตตา ๓”สำเร็จ เป็น“อนัตตา”ได้แท้

จึงอาศัย“อตฺตา”ที่ปราศจากความเป็น“สัตว์”นี้อยู่ไปอย่าง
สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปบริกฺขิณ) แล้วสร้างแต่“กุศล”ให้ถึงพร้อม
มีพหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกนุกัมปายะ

จากการศึกษาและปฏิบัติเราจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“อตฺวาโปปาติกะ”ที่เสพทั้งรสกาม เสพทั้งรสอตฺตา ก็ขอ
อธิบายไปตามลำดับดังนี้

ตั้งใจพิจารณาตามให้คมๆ แม่นๆ ชัดๆ ลึกๆ ตรงๆ จะ
สาธยายละเอียดขึ้นมาก

การสัมผัส“ทางทวาร ๕ ภายนอก”แล้วในใจยังมีกิเลสกาม
เป็น“กามสุข”(ความสุขในกาม)

จงพยายามรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเฉพาะ “รส”ที่บำเรอ“กาม”
โดยเฉพาะ“เหตุ”คือกิเลสกาม อันเกิดจากการ“สัมผัส”รูป, เสียง,
กลิ่น, รส, สัมผัสภายนอกบำเรอ“กาม” เป็น“กามสุข”

แล้ว“ดับ”เฉพาะส่วน“กามสุข”นี้โดยกำจัด“ตัวกิเลสกาม”
อันเป็น“เหตุ”แท้ให้ได้

นี้ข้าง“กาม”คือ ไม่ให้มี“อันตา”ฝ่ายกาม

ตามคำสอนของพระศาสดา ซึ่งเป็นทั้งที่เริ่มและที่จบ คือ
“กามสุขัลลิกะ” ตามที่พระองค์เทศน์ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

ไม่ใช่“ดับ”จิตทั้งจิต ให้หมดความรับรู้ทุกธาตุรู้ เป็นความ
ดำมืดอยู่ และแถมจมอยู่ในภวังค์เท่านั้นเสียอีก แล้วเรียกว่าเป็น
“ผล”บรรลุนิโรธ

ไม่ใช่“ดับ”เวทนาทั้งเวทนา ไม่ให้รับรู้ความรู้สึกไปทั้งหมด
ทุกเวทนา แล้วเรียกว่าลัญญาเวทยิตนิโรธ นับเป็น“ผล”บรรลุนิโรธ

ไม่ใช่“ดับ”สัญญาทั้งสัญญา ไม่ให้กำหนดรู้ไปทั้งหมดทุกสัญญา แล้วเรียกว่าสัญญาเวทิตินิโรธ นับเป็น“ผล”บรรลุนิโรธ

“ดับ”กาม ซึ่งเป็น“เหตุอริยสัจ”ต่างหาก

แล้ว“ดับ”ขณะที่มี“กามาวจรกะ” คือ ในสภาพมีทวาร ๕ ล้มผัสเป็นไปอยู่หลักๆ

และเมื่อ“ดับกาม”ได้แล้ว ก็ปฏิบัติต่อไปในขณะที่ล้มผัส “ทวาร ๕ ภายนอก”อยู่เหมือนปฏิบัติ“ดับกาม”นั้นแหละ แต่ตอนนี้มากำหนดรู้“อตฺตา” ซึ่งเป็น“อตฺตาหยาบ”

ในใจยังมี“กิเลสอตฺตา”เป็น“อตฺตทตฺถสฺสข” (ความสุขในอตฺตา) และ“อตฺตทกิลมละ”ซึ่งเป็น“ความลำบากในใจที่มีอตฺตา”

“อตฺตทกิลมละ” บรรดาท่านผู้รู้แปลไว้ว่า การทรมานตนนั้นแหละ ซึ่งอาตมาเข้าใจคำแปลนี้ อันหมายถึงเบื้องต้นที่ยังเป็นโลกียภูมิ เยี่ยงเดียวกับที่ท่านให้ความหมายของ “ศีล” ว่า สํารวมกาย-สํารวมวจี นั่นเอง ที่ยังเป็นแค่โลกียภูมิ ซึ่งก็ต้องเป็นเช่นนั้นก่อนอยู่แล้ว แต่ในสัจจะชั้นโลกุตระภูมิ ก็ต้องสาธยายกันเป็นปรมัตถธรรมที่ลัสมาทิฏฐิเข้าชั้นโลกุตระภูมิ

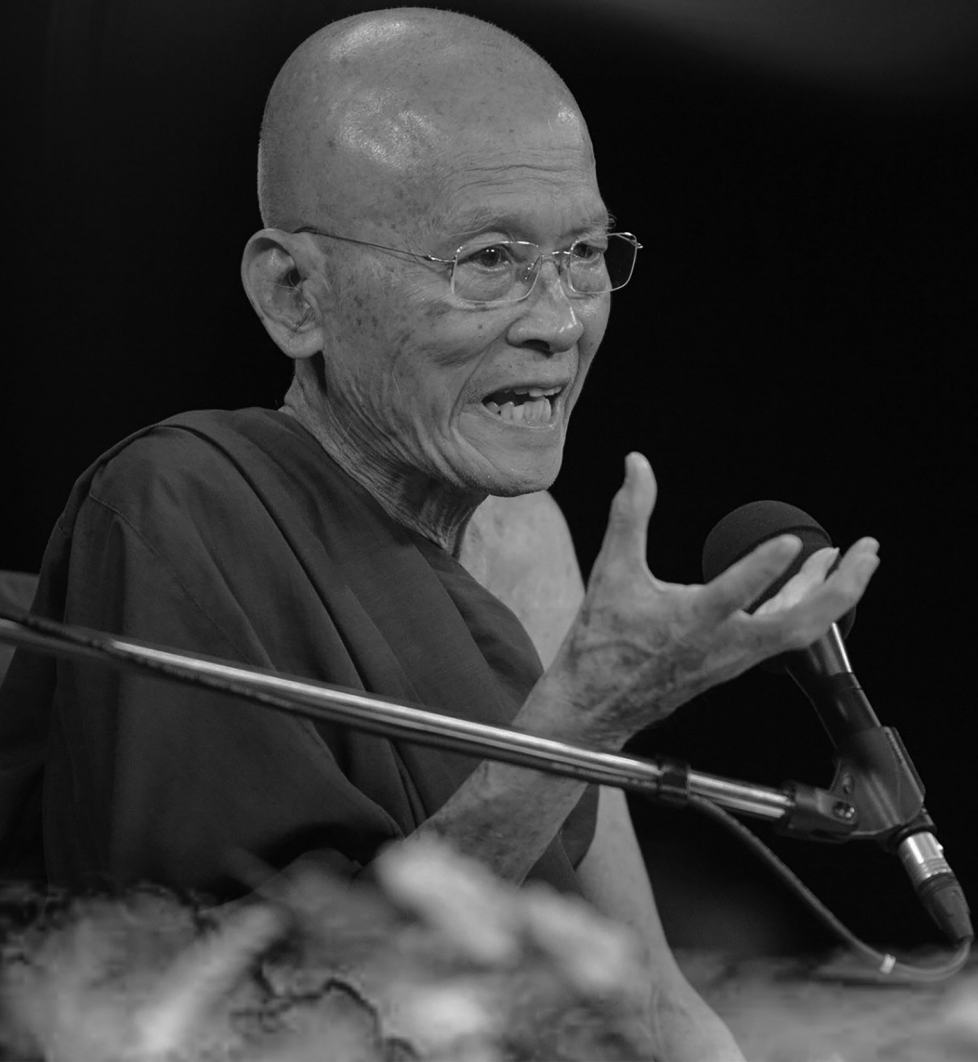
และที่จริงนั้นก็พูดมาตลอดเวลาแล้วว่า ธรรมะของพุทธนั้นเป็น“โลกุตระ” ไม่ใช่แค่“โลกียะ” ถ้าแค่โลกียภูมิ ศาสนาไหนๆ ก็สอนกันอยู่แล้ว มากมายทั่วไป

สำหรับพุทธนั้น ก็แบบของพุทธ มีเอกลักษณ์ของตนที่เป็น“โลกุตระสัจจะ” ซึ่ง อยู่ในฐานะมี“คุณวิเศษ” (อุดตริมนุสสรธรรม) อยู่ ศาสนาเดียวไม่เหมือนใคร

ซึ่งอาตมามั่นใจในจุดนี้ ก็ขออนุญาตอาตมาสาธยายแบบนี้

กิเลสของคนผู้วิชาเบื้องต้น
ตั้งแต่ชั้นหยาบ
ไม่ใช่จะมีแต่“กามสุข”เท่านั้น
กิเลส “อัตตา”
ชั้นหยาบก็มีซับซ้อนอยู่ด้วย

เกิด ผู้สนใจแบบที่ไม่เป็นอย่างที่อาตมาบรรยายก็มีออกมถิด เลือก
ได้ตามประสงค์อยู่แล้ว ถ้าใครพอจะเห็นว่าแบบอาตมาน่าสนใจ ก็
เป็นอิสระของแต่ละท่านจะเลือกเอาได้ อาตมาก็ขอเป็นตัวเลือก
หนึ่งในหลายๆแบบแล้วกันนะ

เออะ... มาอธิบายกันต่อไป

กิเลสของคนผู้วิชาเบื้องต้นตั้งแต่ขั้นหยาบ ไม่ใช่จะมี
แต่“กามสุข”เท่านั้น กิเลส “อิตตา”ขั้นหยาบก็มีซับซ้อนอยู่ด้วย

ดังนั้นจึงต้องเรียนรู้“อิตตทัตถสุข”ด้วย เพราะมันเป็นทุกข์
เป็นสุขที่เกิดจากเหตุปัจจัยแตกต่างกัน

ซึ่งในกิเลสชั้น“กาม”ก็คือ กิเลสที่เกี่ยวกับ“รสสุข”
ที่ได้“สัมผัส”เสียดสีกับส่วนภายนอกแล้วเกิด“เสพรส”
นั้นก็เป็น“กามคุณ ๕” เป็น“กามสุขัลลิกะ” สุขเสพรส

ส่วน“อิตตทัตถสุข”นั้นมันเป็นกิเลสในความเป็น“อิตตา”
ซึ่งก็มีกิเลสเกี่ยวกับลาภ,ยศ,สรรเสริญ และสุขที่เป็น“อิตตา” อยู่แต่
หยาบ รุนแรง เลวร้าย เป็นได้เยี่ยงเดียวกัน แค่เหตุปัจจัยเท่านั้น
ที่ต่างกัน

และ“อิตตทัตถสุข”นี้มันเป็นการได้มาเป็น“ของตน”
(อัตตนิยะ)แล้วเป็นสุข คือ การได้ลาภวัตถุข้าวของทรัพย์สินเงิน
ทอง ได้ยศอำนาจศักดิ์ตำแหน่ง ได้สรรเสริญเยินยอยยกย่อง
ได้“วิมาน”หรือจินตนาการที่คนอื่นเลกสรรค์ปั้นขึ้นมา หรือ
ตนเลกสรรค์ปั้นขึ้นมาเอง

เมื่อมันเป็น“รสสุข”มันก็เป็น“อิตตทัตถสุข” และถ้าไม่ได้มา
ให้แก่ตนสมใจก็ทุกข์ หรือมันเสื่อมไปก็ทุกข์ ซึ่งเป็น“โลกียรส”อยู่แต่

เป็นสุข เป็นทุกข์

นี่คือ “อัตตทัตถสุข” (ความสุขในอัตตา) มันยังเป็นโลกีย์

ส่วน“อัตตกิลมละ” (ความลำบากในอัตตา) นั้นมันเป็น“รส”ที่จัด
อยู่ในภูมิ“โลกุตระ” เป็น“รสทุกข์” ไม่ใช่“รสสุข” ผู้มีภูมิ“อนาคามี”
ขึ้นไปจะเห็นอย่างเป็นจริงได้ (ฉบับที่ ๒๙๑)

อาตมากำลังอธิบายถึงเรื่องของ“รสสุข” ซึ่งเป็นเรื่อง
ลึกล้ำสำคัญสูงสุดที่เดียวที่ยากมากที่จะทำให้ความเข้าใจว่า
เป็นของแท้(อลิกะ)

“สุขัลลิกะ” คือ “สุขแท้”(สุข + อลิกะ)

“สุข”เป็นภาวะคู่กับ“ทุกข์” แท้ๆ

ถ้ายังมี“สุข”อยู่ ก็ยังมี“ทุกข์”อยู่

“สุข”โลกิยะนี้แหละที่อธิบายยากมาก ที่จะทำให้คนเข้าใจ-
เห็นจริง ว่า มันเป็น“ความเท็จ,ความไม่จริง,การโกหก” ตามคำ
บาลีที่ว่า“อลิกะ”

อย่าว่าไปถึงขั้น อาตมาจะสาธยายสภาวะธรรมขั้นปรมาตมนี้
ว่า มันเป็น“เท็จ”เลย แค่พยัญชนะที่ว่า“อลิกะ”นี้ แม้แต่อาตมา
แยกศัพท์ เป็น“สุข” กับ“อลิกะ” ท่านผู้รู้ก็ว่าอาตมาแยกศัพท์นอกريد
แล้ว ไม่เป็นไปตามที่ท่านเรียนรู้อันมา อาตมาก็เข้าใจ ในความจริงนี้
แต่ก็งานที่อาตมาเห็นแตกต่าง

ซึ่งอาตมาก็ต้องขออภัยอย่างยิ่งจริงๆ ที่ต้องขัดขึ้น และขอ

ยืนยันว่า อาตมาไม่ได้ต่อต้านทุรังอะไร อาตมามีสภาวะธรรมอย่างนี้
จริงๆ และเชื่อมั่นใน“ความจริง”นี้อย่างยิ่งด้วย

เพราะอาตมาปฏิบัติธรรมมาจริง แล้วอาตมาก็เกิดผล
ตาม“ความจริง”นี้ กระทั่งมี“ความจริงของปรมัตถธรรม”นี้ในตน

และอาตมาก็ตรวจสอบตามหลักฐานที่มีพระไตรปิฎก จึงยิ่ง
มั่นใจว่า อาตมาไม่ได้ผิดเพี้ยนไป ไม่ได้ออกนอกกริต เพราะตรงตาม
ที่มีตรัสไว้ในพระไตรปิฎก

และพระไตรปิฎกที่ใช้ตรวจสอบนี้ก็เป็นฉบับเดียวกันกับ
พุทธกระแสหลักท่านใช้เหมือนกัน เพียงแต่มีบ้างบางคำบางความ
ที่ในแนวลึก อันเป็นความจริงขั้นที่เห็นแตกต่างกันไปคนละรอบ
คนละมิติเท่านั้น

เพราะบาลีบางคำบางความมีหลายแง่หลายเชิงก็มี และที่
แตกต่างกันไปคนละชั่วก็มี ซึ่งเป็นแง่ที่หมุนรอบเชิงซ้อนขึ้นไปเป็น
ชั้นโลกุตระธรรม

ความหมายที่เป็นภาวะ“หมุนรอบเชิงซ้อน”(คัมภีรวาทส)
นี้แหละที่ท่านผู้รู้ทั้งหลายกับอาตมาจะมีความเห็นต่างกัน บางเรื่อง
กลับกันไปคนละชั่วเลย

ซึ่งอาตมาก็เห็นจริงได้ว่า เช่นท่านแปลคำ“อปฺปญฺญาภิ-
สังขาร”ว่า “การปรุงแต่งที่ไม่เป็นบุญ จึงเป็นบาป” อย่างนี้เป็นต้น

มันต้องเป็นเช่นนั้นตามภูมิของผู้รู้ที่รู้และแสดงออกตามภูมิ

หรือที่ท่านเห็นว่า “สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้านั้น ก็คือ
การนั่งหลับตาตัดความรู้ภายนอก เข้าไปรู้เพียงในภายในอยู่ใน
ภวังค์เท่านั้น แล้วก็ทำให้จิตอยู่ในภาวะไร้นิวรณ์ ๕ ให้ได้ แล้วเรียก

ภาวะนี้ว่า “สมาธิ” และหลงว่า นี่คือ“สัมมาสมาธิ”ตามคำสอน
พระพุทธเจ้าเอาด้วย

สมาธิอย่างที่ว่านี้ อาตมาก็เข้าใจ และทำเป็น ทำได้ ซึ่งไม่
เหมือน“สัมมาสมาธิ”ของพุทธ ทั้งวิธีปฏิบัติ และผลที่ได้

สมาธิที่ไม่ใช่พุทธนั้น ปฏิบัติโดยหลับตาเข้าไปปฏิบัติอยู่ใน
ภายในจิต คือในภวังค์(อยู่ในองค์ของภพ)แล้วทำให้นิรณ ๕ หดไป
ไม่มีในจิตให้ได้ ซึ่งวิธีนี้ก็ทำได้ แต่เป็นกันทำได้เฉพาะขณะกระทำนั้น
เท่านั้น มีหลากหลายวิธีมากมายแถมๆที่ทำให้เกิดการระงับนิรณ ๕ ได้

นี่คือ “สมาธิ”ที่ไม่ใช่แบบพุทธ เข้าใจกันเป็นสามัญ ทำกัน
อยู่ทั่วไปในโลก

เป้าหมายที่เหมือนกัน ทำ“ฌาน”ก็ดี“สมาธิ”ก็ดี ทั้งแบบที่
ไม่ใช่พุทธ-ทั้งแบบพุทธ

คือ ทำให้“นิรณ ๕” ไม่มีในจิต

ในหลักธรรมของ“ลัทธิเต๋า ๙” และ“วิญญานลัทธิ ๓”
ข้อ ๒ ที่มีว่า “กายต่างกัน สัญญาอย่างเดียวกัน”

ความว่า “สัญญาอย่างเดียวกัน” นั้นแหละคือ ผู้ปฏิบัติ
ธรรมที่มีการกำหนดรู้หมายว่า“จะต้องทำให้ใจไม่มีนิรณ ๕” ก็เป็น
การกำหนดรู้หมายอย่างเดียวกันทั้งแบบพุทธ และที่ไม่ใช่แบบพุทธ

แม้“ผลสำเร็จ”ของแบบพุทธกับแบบไม่ใช่พุทธ จะสำเร็จ
“ไม่มีนิรณ ๕ ในจิต”ตาม“สัญญา”(การกำหนดหมายรู้อย่างเดียวกัน แต่
“องค์ประชุม”(ความเป็น“กาย”)ของรูปนาม อันมีชั้น ๕ ได้แก่ “รูป-
เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาน”ทั้งหลายที่ผู้บรรลุผลทั้ง ๒ แบบนั้น
จะมีภาวะแตกต่างกัน

ซึ่งทั้ง“รูป”ที่ได้ ก็มีภาวะต่างกัน

“เวทนา”ที่ได้ ก็มีภาวะต่างกัน

“สัญญา”เท่านั้นที่มีภาวะอย่างเดียวกัน

“สังขาร”ที่ได้ ก็มีภาวะต่างกัน

“วิญญาณ”ที่ได้ ก็มีภาวะต่างกัน

ดังนั้น เมื่อรวมทุกชั้นเข้าแล้วเป็นองค์รวมหรือเป็นองค์ประชุมหรือเป็นองค์ประกอบของชั้นทั้ง ๕ คือ“กาย”ที่ได้นั้น ส่วนนี้แหละจะแตกต่างกัน

แบบที่ไม่ใช้พุทธจะได้“องค์รวม”(กาย) เป็นอย่างหนึ่ง แตกต่างกัน แบบพุทธก็ได้“องค์รวม”(กาย)เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ขยายความกันดูให้ละเอียดอีกที ว่า“องค์รวมหรือองค์ประกอบ”ของชั้น ๕ ก็ดี ของรูปกับนามก็ดี เป็นอย่างไรกันแท้

ใน“ชั้น ๕”นั้น มี“สัญญา”เท่านั้นที่ไม่ต่างกัน เพราะกำหนดหมายอย่างเดียวกันคือ หมายถึง *ทำใจในใจไม่มีนิรวรณ ๕*

“สัญญา”ก็คือ อาการของใจนี้แหละ ที่มันทำงานทำหน้าที่ การกำหนดหมายรู้แล้ว ว่า เราได้“ทำใจในใจ”(มนสิโครติ)ของเราจน ภาวะในใจของเราในขณะนั้น ก็ได้ทำให้“นิรวรณ ๕” *ไม่มีในใจ* ได้แล้ว ซึ่งอันนี้อย่างเดียวกันแล้ว

ทีนี้ในขณะที่“ใจ”ไม่มีลีลาภิกิริยาของ“นิรวรณ ๕”ปรากฏ อาการใน“ใจ”บัดนั้นแล้วนั่นเอง เหตุปัจจัยต่างๆคือ“ชั้น”อื่นๆ ที่มีรวมรวมกันเป็น“องค์ประกอบ”(กาย)กันอยู่ของตนในตน ขณะนั้น สำหรับการปฏิบัติตามแบบพุทธก็ได้“องค์ประชุม”ที่ เรียกว่า“กาย”เป็นอย่างหนึ่ง

ส่วนการปฏิบัติตามแบบที่ไม่ใช่พุทธก็ได้“องค์ประชุม”ที่เรียกว่า “กาย” เป็นอีกอย่างหนึ่ง คือ ได้ภาวะ“องค์รวม”ต่างกัน

มาทำความเข้าใจในความเป็น“กาย”ที่หมายถึง องค์รวม-องค์ประกอบ-องค์ประชุม ของ“ชั้น ๕” หรือแท็กก็คือ หมวดแห่งเจตสิกธรรม อันมี“เวทนา-สัญญา-สังขาร” นั่นเอง ซึ่งเป็นหมู่ของ“นาม”ชัดๆ

เรามาไล่เรียง“ชั้น ๕”ไปที่ละชั้น

“รูป”คือ ภาวะที่มีอยู่นั้นๆ ภาษาว่า มีรูป(รูป) เช่น มีภาพ-มีเสียง-มีกลิ่น-มีรส-มีเย็นร้อนอ่อนแข็ง(ภาพ-เสียง-กลิ่น-รส-เย็นร้อนอ่อนแข็งนี้แหละ เป็นภาวะที่จะให้คนผู้มีทวาร ๕ เมื่อสัมผัสแล้วรู้ภวะนั้นได้) เมื่อยังไม่มีใครเข้าไปเกี่ยวข้องมัน มันก็เป็นรูปานี คือ เป็น“ภาวะที่มันมีมันเป็นอยู่ของมันทั้งหลาย”อย่างนั้น

ทีนี้“มีรูป”(รูป) และมีคนผู้มีตา-มีหู-มีจมูก-มีลิ้น-มี“องค์ประกอบทั้งหลายตั้งแต่วัยวะภายนอกซึ่งจะต้องมี“จิต”รวมอยู่ด้วยเสมอ” เป็นสำคัญ จึงจะชื่อว่า“กาย”

อย่าเข้าใจผิดว่า“กาย”คือ ร่างภายนอกเท่านั้น ที่ไม่เกี่ยวกับ“จิต”เลยเชียวนะ

นั่น..มิฉนาทิฏฐิแท้ทีเดียว

เพราะ“กาย”หมายเอา หมู่กลุ่มของใจภายในเป็นสำคัญ “ใจ”ที่เกี่ยวกับภายนอกก็เรียกว่า“กาย” โดยเฉพาะที่เป็น“หมวดหมู่ของเจตสิกแท้ๆ คือ องค์ประกอบของเวทนา-สัญญา-สังขาร ไม่ใช่เน้นที่ภายนอกแต่เน้นภายใน นี่แหละคือ “กาย”

ศึกษากันให้“สัมมาทิฏฐิ”เถิด

คนไทยเอาคำว่า“กาย”ที่เป็นภาษาบาลีมาใช้จนผิดเพี้ยน
แล้ว ไปหมายถึงแค่“ร่าง”ภายนอก ไม่เกี่ยวกับ“ใจ”เลยว่าคือ “กาย”

นี่แหละคือประเด็นที่อาตมาเห็นว่า เป็นความเสียหายของ
พุทธธรรมอย่างมาก ที่ทำให้ปฏิบัติธรรมทุกวันนี้ไม่บรรลุผล

เมื่อมี“รูป”ภายนอก คือ *ภาวะที่มีอยู่ภายนอกนั้นๆ* ภาษาว่า
มีรูป(รูป) เช่น มีภาวะ-มีเสียง-มีกลิ่น-มีรส-มีเย็นร้อนอ่อนแข็ง

ถ้าอวัยวะ ๕ ของเราได้สัมผัส“ภาวะ”นั้นเข้า “จิต”ของ
ผู้นั้นจึงจะ“รู้”(ซานโต)จึงจะ“เห็น”(ปัสโต)ภาวะทั้งหลาย ที่“ถูกรู้”
จึง“รู้-เห็น”ตามที่มีจริงเป็นจริงนั้นๆ(รูปาน)

จะเห็นภาวะของ“วิญญาณ”ที่เป็นสัตว์นรกหรือเทวดากัน
ได้นั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ปฏิบัติโดยมีสัมผัสภายนอกอย่างนี้

เมื่อมี“สัมผัส”แล้ววิญญาณสัตว์นรกวิญญาณเทวดาจึงจะ
“เกิด”เป็นภาวะจริงให้เห็นได้หลักๆโทนโท ด้วย“อธิปัญญาสิกขา”
กันจริงๆ

พระองค์ไม่เคยทรงสอนให้เข้าไปเห็นไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“สัตว์นรกหรือสัตว์เทวดา”ที่เห็นกันขณะหลับตาเข้าสมาธิ
ในภายในภวังค์ โดยไม่มีภายนอก แล้วก็เห็นสัตว์นรกหรือเห็นเทวดา
กันแบบนั้นเลย

มีแต่อาจารย์ที่สอนนอกริตพระพุทธเจ้าเท่านั้น ที่พากันสอน
ให้ผิดเพี้ยนจากพุทธไป

พระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงสอนให้ศึกษาอย่างนั้นเลย แต่ทุกวัน
นี้สอนกันอยู่ทั่วไป

ตรวจสอบจากพระไตรปิฎกกันดีๆเถิด

กำหนดหมายความเป็นภาวะจริงของ“วิญญูณ”กันให้ชัดเจน
การเห็น“วิญญูณ”ที่เป็น“ภาวะจริง”นั้นพระพุทธเจ้าทรงสอนเราให้
เห็นกันใน“กามภพ”มีตาหูจมูกลิ้นกายรับรู้สัมผัสอยู่พร้อม จึงจะ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“อธิปัญญาสิกขา”ที่สัมมาทิฐิ

เพราะสัตว์นรกและสัตว์เทวดานั้น คือสัตว์ใน“กามภพ”
นรกที่เป็นอบายนั้นอยู่ในกามภพ เทวดาก็เทวดาในกามาวจร ซึ่ง
จะเห็นสัตว์ที่มี“กามคุณ ๕”นี้แหละของแท้ จึงต้องประกอบไป
ด้วย“ภาวะจริงที่มีตาหูจมูกลิ้นกายนอกสัมผัส” แล้วเกิด“วิญญูณ”
ที่สัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกายภายนอกให้เห็น

ส่วนผู้ที่เห็นอะไรต่ออะไรในภวังค์“ในภายใน” ไม่มีสัมผัส
ภายนอกนั้น ก็เป็นแค่ภาวะปรากฏขึ้นด้วย“สัญญา”ภายในจิต
ซึ่งเป็น“ภาวะกำหนดหมายได้จากความจำ” หรือเป็นความจำ
ได้จากภาวะที่เคยผ่านมาในอดีตจริงบ้าง หรือไม่ก็เป็น“ภาวะที่
กำหนดหมายสร้างขึ้นเองແທ້ๆแต่หลงว่าเป็นสิ่งที่เคยผ่านจาก
อดีต”บ้าง หรือเป็น“ของใหม่ที่ตั้งใจปั้นขึ้นสร้างเอง เป็นภาวะที่ยัง
ไม่เกิด ยังเป็นอนาคต อาจจะได้” ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นภาวะของ
“สัญญา”เท่านั้นทั้งนั้น

ไม่ใช่“วิญญูณ”แต่อย่างใดเลย

ถ้าเป็นปัจจุบัน“สัญญา”ก็จะทำหน้าที่กำหนดรู้ได้แต่
“อดีต”กับ “อนาคต”

“วิญญูณ”นั้นจะเกิดเมื่อมี“ปัจจุบัน”

กล่าวคือ มี“กามาวจร”ภายนอก ตา-หู-จมูก-ลิ้น และสัมผัส
ภายนอก(โณฐัพพะ)เมื่อมี“สัมผัส”จาก“ปสาทรูป”กับ“โคจรรูป” จึงจะ

เกิด“วิญญาน” แล้ว“สัญญา”จึงจะกำหนดภายในรู้จาก“วิญญาน” อันเป็น“กายวิญญาน”อีกที

“กายวิญญาน”นั้น คือ ความรู้ในองค์ประกอบของรูปและนาม ซึ่งมี“ตา”อันประกอบด้วยประสาท(ปสาทรูป) เมื่อได้กระทบสัมผัสกับ“รูปหรือภาพ”เข้า(โคจรรูปหรือวิสัยรูป) จึงจะเกิด“วิญญาน” เรียกว่า จักขุวิญญาน

อันมี“ตา”เป็น“เหตุ” และมี“รูปหรือภาวะกระทบทางตา(ภาพ)”เป็น“ปัจจัย” สัมผัสกันเข้าจึงเกิด“วิญญาน”

“วิญญาน” เกิดขึ้นมาได้ต้องมีเหตุ-มีปัจจัย อย่างนี้ ไม่ใช่เกิดในที่ไหนๆ หรือล่องลอยอยู่ในภพในแดนใดๆ เป็นอันขาด ทำการศึกษากันดีๆ พระพุทธเจ้าตรัสบริภาษ ภิกษุสาติผู้เข้าใจ “วิญญาน”ผิดเพี้ยนไปมียืนยันในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐-๔๔๓ พระพุทธทวณะคือ “วิญญาน”อาศัยปัจจัยประชุมกันเกิดขึ้น ความเกิดแห่ง“วิญญาน” เว้นจากปัจจัย มิได้มี

“วิญญาน”ไม่มีในที่ไหนๆ มีที่คนเป็นนี้

นอกจากจะเกิดเมื่อมี“ปัจจัยประชุมกัน”พร้อมด้วย“รูปและนาม”(กาย) เช่น มี“ตา”(คือปสาทรูป)กับ“รูป”(คือโคจรรูป)แล้วมี“เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”(คือนาม ๕)เป็นปัจจัยในการประชุมกัน เมื่อ“สัมผัส”กันพร้อม“รูปกับนาม”เข้าก็จะเกิด“วิญญาน” ชื่อว่า จักขุวิญญาน เป็นต้น

โสตรวิญญาน(ความรู้ได้จากหูสัมผัสเสียง) ก็นัยะเยี่ยงเดียวกัน เกิดขึ้นเพราะมี“หูกับเสียง”สัมผัสกันเข้า จึงเกิด“วิญญาน”ทางหู

ฆานวิญญาน(ความรู้ได้จากจมูกสัมผัสกลิ่น) ก็ดี -ชีวหาวิญญาน

(ความรู้ในจากสันสัมผัส)ก็ดี - มโนวิญญาณ(ความรู้ได้จากกายภายนอกสัมผัสใจ)ก็ตื้นะเยี่ยงเดียวกัน เกิดขึ้นเพราะมี“ประสาท ๕ กับ โคลระ ๕” สัมผัสกัน จึงจะเกิด“วิญญาณ”ตามปัจจัยแต่ละทวารนั้นๆ

ถ้ามีแต่“รูป”ไม่มี“นาม” เช่น “ตา”ไม่มี“ประสาท”[ไม่มีประสาทรูปหรือมีประสาทแต่ประสาทไม่มี“ความรู้สึก”(ไม่มีโคจร)หรือไม่วิสัย] แม้จะ“สัมผัส”กันอย่างไร ก็ไม่เกิด“วิญญาณ”

หรือมีแต่“หู”ไม่มี“นาม” ฯลฯ ทุกคู่ของ“ประสาทรูปกับ โคลรูป”ก็ล้วนไม่เกิด“วิญญาณ” เยี่ยงเดียวกัน

ดังนั้น เมื่อ“สัมผัส”ใดเกิด“วิญญาณ” ในวิญญาณของคนทุกคนที่มี“เวทนา”(ซึ่งจะเกิดเป็นสุขก็ได้หรือทุกข์ก็ได้หรือไม่ทุกข์คือเฉยๆก็ได้) - มี“สัญญา”(ถ้าวิชชาก็จะกำหนดหมายไปตามต้นหาหรืออุปาทานที่ตนมี) - มี“เจตนา”(ถ้าวิชชาก็จะมุ่งหมายไปตามต้นหาหรืออุปาทาน)

ถ้าผู้ใดที่อวิชชา“ใจในใจ”(มนสิ)ก็จะมีการ“สังขาร”ไปตามอำนาจของ“กิเลส” จึงเป็น“การทำใจในใจที่ไม่สามารถจัดการกับใจตนด้วยวิชาได้” เรียกว่า “อโยนิโสมนสิการ”

แต่ถ้าผู้ใดมี“วิชา”(ตามฐานะแห่งบารมีของแต่ละคน) ผู้นั้นก็จะ“ทำใจในใจ”(มนสิโรติ)ด้วย“อภิสังขาร”(การจัดการกับใจตนตามวิชาเท่าที่ตนมี)ตามอำนาจของ“ภูมิธรรม”แต่ละคน จึงเป็น“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ที่สามารถจัดการกับใจตนด้วย“วิชา”เรียกว่า “โยนิโสมนสิการ”ไปตามฐานะ แต่ละขั้นเป็นลำดับๆ

นี่คือ ความเป็น“วิญญาณ”ที่ศาสนาพุทธเรียนตามที พระพุทธเจ้าทรงสอน

แต่ทุกวันนี้ พุทธศาสนาในเมืองไทย มีความเข้าใจเรื่อง

“วิญญูณ” เป็นอย่างทีภิกษุสาติเข้าใจกันแทบทั้งนั้น เชื่อวิญญูณคือตัวตนลอยในอากาศ พุทธกระแสหลักที่มีอิทธิพลสูงยิ่งต่อ“ความเชื่อ”ในประเทศไทย

แม้นักปฏิบัติที่เอาจริงเอาจังในการปฏิบัติ เพื่อไปนิพพานก็ล้วนเข้าใจกันว่า“วิญญูณ”คือ สิ่งที่ล่องลอยออกจากร่างของเรา วิญญูณนอกตัว เมื่อเราตายไปเท่านั้น

ไม่ได้มาเห็นความสำคัญในความเป็น“วิญญูณ”ในตอนที่มันเกิดในปัจจุบันขณะ ทุก“สัมผัส”ของ“รูป”กับ“นาม”อันเรามีเราเป็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันว่า แล้วเห็นวิญญูณตัวนี้

และผู้เป็นพุทธจะต้องมีความรู้จัดการปรับปรุง(อภิสังขาร) “วิญญูณ”ของตนให้มันพัฒนาขึ้นให้ได้ตามความรู้ทางศาสนาพุทธที่มีทฤษฎีอันวิเศษเป็น“ปรมัตถสัจจะ”

แต่น่าเสียดายจริงๆ ที่พุทธกระแสหลัก และชาวพุทธส่วนใหญ่มีฉันทาภินิหาร ไม่ได้ความรู้ ไม่เกิดความรู้ ไม่สัมมาทิฐิจึงไม่สามารถจัดการ “วิญญูณ” เพื่อใช้กับชีวิตประจำวัน

เพราะไปเข้าใจว่า “วิญญูณ”นั้น คือ “ธาตุรู้” ที่มันจะล่องลอยออกไปจากตัวเราเมื่อตอนตายโน่น ไม่ศึกษาวิญญูณปัจจุบัน

ไม่เห็นความสำคัญที่จะเรียนรู้มากกว่านี้

แทนที่เมืองไทยเมืองพุทธ จะเข้าใจกันทั่วไปในชาวพุทธไทย ถ้วนทั่วว่า “วิญญูณ”นี้แหละคือ ตัวสำคัญที่คนจะต้องรู้จักให้ได้ และจัดการ(อภิสังขาร)กับ“วิญญูณ”ของตนในปัจจุบันนี้ให้มันพัฒนาขึ้นไปให้ดี

เพราะ“วิญญูณ”ของคนนี่เองที่เป็น“มนุสฺสปุพฺพังคมา อัมมา”

เป็นตัวที่เป็น“เหตุ” หลักสำคัญนำพาชีวิตของเราดำเนินไปอยู่
ทุกลมหายใจเข้าออกแท้ๆ ที่สำคัญที่สุดของชีวิต

ถ้าไม่เรียนรู้เรื่อง“วิญญาน” ไม่ปฏิบัติกับ“วิญญาน” ที่บางที
ก็เรียกว่า“จิต” บางทีก็เรียกว่า“มโน”นี้ ให้สัมมาทิฐิ ก็ไม่มี“ความ
เจริญ”จริง ที่เรียกว่า“อาริยะ”หรือ“อริยะ” หรือแม้แต่“อารยะ”
ได้แน่นอน

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มี“ปรมาตถธรรม” เป็นโลกุตระ
เป็น“อาริยะที่แท้จริง แต่เจริญจริงแท้เป็นลัทธิจะ ยั่งยืนไม่ได้หรอก
ถ้าศาสนาพุทธที่เป็นอิสระเสรีดังนี้ ไม่มีความรู้ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”

ไม่มีความรู้ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”นั้น หมายความว่า
ไม่สามารถเรียนรู้กันจนเห็นจริงว่า “จิตวิญญาน”นี้แหละสำคัญมาก
ที่ต้องเอาใจใส่ปรับปรุง ระมัดระวัง พัฒนา“จิตวิญญาน”ให้ยิ่งกว่า
ไปมัวพัฒนาเพียงภายนอกกันเฉินๆ จนเป็นสังคมไทยที่เต็มไปด้วย
ด้วย“มารยา” แล้วหลงเรียกกันว่า เต็มไปด้วย“มารยาท”

พยายามเรียนรู้ความเป็น“วิญญาน”ให้“สัมมาทิฐิ”กันเถิด
ไม่เช่นนั้น ปฏิบัติธรรมไม่มีวันบรรลุผล ที่เป็น“สัมมาผล”กันได้แน่
ขอยืนยัน

ที่พูดนี้ไม่ใช่พูดพล่อย หรือพูดอวดดี หลงตัวเองอะไร ไม่ใช่
เกิดความกดดันใจแต่อย่างใด แต่เป็นความจริงใจที่ตั้งใจลำทับว่า
เพราะยังมีฉันทิฐิคำว่า“วิญญาน”เป็น“เทวนิยม”กัน ที่ทำให้
ศาสนาพุทธเป็นไปอย่างไร้“สัมมาผล”ที่เป็นให้เห็นอยู่ในไทยจริง

“ผล”ของศาสนาที่มีในสังคมจึงมีได้กันแค่ที่เห็นๆกัน ก็เห็นๆ
เป็นๆในปัจจุบันนี้ อย่างที่เป็นอยู่กันจริงๆ คือ ไม่มีมรรคผล ที่เป็น

“สัมมาทิฐิ” กันเลย ในพุทธกระแสหลัก และในชาวพุทธทั้งหลาย
ทั่วไป แม้แต่ความเข้าใจหรือการปฏิบัติกับความเป็น “วิญญาน”

สังคมไทยทั้งสังคมจึงทุกข์ร้อนเต็มไปด้วยอบายมุขที่เฟื่องฟู
เพราะอริชา ไม่รู้ว่า อย่างไร-อะไร คืออบายมุข ทั้งๆที่มันเต็มไป
ด้วยอบายมุขกันทุกแขนงพฤติกรรมคนไทย

การเมืองอันคือกิจบริหารบ้านเมืองก็จมอยู่ในหล่มเหว
อบายที่เหลวแหลกลิ้นดี กันเห็นๆ เพราะคุณธรรมไม่มี ไม่ใช่ไม่มี
คนเก่ง คนเก่งมีมาก แต่ไม่มีคนมีคุณธรรม

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ คนนับถือพุทธ ๙๕ % คิดดูซิ
แล้วมีฉันทิฐิกันอยู่อย่างนี้ สังคมจะไม่เกิด “ผล” อย่างที่เป็น
กันก็ผิดไปละ

เพราะทุกอย่างที่เกิด ย่อมมาแต่ “เหตุ”

เมื่อ “เหตุ” มีฉา “ผล” ย่อมมีฉา

ที่อาตมาพูดนี้ ไม่ขอเถียงกับใครนะ

เพราะรู้ว่า แพ้ เถียงไม่ได้ เถียงไม่ขึ้น เถียงสู้ไม่ได้ เถียงไป
ก็เสียเวลาเปล่า

เราอธิบายเนื้อธรรมะกันต่อไปดีกว่า

ได้อธิบายถึงความเป็น “วิญญาน” มาแล้ว พอสมควร ที่นี้ก็
มาสู่ความเป็น “สัญญา” กัน

ในความเป็น “สัญญา” นั้น “สัญญา” จะทำหน้าที่ กำหนดรู้
จาก “วิญญาน” อีกที

นี่เป็นประเด็นสำคัญที่จะต้องเข้าใจให้ดี

“ได้อธิบายไปแล้วว่า “วิญญาน” จะเกิดมาให้เราได้รู้ได้เห็น

ในทุก“ผัสสะ”ที่มี

เมื่อ“ตา”กระทบ“รูป” “วิญญาณ”ก็เกิด เป็น“จักขุวิญญาณ”

เมื่อมีวิญญาณเกิดขึ้นในใจ สัญญาจึงจะได้ทำหน้าที่กำหนด
รู้จากวิญญาณอีกทีหนึ่ง พอกำหนดรู้ขึ้นมาได้ก็เป็น“รูปสัญญา”
(ความรู้ได้ว่าเป็นรูปหรือภาพ) หรือเมื่อกำหนดรู้จาก“โสตวิญญาณ”
ก็เป็น“สัททสัญญา”(ความรู้ได้ว่าเป็นเสียง) หรือจาก“ฆานวิญญาณ”
ก็เป็น“คันธสัญญา”(ความรู้ได้ว่าเป็นกลิ่น)

จาก“ชีวหาวิญญาณ”ก็เป็น“รสสัญญา” (ความรู้ได้ว่าเป็นรส)
จาก“กายวิญญาณ”ก็เป็น“โผฏฐัพพสัญญา”(ความรู้ได้ว่าเป็นสัมผัส
เสียดสีทางภายนอกทั้งหลายทั้งตาหูจมูกลิ้นด้วย)

“โผฏฐัพพสัญญา”นั้น เป็นการกำหนดรู้จากการสัมผัส
ภายนอกทั้งหลายทั้งหมด

พอมีการสัมผัสหรือกำหนดรู้กันในภายในใจ วิญญาณก็
เปลี่ยนหน้าที่ เป็น มโน คือ “มโนวิญญาณ”ทำงานรับช่วง จึงเป็น
ความรู้ที่ธาตุรู้ลึกเข้าไปข้างในชั้นปลาย ว่า “มโนวิญญาณ”กันเลย
เพราะมันเป็นหน้าที่“รู้ตนครบพร้อมที่สุด หมดเต็มกรอบที่เป็นอยู่
ภายในขณะนั้น” จึงเรียกว่า “มโนสัญญา”

ดังนั้น เมื่อมี“จิต”หรือมีการเคลื่อนตัวขึ้นเมื่อใด กล่าว
คือ จิตที่ทรงสภาพนิ่งๆ เราเรียกว่า“ธรรม” เมื่อ“ธรรม”เริ่ม
มีอาการเคลื่อนไหวขึ้นจากภาวะที่“ทรงสภาพนิ่ง”จึงจะเกิดมี
“อายตนะ ๒”ขึ้นมา

ถ้าไม่มี“การเคลื่อน”ของใจ ใจอยู่นิ่งๆ กายอยู่นิ่งๆ วจียู่นิ่งๆ
“อายตนะ”ก็ไม่เกิด

ในขณะที่มีภาวะเพียงภายในใจเฉพาะเช่นนี้ ไม่มีภายนอก
เกี่ยวข้องเลย จึงใช้ภาษาเรียก“ธาตุรู้”ขณะนี้ว่า“มโน”หรือ“มน”

ดังนั้น “ธาตุรู้”ที่ถูกรู้ตัวนี้ จึงเป็น“มโนวิญญาณ”แล้ว
“จิต”ไม่ต้องแบ่งส่วนใดออกมาทำงานกำหนดรู้แล้ว เพราะภาวะนี้
เป็น“องค์รวม”ของ“ธาตุรู้”ที่เกิดเต็มตัวแล้ว เป็น“กายวิญญาณ”
ภายในโดยเฉพาะนั่นเอง

เป็น“ลักกาย”(องค์ประกอบเป็นตน,องค์รวมของตน,กายของตน)
หรือเป็น“สก”(ของตน)แท้ๆแล้ว

“วิญญาณ”ก็คือองค์ประกอบของเหตุปัจจัย “สัญญา”ก็คือ
องค์ประกอบของเหตุปัจจัย ต่างกันที่น้อยสำคัญ ถ้าใครยึดว่าเป็นตน
เป็นของตน ก็ยึดเอาเหตุปัจจัยด้วยโง่ทั้งนั้น

จริงๆนั้น วิญญาณก็ดี สัญญาก็ดี มันเกิดตามเหตุปัจจัย ถ้า
ไม่มีเหตุปัจจัย ก็ไม่มีอะไรเกิด เมื่อไม่มีอะไรเกิดอะไรขึ้นมา แล้วคุณ
จะเอาอะไรมา“รู้” มาศึกษาปฏิบัติ

ส่วนความแตกต่างกันของ“วิญญาณ” กับ“สัญญา”นั้น
ก็ศึกษากันอีกนิดว่า มีอย่างไร

สรุปคือ “วิญญาณ”เป็น“ธาตุรู้”ที่เกิดที่เป็นอยู่พร้อม
ด้วย“องค์ประกอบหรือองค์ประชุม”ของภาวะต่างๆครบพร้อม
ตามกรอบ ที่กำหนด ถ้ากรอบนั้นมีภายนอกอยู่ ก็เป็น“กามภพ”
ก็ต้องนับเอาภายนอกเป็นองค์ประกอบด้วย แต่ถ้ากรอบนั้นไม่เกี่ยว
กับภายนอกไปนับเอาแต่ภายใน ก็เป็นกรอบภายในระดับ“รูปภพ”
สัดส่วนหนึ่ง ถ้าระดับ“อรุภพ” ก็เล็กลงลึกเข้าไปอีกสัดส่วนหนึ่ง
ส่วน“สัญญา”นั้นทำหน้าที่กำหนดรู้“นามธรรม”ทั้งหลาย

อีกทีไม่ใช่หน้าที่จะไปรู้ภายนอกได้เอง ต้องรู้จาก“สัมผัส”ของ “โผฏฐัพพะ” ซึ่งสัมผัสจากภายนอกมาให้รู้“สัญญา”จึงจะรู้ได้จาก “นามธรรม” “วิญญาณ”ต่างจาก“สัญญา”ที่รู้จากภายนอกได้เองทันที

ส่วน“สัญญา”รู้ภายนอกเองไม่ได้ จะต้องรู้จาก “วิญญาณ” อีกที “สัญญา”เข้าไปรู้ภายในเองได้ตลอด เช่น รู้“เวทนา”เองได้ แม้“สัญญา”เองก็เข้าไปรู้“สัญญา”ของตนเองได้ เข้าไปรู้ “เจตนา”เองได้ เข้าไปรู้“ผัสสะ”เองได้ เข้าไปรู้“มนสิการ”เองได้

หรือเริ่มต้นกำหนดรู้เอาจาก“ปสาทรูปกับโคจรรูป”สัมผัส กันขึ้นเมื่อใด เกิด“การรูป” ภายใน อันเกี่ยวข้อมาจากภายนอก ก็เป็น“วิญญาณ” “สัญญา”จึงจะเริ่มทำหน้าที่กำหนดรู้ได้ ต่อเมื่อมี “กายวิญญาณ”(ถ้าไม่มีองค์ประชุมของเหตุปัจจัย วิญญาณเตี้ยๆก็มีไม่ได้ แม้“มนวิญาณ”ก็ต้องมี“มน”กับ“ธรรม”จึงจะสามารถรู้)

หรือมี“รูปกาย”ขึ้นมาเมื่อใด “สัญญา”จึงจะกำหนดรู้จาก “องค์ประชุมของรูป”[อย่างง่ละว่า ไม่มี“นาม” ก็“กาย”นั่นเองที่เป็น“นาม” อยู่ในตัวแล้ว เรามี“สัญญา”คือ“นาม”เป็นปัจจัยร่วมอยู่นะ] ยิ่งกำหนดรู้ จาก“องค์ประชุมของนาม”ทั้งหลายนี้แหละยาก “นาม”ที่ถูกรู้ก็ เรียกว่า“นามรูป”

คนผู้ใด ถ้า“สัญญา”ไม่ทำหน้าที่ ไม่ว่า กับภายนอก หรือ กับภายใน คนผู้นั้นก็จะไม่สามารถรับรู้อะไรได้เลยในขณะนั้นๆ

สัญญา กับ วิญญาณ นั้นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ต้องศึกษาให้ชัดๆ อย่าลับสน

“สัญญา”เป็น“เจตสิก”กำหนดหมายรู้กันอยู่ในภายใน เช่น ทำหน้าที่กำหนดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“นามกาย” ได้แก่

เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ เป็นต้น แม้จะกำหนดรู้ส่วนที่เกี่ยวกับภายนอกที่เรียกว่า“รูปกาย” ก็กำหนดรู้จาก“วิญญาณ”ที่เป็นตัวเกิดจาก “การสัมผัสแล้วเกิดวิญญาณ”อีกที ไม่ใช่ “สัญญา”ไปทำหน้าที่รู้“มหาภูตรูป ๔”(ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม) หรือ“โคจรรูป ๕”(รูป,เสียง, กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ)เอาเองโดยตรงได้เลย

ดังนั้น จึงต้องเรียนรู้“วิญญาณ”ไปตั้งแต่หยาบกระทบภายนอกไปหาละเอียดในภายในตามลำดับ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาณ”ที่ต้องมี“เหตุ”มี“ปัจจัย” จึงจะเกิดได้ “วิญญาณ”ไม่มีเอง หากไม่มี“เหตุปัจจัย” แม้ที่สุดจะเป็น“ธาตุรู้”ภายในสุดชั้น“มโนวิญญาณ” ก็ต้องมี“อายตนะ ๒” คือ “มนายตนะกับ ธรรมายตนะ”เป็นเหตุปัจจัยกันจึงจะเกิด “วิญญาณ”ได้ เต็มๆเกิดไม่ได้

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดยิ่งกว่าชัด ว่า “วิญญาณอาศัย ปัจจัยประชุมกันเกิดขึ้น ความเกิดแห่งวิญญาณ เว้นปัจจัย มิได้มี” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๒๔๐ เป็นต้นไป)

ชัดเจนนะว่า “วิญญาณ”นั้นเป็น“จิต” กำหนดหมายรู้กันด้วยการสัมผัสภายนอกแล้วเกิด“วิญญาณ”ที่เป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสุดๆ ไม่ใช่“ธาตุรู้”ที่ล่องลอยอิสระอยู่ไหนต่อไหน แต่เป็น“ธาตุรู้”ที่เป็น“ภาวะจะเกิดต้องมีองค์ประกอบ ตั้งแต่ ๒ ภาวะมีปัจจัยเสมอ”ตามพระพุทธวจนะ

ไม่ใช่เห็น“วิญญาณ”ใน“สมาธิ”ที่หลับตาอยู่ในภวังค์เท่านั้น ผุดเกิดขึ้นมาอย่างอิสระ ไม่ใช่เกิดอย่างมีเหตุมีปัจจัยร่วมกัน นั่นมันเป็นเพียงภาวะที่รู้ชั้นเรียกกันว่า “สัญญา” ที่กำหนดรู้เอาจาก

“ความจำ”(สัญญา) หรือไม่ก็ปั้นหรือเนรมิตขึ้นมาเองลอยๆ ซึ่งไม่มีเหตุไม่มีปัจจัยร่วมกัน เป็นเหตุเป็นปัจจัยกัน จึงเกิดเป็น“วิญญาน”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส

เช่น “วิญญาน”เกิดจากการสัมผัสทาง“ตา”กระทบ“รูป”หรือ“หู”กระทบ“เสียง” ฯลฯ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑) เป็นต้น โดยเฉพาะ“วิญญาน”นี้แหละที่มันเป็น“ผี”เป็น“เทวดา”หลอกคนเป็นๆกันอยู่ เต็มโลก ถ้าสัมผัสมาทัญญูแล้ว ก็จะมี“เห็นผี-เห็นเทวดา”กันสดๆ ในขณะที่ลืมตามีชีวิตปกตินี้ทีเดียว เป็น“ภาวะจริง”แท้ๆที่จะรู้แจ้ง“สัจธรรมจิตวิญญาน”ได้ในชีวิตเป็นๆ

จึงจะ“พ้นสังโยชน ๑๐” พ้นความเป็นสัตว์ใน“สัตตาวาส ๙” สัมบูรณ์หมดครบตาม“วิโมกข์ ๘”ที่สัมผัสด้วย“กาย” มี“กายลักขิ” ยืนย่นอยู่โทนโทหัดๆ ปัจจุบันนี้เลย

ถ้าไม่มีความรู้ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเท่าที่สาธยายมาก็จะถูกหลอก ซึ่งหลอกกันในขณะที่ภายนอกมีตาหูจมูกลิ้นที่เป็นองค์ประกอบกันอยู่นี้แหละ ตาก็สัมผัสเห็น“เหตุ”คือ“รูป”ภายนอกที่มันทำให้เกิด“วิญญานผี”ขึ้นภายในใจตนเอง แต่คนผู้นั้นไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“วิญญานผี”นั้นในตนเองอย่างสัมผัสมาทัญญู แถมตกเป็นทาส“ผี”เสียอีก จึงถูกผีนั้นหลอกตน หลอกผู้อื่นกันอยู่ทุกเมื่อเชื่อกัน ก็เพราะ“มิจฉาทัญญู”ในความเป็น“วิญญาน”

ไปมัวงมอยู่แต่กับ“วิญญาน”ในภวังค์ ใน“สมาธิ”ที่ไม่เกี่ยวกับชีวิตจริงที่มีทวาร ๕

ต้องมี..ตาหูจมูกลิ้น“กาย”ที่เป็นองค์ประกอบกันอยู่นี้แหละ “ตา”ก็สัมผัสเห็น“เหตุ”คือ“รูป”ภายนอกที่ทำให้เกิด

“วิญญาน”ขึ้นภายในใจตน แล้วมันก็เป็น“เทวดา” หรือเป็น“ผี” ซึ่งเป็น“วิญญาน”ในใจแท้ ผู้ยัง“โง่” ยัง“อวิชชา” หรือยัง“มิจฉาทิฐิ” ก็ไม่รู้มันได้

“วิญญานเทวดา”ก็หลอกคนอยู่ทุกเมื่อเช้าว้น หูก็สัมผัสเสียง... จมูกก็สัมผัสกลิ่น... ลิ้นก็สัมผัสรส... องค์ประกอบภายนอกทั้งหมดก็สัมผัสดินน้ำไฟลมอยู่มีภายนอกอยู่ครบนี้เอง ที่มันเกิด “วิญญานผี”เกิด“วิญญานเทวดา”หลอกตัวเอง หลอกผู้อื่นร้ายกาจนัก

เมื่อสัมผัสภายนอกอยู่นี้แหละ มันมี“วิญญาน”เกิดอยู่ในจิตเรา ซึ่งเป็น“วิญญานผี-วิญญานเทวดา”ก็ใช้“อธิปไตยญาณศึกษา” อ่านรู้ในขณะที่มันมีภาวะเกิดอยู่ลัดๆจริงๆนี้ให้ได้ จึงจะยืนยัน “ลัทธิภาวะ”อยู่ในไหน

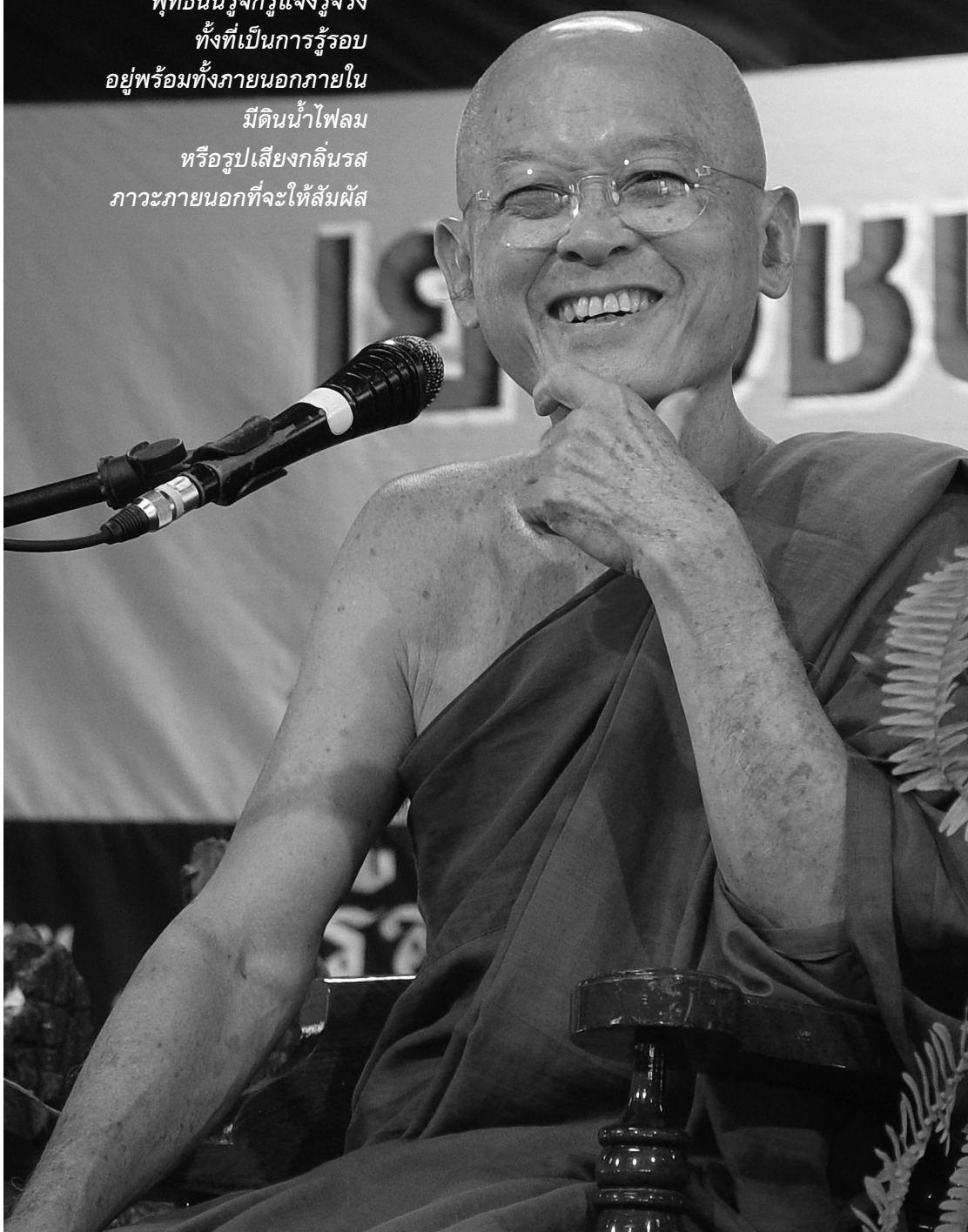
เห็นของจริง รู้จักรู้แจ้งรู้ผีจริง-เทวดาจริง ซึ่งไม่มี“รูปร่าง” (สรีระ)หอรก มีญาณเห็น“อาการ”มันได้ เรากำหนด“นิมิต”ที่มันมี นั้นรู้ได้ด้วยตน วิญญานผี ต่างกันกับวิญญานเทวดาอย่างไร มันมี “ความต่างกัน”(ลึงคะ) ฟังที่อาตมาอธิบายสู่ฟัง(อุเทศ)นี้ดีๆให้เข้าใจ แล้วเอาไปฝึกศึกษาเรียนรู้“วิญญานผี-วิญญานเทวดา”กันให้เห็น แท้เห็นจริง ในขณะที่มี“สัมผัส”กันอยู่ลัดๆนี้ นี่ผี-เทวดาแท้

พระพุทธเจ้าตรัสถึงการจะรู้“นามรูป”ได้ต้องรู้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) ไม่ใช่รู้ด้วย“รูปร่าง”ที่เป็นสรีระ หรือมีโครงมีร่างมีโฉม ที่ไปหลงเห็นกันเป็นแค่สัญญา ซึ่งไม่ใช่วิญญาน

“วิญญาน”ไม่มีรูปโฉม ไม่มีร่างเป็นรูปอะไรเลย แต่เห็นเป็น“อาการ-กิริยาของจิต”

พุทธนั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ทั้งที่เป็นการรู้รอบ
อยู่พร้อมทั้งภายนอกภายใน
มีดินน้ำไฟลม
หรือรูปเสียงกลิ่นรส
ภาวะภายนอกที่จะให้สัมผัส

“ผี”ก็ไม่มี“โครงร่าง” “เทวดา”ก็ไม่มี“โครงร่าง”ที่เห็น
เหมือนตาภายนอกกระทบ“รูป”ภายนอกที่คนเห็นๆกัน มีก็แค่
“อาการ”ไหวให้รู้(วิญญาณ)สื่อให้รู้ได้เท่านั้น มีอาการแห่งกิริยา
ของ“นาม”หรือของ“อรูป”

ทำความเข้าใจให้ชัดๆ แหม่นๆ คมๆ ดีๆ

สำหรับแบบพุทธนั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งที่เป็นการรู้รอบอยู่
พร้อมทั้งภายนอกภายในมีดินน้ำไฟลม หรือรูปเสียงกลิ่นรสภาวะ
ภายนอกที่จะให้สัมผัส และมีตาหูจมูกลิ้นอวัยวะที่สัมผัสภายนอก
ทั้งหลาย เป็นองค์รวม (จบฉบับที่ ๒๙๒)

เรากำลังอธิบายถึง ความเป็น“ผี” เป็น“เทวดา”กันให้
“ลัทธิ”ตรงตามพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ซึ่งหมายถึง
“วิญญาณ”แท้ๆที่เป็น“ปรมาตมธรรม”ชัดๆ

ชาวพุทธไทยทุกวันนี้ได้พากันเข้าใจในเรื่อง“วิญญาณ”ไป
เห็นเหมือน“เทวนิยม”เห็นผิดเกือบหมดแล้ว กลายเป็นความรู้-เป็น
ความเห็นเช่นเดียวกับชาว“เทวนิยม”ที่เห็น“วิญญาณ”มีรูปร่าง
(สรีระ) มีตัวตน(อัตตา) ซึ่งผิดไปจากพระพุทธเจ้าทรงสอนเสียแล้ว

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “มโน”นั้น“อสรีระ”(ไม่มี“รูปร่าง”)
เช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓ ก็มียืนยันอยู่ให้ศึกษา

“วิญญาณ”นั้น“อนิทัสสนัง(เห็นไม่ได้)-อนันตัง(ไม่มีขอบเขต
จึงไม่มีรูปร่างให้เห็น)-ลัพพโตปรภัง”(กระจายอยู่ทั่วไปเหมือนแสงสว่าง) ก็ตรัส

ไว้มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๐

แม้พระพุทธเจ้าจะตรัสว่า มโนนั้น“อสรีรัง” แต่ก็ยังมีฉนาคทวิญญูกันว่า วิญญูณผิ-วิญญูณเทวดามี“รูปร่าง”ที่เห็นได้ เห็นรูปร่าง เห็นโฉม แบบตาเนื้อเห็น บางคนเห็นในภวังก์ มีภาพในใจ บางคนนั้นเห็นผิเห็นวิญญูณถึงขั้นปรากฏอยู่ภายนอกโดยเห็น “จิตวิญญูณ”มีรูป มีร่าง มีโฉม มีโครงร่างที่สัมผัสด้วยธาตุรู้ ก็จะปรากฏเป็น“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้) เป็น“ร่าง”(สรีระ) เป็น“โฉม”(สรีระ) เป็น“โครงร่าง”(สรีระ) เหมือนเห็นดิน-เห็นน้ำ เห็นก้อน-เห็นแท่ง เห็นแสง-เห็นสี เห็นรัศมี มีเสียงเหมือนหูได้ยิน มีกลิ่นเหมือนจมูก ได้กลิ่น มีรสเหมือนลิ้นได้สัมผัส มีเย็นร้อนอ่อนแข็งสัมผัสเหมือน ได้การกระทบกับสิ่งภายนอกอยู่ที่เดียว

ซึ่งเป็นเนื้อ เป็นตัว เป็นรูป เป็นร่าง เป็นสิ่งเป็นอัน ที่เหมือน สัมผัสทางตาหูจมูกลิ้น หรือสัมผัสทุกสิ่งอย่างภายนอกกันเลย

ไม่ว่าจะหลับตาเข้าไปในภวังก์ก็ปรากฏภาพมีรูปที่มีแท่ง มีก้อน มีเส้น มีแสง มีสี มีร่าง มีโฉมของผิ-ของเทวดากันจริงๆจังๆ มีรูปโฉมโนมพรรณเป็นตัวเป็นตน ไม่ว่าจะลืมตาเห็น ปรากฏกันอยู่ภายนอก

เช่น เห็นเปรตมีร่างตัวสูงใหญ่ พุงโต ปากเล็กจู้ แขนยาว คว้าเอานั่นเอานี่สารพัด

หรือเห็นเทวดา ทรงเครื่องแต่งกาย มีสังวาลเพชรวูบวาบ เต็มตัว เหวะได้ลอยได้ จะไปไหนๆได้ตามใจนึก คิดอยากได้อะไร อยากกินอะไรก็ผุดเกิดขึ้นมาให้กินให้ได้ตามต้องการทุกอย่าง เป็นต้น เห็นเป็นภาพเปรต-ภาพเทวดาในจิตที่อยู๋ในภวังก์ภายในใจ

ปรากฏมีสีมีเส้นมีแสงเป็นรูปเป็นร่างบ้าง มีเสียงร้องโหยหวนบ้าง
หวั่นระรินเรงบ้าง มีขอบมีเขตเป็นโคมเป็นทรงบ้าง มีกลิ่นเหม็น
บ้างหอมบ้าง ให้ผู้มีตาทิพย์เห็นเปรต-เห็นเทวดานั้นจริงๆ

ซึ่งเรียกกันว่าเป็น“รูปทิพย์”หรือเป็น“กายทิพย์” แล้วนับถือ
ผู้มีความสามารถมีความเก่งเห็น“รูปทิพย์-กายทิพย์”นั้นว่า เป็นผู้ม
ฤทธิ์เดชทางสมาธิขั้นมี“ตาทิพย์”จึงเป็นผู้เห็น“รูปร่างทิพย์-
กายทิพย์”นี้ได้ โดยจะเห็นกันในตอนจิตมีสมาธิ หรือยิ่งหลงกันว่า
เป็นผู้เก่งมาก ถ้าเห็นได้เสมอ เมื่อใดก็ได้

ตอนหลับตาเป็นภวังค์ก็เห็นได้ ลืมตาก็เห็นได้ เกิดการเห็น
ปรากฏขึ้นใน“ตาทิพย์”นั้น เชื่อกันอย่างนี้ คนมี“ตาทิพย์”จะเห็น
“รูปร่าง” หรือ“สรีระ”ของวิญญาณผี-วิญญาณเทวดา กันอย่างนี้
จริงๆ เห็นจริงๆ

โดยการเห็นการสัมผัสนั้น มีแต่เพียงภาวะ“ร่าง”ที่เป็น
ส่วนของ“รูปธรรม”แค่นั้น เพราะความรู้ผู้นี้มีว่า ความเป็น
“กาย”ก็แค่“รูปธรรม”เท่านั้น ไม่มีส่วนของ“นามธรรม”

“เทวนิยม”เห็นผี-เห็นเทวดากันอย่างนี้

พระพุทธเจ้าตรัสเรียกคนที่ได้ภาวะเช่นนี้ว่า ได้“มโนมยัตตา”

(มโนมยัตตปฏิลาโก = ตัวตนที่สำเร็จด้วยใจ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒)

การเห็นแค่เพียงรูปร่างโครงร่างเท่านั้นก็เท่ากับผู้นี้เห็น
“กายสังขาร”ได้เท่านั้น

ดังนั้น “การเรียนรู้จากการเห็น”ของผู้นี้ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“สังขาร”ของ“กาย”ได้แค่เรื่องของวัตถุธาตุหรือ“รูปธาตุ”เท่านั้น
ซึ่งเป็นความรู้จักไปคนละทิศ หันไปคนละทางในความหมาย

ของคำว่า“กาย”เลย

ฉะนั้นแลคือ ผู้ยัง“อวิชชา”(มีความไม่รู้)ในความเป็น“สังขาร” เพราะรู้และเชื่อแค่ว่า กายนอกเท่านั้น เป็น“กาย” ไม่เกี่ยวกับ“ใจ”

นั่นคือ ความรู้ของตนจำกัดความเป็น“กาย”เสียแล้วว่า มีแค่“รูปธาตุ-รูปธรรม” เท่านั้น ไม่เอาหรือไม่ว่า“กาย”นั้นเกี่ยวกับ“นามธรรม”ด้วย ซึ่งเกี่ยวกับ“นามธรรม”อย่างยิ่ง สำคัญกว่า“รูปธรรม”ยิ่ง เพราะ“มโนหรือนามธรรม”เป็น“ประธาน”ของสิ่งทั้งปวง

ความเป็น “กาย”จึงขาด“นามธรรม”ไม่ได้เด็ดขาดในการศึกษาพุทธธรรม เพราะ“สมุทัยอริยสัจ”ที่คนควรรู้ยิ่ง เพื่อศึกษาพัฒนาชีวิต โดยเฉพาะขั้น“โลกุตระ”ที่จะมีผลนิพพาน

ผู้ใดกำหนดรู้“กาย” เรียนรู้“กาย”แค่ “รูปธรรม”เท่านั้น ก็รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงแค่“รูปธรรม” จึงยังไม่สามารถมี“วิชชา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายสังขาร”มากกว่านี้ ก็ได้แค่นี้

ตามหลักปฏิจจสมุปบาทนั้น “เพราะอวิชชาเป็นปัจจัย จึงมีสังขาร เพราะสังขารเป็นปัจจัย จึงมีวิญญาณ...” ต่อๆไปจนครบ

ดังนั้น“ความไม่รู้”(อวิชชา)เป็นปัจจัย ก็จะมี“การปรุงแต่งกันอยู่”(สังขาร)แค่ที่ตนยึดมั่น

ทั้งๆที่“การปรุงแต่งกันอยู่”(สังขาร)มีปัจจัย มี“ธาตุรู้”(วิญญาณ)จึงรู้ได้เพียงเท่านั้น

ซึ่งก็เนื่องมาจากยังไม่ได้เรียนรู้“กาย” หรือ“องค์ประกอบ”ที่เป็น“นามธรรม” ตามที่มี“องค์ประกอบ”(กาย)อยู่ด้วย แต่ตนเองมีความรู้ผิด(มิจฉาทิฐิ) ก็เลยเรียนรู้กันไปแบบผิดๆ ปฏิบัติผิดๆอยู่

แค่นั้นกัน

เมื่อยัง“มิฉนาทวิภูลิว” ก็“อวิชชา”อยู่

“อวิชชา”(ความไม่รู้)อันเป็น“ปัจจัย”ของ “สังขาร”จึงยังไม่วู้จักไม่รู้แจ้งไม่รู้จริง“กายสังขาร” เพราะสำคัญผิดความเป็น“กาย”ว่าเป็นแค่“ร่าง” ก็มีความรู้ตามที่ตนเองยึดถืออยู่นั้นเท่าที่ตนเองยึดตนเองก็กำหนดรู้“กาย”แค่“รูป”เท่านั้น ก็ย่อมได้“รู้”(วิชา)แค่นั้น และย่อม“ไม่รู้”(อวิชชา)ยิ่งกว่านั้น ..นี่ก็จริงแท้

ผู้นี้ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบถ้วนในความเป็น“กายสังขาร”ที่เป็น“องค์รวมของนามและรูป” เมื่อยึดเอาแค่“ร่าง” ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายสังขาร”ได้แค่“รูปธรรม”

เพราะยัง“มิฉนาทวิภูลิว”อยู่ในความเป็น“กาย”ว่า หมายถึงเพียงแค่“รูปธาตุ”เท่านั้น ไม่มี“นามธาตุ”ร่วม จึงรู้ได้แค่ตามที่ตนยึดนี้แหละไปตลอดกาล ก็“อวิชชา”ตลอดอีกนาน

“กายสังขาร”จึงได้แต่เห็น“รูป”เท่านั้น

ความรู้เรื่อง“สังขาร”ก็มี“วิชา”เท่านั้น คนผู้นี้ยังไม่ได้เรียนลึกซึ้งหยั่งรู้เข้าไปถึง“กายสังขาร”ที่เป็น“ส่วนของจิตวิญญาณ จึงคง“อวิชชา”ใน“สังขาร”ส่วนที่เป็น“นาม”

นี่คือผู้“มิฉนาทวิภูลิว”ที่เริ่มต้นแม้แต่ในคำว่า“กาย” จึงเป็นผู้ไม่พ้น“อวิชชา”ตั้งแต่ความเป็น“สังขาร”ซึ่งเป็นปัจจัยของ“อวิชชา”ก็ชื่อว่า“ผู้อวิชชา”อยู่แท้ เป็น“ผู้ไม่รู้”ไปแต่ต้นของ“ปฏิจลสมุปบาท”กันเลยทีเดียว

ผู้ปฏิบัติธรรมก็เป็นอันไม่รู้จักรู้แจ้งไม่รู้จริงความเป็น“ปฏิจลสมุปบาท”ต่อจาก“สังขาร”ไปอีกทั้งสายที่เป็น“อทิปปัจจยตา”

คือเป็นธรรมที่จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปัจฉยาการ”ของภาวะแห่งธรรมต่างๆไปเป็นลำดับๆต่อเนื่องกัน เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกันตลอดสาย

เมื่อผู้ใด“มิจฉาทิฏฐิ”แล้วเช่นนี้ ผู้นั้นก็ผิดไปแต่ต้น แม้จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งครัดอุตสาหะยิ่งยวดปานใดก็ตาม หากมีทิฏฐิแค่ว่า“กาย”ก็มีฉฉาทิฏฐิเสียแล้ว การปฏิบัติต่อความเป็น“สังขาร”ก็ต้อง“อวิชชา”อยู่ตลอด แล้วจะบรรลุผลธรรมเป็น“พุทธสัจจะ”ได้อย่างไร แม้จะนึกว่าตนบรรลุผลบรรลุผลก็เป็นมิจฉาทิฏฐิทั้งมวลทั้งผลแน่นอน

เพราะผู้นี้เข้าใจคำว่า“กาย”นั้นมันเพียงแค่“รูปธาตุ-รูปธรรม”ไม่เข้าใจหรือไม่รู้ว่า“กาย”นั้นคือ“องค์ประชุม”ของทั้ง“รูป”และทั้ง“นาม”ด้วย ไม่ใช่มีแต่แค่“รูป”เท่านั้น

ใน“อานาปานสติสูตร”นั้น อ่านให้ตีเถิด พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๔๕ พระพุทธเจ้าทรงชี้แจงเริ่มตั้งแต่ว่า หมู่สงฆ์ทั้งหลายของพระองค์นั้น มีตั้งแต่

(๑) ผู้เป็นพระอรหันตชินาสพ อยู่จบพรหมจรรย์แล้ว สันติญาณแล้ว

(๒) ผู้เป็นอุปปาติกะ(พระอนาคามี) เพราะสันติญาณส่วนเบื้องต้นทั้ง ๕ (สัkkายทิฏฐิ-วิจิกฉา-สัลลพตปราคาส-กามราคะ-ปฏิมะ) จะได้ปรินิพพานในโลกนั้นๆ

(๓) ผู้เป็นพระสกิทาคามี เพราะสันติญาณ ๓ อย่าง (สัkkายทิฏฐิ-วิจิกฉา-สัลลพตปราคาส) และเพราะทำราคะ โทสะ โมหะ ให้เบาบาง มายังโลกนี้อีกครั้งเดียวเท่านั้น ก็จะทำให้สุดแห่งทุกข์ได้

(๔) ผู้เป็นพระโสดาบัน เพราะสิ้นสัณฺโฆชน ๓ อย่าง (ลักกาย-
ทัญญู-วิจิกิจฉา-สัสสัพพปราคาส) มีอันไม่ตกอบายเป็นธรรมดา แน่แน่นอนที่
จะได้ตรัสรู้ในเบื้องหน้า

[นั่นคือ บุคคล ๔ ที่มีมรรคผลเป็นโลกุตระ]

(๕) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญสติปัฏฐาน ๔ อยู่
(เริ่มโพธิปักขิยธรรม = โลกุตระ)

(๖) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญสัมมปธาน ๔ อยู่ (คือ
โลกุตระในโพธิปักขิยธรรม)

(๗) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญอิทธิบาท ๔ อยู่ (คือ
โลกุตระในโพธิปักขิยธรรม)

(๘) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญอินทรีย์ ๕ อยู่ (คือ
โลกุตระในโพธิปักขิยธรรม)

(๙) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญพละ ๕ อยู่ (คือ
โลกุตระในโพธิปักขิยธรรม)

(๑๐) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญโพชฌงค์ ๗ อยู่ (หลัก
โลกุตระอันเอก)

(๑๑) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญมรรคมีองค์ ๘ อยู่
(หลักโลกุตระอันเอก)

[นั่นก็คือ ผู้ที่ปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ อย่างลัทธิขันธ์ขึ้นไปเป็น
ลำดับๆ]

(๑๒) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญเมตตาอยู่ (เริ่มพรหม
วิหาร = มีใจเห็นแก่ผู้อื่น)

(๑๓) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญกรุณาอยู่ (ลงมือช่วย

ผู้อื่นที่มีทุกข์ให้พ้นทุกข์)

(๑๔) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญมฤตดาอยู่ (ยินดีด้วยกับผู้พ้นทุกข์แล้ว)

(๑๕) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญอุเบกขาอยู่ (วางใจเฉยกับการทำดีแล้วนั้น จบ)

[ถ้าผู้ปฏิบัติยังไม่ลัสมาทิฐิปฏิบัติพรหมวิหารนี้ ก็จะได้“พรหมวิหาร ๔” เป็นแค่บัญญัติ แต่หากผู้ปฏิบัติลัสมาทิฐิจะเกิดอภิมปัญญา ๔ นี้ไปด้วยจนลัมบูรณ์ นั่นคือ มีปัญญารู้แจ้งสาระแห่งภาวะของเมตตา-ของกรุณา-ของมฤตดา-ของอุเบกขา ที่เป็นปรมัตถธรรมแท้]

(๑๖) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญอสุภสังขยาอยู่ (ให้เห็นแจ้งความไม่น่าชื่นชม)

(๑๗) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญอนิจจังสังขยาอยู่ (ให้เห็นแจ้งความไม่เที่ยง)

[ผู้ไม่ลัสมาทิฐิ เช่น เข้าใจความเป็น“กาย”แค่ว่าหมายถึงมหาภูตรูปภายนอกเท่านั้น ปฏิบัติ“สังขยา ๒” นานหรือมากปานใด ก็จะได้แค่ตรรกะ ได้แค่สมณะไปตลอด ไม่บรรลุมรรคผล แต่หากผู้ใดลัสมาทิฐิก็จะได้อริยญาณ ได้วิปัสสนา-วิชา ได้บรรลุมรรคผล]

(๑๘) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญอานาปานสติอยู่ (ให้เห็นแจ้งโลกุตระ)

[ตั้งใจพิจารณาทำความเข้าใจไปกับคำตรัสให้ดีๆ]

ต่อจากนั้นพระพุทธเจ้าก็ตรัสต่อว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อานาปานสติ อันภิกษุเจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมมีผลมาก มีอานิสงส์มาก ภิกษุที่เจริญอานาปานสติ

แล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมบำเพ็ญสติปัฏฐาน ๔ ให้บริบูรณ์ได้

ภิกษุที่เจริญสติปัฏฐาน ๔ แล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมบำเพ็ญโพชฌงค์ ๗ ให้บริบูรณ์ได้

ภิกษุที่เจริญโพชฌงค์ ๗ แล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมบำเพ็ญวิชาและวิมุตติ ให้บริบูรณ์ได้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็อานาปานสติ อันภิกษุเจริญแล้วอย่างไร จึงมีผลมาก มีอานิสงส์มาก

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ อยู่ในป่า^{กัฏฐิ} อยู่ในโคนไม้^{กัฏฐิ} อยู่ในเรือนว่าง^{กัฏฐิ} นั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น เฉพาะหน้า เธอย่อมมีสติหายใจออก มีสติหายใจเข้า... ฯลฯ

อาตมาขอพักคำตรัสของพระพุทธเจ้าไว้แค่นี้ก่อน ขอแะะอธิบายแทรกตรงนี้แหละ ที่จะทำให้เข้าใจนัยสำคัญได้ชัดเจน

คำว่า “กัฏฐิ” ที่ต่อท้ายคำว่า อยู่ในป่า อยู่ในโคนไม้ อยู่ในเรือนว่าง นี่แหละที่เป็นตัวไขว่ พระพุทธเจ้าทรงมีนัยสำคัญที่ต้องพูดกับผู้นับปฏิบัติขณะนั้น ซึ่งอยู่ในป่ากันทั้งนั้น เพราะยุคนั้นหลงยึดถือปฏิบัติกันอย่างนั้น

จึงต้องตั้งใจทำความเข้าใจกันดีๆ

คำว่า กัฏฐิ นี้ ท่านแปลมาจากบาลีคือคำว่า “วา” อันหมายถึง “หรือ” ก็ได้ หมายถึงว่า “อย่างนี้ อย่างนั้น” ก็ได้ “เป็นเช่นนี้หรือเป็นเช่นนี้” ก็ได้ ในที่นี้ก็คือ อยู่ป่า^{กัฏฐิ} หรืออยู่กรุง^{กัฏฐิ} นั่นเอง ได้ทั้งนั้น ก็ปฏิบัติให้เข้าไปสู่ “ปรมาตมธรรม” ให้ได้เช่นเดียวกันทั้งนั้น

เพราะขณะที่พระพุทธเจ้าตรัสความนี้ มันเป็นขณะที่พากันหลงออกไปอยู่ป่ากันแล้ว

เหมือนชาวพุทธปัจจุบันนี้นั่นแหละ ที่หลงผิดว่า ปฏิบัติธรรมชนิดเอาจริง เพื่อบรรลุนิพพานนั้นต้องหนีออกไปอยู่ป่า ต้องปลีกอยู่แต่ผู้เดียว ต้องหนีออกจากหมู่

ซึ่งขัดแย้งกับพระพุทธเจ้าที่ตรัสว่า ป่าและราวป่าอันสงัดอยู่ลำบาก ทำความวิเวกได้ยาก ยากที่จะอภิรรมย์ในการอยู่ผู้เดียว (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙ ออุปาสิตสูตร) และหรือแย้งกับพระอนุสาสนีที่ว่า การมีมิตรดี-สหายดี-สังคัมลิ่งแวดล้อมดีนั้น เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์ อันเป็นทั้ง“นิพพาน”ด้วยนะ

ผู้ต้องการรู้เรื่องราวพุทธไม่ใช่ศาสนาที่ปฏิบัติหนีออกไปอยู่ป่า ก็หาหนังสือ“ป่ากับศาสนาพุทธ”อ่านดูเถิด จะรู้ละเอียดกว่านี้

ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าเท่านั้น ไม่ต้องออกไปอยู่ในป่า-อยู่โคนไม้-อยู่เรือนว่าง หลับตาปฏิบัติเข้าไปอยู่แต่ในภวังค์อย่างนั้นเลย ปฏิบัติได้ทุกขณะ ทุกสถานที่ ทุกกรรมกิจที่เป็นอยู่ในชีวิตสามัญปฏิบัติได้สมบูรณ์ที่สุด อยู่กับหมู่ เรียนปริยัติ และปฏิบัติ มีการขัดเกลากันและกัน นั่นคือ อยู่กับหมู่นี้แหละจึงจะมี“ศีลเลขธรรม”

ที่พระพุทธเจ้าตรัสโดยมีคำต่อท้ายว่า“กัฏฐิ” อยู่ในป่า อยู่ที่ไหนก็ได้ อยู่โคนไม้ อยู่ในเรือนว่าง ที่หลบเลี้ยงออกมาหาที่สงัดปฏิบัติกันอย่างนี้กัฏฐิ หรือจะอยู่ในสังคัมเมืองมีการสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับสังคัมปกติสามัญในชีวิตกัฏฐิ ก็ต้องปฏิบัติให้ได้เข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม” คือ ถึงจิตอย่างสัมมาทิฏฐิ จึงจะเป็น“การทำใจในใจ”(มนสิการ) สามารถพิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” มีมรรคมีผลกันแท้

ซึ่งในยุคที่พระพุทธเจ้ากำลังประกาศศาสนาของพระองค์

อยู่นั้น คนยุคนั้นเขาเชื่อกันอย่างนั้น เชื่อว่าต้องออกไปปฏิบัติ
ในป่า ในที่สงบสงัด หลบหนีหึงสังคมแม้แต่พระพุทธเจ้าเองก็ยัง
“ต้อง”หลงไปเป็น“ลิงลมอมข้าวพอง”ตามยุคนั้นเขา คือหลงเชื่อ
ว่าการปฏิบัติธรรมให้บรรลุนิพพานนั้นจะต้องหาสถานที่สงบสงัด
ในป่า ในเรือนว่าง เป็นต้น ต้องหลบหนีออกจากการสัมผัสสัมพันธ์
กับสังคม ไปปฏิบัติกันในที่เงียบที่สงัด

พระองค์จึงตรัสไปตามสภาพที่มันเป็นกันอยู่อย่างนั้น
ตามยุคนั้นสมัยนั้นเป็นกัน ที่ต่างก็หลงยึดมั่นถือในกันอย่างนั้น
พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า อยู่ป่าก็ดี อยู่โคนไม้ก็ดี อยู่เรือนว่างก็ดี (ว)
หรือ(ว)อยู่ในหมู่คน

นั่นคือ แม้จะปฏิบัติกันอยู่ในป่า ก็ดี หรือไม่อยู่ในป่า ก็ดี
อยู่โคนไม้ก็ดี หรือไม่อยู่โคนไม้ก็ดี อยู่ในเรือนว่างก็ดี หรือไม่อยู่ใน
เรือนว่างก็ดี

ซึ่งเรื่องที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าพระองค์ดำเนินทางผิดไป
ปฏิบัติในป่านี มีตรัสไว้ยืนยันในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒
ตรวจสอบดูได้ ว่า พระองค์ต้องไปทนปฏิบัติผิดอยู่ถึง ๖ ปี
ในป่านั้น เป็น“วิบาก”ของพระองค์ต้องไปชดใช้หนี้วิบากและท่าน
ก็ตรัสกำชับไว้ชัดว่า ท่านไม่ได้บรรลุธรรมด้วยทางนี้ เพราะทาง
นี้เป็นทางผิด (กัมมคค)

และแท้ๆแบบพระพุทธเจ้าตรัสรู้ของพระองค์นั้น ไม่ต้อง
อย่างนั้นเลย อาตมาก็ได้เอาสูตร เอาหลักฐานต่างๆมายืนยันแล้ว
ปฏิบัติได้ทุกขณะ ทุกสถานที่ ทุกกรรมกิจที่เป็นอยู่ในชีวิตสามัญ
กล่าวคือ ทุกขณะที่ชีวิตยังมีลมหายใจเข้า(อานา)-ลมหายใจ

ออก(อาปานะ)อยู่ตราบใด ชีวิตยังไม่ตาย นั้น ต้องมี“สติ”เป็นสำคัญ
ในการปฏิบัติธรรมทั้งหลาย

เช่น ต้องมี“สติ”ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔” และต้องปฏิบัติ
“สัมมปปธาน ๔” ปฏิบัติด้วย“อิทธิบาท ๔”อยู่ตลอด ปฏิบัติ
“กายคตาทิ”ก็ต้องมี“สติ” ปฏิบัติ“อานาปานะ”ก็ต้องมี“สติ”

ซึ่งมีทั้งการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”อันเป็นภายใน ได้แก่
พิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”อยู่
ตลอดที่มีชีวิตปกติ ด้วย“โพชฌงค์ ๓” คือ “สติ-ธรรมวิจย-วิริยะ”
ผลที่ได้ก็จะเกิด“สัมโพชฌงค์ ๗”ไปตามลำดับครบ“ปิติสัมโพชฌงค์-
ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์-สมาธิสัมโพชฌงค์”และที่สุด“อุเบกขา-
สัมโพชฌงค์”

และมีทั้งปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”ไปกับการปฏิบัติภายนอก คือ
ตลอดเวลาที่ขณะที่ต้องมี“สัมมปปธาน ๔”ได้แก่ ต้องพากเพียร
ใน“การสำรวมอินทรีย์ ๖ (สังวรปธาน)-ต้องพากเพียรใน“การประหาร
กิเลสให้ได้เสมอ”(ปหานปธาน)-ต้องพากเพียรใน“การปฏิบัติจนเกิดผล
ธรรมให้ได้เสมอ”(ภาวนापธาน)-ต้องพากเพียรใน“การรักษาผลธรรม
ที่ได้ให้นั้นให้มั่นคงยั่งยืน”(อนุรักษนาปธาน)จนเด็ดขาดสัมบูรณ์

โดยมี“อิทธิบาท ๔”เป็นพลังเป็นแรงกลขับเคลื่อนการ
ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔ และ“สัมมปปธาน ๔”นั้นให้เกิดผลธรรม
เป็น“อินทรีย์ ๕”(ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา) ที่สุดก็จะบรรลุสูงถึง
ชั้นปลาย“พระ ๕”(ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา)

ทั้งหมดนั้นปฏิบัติอยู่บนหลัก“มรรค อันมีองค์ ๘” ซึ่งวิธีปฏิบัติ
คือ“มรรค ๗ องค์” (สัมมาทิฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-

สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ) แล้วจะเกิดผลเป็น“สัมมาสมาธิ” อันเป็นองค์ที่ ๘ ของมรรค

ก็ครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งเป็นโลกุตระธรรมตามความ ตรีสรูฐ์ของพระพุทธเจ้า(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

แต่นั้นแหละศาสนายืนยาวมานานถึงปัจจุบันนี้ ความเสื่อม ของศาสนาจึงเกิดขึ้นดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงพยากรณ์ไว้ใน “อาณิสสูตร”(เรื่อตะโพก“อานกะ”เคยอ้างถึงมาแล้ว) มันก็“อนิจจัง”เป็น สามัญลักษณ์แท้จริง

จึงทำให้ชาวพุทธหลงผิดไปเชื่อเอียงโต่งไปข้างว่าการ ปฏิบัติธรรมที่จะทำให้จิตเป็น“สมาธิ” เป็น“นิโรธ” หรือถึงนิพพานนั้น จะต้องเป็น“สมาธิ”ที่ต้องไปปฏิบัติอยู่ในป่า อยู่ในโคนไม้ อยู่ใน เรือนว่าง โดยนั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่นเฉพาะหน้า เธอย่อมมีสติหายใจออก มีสติหายใจเข้า... ฯลฯ

แล้วมี“การทำใจในใจ”(มนสิการ)กันตอนเข้าไปอยู่ในภวังค์ นี้แหละที่หลงกันว่าเป็น“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้า

ซึ่งการเข้าใจอย่างนี้ อาตมาก็ต้องบอกด้วยใจจริง และขอ ยืนยันว่า ไม่ใช่

ไม่ใช่“สมาธิ”ที่ชื่อว่า“สัมมาสมาธิ” อันเป็นแบบฉบับเฉพาะ ของพระพุทธเจ้าในศาสนาพุทธเท่านั้น (ผู้สนใจดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ มหัจฉตารีสกสูตร)

แต่“สมาธิ”แบบนี้ ก็เป็นอุปการะมาก ถ้าเข้าใจดีแล้วปฏิบัติ สมาธิแบบนี้ อย่างสัมมาทิฐิ ย่อมเป็นการเสริมช่วยอีกส่วนหนึ่ง “สมาธิ”นั่งหลับตาเข้าไปทำใจในใจในภวังค์นี้ เป็นสมาธิ

ทั่วไป เป็นสมาสมาธิที่รู้จักกันอยู่ทั่ว ผูกกัน ทำกันได้ตื่นตาขสมาธิ
ไม่เห็นจะคัมภีรา(ลิกซัง)-ทุททสา(เห็นตามได้ยาก)-ทุรณฺโพรธา(รู้ตามได้
ยาก)อะไรเลย

แต่“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้านั้นลิกซัง(คัมภีรา) เห็นตาม
ได้ยาก(ทุททสา) รู้ตามได้ยาก(ทุรณฺโพรธา) ลันตา(สงบอย่างลิกล้าพิเศษ) ปณิตา
(สุขุม) อดักกาจรา(รู้ด้วยตรกะหรือการคาดคะเนไม่ได้) นิปุณา(ละเอียดชั้น
นิพพาน) ปณิตเวทนิยา(บัณฑิตจริงเท่านั้นจะรู้)

“สัมมาสมาธิ”จึงเป็นสมาธิพิเศษมีเฉพาะในศาสนาพุทธ
เท่านั้น วิธีปฏิบัติ(มรรค) กิติ ผลที่ได้กิติ ของ“สัมมาสมาธิ”เป็นอย่างหนึ่ง
แตกต่างจาก“สมาธิ”แบบทั่วไปสามัญ ซึ่งมีวิธีปฏิบัติ(มรรค)กิติ ผลที่
ได้กิติ ของ“สมาธิ”ทั่วไปก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ซึ่ง“สมาธิ”ทั่วไป ก็นั่นแหละ ที่มีวิธีปฏิบัติอยู่ในปากกิติ
อยู่โคนไม้กิติ อยู่ในเรือนว่างกิติ นี่เองที่ทำให้คนผู้มีความเชื่อเอียง
โต่งไปข้างว่า การปฏิบัติธรรมที่จะทำให้จิตเป็น“สมาธิ” เป็น“นิโรธ”
หรือถึงนิพพานนั้น จะต้องเป็น“สมาธิ”ที่ต้องไปปฏิบัติอยู่ในป่า อยู่
โคนไม้ อยู่ในเรือนว่าง โดยนั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น
เฉพาะหน้า เธออย่ามมีสติหายใจออก มีสติหายใจเข้า..ฯลฯ

และผู้ยังไม่สัมาทิกฐิใน“สัมมาสมาธิ”ที่ปฏิบัติ“สมาธิ”
หลับตาเข้าไปในภวังค์นี้ จะไม่รู้จักรู้แจ้งความเป็น“กาย”อย่างถูก
ต้องครบถ้วนสมบูรณ์ จึงไม่สามารถจะสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย “กาย”
อย่างมีมรรคผลแน่

เพราะจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์โอป-
ปาติกะ”ที่เป็นเทวดา-มาร(ผี)-พรหม อย่างเป็น“ปรากฏการณ์”

ที่ลัทธิได้จริงตรงตามคำสอนของพระบรมศาสดาของพุทธ

ซึ่งผู้ลัทธินั้นสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“สัตว์โอปปาติกะ”ที่เป็นเทวดา-มาร(ผี)-พรหม อันมี“กาย”
ของความเป็น“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”(สัตว์โอปปาติกะ)ให้ผู้ปฏิบัติ
จับมันค้นตาย มี“ปรากฏการณ์”ความเป็น“กาย”สัตว์นั้นๆสัมผัส
ในขณะมี“วิญญาณฐิติ”(วิญญาณของสัตว์นั้นๆตั้งอยู่ในจิตขณะปฏิบัติให้
ผู้ปฏิบัติสัมผัสกันจริงๆ) และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยปัญญาอันชอบยิ่ง
(สัมมปัญญา)

เพราะเป็น“สมาธิ”แบบลัทธิ สมาธิที่ใช้วิธีปฏิบัติด้วย
“มรรค ๗ องค์” ซึ่งปฏิบัติขณะมีการนึกคิดอยู่ในชีวิตปกติสามัญ
นี้แหละจึง“ทำสมาธิ”มีมรรคผล(ลัทธิลัทธิ)

เพราะปฏิบัติในขณะมี“วิญญาณฐิติ” นั่นคือ ปฏิบัติ
ขณะที่มี“ตาสัมผัสรูป”เกิด“จักขุวิญญาณ”(วิญญาณทางตา)
“หูสัมผัสเสียง”เกิด“โสตวิญญาณ”(วิญญาณทางหู) “จมูกสัมผัส
กลิ่น”เกิด“ฆานวิญญาณ”(วิญญาณทางจมูก) “ลิ้นสัมผัสรส”
เกิด“ชีวหาวิญญาณ” (วิญญาณทางลิ้น) “กายสัมผัสภายนอก”
เกิด“กายวิญญาณ”(วิญญาณทางกาย)

“การเกิด”ของ“วิญญาณ”อย่างนี้เอง ที่เป็น“กาย”ของ
ความเป็นสัตว์โอปปาติกะ คือ วิญญาณสัตว์ทางจิตที่เกิดภาวะ“ของ
จริง”ปรากฏให้เห็นหลายๆในขณะที่มี“สัมผัส ๓”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖
ข้อ ๑๖๑) “วิญญาณฐิติ” อันจะได้เรียนรู้

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสัตว์ในจิตใจของเราที่เป็น
“เทวดา-มาร(นรก)-พรหม”

ผู้สามารถ“รู้แจ้งเห็นจริง” จึงชื่อว่า“ตาทิพย์”แบบอนุสาสนี
ปาฏิหาริย์

ซึ่ง“เห็น”(ปัสสติ)ด้วยความเป็น“อุपाทายรูป” คือ “รูป”ที่เป็น
“สิ่งถูกรู้”ด้วย“นาม”(ธาตุรู้ของเราเอง อันเกิดจาก“ลัมผัส ๓”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสก็ตรงพระอนุสาสนีถูกต้องแท้จริงตามที่
พระองค์ทรงสอน

เรียกว่า“ภาวรูป” ซึ่งตาม“ปรหมัตถ์”ก็มี ๒ ลักษณะ(อิติทินทรีย
หรือปฐินทรีย) ที่เป็น“ชีวิตรูป”ให้เรารู้ด้วย“วิญญานฐิติ”คือ
มี“วิญญาน”เกิดอยู่หลังๆ“ตั้งอยู่”ในใจของเรา ณ บัดนี้ ได้ๆ มี
“ความเป็นอยู่-ความดำรงอยู่”(ฐิติ)ของสัตว์ทางจิต(โอปปาติกสัตว์)
ที่มันเกิดขณะมีเหตุมีปัจจัย คือ มี“ตา”กระทบสัมผัสกับ“รูป”
เป็นต้น จึงเกิด“วิญญาน”ของความเป็นสัตว์ เพราะผู้นั้นยัง
มี“อวิชชา” ก็ยังไม่หมดสิ้นความเป็นสัตว์ในจิตใจของเรา

เราก็ต้องปฏิบัติกำจัดความเป็นสัตว์ให้หมดไป ให้ตายไป
จากจิตใจของเรา กระทั่ง“พันสังโยชน”ไปตามลำดับ เป็นที่สุดให้ได้

ใจเราจึงจะ“พ้นวิญญานของความเป็นสัตว์” คือ
“พ้นสัตตาวาส ๙”เป็นมนุษย์จริงหรือเป็น“พรหม”แท้ลัมบุรณ์
ตามความเป็นศาสนาพุทธที่ถูกตรงพระธรรมคำสอน อัน
พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ

“สัตว์”อย่างนี้แล คือ สัตว์ที่เกิดแบบ“โอปปาติกโยนิ” อันเป็น
“การเกิด”ของสัตว์แบบหนึ่ง การเกิดทางจิตใจตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ถึง“การเกิด ๔ แบบ”(อีก ๓ แบบนั้นก็คือ ชลาพุชโยนิ-อันทชโยนิ-
สังเสทชโยนิ)

อย่างนี้คือแบบที่เกิดทางจิตใจที่มีอยู่จริง ขณะที่“สัมผัส”ของตากับรูป หรือหูกับเสียงอยู่แท้ๆ เป็นต้น เกิด“วิญญาน”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเป็น“ของจริง”ปรากฏด้วย“การเกิด”วิญญานสัตว์(ชาติ)ในใจเราขณะสัมผัสอยู่นี้โทนโท ให้เราจัดการ“ทำใจในใจที่เป็นสัตว์”(มนสิกโรติ)ให้หมด“ชีวิตินทรีย์”ให้ได้ ซึ่งมีแค่“อาการ”ให้เรารู้จัก รู้แจ้งรู้จริงได้(อาการ,สังคะ,นิมิต,อุเทศ : พตปฏ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

และ“รูป”ของความเป็นสัตว์ที่เรา“เห็น” (ปัสสติ)อยู่หลัดๆ นั้นก็เป็น“รูป”ที่ไม่มี“ร่าง”(สรีระ) แต่เป็นภาวะที่“เห็น”ด้วย“อาการ”ที่เคลื่อนไหว(วิญญติ)อยู่ในใจของเราเป็น“ภารูป”ซึ่งมี ๒ ลักษณะ ใน“อุปาหารรูป ๒๔”

การปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ซึ่งในการปฏิบัติขณะมี“ความนึกคิด”คือ“สังกัปปะ” กระบวนการของจิตในขณะที่มันปรุงแต่งกันอยู่เป็น“ความนึกคิด”นั้น เราก็จะต้องเห็นจิตในจิตของเรา และสามารถแยกแยะวิจยพิจารณามันได้ ว่า มันปรุงแต่ง(สังขาร)กันเป็น“อารมณ์”ขึ้นมาเป็น“สุข”กิติ เป็น“ทุกข์”กิติ หรือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”กิติ มันมีอะไรบ้างเป็นเหตุเป็นปัจจัยกัน ต้องมีปัญญาอ่านรู้จริงๆ

ตั้งแต่เริ่ม“ความดำริ”คือ“ตักกะ”เกิดขึ้นในใจ เมื่อเราปฏิบัติสามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“จิตในจิต”ที่มันปรุงแต่งกันอยู่(สังขาร) เราก็คงจะรู้ว่า ในจิตเราขณะนั้น เราจะฝึกใช้“สัญญา”กำหนดหมายรู้ใน“สังขาร”นั้น ว่า มีความเป็น“กาม”หรือ“พยาบาท”อันเป็น“มิถาสังกัปปะ”ร่วมปรุงแต่งอยู่ในจิตขณะนั้นหรือไม่? อย่างไร? มิถาสังกัปปะ มี ๓ คือ กาม-พยาบาท-วิหิงสา เราเริ่มเรียนรู้กิเลสพยาบาทก่อนคือ กามหรือ

พยาบาท แล้วจัดการกำจัดกิเลสเบื้องต้นนี้ให้ได้ไปตามลำดับ

เมื่อเราจับตัวตนของกิเลสได้ ก็นี้แหละคือ “สมุทัยอริยสัจ” ก็เป็นอันเรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”(ตัวตน)ที่เรียกว่า“สังกาย”(ตัวตนของตน)ได้ ว่าเป็น“กาม”หรือ“พยาบาท”

ซึ่งพยายามจับให้ได้ไล่ให้ทันตั้งแต่มันเริ่ม“ดำริ”ในใจขึ้นมา เรียกว่า รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตักกะ” แล้วมีการจัดการปรับปรุงใจในใจของตน(มนสิการ) การทำใจในใจถึงขั้น“บุญ” ก็เป็นการทำใจในใจตนมีผล(อภิสังขาร) เรียกว่า ปุญญาภิสังขาร หรือเรียกว่าการวิจยวิจารณ์ใจในใจของตนขั้นสามารถจัดการ“กามตักกะ”ให้“ใจที่มีกามปรุงอยู่ในใจดำรินั้น”ลดลงได้

ใจที่มี“กาม”นี้แลคือ“สัตว์”ที่ต้องกำจัดจากใจเรา “สัตว์ทางใจ”ที่ชื่อว่า“ผี”แท้ๆ

ซึ่งเราจะต้องจัดการให้หมดสนิทจากใจ

จึงจะเป็น“การทำใจในใจ”ของเราสำเร็จ

เมื่อ“วิตกวิจยวิจารณ์ใจในใจตน”มีผล ก็เรียกผลนี้ว่า “วิตักกะ” หรือภาษาที่เราคุ้นหูก็คือ“วิตก”นั่นเอง และอาการกิริยาของใจที่เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริงนั้นก็คือ “วิจารณ์”

“วิจารณ์”ที่ผู้รู้แปลกันว่า การสืบสวน, การไตร่ตรอง, การตรวจสอบ, การพิจารณา, หมายถึง การวิจยวิจารณ์เจตสิกที่ชื่อว่า ตักกะ อันอยู่ในองค์ธรรม ๗ ตัวของ“สังกัปปะ ๗” และจัดการทำใจมี“ผล”จนสำเร็จเป็น“วิ”

จึงเกิดศัพท์ทางวิชาการว่า “วิตกวิจารณ์” ชื่อว่าทำมานเป็นผลขั้น“ฌาน ๑” นั่นคือ การปฏิบัติของเราเจริญถึงขั้น“วิ”(วิเศษ, แจ้ง,

ต่าง, ไม่มี) “วิ”ก็คือ “วิเศษ”ถึงขั้นกิเลส“ไม่มี”ในใจ

ดังนั้นคำว่า“วิตักกะ”หรือ“วิตก”ที่คุ้นหู ซึ่งอยู่ในองค์ธรรม ๗ ของกระบวนการปฏิบัติ“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ให้เกิดผล“สัมมาสังกัปปะ”ได้แก่ “ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส-อภินิโรปนา-วจิสฺสขาร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓)นั้น

จึงหมายถึง จิตที่ได้ปฏิบัติการณ์เป็นผลลดละกิเลสหรือถึงขั้นดับกิเลสได้สำเร็จ ก็เรียกว่า “วิตักกะ” หรือเต็มๆ ก็คือ “วิตกวิจารณ์” อันเป็นผลเข้าขั้น“ฌาน ๑” นั่นเอง

“วิตักกะ” อันเป็นคำสรุปลึ้นๆไว้ในองค์ธรรม ๗ หรือเรียกใน“ฌาน ๑”ว่า“วิตกวิจารณ์” ถ้าแปลกันอย่างถึงๆสภาวะจริงเลย ก็คือพฤติกรรมของจิตที่ได้ผ่านการปฏิบัติอย่างมีผล “วิเศษ”ขั้น“ไม่มีกิเลส”ได้จริง

ได้อธิบายการปฏิบัติกันมาถึงบรรทัดนี้ ผู้อ่านคงพอจะเข้าใจว่า เราปฏิบัติตามคำสอน ของพระพุทธเจ้าสัมมาทิฐิพอสมควรแล้ว คงจะพอได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา”หรือ“ผี”แท้ๆตาม “ปรมาตม์”นั้น คือ อะไร? อย่างไร? (ฉบับที่ ๒๙๓)

ได้อธิบายการปฏิบัติกันมาถึงบรรทัดนี้ ผู้อ่านคงพอจะเข้าใจว่า เราปฏิบัติตามคำสอน ของพระพุทธเจ้าสัมมาทิฐิพอสมควรแล้ว คงจะพอได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา”หรือ“ผี”แท้ๆตาม “ปรมาตม์”นั้น คือ อะไร? อย่างไร?

“ผี”ก็ดี “เทวดา”ก็ดี
ก็เป็นเพียง“จิตในจิต”แท้ๆ
ที่เป็น“องค์ประกอบ
ของรูป-นาม”(กาย)อยู่ในใจเรา
ที่ยังไม่ตาย

เราสามารถจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ตัว“ผี” ตัว“เทวดา”แท้ๆ ในภาวะของจิตวิญญาณขณะปฏิบัติ“ล้มมาล้างกับปะ”นี้เอง เป็น“ปรมาตมธรรม” ที่ปรากฏตัวตนของผี ของเทวดาให้เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง กันแท้ๆ

ขณะนี้เรากำลัง“พิจารณา”ตัวตนของผี-ของเทวดา ซึ่ง “ผี”ก็ดี “เทวดา”ก็ดี ก็เป็นเพียง“จิตในจิต”แท้ๆ ที่เป็น“องค์ประกอบ ของรูป-นาม”(กาย)อยู่ในใจเราที่ยังไม่ตายนี้เอง

เรายังมีชีวิตอยู่ เป็นๆนี้แหละ กำลังทำอาชีพอยู่(อาชีพะ)ปกติ อยู่ที่นี่ หรือเรากำลังทำการงานใดอยู่ก็ดี(กัมมันตะ) เรากำลังพูด อยู่ก็ดี(วาจา) ในขณะที่มี“กรรมกิริยา”อยู่กับการทำอาชีพ ขณะที่ มี “กรรมกิริยา”อยู่กับการทำอะไรอยู่ทุกอย่าง ขณะที่ มี “กรรม กิริยา”อยู่กับการพูด เราก็ต้องใช้“สติ” ใช้“ความคิด” ไหม้ย?

เรากำลังมีความดำริ(ตักกะ)-มีความนึกคิดอยู่(สังกัปปะ)ด้วย ทุก“กรรมกิริยา”ขณะนี้แหละ และเราก็กำลังมี“สัมผัส”ภาวะที่ กำลังร่วมอยู่กับอาชีพที่ทำขณะนี้อยู่ที่เรากำลังทำการงานอยู่ ที่เรากำลังพูดอยู่ ..ไหม้ย?

เราต้องปฏิบัติให้ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่อาตมา กำลังอธิบายอยู่นี้ คือ การปฏิบัติตาม“มรรคองค์ ๘” ตั้งใจฟังดีๆ เราหลงผิด ออกนอกทางพุทธกันมานานแล้ว

การปฏิบัติธรรมก็คือ เราต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน“การทำใจ ในใจให้่องแท้”(โยนิโสมนสิการ)และทำใจของตนอยู่เสมอๆให้ได้ ด้วย ความพยายาม(สัมมาวายามะ) ด้วยความมีสติ(สัมมาสติ) ซึ่งจะต้อง ศึกษาให้“สัมมาทิฐิ”มาก่อน ให้ได้ เพราะ“ทิฐิ”เป็นประธาน

ถ้า“ทวิฐิ”ผิด ไม่“ลัมมาทวิฐิ” ก็คือ “มิฉฉาทวิฐิ”มาก่อน แล้วปฏิบัติ การปฏิบัตินั้น มันก็ไม่มีทางบรรลุธรรมของ“พุทฺธ” เมื่อ“มิฉฉาทวิฐิ”มาก่อน “ผล”ในการปฏิบัติของใครก็ตามที่ยังมิฉฉาทวิฐิ มันก็ออกนอกทางพุทฺธ และมันก็ได้ออกกันมาไกลสุดกู่แล้ว

เราต้อง“ลัมมาทวิฐิ”ก่อนอื่น เพราะ“ทวิฐิ”นี้แหละที่สำคัญที่สุด “ทวิฐิ”คือ ความรู้ ความเข้าใจ ความมีวิธีหรือทฤษฎีปฏิบัติ “ทวิฐิ”เป็นประธานในการปฏิบัติแท้ๆ อย่างน้อยต้องมี“ลัมมาทวิฐิ ๑๐” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ มหาจัตตาริสกสูตร ข้อ ๒๕๗)

ถ้า“ลัมมาทวิฐิ”แล้ว ก็จะมีปฏิบัติตาม“มรรคองค์ ๘” โดยการทำให้“สมาธิ”ด้วยการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”นี้แหละ ถูกต้องที่สุด จะไม่ไปหลงผิดว่า การปฏิบัตินั่งหลับตาเข้าไปสะกดจิตให้มันนิ่งๆอยู่ในภวังค์นั้นเป็น “การทำสมาธิ”ของพุทฺธแน่ๆ

ฟังที่อาตมากำลังพูดให้ดีๆนะ อาตมาไม่ได้“ตีทิ้ง”การนั่งหลับตาทำสมาธินะ

ถ้าลัมมาทวิฐิกันแล้ว จะปฏิบัติ“อานาปานสติ”นั่งหลับตา ตั้งกายตรงดำรงสติมั่น แล้วกำหนดลมหายใจออก-ลมหายใจเข้า เป็น“กาย” เหลือความเป็น“กาย”อยู่แค่ลมหายใจ ก็ไม่ว่า แต่การจะเกิด“ลัมมาสมาธิ” ของพุทฺธนั้น ต้องมี“วิญญาน”ที่ประกอบด้วย “เจตสิกใหญ่ ๓”(เวทนา-สัญญา-สังขาร)ครบ“ขั้น ๕”(รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาน) จึงจะปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”ได้บริบูรณ์ ไม่ขาด“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ครบ“รูป”ครบ“นาม”ที่ปฏิสัมพันธ์(interactive) กันอยู่ในพลวัต(dynamic) ของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

จึงจะเป็น“โลกุตตรธรรม ๓๗” บรรลุ“โลกุตตรธรรม ๘”ไป

ตามลำดับได้บริบูรณ์ลัมบูรณ์ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ยืนยันอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐

หากขาด“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”หรือขาด“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” มันก็เห็น“วิญญาณผิ-วิญญาณเทวดา”ไม่แท้

ก็ไป“เห็น”(ขสสติ)แต่วิญญาณเทวดา-วิญญาณผิที่เป็นแค่“จากความคิดนึก-จากความจำ” นั่นคือ จาก“สัญญา”เท่านั้น

ไม่ใช่“เห็น”(ขสสติ)วิญญาณผิ-วิญญาณเทวดาจาก“ของจริง-ภาวะจริง”ที่มี“องค์รวมหรือองค์ประชุมของความ เป็นผิ-เป็นเทวดาครบบริบูรณ์ ทั้งภายนอกภายใน ทั้งรูปธรรม และนามธรรม(ลัมผัสสิริกซ์ ๘ ด้วยกาย) ครบเต็มรูปเต็มนามจึงจะมี “รูป ๒๔ และจิต ๘๙ เจตสิก ๕๒”เป็นต้น ให้เรารู้จัก ได้เรียนจนรู้แจ้ง กระทั่งรู้จริง เป็น“การรู้แจ้งความจริงตามความเป็นจริง”(ปัญญา)

การ“เห็น”นี้จึงจะมี “การเห็นความจริงตามความเป็นจริง”เรียกว่า “ปัญญา”ได้แท้

ไม่ใช่แค่“เห็น”ด้วย“สัญญา”แค่นั้น ถ้า แคร์แคเห็นด้วย “สัญญา”ก็รู้ก็เห็นแค่จาก“ความจำ” ไม่ใช่“ความจริง” หรือ“เห็น”ไม่เต็มความเป็นจริง ดีไม่ดีไม่ใช่ความจริงเลย เป็นภาวะที่คิดปั้นหรือปรุงแต่งขึ้นมาหลอกตนเอง อย่างนี้ก็มึนมากหลากหลาย

เพราะยังไม่ลัมมาทิฐิในการรู้การเห็นด้วย“ปัญญา”คือการรู้เห็นความจริงแตกต่างกับการรู้การเห็นด้วย“สัญญา”กันอย่างไร?

ยังเป็น“ความรู้-ความเห็น”แค่ขั้นเห็นขั้นรู้ตาม“ทิฐิ” ก็ยังเห็นรู้ตามเหตุตามผลเท่านั้น เป็นความรู้แค่“ตรรกะ” ลมๆแล้งๆ ยัง

ไม่มี“ภาวะ”ใดเกิด จึงยิ่งไกล“ความจริง”

ดังนั้น การเรียนสมาธิ การปฏิบัติสมาธิ ให้รู้เห็น“ความจริง” ตามความเป็นจริงของผีของเทวดา ที่รู้เห็นแค่“สัญญา”อยู่ในภวังค์ หรือแค่“ตรรกะ” จึงเป็นการได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปรมาตถธรรม” ที่ไม่บริบูรณ์ด้วย“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ที่ครบครันด้วย“จิต-เจตสิก-รูป(ทั้งภายนอก-ภายใน และทั้งรูป-อรูป)-นิพพาน” ตามที่พระศาสดาตรัส“วิโมกข์ ๘”ให้ศึกษาปฏิบัติ

ดังที่อาตมากำลังอธิบายนี้ เรากำลัง“ทำสมาธิ”ด้วยการปฏิบัติตามทิวฏฐิแห่ง“มรรค ๗ องค์”

มิใช่ตามทิวฏฐิแห่งการนั่งหลับตาเข้าไปทำใจในใจกันอยู่ในภวังค์ หรือตามทิวฏฐิแห่งการขบคิดเป็นโคลก เป็นปรัชญา เป็นแค่โกอาณกันอยู่เท่านั้น

และเราต้องปฏิบัติตาม“ทิวฏฐิ”ที่เราได้เรียนรู้มาแล้ว อย่างมีพฤติกรรมแห่งชีวิตจริง ได้สัมผัสภาวะนั้นๆจริงครบ“กาย”(องค์ประชุมของรูปและนามทั้งจากภายนอก-ภายใน สำเร็จอริยาบทอยู่ รู้เห็นชั้น“ปัญญา” มิใช่แค่สัญญาแค่ทิวฏฐิ) และครบทั้ง“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”

“ปัญญา”จึงจะเกิดรู้แจ้งเห็นจริงภาวะของ“สมาธิ”ที่ชื่อว่า“สัมมาสมาธิ” ด้วยการสัมผัสภาวะจริงของ“จิต ๘๙ - เจตสิก ๕๒”(นาม) และ“รูป ๒๘” เป็นต้น ที่เห็นภาวะการเกิด-การดับ แม้แต่ภาวะ“นิพพาน”จริง

ซึ่งเป็น“ปัญญา”ที่แตกต่างจากการ“นั่งหลับตาเข้าไปในภวังค์เป็นสมาธิ” แล้วจึงจะมีภาวะของ“ปัญญา”โผล่ผุดขึ้นมาเองใน“จิต”ขณะที่ปราศจากนิวรณ์ แล้วก็รู้อะไรต่ออะไรที่มีความลึกกลับ

แปลกประหลาดได้

“ความรู้”ที่โผล่ผุดขึ้นมาในจิตที่ว่างจากนิรณ ๕ ตอน
จิตเป็น“สมณะ”แบบนี้ แล้วหลงผิดว่าเป็น“ปัญญา”โผล่ขึ้นมาเอง
เป็น“ธาตุรู้”ที่โผล่ขึ้นมาจากไหนไม่รู้ แล้วมารู้อะไรต่ออะไรได้ขึ้น
มาเอง ได้อย่างพิเศษแต่ไม่ใช่“ความรู้”ที่รู้อย่าง“อิทัปปัจจยตา”

ซึ่งไม่ใช่“ปัญญา”ที่เห็นความจริงตามความเป็นจริงของ
“รูป”และ“นาม” ของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ตามที่ได้ปฏิบัติมา
เป็นลำดับๆ ด้วยการตามเห็นภาวะจริงมาตลอดตั้งแต่“ตามเห็น
ความไม่เที่ยง”(อนิจจานุสสสี) แล้วก็“ตามเห็นความจางคลายของ
กิเลส”(วิราคานุสสสี) “ตามเห็นความดับของกิเลส”(นิโรธานุสสสี) “ตาม
เห็นภาวะที่ได้ปฏิบัติทวนแล้วทวนอีกจนรู้แจ้งจบเป็นกตญาณ”
(ปฏินิสสัคคานุสสสี)

อันเป็นการ“ตามเห็น”(อนุสสสี)ภาวะของ“ความเป็น-ความมี
จริง”ที่เป็นปรมาัตถธรรมแท้ๆ ซึ่งเห็นขั้น“ปัสสติ”(เห็น,มองเห็น,ดู)

ไม่ใช่เห็นแค่ด้วย“ทิฐิฉฐิ”(ความเห็น,ทฤษฎี, ความเชื่อถือ) หรือเห็น
แค่ด้วย“ทัสสนะ”ที่เห็นด้วยตาเนื้อหรือการเล็งเห็นด้วยความฉลาด
แต่“ปัญญา”ที่เห็นขั้น“ปัสสติ”นี้ เห็นอย่างสัมผัสของจริง
ตามความเป็นจริงทั้งรูปทั้งอรูปและนามธรรมทั้งปวงที่สุด“นิพพาน”

จากการปฏิบัติที่พระพุทธรเจ้าทรงให้ปฏิบัติไปพร้อมใน
ขณะทำอาชีพออยู่(สัมมาอาชีวะ) ทั้งในขณะทำการงานทุกอย่าง
อยู่(สัมมากัมมันตะ) ทั้งในขณะพูดอยู่(สัมมาวาจา) ทั้งในขณะ
ดำรินึกคิดอยู่(สัมมาสังกัปปะ) ในทุกขณะผู้ปฏิบัติก็มีสติ
(สัมมาสติ) มีความพยายาม(สัมมาวายามะ) ให้สำเร็จทุกอิริยาบถ

อยู่(วิหริติ) ด้วยการทำให้ใจเป็น“สัมมามาน” ทั้งเพ่งรู้-
เพ่งเพิกเลล ด้วยการไตร่ตรอง-ตรวจสอบ-พิจารณา รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ภาวะ”นั้นๆทุกภาวะทั้งภาวะที่เกิด และ ภาวะที่
จางคลาย ภาวะที่ดับสนิท

จึงจะได้เรียนรู้“องค์ประกอบของรูป-นาม”(กาย)ครบ ได้
เรียนรู้“เวทนาในเวทนา”ครบ ทั้งที่เป็น“มโหวิจาร ๓๖” และปฏิบัติ
ได้ครบเวทนา ๑๐๘ ได้“มนสิการ”บริบูรณ์ด้วย“วิตักกะ-วิจารณ์”
(วิตก-วิจารณ์) คือ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส
อภินิโรปนา-วลีสังขาร อันเป็น“สังกัปปะ ๗”

ใน“เวทนา”นั่นเองก็คือ “องค์รวม”(กาย) ที่ปรุงแต่ง(สังขาร)
กันอยู่ของ“รูป”และ“นาม”เป็น“อารมณ์”ที่มี“รสอัสสาทะ”(รสโลภี)
เกิดอยู่ให้ผู้วิชชา“เสพรส”เป็นสุขหรือทุกข์

เมื่ออ่านเข้าไปใน“เวทนา”ให้ถ้วนทั่วในเวทนา มันก็มี“จิต”
หรือ“เจตสิก”นั่นเอง ที่“ถูกเรา”รู้(รูป)ว่าเป็น“ความรู้สึก-อารมณ์”
สุขหรือทุกข์หรือชอบ-ไม่ชอบ จึงพิจารณา“จิตในจิตในเจตสิก”
นี้แหละยืนยันความจริง

เราก็จะ“เห็น”(ปัสสตี)จิตจริงๆที่เป็น“อาการ”ของ“อารมณ์”
ไม่สมใจ มันจึงโกรธอยู่หรือไม่ชอบใจอยู่” นี่คือการรู้แจ้งเห็นจริง
“จิต”หรือ“วิญญาน”(วิปัสสนาญาณ) ซึ่งกำลังออกอาการ“ผี”แท้ๆ
เป็นอาการของ“โทสมูล”(สโทสะ)กันไฉ่ๆ เป็น“สัตว์โอปปาติกะ” คือ
“สัตว์ทางจิตวิญญาน” ไม่ใช่สัตว์ที่มีเนื้อมิตัว ที่สรีระมีสีมีกลิ่นมี
แสงเงาใดๆเลย มีแต่อาการ-ลึงคะ-นิมิตให้เราเห็นเรารู้ด้วยปัญญา
นี้แหละ“ผี”แท้ๆที่เป็นปรมัตถ์

“จิตวิญญาณ”เท่านั้นที่เป็นผี “ผี”คือ “วิญญาณ” คือ “อาการของจิต”เป็นผี ไม่ใช่ไปหลงอยู่แค่“รูปร่าง-สรีระ”เท่านั้น เป็นผี

“ทุกข์”หรือ“โกรธ”นั้นไม่ใช่“รูปร่าง”แต่เป็น“จิตวิญญาณ”ต่างหาก ที่มันทุกข์มันโกรธ

มันคือ“อกุศลจิต” มันคือ“กิเลส” มันคือ“สมุทัยอริยาลัง”ตัวแท้ คือ “ตัวตนของสัตว์โอปปาติกะที่ชื่อว่าความโกรธ”(โทสมูล) ซึ่งกำลังเกิด“อายตนะ”ในภายในระหว่าง“ธรรมกับมโน”ให้เรา “เห็น”(ปัสสตี) เป็น“การเห็นชนิดที่พิเศษกว่าสามัญ”(วิปัสสนา) คือ ได้เห็น“มนายตนะ”กับ“ธรรมายตนะ”ที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยปรุงแต่งกัน(สังขาร)“ทรงอยู่”ในใจเราเอง(ธรรม)โทมน์โทษขณะนี้ว่า มันคือ “วิญญาณผี”ที่แสดงความเป็นอยู่ ความทรงอยู่ใน“มโน”เป็น “จิตสังขาร”อยู่ในภายในใจเรา ยัง“มี”(โหตี) ยัง“ทรงอยู่”(ธรรม)ให้เรา รู้เห็น(ปัสสตี)ด้วยการ“สัมผัส”อยู่หลังๆโทมน์โทษ ถึงภาวะที่“มี”(โหตี) และภาวะที่“ไม่มี”(น โหตี)เราก็คือเป็นผู้ทำให้“ไม่มี”ได้แล้วจริง ภาวะที่ยัง “มี”จึงคือ“ธรรม”คือยัง“ทรงอยู่” ส่วนภาวะที่“ไม่มี”ก็คือ “อธรรม”คือ“ไม่ทรงอยู่ในเรา”แล้ว

ผู้มีความสำเร็จแท่นนี้แล ผู้มี“ธรรม”

ผู้ที่“ทำให้อกุศลจิต”หรือ“ทำให้กิเลส”หรือ“ทำให้บาป”ไม่มี ไม่“ทรงอยู่”ในจิตเราได้เด็ดขาด ตลอดไปอย่างเที่ยงแท้ถาวร (นิจัง-ฐวัง-ลัสสตัดัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง)

นี่คือ ผู้เห็นภาวะที่“ทรงอยู่”ในใจเราเองนี้ “ธรรม”คือรูปนาม ที่“ทรงอยู่”ในใจเราเอง ที่เป็น“โลกุตตรธรรม ๔๖” ตั้งแต่“กายในกาย”

จนถึง“เวทนาในเวทนา” และ“จิตในจิต” ที่สุด“ธรรมในธรรม”แท้ๆ

“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”นี้แหละคือ “ธรรมกาย” ยิ่ง
ครบถ้วนบริบูรณ์ด้วย“โลกุตตรธรรม ๓๗”(โพธิปักขิยธรรม ๓๗) และ
สัมบูรณ์“โลกุตตรธรรม ๙” ก็ยิ่งนี้แหละคือ “ธรรม”

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต เป็นเช่นนี้เอง นี่แหละ
“ตถตา”(ตถ = ความจริง)

ผู้กำลัง“เห็น”(ปัสสตี = มีวิปัสสนาญาณ)ขณะนี้ผู้นี้เริ่มตั้งแต่
กำลัง“พันลักกายทิฏฐิ”อยู่แท้ๆ เป็นผู้กำลังมี“วิชชา”(กำลังพันอริยชา
คือ พันสังโยชนข้อที่ ๑ อยู่หลังๆ)กำลังเห็นของจริงที่เป็นภาวะสัตวิอุป-
ปาติกะ(สัตตา โอปปาติกา ตาม“สัมมาทิฏฐิข้อที่ ๙”ในมหาจิตตาริสกสูตร)ซึ่ง
เป็น“สัมโมคคกาย”(องค์ประชุมของรูปกับนามที่กำลังบริโศการมณรร่วมกัน)
เกิด“วิญญานผิ”อันเป็นอาการของ“มนายตนะกับธรรมาตนะ”
ก็คือ“จิต” ขณะนี้นั้นแหละชื่อว่า “ผิโกธ”ที่กำลังแสดงอาการ
ของ“ใจที่ไม่ชอบใจในตนเอง”(อกุศลจิต = กิเลสโต้งๆให้เราเห็น

และเราก็ต้องกำจัดมันให้“ไม่มี”ให้ได้

ซึ่ง“โทสมุล”ตัวนี้ ไม่มีสรีระ ไม่มีร่างที่เป็น“ตัว”เป็น“ตน”เลย
มีแต่“อาการ” ไม่มีเส้นแสงเงาสีอะไร เราจะต้องกำหนดเครื่องหมาย
(นิมิต)ของกิริยาอาการของมันเอาเองให้ได้ ว่า มันมี“อาการ”อย่างนี้ๆ
เองคือ“ผิ” ที่เป็นอาการโกรธ มันมีแต่“อาการ” คือไม่สนใจ..กิโกรธ
หรือไม่ชอบใจ-ไม่ตรึงใจ..กิโกรธ เท่านั้น ไม่มีรูปร่างสรีระเส้นแสง
เงาสีตัวตนใดๆเลย

ซึ่งอาการ“โกรธ”นี้มันไม่เหมือนกับอาการของ“ราคะ”นะ
มัน“ต่างกัน”(ลิงคะ)นะ หรืออาการ“โกรธ”นี้มันน้อยลงกว่าก่อน

นะ “ต่างกัน”(ลิงคะ)กับเมื่อก่อน ฉะนั้นก็“ลิงคะ”

ดังนี้ คือ การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิมิต” (เครื่องหมาย,ภาวะที่เรา
กำหนดหมาย)ของความเป็น“อาการ”ต่างๆในจิต ที่มี“อาการ”มากมาย
แตกต่างกัน หลากหลายนัย

“ความแตกต่าง”นี้คำศัพท์ก็ว่า “ลิงคะ”หรือ“เพศ” ซึ่งเป็น
“ภารูป ๒”

“ความแตกต่างกัน”ของ ภาวะ ๒ อย่าง คือ“อิตถิภาวะ”
กับ“ปริสภาวะ” อันเราต้องเรียนรู้และปฏิบัติจัดการ(อภิสังขาร)
ทำจิตภาวะต่างๆนี้ให้บรรลุ“ปริสภาวะ” สูงสุดเป็น“เอกภาวะ”
เป็น“เอกบุรุษ”ให้ได้

ซึ่งก็คือ “เอกัคคตาจิต”นั่นเอง ที่เป็น“จิต”ยอด,เลิศ,เยี่ยม
(อัคค) เป็น“เอก”แท้ๆ

จึงต้องศึกษากันตั้งแต่มันเป็น“องค์ประกอบ”(กาย)ของรูป
กับนาม อันมี“อาการที่ถูกรู้”(รูป) เราก็กต้องมี“ปัญญา”เข้าไปรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงภาวะของมันอยู่ ณ บัดนี้ ว่า “ตัวโกรธ”คือ“ตัว“ผี”แท้ๆ
นี้ตัว“อกุศลจิต”จริงๆนี้ “ความจริง”มันเป็นเช่นนั้นๆเอง(ตถตา)

นี่คือ “ของจริง-ความจริง”(ตถตา)ของผี

“ผี”เป็นเช่นนั้นๆเอง(ตถตา) ที่ผู้มีปัญญาอาริยะกำลังรู้แจ้งเห็น
จริง ตามพระวณะแท้

ฉะนี้เอง..“ผี” คือ“สัตว์โอปปาติกะ” ที่“ตาทิพย์”อันเป็น
“อนุสาสนีปฏิหาริย์” ตรงตาม“ปรมัตถสัจจะ”ที่พระพุทธเจ้าทรง
สอนให้เห็น“จิต-เจตสิก”ที่เรากำลัง“เห็นรูป”(“รูป”ที่เป็น“นามรูป”
คือ “ภาวะจิตที่ถูกรู้” เป็นอาการของจิตในจิตขณะนี้) เป็น“นามธรรม”

ตนเองอยู่หลังๆ

ขณะนี้คือ เรากำลังรู้จักู้แจ้งรู้จริง“เจโตปริยญาณ ๑๖” ข้อที่ ๒ ชื่อว่า “สโทสะ” (จิตมีโทษก็รู้ว่าจิตมีโทษ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๓) ซึ่งเป็น“ตัวตน”ของ“สมุทัยอริยสัจ” (สัkkาย)ใน“อริยสัจ ๔” ผิดตัวนี้แลที่จะกำจัดมัน

ด้วยการ“เพ่งรู้-เพ่งเฝ้า”(ฌาน)ผิดตัวนี้ให้ลื่นไถลไปจากใจเรา ด้วย“วิตทกวิจารณ์”(พฤติกรรมที่เพ่งรู้-เพ่งเฝ้าด้วยการทำวิปัสสนา คือพิจารณาศึกษาจิต-เจตสิกจนไตร่ตรองตรวจจับตัวกิเลสได้แล้วกำจัดมัน)

ซึ่งขณะที่“จิต”กำลังเป็น“ผี” คือ จิตเรากำลังมี“ทุกข์-เวทนา”หรือมี“อารมณ์ไม่สมใจ..ก็โกรธอยู่ หรือไม่ชอบใจ-ไม่ตรงใจอยู่..ก็โกรธ” เราก็พิจารณาตรวจสอบใจเราได้(วิจารณ์)ว่า“เหตุ”ตัวที่เป็น“อารมณ์ผี”ก็ตัวนี้เอง มันเป็นเช่นนั้นเอง(ตถตา)

ผู้มี“ตาทิพย์”ตามอนุสาสนีปาฏิหาริย์จะเห็น“ผี”ด้วยสังขารอย่างนี้ เห็น“เหตุ”ที่เป็นสมุทัยอริยสัจ ด้วย“วิปัสสนาญาณ”และเห็นเทวดา-มาร(ผี)-พรหม ก็ต้อง“เห็น”(ปีสสตี)ด้วย“ญาณ”เยี่ยงนี้ไม่ใช่“เห็น”ด้วยตาเนื้อ(ไม่ใช่ทสสัง) จึงจะตรงพระพุทธรูทวณะ

แล้วกำจัด(ปหาน)“เหตุ”ตัวนี้ ที่เป็น“อาการของจิต”ในความเป็น“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม) ซึ่งเป็น“สัkkายะ” คือ “กายของตน”แท้ๆ จึงต้อง“สัมมาทิฐิ”กันจริงๆที่จะแยก“กาย”แยก“จิต”ในความเป็น“กายสังขาร”ตรงตามปรมัตถธรรม ก็จะกำจัดถูกภาวะของ“สมุทัย” คือ“อกุศลเจตสิก”ตัวแท้

ดังนั้น ใครจะ“เห็น”เทวดาก็ดี ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”(เห็นเทวดาเกิด,เทวดาแท้ = สมมุติเทพแบบมโนมยอิตตา) หรือแม้“เห็น”เทวดา

ที่เป็น“ปรมาตถลััจจะ”ก็ดี(เห็นเทวดาจริง = อุบัติเทพหรือวิสุทธิเทพแบบมโนมยิทธิที่เป็น“วิชา ๘”ข้อที่ ๒) แม้ที่สุด“เห็น”พรหมหรือวิสุทธิเทพก็ดี ก็“เห็น”เป็นตาทิพย์ตามอนุสาสนีปาฏิหาริย์ด้วยนัยะแห่งพุทธเยี่ยงเดียวกันนี้เอง [จึงจะเป็น“ปาฏิหาริย์”ของพุทธ ถูกตรงตามพระพุทธรวณะ]

ซึ่งชัดเจนว่า ความเป็น“เทวดา”นั่นคือ“อาการ”ของความรู้สึกหรืออารมณ์ของใจเป็น“ความสุข”หรือ“ความเจริญ”

ถ้า“ความสุข”หรือ“ความเจริญ”ที่เป็น“เทวดาโลกิย์”ก็มี“สุข कै-สุข เท็จ”(สขัลลิกะ) ที่สุขเพราะความเจริญอำมิส คือยินดีพอใจ ที่เจริญลาภ-ยศ-สรรเสริญ-รูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสทางกายภายนอก อันสุข“สมใจกามคุณ ๕”ใน“กามาวจร” ซึ่งเป็นการบำเรออารมณ์ บำเรอกิเลสให้อ้วนให้โตให้ใหญ่ให้หนาขึ้น อย่างนี้เอง คือ ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาน หรือสัตว์โอปปาติกะ ภาวะฉะนี้คือ“เทวดา” ที่เรียกว่า “สมมุติเทพ”

และแม้“ความสุข”หรือ“ความเจริญ”ซึ่งยังเป็น“เทวดาโลกิย์”ที่มี“สุข कै-สุข เท็จ”(สขัลลิกะ) เพราะยังเป็นความเจริญอำมิสอยู่ คือยินดีพอใจ ที่เจริญด้วยความสงบ ที่ยังเป็น“ความสงบแบบภูมิเจโตสมณะ” ยังไม่ใช่สงบด้วย“โลกุตรจิต ๘”(ยังไม่ต้องไปพูดถึงโลกุตรจิต ๔๐ หรือ) อันเป็นสุขารมณ์ทาง“กาย”ภายใน(ภายในกาย)มันสุข“สมใจในภพ ๒”(รูปภพหรืออรุภพ) คือเข้าไปเสพสุขใน“รูปาวจรภูมิหรืออรุปาวจรภูมิ” ซึ่งผู้ยังอวิชชาจะบำเรออารมณ์บำเรอกิเลส“ภวตัณหา”ให้อ้วนให้โตให้ใหญ่ให้หนาขึ้น อย่างนี้เอง ก็ยังคือ ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาน หรือสัตว์โอปปาติกะ ภาวะฉะนี้ก็ยังคือ“เทวดา” ที่ยังเป็นโลกิย์ภูมิเรียกว่า “สมมุติเทพ” ยังสุขสม

ใจใน“อตัตา”

เพราะยังไม่ได้ศึกษาเรียนรู้“โอฬาริกอตัตา”อันเป็น“ลัตว์”ที่ยังเสพสุขทางกายภายนอก คือ “กามภพ”มาก่อน ยังแยก“กาย”แยก“จิต”ใน“กามาวจรภูมิ”ไม่เป็น จึงยังไม่ได้กำจัดกิเลสขั้นต้นนี้ไปตามลำดับ

ยังไม่เข้าใจความเป็น“มโนมยอตัตา”(ยังไม่ต้องพูดถึงรูปอตัตา) จึงยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงปรมัตถธรรมที่ตนบำเรอ“อตัตา”ตนอยู่

ซึ่งชาวพุทธส่วนใหญ่ทุกวันนี้ ยังแยกกาย-แยกจิต ไม่ได้แยกไม่เป็น“ปรมัตถลัจจะ” ตามนัยะที่พระพุทธวจนะกัน เกือบทั่วถ้วนในวงการพุทธแล้ว

ยังหลงว่า“การแยกกาย-แยกจิต”นั่นคือ การนั่งหลับตาทำสมาธิเข้าไปสู่ภวังค์ แล้วก็ทำความรู้สึกของตนให้ตัดขาดจากภายนอก ไม่ให้รับรู้สึกภายนอกแม้จะมีอะไรกระทบสัมผัสภายนอก ถ้าทำได้ ก็นับเอาความสำเร็จอย่างนี้เองว่า เป็นการแยกความเป็น“กาย”กับความเป็น“จิต”ได้

โอ้แบบนี้ มันก็แค่เท่ากับคนนอนหลับ หรือคนตกภวังค์ หรือทำการหลบ“ภพนอก” เข้าไปอยู่ใน“ภพภายใน”ได้สำเร็จ ก็เท่านั้นมันเป็น“การแยกกาย-แยกจิต”ที่ถูกต้องตามปรมัตถลัจจะของพระพุทธเจ้าที่ไหนกัน

หรือผู้สามารถแยกความรู้สึก เช่น เจ็บปวดที่ร่างมันมีแผล มีฝีเป็นต้น เจ็บมาก ปวดมาก แต่คนผู้นี้สามารถแยกไม่ให้ความรู้สึกเจ็บปวดได้สำเร็จ ตัดความรู้สึกเจ็บปวดนั้นได้สำเร็จ ก็หลงถือว่าอย่างนี้คือ การแยก“กาย”แยก“จิต”ได้ อีกแบบหนึ่ง

หรือที่หลงลึกเข้าไปกว่านั้น ก็คือ เมื่อทำสมาธิหลับตาเข้าไป อยู่ในภวังค์ได้แล้วก็มี“จิตวิญญาน”ของตนออกไปจากร่างของตน ออกไปนอกตัวเราได้ แล้วก็ย้อนมาเห็นภาวะตัวเราขณะนั้นว่า ยังมีร่างของเรานั่งสมาธิอยู่ต่อหน้า ก็เลยหลงว่า เราเก่ง ที่แยกธาตุรู้ คือ จิตวิญญานออกจากร่างได้ แล้วจึงหันกลับมามองดูตนเองอีกที ก็เห็น“ร่าง”ของตนเองอีกต่างหาก หรือเห็นคนอื่น เห็นสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่แวดล้อมตนอยู่ขณะนั้นได้ ก็หลงว่า เราสามารถแยก“กาย” แยก“จิต”ได้ อย่างนี้ก็มี ก็ยึดอย่างนี้ว่า...เก่ง!!!

ส่วนมากก็แยกจิตไม่เป็นล้มมาทิฐฐิจริงหรืออก มันแค่ อุปาทานสร้างรูปสร้างเรื่องขึ้นมาหลงเองซึ่งเป็นภาพความฝัน ต่างๆแล้วก็หลงว่า“ตนเห็นของจริง” แท้ๆคือ“มโนมยอัตตา” ซึ่งเป็นแค่“รูปที่สำเร็จด้วยใจ”ภาพนั้นใจมันปั่นขึ้นมาสำเร็จได้ด้วยใจ

เป็น“ภาพเป็นรูป”ที่ตนเองมี“ความตั้งใจ”(สัญญาเจตนิก) “ตกแต่ง”(สังขต) “ตกแต่งแล้ว” (สังขิต)ก็หลงเป็น“ความพอใจ”(ฉันทะ) ก็เลยหลง“ละสม”(สัญญาจิต)จึงเกิด“การรวม”(สขณ) แล้วมี“การละสม”(สัญญาจิต)ขึ้นจริง เมื่อ“ละสมแล้ว”(สัญญาจิต)ก็“ยึดเอา,ถือเอา”(อุปาทา) จนเป็น“การยึดมั่นถือมั่น”(อุปาทาน) กระทั่งกลายเป็น “จิตของตน”(สจิตต)ที่จะแยกให้ออกจากกัน ก็ยากยิ่งเสียแล้ว

ที่นี่ ได้มาฝึกฝนการแยก แต่แยกชนิดที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ภาวะจริง”ของ“นามรูป”แท้ๆ ที่เป็น“กาย”(องค์รวม)ที่มีจริงเป็นจริงเพราะเข้าใจไปหมายเอาความเป็น“กาย”ผิดเป็น“มหาภูตรูป”เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่การแยก“ปสาทรูป”กับ“โคจรรูป” ที่ต้องมีทั้ง “ปสาท” (ประสาท) มีทั้งการทำงานของ“ประสาท” และมีทั้ง“การ

สัมผัส”(ผัสสะ, โสภณัพพะ) แต่ไปหลงแยกอยู่แค่“สัญญา”(ความหมายรู้, ความจำ)ภายในใจตน ไม่มี“การสัมผัสระหว่างรูปภายนอกกับนามภายในด้วย”

จึงหลงได้แต่ฝึก“การแยก”ในภายใน“องค์ประชุมของจิตในจิต”(นามกาย)เท่านั้น

ไม่ได้ฝึก“การแยกนามธรรม”ในขณะที่มี“ประสาท”ทำหน้าที่อยู่ โดยมี“การสัมผัส”ภายนอกอยู่หลังๆ และ“ประสาท”ก็แสดงความเป็น“ชีวิต”มี“ชีวิตินทรีย์”อยู่ ทำงานมีปฏิภานร่วมกันเป็น“รูปที่รับรู้อารมณ์ ๕ อยู่ต่างๆ”(โคจร)กับ“มหาภูตรูป”ภายนอกเลย

จึงไม่ใช่“โคจรคาคาหิกรูป”(รูปที่รับโคจรคือ รับรู้อารมณ์ ๕) และเมื่อสามารถแยก“ภาพภายในกับความรับรู้ได้” หรือแยก“ภาพตัวเราภายในกับความรับรู้ของเราออกจากกันได้”

“กาย”ของผู้หลงผิดจึงเป็นแค่“ภาพของร่าง(สรีระ)”ที่เรากำหนดหมายรู้อยู่ภายในใจ ว่า ภาพเราที่นั่งสมาธิอยู่นั้นคือ“เรา” หรือภาพที่นอนตายเนาอยู่ต่อหน้าขณะนี้คือ“เรา”

มันก็แค่“กาย”คือภาพ “กาย”คือร่าง(สรีระ)ที่เป็นภาพอันเกิดอยู่ภายในใจเท่านั้น ไม่ใช่ภาพที่มีการสัมผัสอยู่จริงภายนอกเลย

ส่วน“จิต”ที่แยกออกไปจาก“ภาพของร่าง”(วัตถุ)นั้นก็คือ“ธาตุรู้”หรือความรู้สึกที่กำลังดู“ภาพของร่าง”เราเองอยู่ขณะนั้น

มันมีแต่“สัญญา”กำหนดรู้ในภายในกันเท่านั้น มันไม่ใช่“วิญญาน”ที่รับรู้ครบพร้อมขณะมี“ประสาทรูป”กำลังทำงานสัมผัสกันอยู่กับโคจรรูป” และ“โคจร”ก็เป็น“โคจรคาคาหิกรูป”(รูปที่รับโคจรคือ รับรู้อารมณ์ ๕ ซึ่งยังมี“สัมปตตโคจรคาคาหิกรูป ๒ ได้แก่ ตาและหู ซึ่งเป็น

“รูป”ที่ใช้กระแสงรั้งจากที่ไกลมาแต่รู้ได้ และอ้อมปัดตโคจรคาคาหิกรูป ๓ ได้แก่ จมูก-ลิ้น-กาย ซึ่งเป็น“รูป”ที่ใช้การแตะติดตัวจึงจะรู้ได้ ได้แก่ รสและคือนลิ้น กับ ภาวะที่ต้องแตะติดคือกาย และประสาทต้องตื่นรู้ทำงานรับรู้ด้วย ถึงจะมีการรู้ได้)

จึงจะกำหนดได้ว่า“รูป”ที่มี“อินทริย์”(พลังงาน,เรี่ยวแรง)ของ “ความเป็นชีวิต”ทำงาน(ชีวิตินทริย์)อยู่ คือ“รูป”ที่ยังทำหน้าที่มีชีวิต แต่เป็นแค่“พินนิยาม” ธาตุรู้ขณะนั้นมีพลังไม่ถึงขั้น“จิตนิยาม” จึง ไม่ใช่“วิญญาน”

นี่คือ “โคจรคาคาหิกรูป ๕”

ซึ่งไม่ใช่เพราะต่างจาก“อโคจรคาคาหิกรูป ๒๓”(รูปที่รับโคจร ไม่ได้๒๓ คือ “อุปาทายรูป”ที่หัก“ปสาทรูป ๕”ออกหรือไม่นับ“ปสาทรูป ๕”เข้าไปด้วย)

มันจึงไม่ถึงขั้นที่เรียกว่า “ปัญญา” มันเป็นได้แค่“สัญญา” คือเห็นกันอยู่แต่ภายใน

นั่นคือ การแยกจิตแยกกายที่ไม่เป็นไปตามกระบวนการ แห่ง“ปรมัตถลัจจะ”

เอาละ.. แม้จะเป็นจริงได้ ทำได้จริง

ต่อให้เก่งจริง..ก็เถอะ ถอด“จิต”ตนออกไปได้จริง เป็นผู้ สำเร็จอิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์ได้แท้ ก็ยังไม่ใช่ การแยกกาย-แยกจิตที่เป็น“ปรมัตถธรรม”เพื่อรู้แจ้งเห็นจริงใน “รูปนาม” เช่น สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูป ๒๘” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “นาม”ที่เป็น“เจตสิก ๕๒ จิต ๘๙”เป็นต้น ตามพระอนุสาสนีของ พระพุทธเจ้าอยู่ดี

ซึ่งบางคนหนักไปกว่านั้น นั่งสมาธินี้แหละ แล้วเก่งถึงขั้น แยกร่างออกไป เป็นร่างของตนนอนตายเนาเพื่อยให้เห็นอยู่ต่อหน้า

ขณะนั้นเลย แล้วก็หลงว่านี่คือ การแยกกาย-แยกจิตได้ อธิบายถึง
ขั้นว่า เมื่อเห็นสภาพความเนาเปื่อย ก็นี้แหละคือการเห็นอสุภะ เห็น
อนิจจัง เห็นความเปลี่ยนแปลงของร่างกาย เห็นความไม่เที่ยง ทั้งๆ
ที่มันเป็นแค่อุปาทาน เป็นแค่“มโนมยอัตตา”ที่ป็นขึ้นมาดูมาเห็นเอง
ในใจของตนแท้ๆ

แล้วก็ยึดเอาความสามารถเยี่ยงนี้ ว่านี่แหละเป็นผู้บรรลุ
“การแยกกาย-แยกจิต”

หรือจะมีนัยะอื่นอยู่ ที่อาตมายังไม่รู้ก็อาจจะมึกันอีกก็ได้
จะอย่างไรก็ตาม ถ้ามีนัยสำคัญที่ไม่ใช่การการแยกกาย-แยกจิต
ชนิดที่แยก“รูป”แยก“นาม”จากความเป็น“กายสังขาร” หรือ
“กายวิญญูณ”ได้ด้วย“วิโมกข์ ๘” แล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“รูปรูป-รูปกาย-รูปนาม-นามกาย-นามรูป” และมีการสัมผัส
ภายนอกอยู่ด้วย แล้วยังสามารถเป็นผู้“มีความรู้สึก”(สัญญา)ภายใน
ได้เสมอ ไม่ได้ทั้ง“ภายนอก”เลย จึงจะ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย
โดยตนเอง(เอโก)”บริบูรณ์

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๐๐-๑๐๑
จึงจะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”เป็นปัจจุบันธรรม
ยืนยันได้ครบความเป็น“สัตว์”ที่ชื่อว่า“โอปปาติกะ”มีภาวะอยู่ไหนที่
เราได้พูดถึง“สัตว์”ที่เป็น“เทวดา”เจริญแบบโลกียะ และยึด
ติดแบบเทวนิยมมาแล้ว

ทีนี้..ความเป็น“เทวดา”ที่มี“อาการ”ของความรู้สึกหรือ
อารมณ์ของใจที่เป็นไปในความเจริญโลกุตระก็เป็นความสงบ
แต่“สงบ”จากกิเลส มิใช่“สงบ”อย่าง“เจโตสมถะ”

“สงบ”เพราะลดละกิเลสได้ สู่ความหมดทุกข์ขอรียสัจ
หมด“สุขโลภภัย”ที่เป็น“สุขเท็จ”ที่เป็น“สุขัลลิกะ” ต้องอย่างนี้ จึงจะ
เป็น“โลกุตระ” ซึ่งจะกำจัด“สัตว์โอปปาติกะ”ที่ชื่อว่า เทวดา ชนิด
ที่เป็น “สมมุติเทพ”ไปจริง

แล้วจึงจะเป็น“อุบัติเทพ”ไปตามลำดับ ที่สูงสุดสุดก็
เป็น“วิสุทธิเทพ” หรือสุดยอดแห่งพรหม สุดยอดแห่งพระเจ้า

“ผี”มันก็คือ “วิญญาณ”คือ“จิต”นั่นเอง

“เทวดา”ก็“วิญญาณ” ก็“จิต”

“พรหม”ก็“วิญญาณ” ก็“จิต”

“จิต”ก็“วิญญาณ” ก็“มโน”

“มโน”ก็“วิญญาณ” ก็“จิต”

..ใช่หึ?

วิญญาณ-จิต-มโน ปรากฏอยู่ ณ ที่ใด จึงคือ ตัวผี-ตัวเทวดา
แท้ๆ อยู่ ณ ที่นั้น และไม่สิ่งลู่อยู่ที่ไหนๆอันเป็นมหาภูตรูปเลย

จะอยู่ได้ประจำที่ เป็นเหมือนห้อง เหมือนถ้ำ มีขอบเขต
เรียกว่า“คูหาสยง” ที่เดียวเท่านั้นคือ ในตัวสัตว์โลกที่มี“จิตนิยาม”

ดินน้ำไฟลม หรืออากาศ มหาภูตรูปทั้งหลาย มันเป็น
“ผี”เป็น“เทวดา” ไม่ได้

“ผี”หรือ“เทวดา”หรือ“พรหม” ก็คือ วิญญาณ คือจิต คือ
เจตสิก คืออารมณ์ คือเวทนาเท่านั้นที่เป็น“ผี” เป็น“เทวดา”

และเป็นแล้ว ก็“เห็นไม่ได้”(อนทัสสนัง)ไม่มี“สรีระ”(อสุริระ)ให้
เห็นได้แบบตาเนื้อเห็นๆ จะ“เห็น(ปัสสโต)”ได้ “รู้(ชานโต)”ได้ก็เป็นแค่
“อาการ”เท่านั้นที่ปรากฏให้ผู้เรียนรู้กำหนดหมาย(สัญญา) กำหนด

เครื่องหมาย(นิมิต)เอาเองตามญาณปัญญาของตน

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็น“ผีแท้”ไม่ได้

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็น“เทวดาแท้”ไม่ได้

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็นได้แค่“ผีหลอก-เทวดาหลอก-พรหมหลอกๆ” คือ“เท็จ”ทั้งสิ้น

แม้แต่“รูป”ทั้งหลายทั้งปวงเตี้ยๆ ที่ไม่เกี่ยวกับ“นาม”เลย
นั่น มันเป็น“ผี”เป็น“เทวดา”เป็น“พรหม”ไม่ได้เด็ดขาด

แต่ก็หลอกกัน แล้วก็หลงกันอยู่ในโลก ปั่นขึ้นมาเป็น“มโนมย
อัตตา”จนสำเร็จแล้วก็เห็นเอง หลอกตนเอง หลอกผู้อื่นให้หลงตาม
จนกระทั่งผู้อื่นกลายเป็นผู้หลงก็มี“อุปาทาน”สามารได้มโนมยอ
ตฺตา(มโนมยอตัปปฐิลาโภ)นั้นไปตามๆกัน หลงว่าจริงไปตามๆกันจนบัดนี้

มอมเมากันมานานแสนนาน แม้ปัจจุบันนี้ก็ยังไม่ยอมเพลาการ
หลอก ให้หลงผิดว่า ผี (จบฉบับที่ ๒๙๔)

ฉบับที่แล้วได้สาธยายเรื่อง“ผี-เทวดา-พรหม”ซึ่งเป็นเรื่อง
ของ“จิต-มโน-วิญญาณ”แท้ๆ ที่จะ“เห็น”หรือ“รู้ภาวะจริง”ได้ ก็
ต้องมี“ปสาทรูป ๕”และ“โคจรรูป ๕”ทำปฏิกริยากันขึ้น จึงจะ“เห็น”
จะ“รู้ความจริง”นั้นเต็มความจริงตามสภาพ”

ถ้าไม่มี“ปสาทรูป ๕”กับ“โคจรรูป ๕”ก็ไม่มี“กาย”กับ
“โณฏฐัพพะ” ทำปฏิกริยากัน ก็ไม่มี“วิญญาณ ๖”เกิดขึ้นให้ตัวเราเอง
สามารถ“เห็นหรือรู้”ของตนเองได้

ยังเป็นของคนอื่นที่เขาจะ“เห็นหรือรู้จักวิญญาณ” เขาก็ต้อง “เห็นหรือรู้” ของตน จึงจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ความเป็น“ผี”หรือ เป็น“สัตว์นรก”เป็นต้นนั้นของตน แล้วจึงจะได้เรียนรู้“ความจริง” (อริยสัจ)นี้แล้วจะได้กำจัดภาวะสัตว์นรกนี้ของตนให้เป็น “นิโรธอริยสัจ”

ต่อให้สมมุติว่า คุณสามารถจริงๆ เก่งกาจถึงขั้น“เห็นหรือรู้” วิญญาณที่เป็นผีหรือจิตที่เป็นผีของคนอื่นเขาที่เป็น“ของเขา”ในใจ ของคนอื่นเขา ที่เป็น“กิเลส”ของคนอื่น คุณได้แต่กำหนดหมาย เอาเองอยู่ใน“สัญญา”ของคุณเท่านั้น ซึ่ง“สัญญา”นั้นต่อให้เป็น“ปัญญา”ที่รู้“ความจริงตามความเป็นจริง” แล้วเราจะไปกำจัด “กิเลส”นั้นให้เขา มันก็อยู่ที่อื่นในตัวคนอื่นเขา ได้อย่างไร??

หรือว่าจะใช้“ฤทธิ์อำนาจพิเศษ”ที่ลึกลับมหัศจรรย์ โดยให้ ฤทธิ์เบ่งอำนาจที่กาจแกร่ง เข้าไปทำลาย“กิเลส”ให้เขาได้เลย อย่าง ที่มีคนหลงเลอะเทอะกันว่าตนมีฤทธิ์มีอำนาจเยี่ยงนี้กันอยู่ เป็น อาจารย์พิเศษทั้งหลาย

ถ้าทำได้จริงๆ พระพุทธเจ้าทำไมไม่ทำให้ใครเลยสักคน เลยล่ะ?? ถ้ามันง่ายอย่างนี้ เป็นไปได้อย่างนี้ พระพุทธเจ้าก็ต้อง ทำแล้วสิ

อย่าเก่งกว่าพระพุทธเจ้ากันเลย

ที่ว่าแกล้งกรรมให้คนนั้นคนนี้ได้ ไม่ให้เขาตกนรก ก็เท่ากับ การกำจัดผีนรกในตัวคนอื่นได้ จัดการจิตวิญญาณที่เป็นผีในตัวคน อื่นสำเร็จ แล้วพูดกันว่า “แกล้งกรรม”ให้เขาหมด“เหตุแห่งทุกข์” ก็คือ “แกล้งกรรม”ไม่ให้เขาต้องไปตกนรก ไม่ให้ไปเป็นผีกันนั้นแหละ

มัน“ตกลงรับประทาน”ทั้งนั้น หลงเลอะเทอะละเทะงมง่ายแท้ๆ

เอาเถอะ ต่อให้คุณสามารถเห็นจิตเห็นวิญญาณผู้อื่นได้
จริงรู้ได้จริงก็เถิด มันไม่ใช่เรื่องที่พระพุทธเจ้าสรรเสริญหรือไม่ใช่
เรื่องที่ท่านให้ทำเลย ท่านทรงห้ามเป็นทุกกฎด้วย และทรงบริภาษ
ความเก่งนี้ด้วย ที่เป็นปาฏิหาริย์เรียกว่า “อาเทศนาปาฏิหาริย์ หรือ
อิทธิปาฏิหาริย์แบบนี้แหละ มียืนยันชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๙
“เกวัญสูตร” อ่านดูได้

นี่คือ ความจริงประเด็นสำคัญ ที่คนผู้หลงตนว่าตนเก่งกาจ
เห็นจิตผิวิญญาณผิของคนอื่นได้นั้น แล้วอวดดีว่าจะล้างกิเลส
ให้เขา แก่กรรมที่เลวร้ายให้เขา มันเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะ“ผี”
มันเป็น“จิต-วิญญาณ”ของเขา อยู่ในตัวคนอื่นคนใดก็ของเขา
เราจะล้วงเข้าไปสัมผัสในจิต ในวิญญาณคนอื่นได้อย่างไร

เพราะ“จิตหรือวิญญาณ”มันคือ ธาตุรู้ของใครก็ของมัน จะไป
“เอาความรู้สึกในใจเขามาเป็นความรู้สึกในใจเรา”ได้อย่างไร?

จะไปจัดการ“ความโลภ-ความโกรธ”ในจิตใจคนอื่นให้เขา
ไม่มีความโลภ-ความโกรธกันแบบไหน..???..???

มันไม่ใช่“ใจเรา” ใจใครก็ใจใคร ใจเราก็ใจเรา ใจเขาก็ใจเขา
ใจมันเป็น“กิเลส”ของตน”เท่านั้น กิเลสจะลดก็ต้องตนทำ

กิเลสในใจของใครก็ทำของตนเท่านั้น

จิตหรือวิญญาณของใครก็เป็นของคนนั้น“หนึ่งเดียว”(เอโก)
มันไปเอา“จิตของคนอื่นมาอยู่ในจิต”ของเรา เป็น“สอง”ไม่ได้

เช่น ความ“อวิชชา”ที่หลงเลอะเทอะของคน“เข้าทรง”
เป็นต้น หลงว่าให้จิตหรือวิญญาณของคนอื่นเข้าทรงหรือเข้ามาเป็น

จิตเป็นวิญญานในจิตเรานั้น มันเป็นไปไม่ได้

“จิต”ของใคร มันก็เป็น“ของตนเองหนึ่งเดียว” เป็น“เอโก” มันจะเข้าคนนั้น ออกจากคนนี้ หรือจิตผีจิตเทวดาอันเป็นจิตเร่จิต ร่อนจากที่ไหนก็ตามเข้าไปถึงคนนั้นคนนี้ เป็นครั้งเป็นคราว ทับเข้าไป แทนที่ในจิตคนเข้าทรง หรือจิตคนนั้นออกจากตนเองไปก่อน ชั่วคราว แล้วค่อยกลับเข้ามาใหม่ เมื่อจิตผีจิตเทวดานั้นออกไปจากตน จะเปลี่ยนกันอยู่ในร่างนั้น จะทับกันอยู่มันเป็นไปได้อย่างไร

มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นนิยายน้ำเน่าลวงโลกมานานแสนนาน และจะหลอกคนที่อวิชชาไปอีกนิรันดร์ ผู้อวิชชาไม่รู้ได้ง่ายๆ

นั่นคือ ความหลงผิด อย่างยิ่ง

คน“เข้าทรง”กันอยู่ทั้งหลายนั้น เป็นแค่“อุปาทาน”ชนิดหนึ่ง ที่กำหนดหมายเชื่อมั่นว่าเป็นจริงอย่างนั้น แล้วก็เกิดอาการตามที่มี “อุปาทาน”ของตนจนเป็นจริงสำเร็จในจิต (มโนมยัตตา)เป็น“ภาวะ” อาการเข้าทรงตามที่ตนยึดไว้ว่าต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ อันเป็น อุปาทานอยู่ในความมกมายของผู้ยังอวิชชา

ตนเองก็ 모르ตนเองว่า เป็นไปได้อย่างไร เพราะตนไม่ได้ เรียนรู้จนบรรลู่ “วิชา”

ภาวะเช่นนี้คือ “มโนมยัตตา” คือ“รูปหรืออัตตาที่สำเร็จ ด้วยจิตของตนเองทำเองเป็นเอง” ตนเองบ้าเองแท้ๆ ไม่มีวิญญาน อันใดไหนเลยที่เข้ามาเข้าคนนั้นคนนี้ได้

การเข้าทรง เข้าถึง อะไรพวกนี้จึงเป็น“มโนมยัตตา”ของ ตนเอง ที่เป็น“อุปาทาน”ซึ่งยังอยู่ในกันบัง“อนุสัย”ของคนผู้นั้นๆ ฉบับที่แล้ว เนื้อความก่อนฉบับมีว่า...

“ผี”มันก็คือ “วิญญาณ”คือ“จิต”นั่นเอง

“เทวดา”ก็“วิญญาณ” ก็“จิต”

“พรหม”ก็“วิญญาณ” ก็“จิต”

“จิต”ก็“วิญญาณ” ก็“มโน”

“มโน”ก็“วิญญาณ” ก็“จิต”

..ใช่หัย?

วิญญาณ-จิต-มโน ปรากฏอยู่ ณ ที่ใด จึงคือ ตัวผี-ตัวเทวดา
แท้อยู่ ณ ที่นั้น และไม่ลืงลืออยู่ที่ไหนอันเป็นมหาภูตรูปด้วย

จะอยู่ได้ประจำที่ เป็นเหมือนห้อง เหมือนถ้ำ มีขอบเขต
เรียกว่า“คูหาสยง” ที่เดียวเท่านั้นคือ ในตัวสัตว์โลกที่มี“จิตนิยาม”

ดินน้ำไฟลม หรืออากาศ มหาภูตรูปทั้งหลาย มันเป็น“ผี”
เป็น“เทวดา” ไม่ได้

“ผี”หรือ“เทวดา”หรือ“พรหม” ก็คือ วิญญาณ คือจิต คือ
เจตสิก คืออารมณ์ คือเวทนาเท่านั้นที่เป็น“ผี” เป็น“เทวดา”

และเป็นแล้ว ก็“เห็นไม่ได้”(อนิทัสสนัง)ไม่มี“สรีระ”(อสุริระ)
ให้เห็นได้แบบตาเนื้อเห็นๆ

ถ้าจะ“เห็น(ปัสสโต)”ได้ “รู้(ชานโต)”ได้ก็เป็นแค่“อาการ”
เท่านั้นที่ปรากฏให้ผู้เรียนรู้กำหนดหมาย(สัญญา) กำหนดเครื่องหมาย
(นิमित)เอาเองตามญาณปัญญาของตน

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็น“ผีแท้”ไม่ได้

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็น“เทวดาแท้”ไม่ได้

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็นได้แค่“ผีลอก-เทวดาลอก-
พรหมลอกๆ” คือ“เท็จ”ทั้งสิ้น

แม้แต่“รูป”ทั้งหลายทั้งปวงเดียวๆ ที่ไม่เกี่ยวกับ“นาม”เลยนั้น มันเป็น“ผี”เป็น“เทวดา”เป็น“พรหม”ไม่ได้เด็ดขาด

แต่ก็หลอกกัน แล้วก็หลงกันอยู่ในโลก ปันขึ้นมาเป็น“มโนมยอัตตา”จนสำเร็จแล้วก็เห็นเอง หลอกตนเอง หลอกผู้อื่นให้หลงตาม จนกระทั่งผู้อื่นกลายเป็นผู้หลงก็มี“อุปาทาน”สามารถได้มโนมยอัตตา(มโนมยอตัปปฐิลาโก)นั้นไปตามๆกัน หลงว่าจริงไปตามๆกันจนบัดนี้

มอมเมากันมานานแสนนาน แม้ปัจจุบันนี้ก็ไม่ยอมเพลากการหลอก ให้หลงผิดว่า ผีเทวดามารพรหม ซึ่งก็ยอมรับกันอยู่ณะว่าเป็นเรื่องของวิญญาน-ของจิต เป็นเรื่องของ“ธาตุรู้”ซึ่งมองไม่เห็นตัวตน เพราะ“ไม่มีสรีระ”(อสรีระ) เห็นไม่ได้ ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันชัดว่า วิญญานัง อนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโตปภัง [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๐]

“วิญญาน เห็นไม่ได้(อนิทัสสนัง) ดาเนื้อของคนมองเห็นไม่ได้ มันไม่มีรูปร่างจะให้เห็น เหมือนมนุษย์ล่องหนหายตัว เพราะไม่มีเส้นมีกรอบมีขอบมีเขต มันไม่มีที่สุด(อนันตัง)มันเหมือนแสงสว่างกระจายทั่วไป(สัพพโตปภัง)

แม้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓ ก็มีพระวจนะยืนยันว่า “มโน”นั้น“อสรีระ” คือ“ธาตุรู้”นั้น“ไม่มีรูปร่าง” ก็ชัดๆ

แต่ก็หลอกกันให้หลงผิดไปเห็นรูปร่าง“ผี-เทวดา-มาร-พรหม”แม้จะระบุเอาเฉพาะ“จิต-วิญญาน-มโน”ตัวแท้เท่านั้น ก็หลอกกันแล้วหลอกกันอีกว่ามี“รูปธาตุ”ที่เห็น“รูปร่างตัวตน”ได้ หลอกกัน สร้างนิทานมาหลอกกันว่า วิญญานผีมีรูปร่าง

ตัวตนอย่างนั้น วิญญาณเทวดาเห็น“ร่าง”ได้อย่างนี้ ทั้งๆที่เป็น “อุปาทายรูป”แท้ๆ ไม่ใช่“มหาภูตรูป ๔”เลย หรือแม้จะเป็น “อุปาทายรูป”ก็ยังคงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ที่เป็น“เอคันตกัมมชรูป”(รูปที่เกิดจากกรรมอย่างเดียวแท้ๆ) กับ “อุตฺตชรูป”(รูปที่เกิดแต่ธาตุ)จึงจะแยกความเป็น“รูป”แยกความเป็น“นาม”ได้แท้จริงเด็ดขาด สามารถกำหนดรู้“รูปรูป-รูปกาย-รูปนาม-นามกาย-นามรูป”ได้ถูกต้องบริบูรณ์

ยิ่งหลอกกันหนักยิ่งขึ้น ว่า ถ้าใครมีฤทธาานุภาพทาง จิตวิญญาณ เก่งทางสมาธิทางฌานจิต นั้นยังสามารถเห็น รูปร่างตัวตนของผี ของวิญญาณได้เก่งกาจพิลึกพิลื้อ

แล้วคนก็ยังไปหลงศรัทธาบุญชายกย่องผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ” กันหนักหนาขึ้นยิ่งๆขึ้น เลยยิ่งผิดซ้อนซ้ำ โง่ซบโง่ซ้อน(อวิชชา ซบ-อวิชชาซ้อน)หนักหนาสาหัสกันใหญ่อยู่แบบนี้

จนทุกวันนี้ในวงการพุทธศาสนาเมืองไทย พวกกันหลง เลอะเทอะถึงขั้นสามารถเข้าไปเฝ้า“วิญญาณของพระพุทธรเจ้า” กันโน่น เอาอาหารข้าวน้ำไปถวายพระพุทธรเจ้ากันเลย

คนจึงอวิชชา แล้วมี“ตัวตน”ของผี หรือเทวดา หรือพระ พรหม หรือพระเจ้า ไปตามทิฏฐิของตนอยู่ ไม่พ้นมิจฉาทิฏฐิ

ถ้าศึกษาตามคำสอนของพระพุทธรเจ้าลัทธิมาติฏฐิ ได้แล้ว ปฏิบัติให้ลัทธิมาปฏิบัติ เราก็สามารถเห็นความเป็น “ผี-เทวดา-มาร-พรหม”ได้ จาก“องค์ประชุมของรูปและนาม” (กาย) คือจิต คือวิญญาณ ที่เป็นผี เป็นเทวดา เป็นพรหม หรือวิสุทธิเทพในที่สุด ตามพระพุทธรวณะ ซึ่งใน“วิญญาณฐิติ ๓”

กิติ หรือใน“สัตตาวาส ๙”กิติ หากผู้ปฏิบัติ“ลัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”อย่างลัมมาทิกฺขุแล้วจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สัตว์โอปปาตกะ”(สัตตาโอปปาติกา)

เราสามารถเห็นความเป็น“ผี-เทวดา-มาร-พรหม”ได้ด้วย “ญาณ”ด้วย“วิชา” ซึ่งเป็นการรู้ที่มี“จักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-แสงสว่าง”(พตปฎ. เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๖๗๔ และเล่มอื่นๆ)

จะเรียกว่า“ตาทิพย์-ตาธรรม-ตาวิเศษ” อะไรก็แล้วแต่ ที่รู้ด้วย“วิชา ๘” ก็คือ “ความรู้พิเศษที่ต่างไปจากที่รู้แบบเทวนิยม”

ส่วนผู้“มิฉณาทิกฺขุ”อยู่ ก็จะมี“ตาทิพย์-ตาธรรม-ตาวิเศษ”แบบของเขาเช่นกัน แต่เป็นการเห็น“วิมูญฺญาณ”แบบปุถุชนเทวนิยม ปุถุชนเทวนิยมรู้เห็น“เทพ”แบบลึกลับ ที่บอกความวิเศษก็มหัศจรรย์ประหลาดจนตนเองก็อธิบายไม่ได้ ว่าคืออะไร มีอะไรเป็นเหตุเป็นปัจจัย เกิดอย่างไร ดับอย่างไร

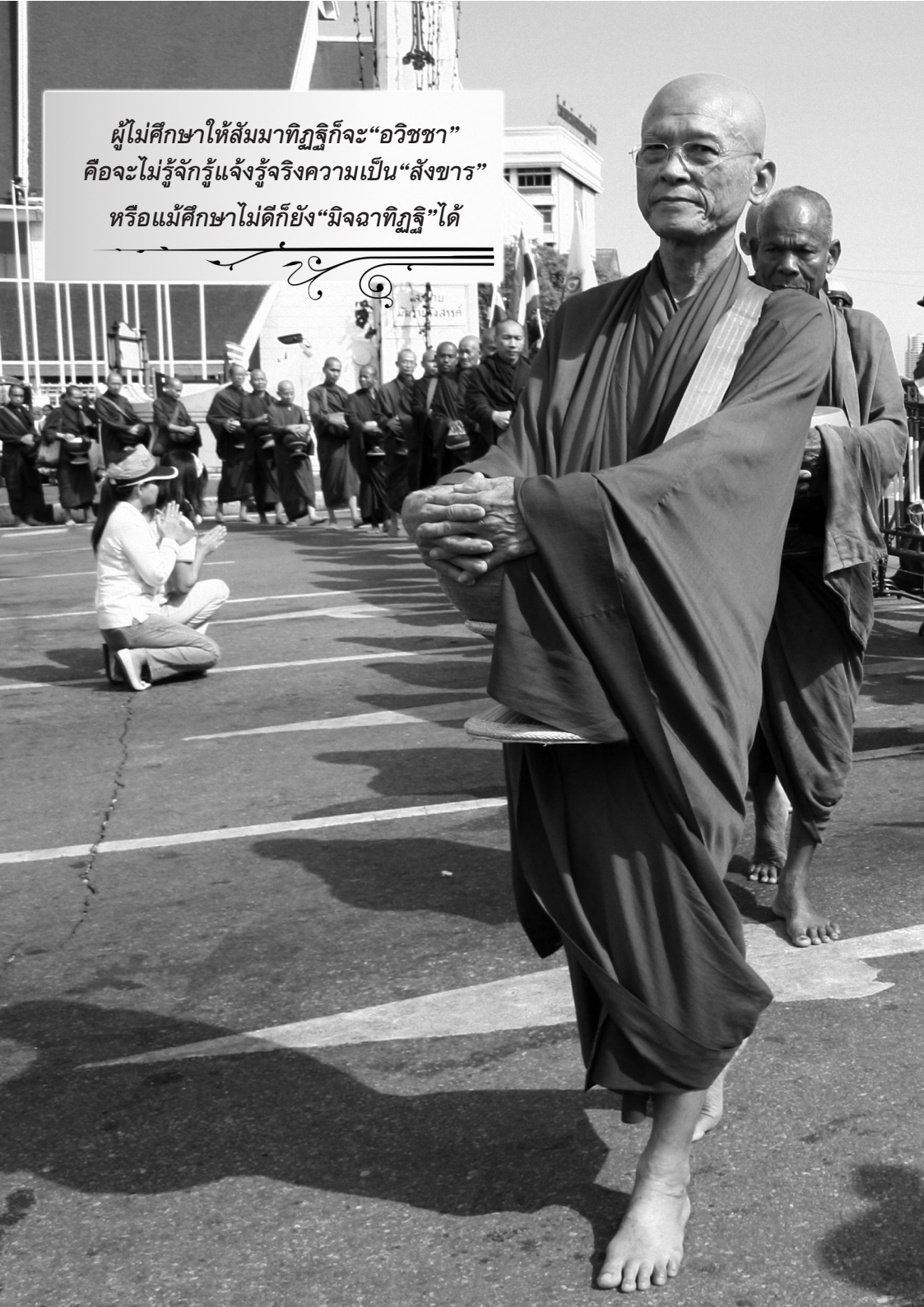
ส่วนของพุทธนั้นเป็นแบบ“อเทวนิยม” ซึ่งเป็นแบบ“ไม่ลึกลับ”(อรหะ) มีการพิสูจน์ด้วยการสัมผัสสัมผัสเทวดานั้นๆ ได้จริง เป็นความพิเศษที่ตนเองบอกได้อธิบายได้ มีปรากฏการณ์แห่ง“อิทัปปัจจยตา”ยืนยัน

วิชาพระพุทธานั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แม้จะเป็น“นามธรรม”ละเอียด(นิปฺพณา)ที่ลึกซึ้งถึงขั้นสันตฺตา(สงบ)-ปณฺธิตา(ประณีตสุขุม)แห่งภาวะ“กายปัสสัทธิ”อันเป็น“องค์ประกอบของรูปนาม”ที่เป็น“กาย”สงบขั้น“ดับอาสวะ”

ซึ่งต้องเห็นด้วยความเป็น“กาย” เริ่มเห็นขั้นต้นก่อนอื่นคือ “ลักกาย”(กายของตน) ซึ่งเป็นสังโยชนข้อแรกกันทีเดียว แล้วจึง

ผู้ไม่ศึกษาให้สัณมาทญญก็จะ“อวิชชา”
คือจะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังขาร”
หรือแม้ศึกษาไม่ดีก็ยัง“มิจฉาทญญ”ได้

จะเป็นการเริ่มต้นเข้าสู่การศึกษา“กายในกาย” “โลกุตระ”ข้อที่ ๑ ของ “โพธิปักขิยธรรม ๓๓”(ข้อต้นในสติปัฏฐาน ๔) ซึ่งเป็น“กายสังขาร”

แล้วปฏิบัติไปตามปกติในชีวิตประจำวันด้วยหลัก “กายคตาสติ”นั้นแหละให้มีผล “ละความดำริพล่านที่อาศัย เรือนเสียได้”(เย เกหสิตา สรสังกัปปา เต ปหิยันติ) ไปจนกระทั่ง เกิดภูมิรู้ตามสัมมาทิฐิ สำเร็จผลไปตามหลัก“อานาปานสติ” สัมบูรณ์“สัมมานิโรธ”เป็นที่สุดโดยพิจารณาด้วย“สติปัฏฐาน ๔” ปฏิบัติตาม“สัมมปปธาน ๔”มี“อิทธิบาท ๔”ช่วยตลอด สัมมวล เป็น“อินทรีย์ ๕-พละ ๕” จนกระทั่งบริบูรณ์ด้วย“โพชฌงค์ ๓” บนฐาน ปฏิบัติอันเอกคือ “มรรคองค์ ๘”นั่นเอง ครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๓” สำเร็จอารยธรรม“โลกุตระ ๔๖”ที่มี“กายสงบ”(กายปัสสัทธิ)ขึ้น“ดับ อาสวะ”ที่ผู้ปฏิบัติรู้จักจริงบรรลु“วิชาและวิมุตติ” โดยเห็นแจ้ง ความจริง(สัจฉิกถ)ชนิดที่มีจักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-แสงสว่าง

ซึ่งต้องศึกษา“กาย”ต่างๆ เช่น กายสังขาร-กายวิญญาณ- กายกรรม-กายคต-กายานุปัสสนา-กายทุจจริต-กายกสิ-กายปสาท- กายปัสสัทธิ-กายปาคุญญตา-กายภาวนา-กายลหุตา-กายมธุตา- กายกัมมัญญตา ฯลฯ

แต่ถ้าผู้ปฏิบัติบางคน แม้จะสามารถปฏิบัติจนกระทั่งทำให้ อาสวะของตนบางอย่างหมดสิ้นไปได้บ้างแล้ว เป็น“กายลักขิบุคคล” ผู้ปฏิบัติผู้นี้ ก็ยังต้องปฏิบัติ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” สำเร็จ อิริยาบถอยู่ เพราะเห็นด้วยปัญญา” จนกว่าอาสวะทั้งหมดของผู้ นั้นจะหมดสิ้นเกลี้ยง ได้จริง (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑) จึงจะทรง ยอมรับว่า เป็นผู้บรรลุถึงที่สุดอรหัต

เห็นความสำคัญของคำว่า“กาย”นี้ขึ้นบ้างแล้ว ไหม้ย?

“กาย”เป็น“องค์รวม”หรือ“องค์ประชุมรูปกับนาม”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “สังขาร” เริ่มตั้งแต่“กายสังขาร” “สังขาร”นี้แหละที่คนทั้งหลาย“ไม่รู้”คือ“อวิชชา” ซึ่งเป็นข้อแรกของ“ปฏิจจสมุปบาท”(คือการอาศัยกันและกันเกิด)เลยทีเดียว

“เพราะอวิชชา เป็นปัจจัย จึงมีสังขาร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๔ “มหาชนธกะ” ข้อ ๑ และที่อื่นๆ)

ผู้ไม่ศึกษาให้สัมมาทิฐิ ก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังขาร”นี้แน่ หรือแม้ศึกษาไม่ดีก็ยังไม่“มิจฉาทิฐิ”ได้

“สังขาร”นั้น เราจะเรียนรู้ได้จากชีวิตที่ต้องอยู่กับ“มหาภูตรูป ๔”ร่วมอยู่ด้วยในโลก ซึ่งเรามีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทั้งกันเป็นธรรมชาติของชีวิตสัตว์ ที่มี“ประสาท”เริ่มจาก“ปสาทรูป ๕”ทำหน้าที่ร่วมกับ“โคจรรูป ๕”นั้นแหละขึ้นมา เช่น ตาลัมผัสรูป หูสัมผัสเสียง เป็นต้น ทั้ง ๕ ทวารนั้น เมื่อสัมผัสกระทบกันขึ้นก็เกิด“วิญญาน” ซึ่งมี“วิญญาน ๖”ให้ศึกษาปฏิบัติกำจัดกิเลสใน“กาย”(องค์ประชุม หรือองค์ประกอบของรูปนาม)นั้นๆ

เมื่อ“ปสาทรูป”กับ“โคจรรูป”สัมผัสกันเข้าเป็น“ผัสสะ ๓”ก็เกิด“วิญญาน”

นี้แหละคือ “วิญญานผิ”หรือ“วิญญานเทวดา” ซึ่งเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”(สัตว์ทางจิตวิญญาน) “ผิหรือเทวดา”นี้เกิดอยู่ในตัวคนเป็นๆ จึงจะเห็น“ความจริง”ได้ เพราะยังมี“ปสาทรูป ๕ และโคจรรูป ๕”ทำงานในคนที่ยังมีชีวิตอยู่ จึงเห็น“กายวิญญาน”ได้

ถ้าตายไปแล้ว ก็ไม่มี“กาย”ของสัตว์หรือไม่มี“องค์ประชุม

ของรูปนาม”ที่จะแสดงภาวะแห่ง“ความจริง”ให้ใครใด แม้แต่เจ้าตัวผู้เป็นเจ้าของวิญญานไม่ครบ“องค์ประกอบ” (กาย)ก็ไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”

ผู้ยัง“อวิชชา”ทุกคนจึงต้องศึกษาจาก“ภาวรูป ๒” อันเกิดจาก“ปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕” ซึ่งคนผู้ยังอวิชชาก็ยังมีความเป็น“อัตตา”อยู่ คือ ๑) “อิตถัตตะ”(ภาวะที่ยังมีอัตตาไม่สงบระงับ จิตยังตื่นแสหาหรือจิตยังหวั่นไหว จิตยังกระเพื่อม จิตยังมีฟุ้งอยู่ จิตยังไม่หมดนิรวณ จิตยังไม่เป็นเอกัคคตาหรือยังไม่เป็นเอกบุรุษ) ที่เราจะต้องรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“อิตถินทริย”(จิตยังมีอำนาจไม่พอ หรือยังไม่บริบูรณ์,จิตยังมีความเป็นใหญ่ในตนไม่เต็มตัว) ยังมีภาวะของ“อิตถินิมิตต” คือ ยังมีเครื่องหมายแห่ง“การเกิด(โยนิ)”อยู่ ซึ่งยังไม่เจริญถึงขั้น“ปฐการ”(ความเป็นเอกอิสระ)

๒) ผู้ยังมี“อิตถัตตะ”จึงต้องปฏิบัติตนให้ถึงขั้น“ปฐลัตตะ”(ภาวะที่เป็นอัตตาที่สงบระงับ(ปัสสัสมถิ) จิตเป็นเอกัคคตา ไม่มีเพื่อนสองในจิต(อยู่ผู้เดียว) เป็นเอกอิสระหรือเป็นเอกบุรุษ หรือเป็นอุตตมปฐิส ไม่มีเครื่องหมายแห่งการเกิด(ไม่มีอิตถินิมิต)แล้ว) แม้จะยังเป็น“อัตตา”อยู่ แต่เป็น“อัตตา”ของผู้มี“ญาณ”ที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”ของสัตว์ต่างๆในตนของตน

และสามารถปฏิบัติจนกระทั่งกำจัด“อิตถัตตะ”ให้เป็น“ปฐลัตตะ”ได้สำเร็จแล้วจริง

จึงเป็นผู้“ไม่ลืกลับ”(อรห)ในความเป็น“อัตตาของสัตว์ทางจิต”(โอปปาติกะสัตว์) สามารถกำจัดความเป็นสัตว์ได้แท้ ความเป็นสัตว์นั้นๆตาย ดับสิ้น ไม่มีสัตว์กวนในจิต จิตก็สงบระงับ แม้จะยังอาศัย“อัตตา”นั้นอยู่ก็เป็น“อรหัตตา” คือ เป็นผู้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงในความ

เป็น“อึดตา” เพราะไม่ลืกลับ(อระ)ในความเป็นอึดตาได้แล้ว จึงกำจัด
“อึดตาลัฏ” แต่ละระดับได้แล้ว จนกระทั่งมี“ปฐิธถม” (กำลังแห่งความ
เป็นเพศที่หนึ่งหรือบุรุษเพศ)

ธรรมดาปุณชนผู้ที่ยังมี“อวิชชา”อยู่เป็นสามัญของชน
ทั่วไป ยังไม่ได้เรียนรู๋ ยังไม่ได้ฝึกฝนตนอย่างใดเลย “วิญญาน”ก็
จะมีอารมณ์ไม่ดี คือมีวิญญานลัฏทางจิตที่เรียกว่า วิญญานผิ
(ทุกขเวทนา ซึ่งอยากอยา่งนั้นอยา่งนี้อยู่ตลอด) หรือไม่มีอารมณ์ดี คือ
มีวิญญานลัฏทางจิต ที่เรียกว่า เทวดา(สุขเวทนา ซึ่งได้บำบัตอารมณ์
อยา่งนั้นๆอยู่อย่างต่อเนื่อง) หรือ“พักยก”ชั่วครั้งคราเป็นวิญญานลัฏ
ทางจิตที่ไม่เป็นทั้งผิทั้งเทวดา-อารมณ์กลางๆ(อทุกขมสุขเวทนาหรือ
เคหลิตอุเบกขาเวทนา)

ชีวิตคน“อวิชชา”สามัญก็จะดำเนินไปกับ“ศรัทธา-สังคม
(ปริสา)-มารยาท-อวิชชา-ยถากรรม-สติ-ปัญญา”เป็นธรรมดา
อารมณ์

เขาจะมีสามัญสำนึก(common sense : ชั้น conscious สามัญ) ที่
ตกอยู่ภายใต้อำนาจของกิเลสเป็นปกติธรรมดา สำหรับปุณชนทุกคน
ส่วนผู้เป็น“กัลยาณชน”มีสำนึกสูงชันกว่า ก็จะมีการ
ฝึกฝนสังวรตน ควบคุมตน ชีวิตก็จะดำเนินไปกับ“ศรัทธา-ศีล-หิริ-
โอตตปปะ-พหุสุต-จาคะ-ปัญญา” ตามภูมิแห่งฐานานุฐานะของลัฏ
เทวดาโลกีย

ส่วนผู้เป็นพุทธที่“สัมมาทิฐิ”ก็จะมีชีวิตดำเนินไปตามฐานะ
แห่งตน เท่าที่ตนได้สมาทาน“ศีล”อันเหมาะสมกับตนไปตามลำดับ
ขั้นต้นก็มี“ศีล ๕”พื้นฐานไปก่อน ด้วย“การปฏิบัติที่ไม่ผิดคำสอนของ

พระศาสดา”(อภินนทกปฐก ๓) นั่นคือ “สำรวมอินทริย์ ๖(และข้ออื่นในสัมมปธาน ๔)-โภชนเนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ” ก็จะเจริญ “ศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พหุสุต-วิริยะ-สติ-ปัญญา” เกิดสามัญผล “อริจิตสิกขา” เป็น “ฌาน ๔” สังสมลงเป็น “สัมมาสมาธิ” และมี “อริปัญญาสิกขา” เจริญเป็น “วิชา ๘” จึงพ้นความเป็น “สัตว์โลกีย์” ไปตามลำดับ

ศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “วิญญูณลัตว์” (สัตว์โอปปาติกะ) ด้วย “อริปัญญาสิกขา” และกำจัดความเป็น “สัตว์ผี-สัตว์เทวดา” ไปตามลำดับ จนหมดสิ้นความเป็นสัตว์ พ้นสังโยชน ๑๐ ก็บริบูรณ์ด้วย “สัญญาเวทยิตนิโรธ” ลั่น “อวิชชาสวะ” สัมบูรณ์เป็นที่สุดได้

เพราะเป็นผู้มีปัญญาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “กาย” ของสัตว์ทางจิตวิญญูณที่แท้จริง (สัตตาวาส ๙) อย่างบริบูรณ์ และทั้งได้ปฏิบัติในขณะมี “วิญญูณฐิติ” นั่นคือ มีวิญญูณปรากฏสัมผัสผัสอยู่จริงในตน ณ บัดนั้น จึงเป็นการ “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” อยู่แท้

สามารถปฏิบัติ “กำหนดหมายรู้ (สัญญา) ภาวะรูปและภาวนาม” และภาวะอื่นๆ อีกในความเป็น “รูป” หรือ “นาม” ได้อย่างสัมมาทิวฐิทั้ง “รูป ๒๔” เป็นต้น

และปฏิบัติในขณะมี “วิญญูณ” เกิดอยู่หลุดๆ มีอยู่โทนโท ตั้งอยู่ในปัจจุบันด้วยการ “สัมผัส ๓” ให้เห็นความเป็น “กาย” อันปรากฏอยู่จริงให้เห็น “กายวิญญูณ” ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่า “วิญญูณฐิติ ๓” และศึกษาฝึกฝนด้วย “สัญญา” ที่สัมมาทิวฐิ นั่นคือ ใช้การกำหนดหมายอ่านรู้-เรียนรู้ และปฏิบัติกำจัดความเป็น “สัตว์” นั้นๆ ให้ลั่นไป พ้นสังโยชนได้เป็นลำดับๆ

ต้องมี“กาย”ให้สัมผัส ต้องใช้“สัญญา” กำหนดหมายรู้“กาย” กับ“สัญญา”นี้คือ องค์ประกอบหลักสำคัญ ๒ อย่าง ที่ผู้ปฏิบัติจะต้อง “สัมมาทวิปฏิ”จริงๆในความเป็น“กาย”กับความเป็น“สัญญา”ว่า มันคืออะไร? และอย่างไรกันแท้? จึงจะปฏิบัติได้เป็น“สัมมาปฏิบัติ” มีมรรคผลกันจริง

ซึ่งต้องศึกษาความเป็น“รูป”และเป็น“นาม”อย่างถูกต้อง เป็นสำคัญ ให้สัมบูรณ์

“รูป”คือ อะไร? “นาม”คือ อะไร?

ตอบกันชัดๆ เฉพาะ“ปริเฉท”(context)ที่กำหนดกรอบแห่ง การเรียนรู้ปรมัตถธรรมได้แก่ จิต ๘๙ เจตสิก ๕๒ รูป ๒๘ เป็นต้น

โดยเฉพาะที่เรากำลังหมายถึง ก็คือคำว่า “กาย”นี้เอง ที่เป็น“องค์ประกอบของรูปกับนามที่ปรุงแต่งกันอยู่ขณะนี้” โทณโท และอยู่ใน“ปริเฉท”ที่เรากำลังเผชิญสัมผัสอยู่ใต้งาหงายหงายขณะ ปัจจุบันนี้มีของจริงยืนยัน

และใน“ปริเฉท”นี้มี“รูปกับนาม” ซึ่งล้วนเป็นของเราในใจ เราเองอยู่บัดเดี๋ยวนี้

“รูป” ก็คือ “ภาวะที่ถูกรู้” เป็น“ตัวถูกระทำ” หรือเป็น“ผู้ไม่ อยู่ในฐานะทำหน้าที่รู้” กำลังอยู่ในฐานะ“ผู้ถูกรู้” เรียกกันว่า “ภววิสัย-วัตถุวิสัย” ในเชิงไวยากรณ์เป็น“กรรมของกิริยา” ซึ่งเป็น objective

ในภาวะที่“ถูกรู้”ก็จะต้องมีนามธรรมคือ “จิต-มโน-วิญญาณ”ของเราเองนั่นเองเป็น“ตัวผู้รู้”หรือ“ทำหน้าที่เข้าไปรู้”

“ตัวผู้รู้”นี้ก็คือตัวเราเอง ซึ่งหมายถึง“วิปัสสนาญาณ”ของเราเอง เรียกกันว่า “อัตวิสัย-จิตวิสัย” ในเชิงไวยากรณ์เป็น

“ประธานของกิริยา” ซึ่งเป็น subjective

ที่มันทำให้คนงงสับสนสงสัยก็คือ คำว่า“อัตวิสัยหรือจิตวิสัย” subjective นี้เอง ที่คนไปหลงว่า ก็เมื่อกล่าวว่า “อัตวิสัย” มันก็ต้องหมายถึง“ตนเอง”แล้วจะไปหมายถึง“ผู้ถูกรู้” ซึ่งมันก็ต้องหมายถึง “ผู้อื่น” อันไม่ใช่“ตนเอง”(อัตตา)โนน เป็นอย่างนั้นได้ไง?

เพราะ“การจะมองเห็น”มันก็ต้อง“มองเห็นผู้อื่น-สิ่งอื่น-นอกตัวเราเอง”สิ!!!!

จะมา“มองเห็นตัวเอง”ได้ยังไง???

นี่แหละคือ ๑)ความไม่เข้าใจ“ปรมัตถธรรม” อันเป็นเรื่องของ“จิต-มโน-วิญญาณ” ยังเข้าไม่ถึงอภิธรรมที่เกี่ยวกับ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” จึงยังไม่รู้จริงในภาวะ“อัตตา”

๒)ไม่มองเข้าหาตนเอง มัวแต่เข้าใจว่า“อัตวิสัย”คือ“ผู้อื่น โนนมีตัวตน”โดยเฉพาะยังไปหลงมองออกนอกภาวะ“จิต”ตนเอง ไม่ได้เข้ามามอง“จิต”ตนเอง ไม่รู้ว่าหมายถึง“จิตตนเอง” ที่เป็น“จิตวิสัย”แล้วตอนนี้

“ตัวที่ถูกรู้”ระบุชัดๆก็คือ “จิต”ที่เป็นตัวกิเลสของ “องค์ประชุมกันอยู่ในรูปกับนาม”ของตนเอง คือ “กาย”ของ ตนเองทุกๆขณะนี้ ที่มีทั้งความเป็น“รูป”และเป็น“นาม” ประชุมกันอยู่ที่เรียกว่า“กาย”

ผู้ที่ยัง“มิฉนาทวิปฏิญาณ”ว่า “กาย”คือ “ว่าง”(สรีระ) ซึ่งหมายเอา เฉพาะแต่“รูป”ภายนอก ข้ามิหนำไปเข้าใจว่า“อัตวิสัย”ตอนนี้ ก็ยัง หลงผิดไปหมายเอาว่าเป็นตัวตน-บุคคลอื่นเขา ที่ยังเป็นตัวตนของ ความเป็น“ผู้อื่น-คนอื่น” ยังไปหลงว่า เป็น“คน” เป็นแท่งก้อนของ

ดินน้ำไฟลมข้างนอกเป็น“กาย”อยู่

ซึ่งไม่ใช่“ใจของเรา” แต่ยังมัวไปหลงเอาตัวตนที่เป็น“ร่าง”
(สรีระ)ของคนข้างนอกใจอยู่

แต่จริงๆ ความรู้ขั้นนี้มันหมายเอาภาวะของ“จิตวิสัย”ของ
เราเองแล้ว ก็ยังไม่รู้

คนผู้นี้ย่อมไม่เฉลียวใจเลยว่า ตอนนี ความเป็น“อัตตวิสัย”
ก็คือ“กาย” ที่เป็น จิต-มโน-วิญญาณ”ของตนเอง ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐

“กาย”จึงคือ “จิต-มโน-วิญญาณ”ที่เป็น“ธาตุรู้”ของคน และ
เป็น“ตัวผู้ทำหน้าที่รู้เอง” เป็น“ตัวผู้เข้าไปรู้เสียเอง” เรียกกันว่า
“อัตตวิสัย-จิตวิสัย” ในเชิงไวยากรณ์เป็น“ประธานของประโยค”
ซึ่งเป็น subjective และเรากำลังคือตัว“ประธาน”เอง เป็น“นาม”

ส่วน“รูป”ในตอนนี คือ “ภาวะที่ถูกรู้” ก็เป็น“จิต-มโน-
วิญญาณ”ซึ่งเป็น“พลังงาน” ชั้น“ปรมาตมธรรม”ที่ลึกลับลึกละเอียด
รู้จักยากกว่าพลังงานทางฟิสิกส์ทางเคมีที่โลกแห่งวิทยาศาสตร์
ทั่วไปรู้จัก และสามารถจัดการได้ และเรากำลังมี“วิปัสสนาญาณ”
(วิชา) รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ตัวตนของตน”(อตฺตา) อยู่ โทน โทขณะนี้ รู้ “ตัว
ตนของกิเลส”นั่นเอง

“จิต-มโน-วิญญาณ”ก็คือ“นาม”นี้จึงเป็นพลังงานที่จะรู้จัก
รู้แจ้ง รู้จริงได้ยากยิ่งกว่าพลังงานทางฟิสิกส์ทางเคมีที่โลกแห่ง
วิทยาศาสตร์รู้ได้กันอยู่ทั่วไป

และที่เป็นนัยสำคัญซึ่งเป็นภาวะยกย่อนหมุนรอบเชิงซ้อน
เป็นขั้นสูงขึ้นไปดูมีนัยะแย้งกันอยู่(ปฏินิสสระ) ประเด็นนี้แหละที่ชื่อว่า

ขั้น“ปรมาตถธรรม” ที่เข้าขั้น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”อันจะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงได้ยากยิ่งกว่าพลังงานทางฟิสิกส์ทางเคมีที่โลกแห่ง
วิทยาศาสตร์รู้ได้กันทั่วไป

นั่นก็คือ ความเป็น“นาม”นี้แหละเป็น “จิต-มโน-วิญญาน”
ของเราเองแท้ๆ แต่ตอนนี้เป็น“ภาวะที่ถูกรู้” จึงชื่อว่า“รูป” ตอนนี้
สำหรับ“ภาวะนี้”ไม่ได้อยู่ใน“ภาวะของผู้รู้” แต่ให้“ภาวะอื่นเข้ามารู้”
ซึ่งทั้ง ๒ ภาวะล้วนคือ“จิต-มโน-วิญญาน”ของเราเองทั้งสิ้น

“นาม”ตอนนี้จึงได้กลายมาเป็นภาวะอยู่ในสถานะความ
เป็น“รูป” เป็น objective (ภววิสัย-วัตถุวิสัย)ให้“นาม”ของเราเอง
นั้นแหละที่เป็นอีกภาวะหนึ่งเข้าไป“รู้” เป็น subjective (อัตวิสัย-
จิตวิสัย) ตอนนี้จึงอยู่ในภาวะของ“ตนเอง”(อัตตา)ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ใน
ตนเอง ซึ่งล้วนหมายถึง“จิต-เจตสิก-รูป”(ปรมาตถ์)ทั้งนั้น

“ปรมาตถธรรม”ขั้นนี้จึงอยู่ในฐานะทั้ง“รูป”และทั้ง“นาม”
ของเราเองทั้ง ๒ ภาวะ

นี้แหละ“กาย” ที่ชื่อว่า“นามรูป” และตอนนี้เจตนาเรา
กำหนดเอา “นามธรรม”แท้ๆ ซึ่งมีทั้งภาวะของ“เวทนา-สัญญา-
เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”ตามที่พระพุทเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔

แต่ตอนนี้“สัญญา”กำลังกำหนดรู้“รูป”ซึ่งคือ“จิต-มโน-
วิญญาน”แท้ๆ ทำหน้าที่รู้แต่ไม่ใช่“รู้”ในฐานะ“ปัญญา” “รู้”ขณะ
นี้อยู่ในฐานะแค่“สัญญา”เท่านั้นทำหน้าที่กำหนดรู้“เวทนา-เจตนา-
ผัสสะ-มนสิการ”ของตนอยู่ นั่นก็คือ“นาม” ที่เป็น“อารมณ์หรือความ
รู้สึก”(เวทนา)อยู่”บ้าง และเป็นความปรารถนา-ความต้องการ(เจตนา)

อยู่”บ้าง ในขณะที่มี“ผัสสะ” ขณะกำลังมี“มนสิการ”อยู่ คือกำลังมี “การทำให้ในใจ”ของตนเอง ซึ่งก็คือ“นามธรรม” โดยมี“สัญญา” เป็น“นาม” แต่“เวทนา-เจตนา”เป็น“รูป”ให้สัญญาทำหน้าที่“นาม” ก็คือ จิตตนเองเข้ามา“รู้”จิตตนเอง

ตอนนี้จิตส่วนหนึ่งให้“ภาวะอีกภาวะหนึ่งเข้ามารู้ภาวะนามของเรา” นามนี้กลายเป็น“ตัวถูกรู้”อยู่ในฐานะ objective เพราะแปรฐานะเป็นภววิสัย, วัตถุวิสัยไปแล้ว จึงชื่อว่า“รูป” แม้จะเป็น“จิต-มโน-วิญญาณ” แต่ตอนนี้ไม่ได้อยู่ในฐานะ“ผู้รู้ที่ทำหน้าที่รู้ภาวะอื่น” ไม่ได้ทำหน้าที่“ประธาน”(subjective)

ตอนนี้กำลังทำหน้าที่ในฐานะที่เป็น“พลังงานศักย์”(static ที่มี potential energy)แต่ก็ยังเป็น“จิตวิสัย” ยังเป็นอวัตถุวิสัย ทว่าตอนนี้ ฐานะไม่ได้อยู่ในภาวะ“พลังงานจลน์”(dynamic ที่เป็น kinetic energy)

ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”คือ จิต-มโน-วิญญาณของเราเองทั้งสิ้นที่กำลังมี“มนสิการ”อยู่

หายง หายลับสน หรือยัง?

เมื่อผู้ใดมีปัญหาขึ้น“วิปัสสนาญาณ”หรือมี“วิชชา ๘” ข้อ ๑ เป็นโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้า ผู้นั้นก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงภาวะแห่ง“รูป”และ“นาม”ทั้งหลายดังสาธยายมานี้ได้ชัดเจนไปตามลำดับ

“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสว่า “คัมภีรา-พุทธสา-ทรรโนโพธา-สันตา-ปณฺธิตา-อตกกาจร-า-นิปุณา”นั้น จะต้อง“ปณฺธิต เวทนียา”เท่านั้นที่รู้จริงรู้แจ้งได้

ลัคนมมนุษย์มี“รูป”กับ“นาม”นี้แหละที่เป็นตัวการยุ่งที่สุด

ร่วมกันสร้างเรื่องก่อเรื่อง

ถ้าเข้าใจคำต่อไปนี้ชัด ก็จะทำให้รูปกับนามละเอียดลออขึ้น ได้แก่ รูปรูป, รูปนาม, รูปกาย, นามกาย, นามรูป หรือเลยสุดไปอีกบัญญัติคำเรียกว่า “นามนาม” ก็ยังได้

คำแรก “รูป” นั้น มีความหมาย ๒ นัย

นัยหนึ่ง “รูป” คือ “ภาวะที่ถูกรู้” ซึ่งภาวะนั้นเป็นภายนอกตัวสัตว์ โดยเฉพาะภายนอกตัวคนผู้ที่เกี่ยวกับ “รูป” นั้น

ภาวะนั้นจึง ๑) คือ “มหาภูตรูป ๔” ที่เป็น “อตุณิยาม” แท้ๆ ซึ่งเป็น “รูปรูป” เต็มสภาพ

๒) ภาวะนั้นเป็นชีวะระดับ “พีชนิยาม” ที่เป็น “รูปรูป” นอกตัวเราก็คือ เป็นตัวเราก็คือ

๓) ภาวะนั้นเป็นกรรมกิริยาของสัตว์และคน กรรมของตนถูกรู้ขึ้น “กรรมนิยาม”

๔) ภาวะนั้นเป็น “ปสาทรูป ๕” ที่ไม่ทำหน้าที่ตาม “วิสยรูป ๕” หรือ “โคจร ๕” แต่ก็ยังทรงอยู่ เป็นสภาพมีอยู่คือ “ธรรมนิยาม” (ฉ.๒๙๕)

เรากำลังสาธยายมาถึงความเป็น “รูป” กับ “นาม” ที่มีอยู่ในโลกรวมกันอยู่(กาย)และปรุงแต่งกันอยู่(สังขาร)ทั้งหลาย ให้ชัดเจนครบสภาพต่างๆ

เช่น สภาพของ “รูปรูป-รูปนาม-รูปกาย-นามกาย-นามรูป” นั้น คือ ภาวะอย่างไร?

หากเรา“ไม่รู้”(อวิชชา)หรือรู้แต่รู้ผิดๆ ยังรู้ไม่จริงหรือยังไม่ฉลาดทูลอยู่ แล้วจะพากเพียรไปทำไมกัน เพียรไปปฏิบัติไปก็เสียเวลาเปล่า ซึ่งแน่นอนว่า ถ้ารู้ผิดๆ ย่อมไม่บรรลุธรรม หรือแม้จะหลงว่าได้บรรลุ ก็เป็น“ผล”ที่ผิดไปจากพุทธ โดยเฉพาะผิดโลกุตระธรรม

ส่วนผู้รู้ที่จะสามารถปฏิบัติเพื่อเข้าถึง“โลกุตระ”ได้นั้น จะต้อง“สัมมาทูล”อย่างแท้จริงเสียก่อน แม้จะ“สัมมาทูล”แล้วก็ยังต้องปฏิบัติให้“สัมมาปฏิบัติ”อีก ถึงจะบรรลุผลเป็น“โลกุตระ”

ถ้าแม้ผู้ใดไม่มี“สัมมาทูล”แท้จริงมาก่อน โดยเฉพาะไม่มี“สัมมาทูล ๑๐”ตามพระวณะ(พตปฏ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗) ผู้นั้นแม้จะปฏิบัติให้หนัก ให้เก่งขนาดไหน ก็ไม่สามารถบรรลุ“โลกุตระ”ได้เป็นอันขาด

ผู้ใดไม่มี“สัมมาทูล ๑๐”มาก่อน ผู้นั้นจะยืนยันว่า ตนบรรลุผลแค่ไหน อย่างไร ก็เป็นแค่หลงว่า ตนบรรลุ“มิฉาผล”เท่านั้น

ก็อย่างที่เห็นๆ เป็นๆ กันอยู่ในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้ ลองไปสอบถามดูเถิด ว่ารู้“สัมมาทูล ๑๐”ข้อนี้อย่างไร แค่นั้น

ถ้าไม่เข้าใจอย่างดีใน“สัมมาทูล ๑๐”มาก่อน ถึงจะปฏิบัติอย่างอุกฤษฏ์แค่ไหน ก็ไม่ได้บรรลุ“สัมมาผล”แต่อย่างใด

ซึ่งในพุทธศาสนาทุกวันนี้ มีผู้หลงกัน บรรลุมรรคผล แต่แท้จริงก็แค่บรรลุ“มิฉาผล”กันแทบทั้งนั้น

เพราะล้วนยัง“มิฉาทูล ๑๐”กันอยู่แทบทั้งนั้น ตั้งแต่สัมมาทูลข้อ ๑ มีการ“ทำทาน”กันครึกโครม แต่แทบทุกวัด ทุกสถานกุศล ล้วนยังทำทานแล้ว ไม่มีผล“โลกุตระ”กันแทบทั้งนั้น (นัตถิ ทินนัง) ยิ่ง“ทำทาน”ก็ยิ่งมีแต่“ตั้งจิตโลภ”ใส่ตนกันให้ยิ่งๆ

ศึกษากันให้ชัดๆ และตรวจสอบให้ดีๆเถิดว่ามี“สัมมาทิฐิ ๑๐” มาก่อนหรือไม่?

ถ้าไม่มี“สัมมาทิฐิ ๑๐”ก่อน ก็ไม่ต้องไปพิจารณาอื่นเลย ผู้ นั้นไม่มี“สัมมาผล”แน่

ที่อวดอ้างกันหรือยืนยันกันว่าเป็นการบรรลุผลนั้น ล้วนเป็น “มิฉฉาผล”ทั้งสิ้น ขอยืนยันด้วยใจเมตตาจริงๆ ไม่ใช่ดูถูกเลย

และ“มิฉฉาผล”นั้นมีหลากหลายชนิด มากมายแบบอย่างเหลือเกินในโลก

แต่ละลั่วนั้น ไม่ใช่“โลกุตระธรรม”เลย

“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้า ท่านตรัสว่า “คัมภีรา-ทุพฺพสา-ทฺรณุโพธา-สันตา-ปณฺธิตา-อตฺถกาวจรา-นิปุณา”นั้น จะต้อง “ปณฺธิตเวทนิยา”เท่านั้นที่รู้จริงรู้แจ้งได้

ใน“มิฉฉาทิฐิ ๑๐”นั้น ชาวพุทธทั้งหลาย ที่“ไม่มีสัมมาทิฐิ”กัน ก็เพราะยังเข้าใจใน“มิฉฉาทิฐิ”ข้อ ๙ คือ “ลัตตา โอปปาติกา”ไม่ได้ หรือว่ายังเข้าใจผิด ยังไม่ถ้วนรอบในความเป็นสัตว์“โอปปาติกะ” จึงปฏิบัติกับ“จิต-เจตสิก-รูป” ซึ่งได้แก่จิต๘๙ - เจตสิก ๕๒ - รูป ๒๘ไม่เป็น หรือไม่ถูกต้อง จึงไม่มีหวังจะบรรลุ นิพพานแน่นอน

ผู้จะเริ่มปฏิบัติเพื่อเข้าสู่“โลกุตระธรรม” จะต้องรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“รูป”และ เป็น“นาม” จึงจะสามารถ“กำหนดรู้” ซึ่งต้องมีการใช้“สัญญา”(การกำหนดรู้เป็น หรือกำหนดรู้ได้ถูกสภาวะธรรมต่างๆ

ลัคนมมนุษย์มี“รูป”กับ“นาม”นี้แหละที่เป็นตัวการยุ่งที่สุด

ร่วมกันสร้างเรื่องก่อเรื่อง มี“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจุย”ขึ้นมาในโลก
ถ้าศึกษาเข้าใจคำว่า“รูป”กับ“นาม”ให้ดี เข้าใจได้ถูกต้อง
ชัดเจน ก็จะสามารถกำหนดรู้..รูปรูป, รูปนาม, รูปกาย, นามกาย,
นามรูป โดยเฉพาะคำว่า“กาย” ได้ถูกต้องตรงสภาวะของธรรม
ต่างๆทั้งหลาย

ถ้าไม่มีภาวะที่เรียกว่า “รูป” กับ ภาวะที่เรียกว่า “นาม” หาก
ไม่มี ๒ ภาวะนี้(รูปกับนาม)มา“รวมกัน”ซึ่งเรียกว่า“กาย” หรือไม่มา
“ประกอบกัน”แล้วเรียกว่า“กาย” หรือไม่มา“ประชุมกัน”แล้ว
เรียกว่า“กาย”ขึ้นมา เป็นสภาวะให้“เจ้าของรูปกับนาม”ใช้เรียนรู้
นั่นคือ “กาย”ก็ไม่มี“ภาวะสำคัญ”ให้เรียนรู้

เพราะไม่มี“รูป”กับ“นาม”ประชุมกันให้เจ้าตัวได้เรียนรู้
ศึกษาปฏิบัติเพื่อชำระกิเลส

คำว่า “กาย”ขอยืนยันนะว่า ไม่ใช่แค่“ร่างกาย”(สรีระ) หรือ
แค่องค์ประกอบของดิน,น้ำ,ไฟ,ลมเท่านั้น แต่ต้องมี“นาม”ร่วมอยู่
ด้วย ประชุมอยู่ด้วย จึงจะชื่อว่า “กาย”

ถ้ามีแค่“วัตถุ”เท่านั้น หรือ“มหาภูต ๔” เท่านั้น ได้แก่ ดิน,
น้ำ,ไฟ,ลมและหรืออากาศ อีกธาตุหนึ่งเป็น ๕ ก็ตาม นั่นไม่ใช่ “กาย”

“กาย”นั้นต้องประกอบไปด้วย“รูป”กับ“นาม” และ
ไม่เน้นที่“รูป”เป็นจุด“ปรมาตถ์” แต่จะเน้นที่“นาม”เป็นจุด
“ปรมาตถธรรม”

คำว่า“กาย”นี้ จะมีพร้อมทั้ง“รูป”และ“นาม” แต่ถือเอา
“นาม”เป็นจุด“ปรมาตถ์”ชัดเจนยิ่ง เช่น พจนานุกรมบาลี-ไทย
ทุกฉบับ ที่ศึกษากันทั่วไป ล้วนให้ความหมายว่า “กาย”คือ

หมวดแห่งเจตสิกธรรม ได้แก่เวทนา,สัญญา และสังขาร

หรือในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ตรงกันอีกว่า “ตถาคตเรียกกาย อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”(ยัญจ โข เอตัง ภิกขเว วุจจติ จิตตัง อิติปิ มโน อิติปิ วิญญาณัง อิติปิ) นี่คือ พระวณะที่ทรงยืนยันชัดเจนว่า ในความเป็น“กาย”นั้น พระองค์ให้ยึดเอา“นาม”เป็นจุด“ปรมาตม”

ซึ่งในสูตรนี้คำตรัสของพระพุทธเจ้านั้นหมายถึง “กาย” ที่เป็น “องค์ประชุม”ของ“รูป”กับ“นาม” และพระบรมศาสดาก็ทรงยืนยันว่า “กาย”นั้น คือ “จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

และความเป็น“นาม”ที่จะเกิดขึ้นให้เราศึกษาได้นั้นก็ต้องมี“องค์ประชุมของรูปแห่งสัตว์”หรือ“กาย”ของสัตว์ อันมี“ปสาทรูป”(ภาวะของรูปส่วนที่เป็นประสาท)กับ“โคจรรูป”(ภาวะของสัตว์ที่ออกแสวงหาอาหาร ภาวะของสัตว์ส่วนที่ทำหน้าที่ตนยังชีพต่อไป) การมีกิริยาขึ้นมาให้แก่ความเป็นชีพของตน เพราะในสัตว์ที่“กาย”ยังไม่แตกตาย(กายสละหา)ก็ต้องทำหน้าที่ดำเนินการยังชีพให้ชีวิตนี้ชื่อว่า“โคจร”

เมื่อภาวะของ“ปสาทรูปกับโคจรรูป”ทำหน้าที่ของตนขึ้นมาซึ่งเกิด“ผัสสะ”(สัมผัสกันขึ้น เรียกว่า “ผัสสะ ๓”จึงเกิด“จิต-มโน”หรือ“วิญญาณ” ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ตาลัมผัสรูป หุสสัมผัสเสียง จมูกสัมผัสผละกลิ่น ฯลฯ เกิด“วิญญาณ” เรียกว่า “ผัสสะ ๓” เป็นต้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑)

ซึ่งก็คือ “รูป ๒๘”มีตั้งแต่“มหาภูต ๔”(ดินน้ำไฟลม)กับ“นามรูป”ต่างๆที่เกิดขึ้นเป็น“อุปาทายรูป ๒๔”(รูปที่อาศัยมหาภูตรูป ๔) ให้แก่ผู้

ปฏิบัติ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)ได้ศึกษา

ส่วนหนึ่งภายนอกคือ องค์ประชุมของ ดินน้ำไฟลมในความเป็น“กาย” ภาคนี้ส่วนนี้ย่อมเจริญย่อมเสื่อม ด้วยมีการเกิดการตาย ปรากฏให้เห็นได้ง่าย แม้แต่ปุถุชนที่ไม่ได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าเลยก็เห็นได้ และเมื่อหน่ายคลายกำหนด หลุดพ้นความเป็น“กาย”(สรีระ)ในภาคหรือส่วนภายนอกนี้ได้

แต่ส่วนที่เป็น“องค์ประชุม”อีกส่วนหนึ่งในความเป็น“กาย”คือความเป็น“นาม”นั้น ปุถุชนผู้ไม่ได้ฟังธรรมพระพุทธเจ้าและใส่ใจศึกษากระทั่งสัมมาทิฐิแล้วมีสัมมาปฏิบัติจริงๆ จะไม่สามารถเบื่อหน่ายคลายกำหนดหรือหลุดพ้นความเป็น“กาย”ในส่วนที่เป็น“นาม”หรือ“จิต-มโน-วิญญาณ”นี้ได้เลย

ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงเน้นสำคัญในความเป็น“นาม”ที่เป็นภายในส่วนที่เป็นจิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง อันประชุมอยู่ในความเป็น“กาย” แล้วพระองค์จึงตรัสชื่ออย่างสำคัญในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ว่า “กาย”ส่วนนี้แหละถ้าปุถุชนไม่ได้ศึกษาธรรมของพระองค์ จนกระทั่งสัมมาทิฐิแล้วสัมมาปฏิบัติ ก็ไม่สามารถเบื่อหน่ายคลายกำหนด หรือหลุดพ้นความเป็นจิต-เป็นมโน-เป็นวิญญาณได้เลย เพราะปุถุชนยังมีตัณหา มีทิฐิ ว่า “จิตหรือมโนหรือวิญญาณ” นั้นเป็นของเรา(มม) เป็นเรา(อัตตา)

“กาย”ที่พระศาสดาทรงเน้นนี้ จึงเป็นการชี้เจาะลงไปถึง “จิต-มโน-วิญญาณ”ว่า คือจุดสำคัญ ด้วยเหตุว่าเป็น“องค์ประชุมอยู่ของนามกับรูป”ร่วมกันในความเป็น“กาย” “กาย”นั้นสำคัญที่จิต-มโน-วิญญาณ ฉะนั้นเอง

แต่ถ้าไม่มีดิน,น้ำ,ไฟ,ลมและหรืออากาศ ประกอบอยู่ด้วย
ในภาวะใด ภาวะนั้นถ้าเป็นเฉพาะ“ธาตุรู้” ก็ไม่ใช่ “กาย”อีกแหละ
เป็นแค่“นาม”ล้วนๆ

“นาม”ล้วนๆนั้น ถ้าแม้ไม่มีรูป“ร่วมประกอบ” ก็คือไม่มี
“กาย” เพราะ“กาย”คือ“องค์รวม”ของ“รูป”ที่ประกอบ”กับ“นาม”
เมื่อขาด“รูป”เสียแล้ว สภาพ“กาย”ก็ไม่มี

ภาวะที่“ไม่มีกาย”เช่นนี้ เป็นต้นว่าคนที่“กายแตกตาย”
(กายัสสละภทา) หลังจากคนที่ตายกายแตกไปแล้ว(ปรัมมรณา) ก็มีแต่
“นาม”ไม่มี“รูป”ร่วมประกอบอยู่ด้วยเลย

“มหาภูตรูป ๔”ไม่มีแน่ “ปสาทรูป ๕”ของคนตายกายแตก
นี้ก็ไม่มีแน่ยิ่งกว่าแน่อีก

ไม่ว่า “รูป”ที่เห็นทางทวาร“ตา” “รูป”(picture)อย่างนี้ก็ไม่มี
เพราะ“กายแตกตาย”(กายัสสละภทา)แล้ว ไม่มี“ตา”แล้ว จึงไม่มี“ตา”
ที่จะเห็น“ภาพ”หรือเห็น“รูป”ใดๆ

และไม่ว่าจะเป็น“รูป”ซึ่งอยู่ใน“ภาวะที่ถูกรู้”(objective) ภาวะ
ของผู้ตายแบบไม่มีร่าง(สรีระ)ไม่มีธาตุดินน้ำไฟลมแล้ว ชนิดที่“กาย
แตกตาย”(กายัสสละภทา)ก็ไม่สามารถมี“รูป”ใดให้เห็น นอกจาก“นาม”

ภาวะที่“กายแตกตาย”ไปแล้ว เมื่อตกนรก จึงมีแต่“ความ
รู้สึกทุกข์จากการตกนรก”ที่เป็น“นามธรรม”เท่านั้น ที่ทรมาน
ทรรกรรมตามวิบากบาปที่หนักเบาเท่าที่ตนมีนั้นๆ โดยไม่มี“รูป”ใดๆให้
“เห็น”(ปัสสตี)ได้เลย

หรือหากจะมี“ความรู้สึกสุขจากการมีสวรรค์”ก็เยี่ยงเดียวกัน
ก็หลงสุขเท็จที่เป็นเพียง“ความจำได้”เท่านั้น โดยไม่มี“รูป”ใดๆ

ไม่มี“รูปธรรม”ใดๆเลยในภาวะที่มีแต่“นามธรรม”ที่ปราศจาก“กาย”

ดังนั้น “นามธรรม”ของใครก็ตามที่“ตายกายแตก”ไปแล้ว จิตยังมีกิเลสยังมีวิบากบาปก็“ตกนรก”แต่เพียง“นาม”

นั่นแหละคือ “ลัตวันรก”แท้ๆ ที่ตายไปแล้วตกนรก ไม่สามารถรู้เห็นอะไรอื่นเลยนอกจากทุกข์อยู่ในอารมณ์“นรก”ที่ตนตกอย่างเดียว ทรมาณอยู่จนกว่าจะหมดสิ้นวิบากของแต่ละลัตวันใดที่ทำวิบากนั้นๆไว้

ซึ่งนรานั้นส่วนใหญ่จะตกกันอยู่นานๆกันทั้งนั้น เพราะเป็นเรื่องของ“ส่วนตน”หรือเป็นภาวะแห่งความเป็น“อัตตา”แท้ๆ ที่ตนเองก็ช่วยตนไม่ได้ เพราะไม่มี“วิชา”ในความเป็น“อัตตา” และไม่มีใครเลยช่วยได้ด้วย

ลัตวันที่ตกนรกจึงไม่พบใครเลย อยู่แต่ในภพนรกส่วนตนเป็น“นรกสดๆ”แท้ๆ ตกอยู่กับ“ความรู้สึกทุกข์ทรมาณหรือนรก”นั้นๆ จนกว่าจะสิ้นอำนาจแห่งรอบของวิบากเท่าที่ได้ทำไว้จริง ซึ่งกรรมใครทำแล้วก็เป็นของตน(กัมมัสสกะ) ทำแล้วไม่เอาไม่ได้ แบ่งใครไม่ได้ ไม่มีหายไม่มีหกตกหล่นที่ไหน ไม่ระเหย ไม่ระเหิด ทุกคนต้องเป็น“ผู้รับกรรมที่ตนทำทั้งสิ้น”(กัมมทายาท) บาปร้ายแรงก็แรงมาก

ไอ้ที่เล่าขานกันเป็นนิยาย ว่ามีพญายม มีนายทวาร มีนายสุวรรณนายสุวาน หรือมีเจ้าหน้าที่ มีเมื่อนรกปกครองกัน เป็นนิทานมากมายนั้น ล้วนเป็นอุปาทานที่แต่ละคนยึดจากเชื่อมาบ้าง คนเดาเอาบ้าง จากหลงมาสารพัดที่ได้รับรู้รับฟังมาบ้าง จาก ตนหลงสร้างขึ้นมาเองบ้าง คนอื่นสร้างบ้างเป็นเหตุ-เป็นนิทาน-เป็นสมุทัย-

เป็นปัจจัย

นิยายที่ว่ามันจึงไม่ใช่ความจริงโดยตัวมันเอง แต่มันเป็น “ภาวะ” แท้ที่สุดของแต่ละคนที่เกิดที่มีในผู้มี “อุปาทาน” นั้นๆจริง ที่แต่ละคนมีอยู่ในจิตระดับบนบ้าง (conscious)-จิตระดับกลางบ้าง (subconscious) และ “จิตระดับลึกกันบึ้งของจิตสุดๆ” (unconscious) นั่นแหละที่เป็น “อนุสัย” จริงๆเป็นตัวพาดกนรก

นรคนั้น “มีจริง” แน่ๆ สำหรับผู้ยังไม่หลุดพ้น อาการจริงนั้นแหละทุกข์แท้ ที่เป็นความรู้สึกสตรกตรมานกว่าที่เล่าและคิดเดากันขึ้นเป็นเรื่องนิยายกันหลายเท่านัก

เพราะขณะตกนรคนั้น มันมีเฉพาะ “นามธาตุ” ซึ่งเป็นแต่ “นามนาม” ในตนของตนเท่านั้น ไม่มี “รูป” กวนเลย ไม่มี “รูป” ประชุมอยู่ด้วยเลย จนกว่าพลังแห่งวิบากอัตรภาพของตนจะเพล่าไปเป็นรอบๆ จะได้วาระเกิดเปลี่ยนสถานะจาก “ลัตว์นรก” ไปเป็นอื่น

ในขณะที่เป็น “ลัตว์นรก” นั้น ไม่ว่าจะ อยู่ใน “รูป” แบบใด เช่น “รูป” ในแบบที่เห็นทางทวาร “ตา” (picture) แบบนี้ก็ไม่มี เห็นอะไรไม่ได้ ลัตว์นรคนั้นก็ไม่มี “ตา” แน่ๆอยู่แล้ว

แต่คนทั้งหลาย มากกว่ามากที่พากันเข้าใจผิด ว่า “ลัตว์นรก” ก็สามารถ “เห็น” ภาพ “เห็น” รูปได้ เหมือนคนปกติที่มี “ตา”

แถมพากันหลงผิดไปใหญ่ถึงขนาดว่า “ลัตว์นรก” นั้น ก็มี ชีวิตคลุกคลีชีวิตปนเปอยู่กับ “ลัตว์” อื่นๆ เหมือนสังคมคนในโลกมนุษย์นี้ ยังไง..ยังงั้นกันทีเดียว

ซึ่งที่จริงแล้ว “ลัตว์นรก” เป็นลัตว์ที่มีเพียง “นามธรรม” เท่านั้น ไม่มี “รูปธรรม” เลย

เพราะเมื่อ“กายแตกตาย”(กายัสสະเภทา)ไป ย่อมไม่มี“ตา” อันเป็นองค์ประกอบของ“มหาภูตรูป ๔”คือ ดินน้ำไฟลม และไม่มี “ปสาทรูป ๕”คือ ตาหูจมูกลิ้นกาย ที่จะเห็น“ภาพ”หรือเห็น“รูป”ใดๆ จาก“ตา”ที่จะได้ยิน“เสียง”ใดๆจาก“หู” ที่จะได้“กลิ่น”ใดๆจาก“จมูก” ที่จะได้“รส”ใดๆจาก“ลิ้น” ที่จะได้สัมผัสผิวนอกใดๆจาก“กาย” เด็ดขาดแล้วแน่

“รูป”ที่จะเห็น-ได้ยิน-ได้กลิ่น-ได้รส-ได้โผฏฐัพพารมณ์ เหมือนสัตว์ที่มี“ตา”(หู,จมูก,ลิ้น,กาย)ที่เต็มพร้อมเหมือนสัตว์ที่มีชีวิต เป็นๆนั้น เป็นไปไม่ได้แน่

“รูป”ในแบบที่ ๑ นี้ จึงไม่มีเด็ดขาด

หรือแม้จะเป็น“รูป”ที่อยู่ในแบบที่ ๒ คือ แบบของ“ภาวะ ฤกษ์”(objective) “รูป”แบบนี้ก็ไม่มีในความเป็น“สัตว์นรก”

ซึ่งในขณะที่เป็น“สัตว์นรก”นั้น เป็นแต่“สัตว์นรก”จริงๆ ย่อมไม่มีทั้ง“สุขเวทนา”ทั้ง“อทุกขมสุขเวทนา” เพราะกำลังเป็น ภาวะของผู้“เสวยทุกข์เวทนา”เท่านั้น ซึ่งเป็นผู้กำลังจมอยู่ในวิบาก บาบ ในสภาพที่ไม่มี“กาย” เพราะตายแบบไม่มีร่าง(สรีระ) ไม่มีธาตุดิน ธาตุน้ำธาตุไฟธาตุลมแล้ว “กายแตกตาย”(กายัสสະเภทา)แล้ว ก็ไม่สามารถมี“รูป”ใดให้เห็น ให้รู้ เว้นแต่“นาม”ที่ตกนรกแต่เดียว

อยู่ในสภาพ“นาม”เท่านั้นเสวยทุกข์

ผู้ตกนรานั้นจึงมีแต่ทุกข์ จะเป็นทุกข์น้อยหรือทุกข์มาก ถึง ทุกข์ทรมานยิ่งยวดสุดๆ ก็เท่าที่ใครทำกรรมไว้จริงอย่างไรเท่าไร ก็ เป็น“นรก”ของผู้จมอยู่กับ“ทุกข์”ที่แต่ละตนต้องรับการทรมานนั้น เท่านั้น เพราะนั่นคือ “มรดก”ของเจ้าของกรรม ต้องรับวิบากของตน

เป็นมรดกทาง“นามธรรม”

การชดใช้หนี้ที่เป็น“วิบากบาป”ของตนซึ่งตนเองทำด้วยตนเองแท้ๆ มีเท่าไร? ตนก็ต้องรับมรดกกรรมที่ตนทำเองของตนนั้นสิ

กรรมตนทำแล้วต้องรับ ไม่รับ..ไม่ได้ เพราะมันเป็นของตนจริงๆ ตนเป็นผู้ทำ มันก็ตกลงไปเป็น“ของตน”แท้ๆแล้ว จะไปเบี่ยง ว่า ให้คนนั้นคนนี้ เป็นของคนอื่นที่เขาไม่ได้เป็นผู้ทำ เขาจะเป็นผู้ได้“กรรม”ที่ผู้อื่นทำนั้น ยังไง? ใคร“ทำ” มันก็คนนั้น“ทำ”

“กรรม”มันคือ การกระทำ

ใคร“กระทำ” ผู้ที่“กระทำ”ก็ต้องเป็น“ผู้กระทำ” เป็นตนเองทำ กิริยาของตนเอง แล้วมันจะเป็น“ของผู้อื่น” หรือแบ่งเอา “การกระทำ”ที่ตนทำแล้ว เสร็จจบไปแล้วนั้น ออกไป เป็น “การกระทำ”ของคนอื่น ก็คนอื่น ถ้าเขา“ทำ”มันก็ของเขาสิ มันจะยกให้“กรรม”(การกระทำ) ที่“เราทำ” อาการกิริยาของเรา ซึ่งคนอื่นเขาก็มีส่วนเขา ถ้าเขาทำก็เป็นอาการกิริยาของคนนั้น ใครจะบังอาจแบ่ง“กรรม” แบ่ง“อาการกิริยา”ที่ใครทำแล้ว แบ่ง “กิริยา”ที่คนอื่น ก็เป็น“กิริยา”ของคนอื่น แบ่งไปยังไง????

ช่วยคิดถึงความจริงนี้กันดีๆ ก็จะได้จริงๆ สำหรับผู้ไม่โง่เกินไป มันไม่ใช่เรื่องลึกลับอะไรเลย มันเรื่องตื้นๆง่ายๆ

ใครจะเลอเลิศ เก่งกาจขนาดไหน ก็ไม่สามารถมาบังอาจ มาจัดการ“แก้กรรม”หรือ“แบ่งกรรม”ของคนอื่นได้เป็นอันขาด

“กรรม”หรือ“อาการกิริยา”ที่ใครเขา“ทำ”ของเขา จะเป็น “กรรมกิริยาทางกาย-กรรมกิริยาทางวาจา-กรรมกิริยาทางใจ”

ก็ทั้งนั้น ใครทำกรรมหรือกิริยานั้น มันก็คือของเขา ที่เขาทำ ใครทำก็ของคนนั้น

เป็นของคนอื่นไม่ได้เด็ดขาด หรือใครจะอวดเก่ง ไปปลบล้างเปลี่ยนแปลง“กรรม” คนอื่นให้เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น จะให้น้อยลง หรือให้หมดไปจาก“ของเขา”ที่เขาทำเองนั้นๆ ไม่ได้เด็ดขาด ขอยืนยัน

คนที่อวดเก่งว่า “แก้กรรม”ให้คนอื่นได้นั้น คือ “คนโง่” ตัวจริง!!! ซึ่ง“โง่”แค่เรื่องจริงง่ายๆแค่นี้ เขายัง“ไม่รู้”ความจริงต้นๆนี้ได้

แล้วยังจะไปเชื่อเรื่อง“นามธรรม”อื่นๆที่เป็นชั้น“ปรมาตถธรรม”อันเป็นเรื่อง“จิต”เรื่อง“วิญญูณ”เรื่อง“มโน”ที่เป็น“นามธรรม”แท้ๆ ซึ่งผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจะต้องเป็นผู้สัมผัสความเป็น“รูป-นาม”นั้นๆด้วยตนเองจริง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง“นรก”เรื่อง“สวรรค์”จริงๆ เป็น“นามธรรม”ลึกซึ้งยิ่ง(คัมภีร)

มันจะเป็นไปได้อย่างไร?

“กรรมวิบาก” คือ ผลกรรมของตน ที่ตนทำแล้ว ใครทำก็เป็นของคนนั้น และชดใช้หนี้บาปหนี้กรรมเอง(หนี้บุญไม่มี) ใครจะบังอาจอวดดีมา“แก้กรรม”ให้แก่ใครคนอื่นนั้น ไม่มีทางเป็นไปได้

และ“กรรม”ที่ทำแล้ว เสร็จลง บาปอย่างไร บุญอย่างไร ทำเสร็จก็เป็นอย่างนั้นที่ตนทำเสร็จ ไม่เป็นอย่างอื่น เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นไม่ได้ มันเสร็จแล้วอย่างนั้น ก็ต้องเป็นอย่างนั้น เป็นของตนผู้ทำ

อย่าโง่.. ไปถูกคน“อวิชชา”(โง่ = ไม่รู้แจ้งในสังขารที่สัมมาทิฐิ) หลอกเอาง่ายๆเลย มันจะเป็น“คนโง่”หนัก เพราะเรื่องง่ายๆแค่นี้ เขายังไม่รู้ ถ้าใครไปถูก“คนโง่”ที่ไม่รู้เรื่องง่ายๆแค่นี้หลอกได้ คุณก็ถูก

“คนโง่”แท้ๆหลอกเอา แล้วคุณจะ“โง่”หนักไปกว่าเขาขึ้นไหนล่ะ???

ตรองดีๆ ไม่มีใครแบ่ง“บุญ” แบ่ง“บาป”ให้ใครได้ เพราะมันเป็นเรื่อง“กรรม”

เรื่องอุทิศบุญ อุทิศกุศล ก็เหมือนกัน “บุญ”หรือ“กุศล”มันก็เป็น“กรรม” คือ“การกระทำ” ที่ใคร“กระทำ”ก็ของเขาคนนั้น

กรรมที่ใครทำ จะเป็น“บาป”หรือเป็น“บุญ” เป็นของตนทั้งสิ้น พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “กัมมัสสกะ” แปลว่า “กรรมเป็นของของตน” ตนทำแล้ว ตนก็ต้องเป็นทายาทได้รับสมบัติที่ตนทำเอง เรียกว่า “กัมมทายาท”

อย่าอวดดีอวดเก่ง เกินพระพุทธเจ้ากันนัก พระพุทธเจ้าเองท่านก็ตรัสรู้ได้แค่ว่า กรรมเป็นของของตน(กัมมัสสกะ) ตนเป็นทายาทของกรรมของตน(กัมมทายาท) กรรมพาดนเกิดพาดนเป็น(กัมมโยนิ) กรรมคือเผ่าพันธุ์ของตน((กัมมพันธุ์ ; เป็น“ดีเอ็นเอ”ของตน ของใครก็ของมัน) กรรมเป็นที่พึ่งของตน(กัมมปฏิสรณะ)

แล้วคุณเป็นใคร ที่รู้เกิน ผิดเพี้ยนไปเก่งกว่าพระพุทธเจ้า เรื่อง“กรรม”ก็เรื่องเบื้องต้น ที่จะต้องเรียนรู้ก่อน ยิ่งเรื่อง“บุญ”ยังเป็นเรื่องสูงส่งสำคัญยิ่ง ที่ชาวพุทธทุกวันนี้เข้าใจผิดไปไกลสุดกู่ เพราะ“บุญ”ไม่ใช่“กุศลกรรม”ที่จะได้เป็นสมบัติกันเลย ที่จะเอาไปแบ่งใครๆได้

“บุญ”นั้นหมายถึง เครื่องชำระกิเลส ที่ผู้กระทำความถึงขั้น“บุญ” ก็คือ “กรรม”นั้นเข้าขั้น“อุตตริมนุสสธรรม”ซึ่งเป็นกรรมที่เข้าขั้น“คุณวิเศษ” ขึ้นชำระกิเลสจากสันดานได้

“บุญ”ท่านจึงนิยามไว้ว่า“สันตานัง ปุณาดิ วิโสเขตติ” แปลว่า

การชำระกิเลสในสันดานให้สะอาดหมดจด

ผู้ทำ“กรรม”แล้วเป็นกิเลสใส่ตนเอง หรือบำเรอกิเลสตนเอง
นั่นคือ ผู้ทำบาป ผู้มีบาปคือ ผู้ตกนรก ผู้ตกสู่ความเสื่อมแท้
“นรก”คือภพหรือแดนของ“สัตว์ที่ทำความเสื่อมใส่ตน”
ซึ่งสะสมผลทาง“นามธรรม” ไม่ใช่“ผล”ทาง“วัตถุธรรม”หรือทาง
“รูปธรรม”เลย “นรก”ไม่มี“รูป”ให้เห็นอย่างที่ตา“เห็น”หรือหู
“ได้ยิน”นี้หรือ

“นรก”คือ ความรู้สึก ซึ่งเป็นเรื่องของ“จิต” เป็น“นามธรรม”
จริงๆ ที่ผู้วิชชาสะสมลงไปในจิตตนเองเป็นอุปาทาน(ยึดไว้เป็นตนชื่อ
ว่ากิเลส) และตกผลึกอยู่ใน“อนุสัย”

ที่“จำ”ไว้ใน“สัญญา”นั้น ว่า อย่างนี้แหละคือ สิ่งที่น่าได้^{น่า}มี
น่า^{เป็น} ถ้าได้มาเป็นตนก็สุข(อัตตา) หรือได้มาเป็นของตนก็สุข(อัตตนิยา)
ถ้าได้เสพโดยสัมผัสก็สุข(ราคะ)อยู่

“สัญญา”นี้แหละ คือ อุปาทาน ที่คนผู้นี้ยึดมั่นถือมั่นอยู่
“สัญญาชั้น”ของคนผู้นี้จึงยังมี“อุปาทานในความเป็นสัญญา
ของตน”อยู่(สัญญาพานักขันโธ) ซึ่งไม่ใช่ว่า เจ้าตัวจะหยั่งรู้“ความ
เป็นอุปาทาน”ของตนได้ง่ายๆ

การยังมี“อุปาทาน”หรือยังมี“ความยึดมั่นถือมั่นความจำ
อย่างนี้ๆชนิดนี้”ว่า “เป็นตน”(อัตตา)เป็น“ของตน”(อัตตนิยา)ดังอธิบาย
นี้ไว้ว่า ตนจะรู้“ความเป็นตน”กันได้ง่ายๆ

นี้แหละคือ “ความไม่รู้”(อวิชชา)จริงๆหรือ“ความหลง”จริงๆ
“ไม่รู้”จริงๆว่ามันเป็นเพียง“ความรู้สึกสุข” เป็น“สุขแท้”(สุขัลลิกะ)
มันไม่ใช่ตัวตนจริง

ถ้าผู้มี“ความรู้สึกสุข”นี้ได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอปฏิบัติ กำจัด “เหตุ”คือ อุปาทาน โดยกำจัดตัว“ตัณหา”ในขณะที่มี“ตัณหา”เกิดอยู่ พร้อมกับ“สุภาโว”ก็ครบ “สติมันโต”ก็บริบูรณ์ และลืมาปฏิบัติ มี“สัมผัส ๖”ทำงานเต็มสภาพอยู่หลาย

หากกำจัด“ตัณหา”ได้หมดเกลี้ยงดับสิ้น “อุปาทาน”ก็เป็นอัน “ดับ”ด้วย เพราะตัณหา-อุปาทานเป็นอิทัปปัจจยตากันอยู่แท้ คือ ความเป็นไปตามความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัย (เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เมื่อ สิ่งนี้ดับ สิ่งนี้จึงดับ)

ผู้ใดมี“เวทนา”ว่า“สุข”นั่นแหละ แล้วผู้มีเวทนาสุขนี้ได้ ปฏิบัติ“ทำใจในใจ”(มนสิกโรติ) หรือ“อภิสังขาร”(ปรับปรุงหรือจัดการใจ ในใจของตนอย่างสม่ำเสมอ) โดยพิจารณา“สติปัฏฐาน ๔” อย่าง สม่ำเสมอปฏิบัติ กระทั่งสามารถกำหนดรู้(สัญญา)“จิตในจิต”ตัวเองได้คือ ตัวตนความเป็น“ตัณหา”ในตน และกำจัด“ตัณหา”ของตนในขณะที่ ปฏิบัติตาม“สัมมปธาน ๔” ด้วย“อิทธิบาท ๔”ได้สำเร็จจนหมด เกลี้ยงสนิทถึงขั้นเที่ยงแท้(นิจจัง)ยังยืน(ฐัง)ตลอดไป(สัสตัง) ไม่ เปลี่ยนแปรเป็นอื่น(อวิริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง) ก็คือ จบกิจสัมบูรณ์

ความรู้สึก“สุข”(สุขเวทนา)ของผู้นี้ ก็ไม่เกิดในใจท่านอีก เพราะที่แท้“สุข”มันไม่ใช่“ความจริง” มันเป็น“ความเท็จ”(อลิเก) มัน“ไม่ใช่ตัวตนจริง”ใดๆเลย มันคือ“อนัตตา”จริงๆ ผู้ที่ปฏิบัติอย่าง สม่ำเสมอปฏิบัติ เกิดผล“ดับตัวเหตุ”ได้หมดสิ้นจริง “ความสุข”นั่นมัน เป็น“ความเท็จ” มันก็หายไปจากใจผู้บรรลุผลแต่ตลอดกาลเลยได้ ผู้นี้ก็เข้าถึง“อนัตตา”

ไม่ใช่มี“อนัตตา”กันแค่เข้าใจเหตุผล อย่างลึกซึ้งใจในใจได้เท่านั้น นั่นแค่“ตรรกะ”

“อัตตา”ของผู้วิชชามันคือ “อารมณ์ของคนที่เขายังมีอยู่ในความรู้สึกของตนจริง” หรือ“ความรู้สึกที่คนยังมีสุขนี่ยังอยู่ว่าเป็นจริงมีจริง” ผู้นี้ก็ยังมี“ตัวตน”(อัตตา)นั้นอยู่

เป็น“ความยึด”(อุปาทาน)โดยหลงว่ามันสุข

ก็“ตัวสุข”นี้แหละ คือ“ตัวความเท็จ”ที่ผู้มี“อุปาทาน”หลงมันว่าเป็น“ความจริง”

“ความยึด”(อุปาทาน)ที่คุณหลง(โมหะ)หรือคุณไม่รู้(อวิชชา)นี้ต่างหากที่มันยังฝังอยู่ใน“อนุสัย”ของคุณอยู่ จึงเป็น“ความจริง”กว่า “ความสุข”มันยังฝังอยู่ในใจคุณ เป็นตัว“เหตุ”ที่ตัวเองยังวางยังปล่อยไม่ได้

การยังปล่อยไม่ได้ ยังยึดอยู่ในใจ ยังมีฝังอยู่ในใจ ซึ่ง“ยึด”จริงแต่ปล่อยไม่เป็น “ความยึด”ที่ฝังอยู่ในใจนี้จึงเที่ยง(เฉจจัง)กว่า “ความสุข” ยังยืນ(รุ่ม)กว่า“ความสุข”ที่คุณได้เสพสเป็นครั้งๆ มีชั่วคราวแล้วก็จระจากไป เกิดที่ดับที่ “ความสุข”เกิดในขณะที่“สัมผัส” ภายนอกอยู่ เท่านั้น นั่นคือ “ความจริง”

หากสิ้นสุด“การสัมผัส” ภายนอกนั้นลงเมื่อใด “ความสุข” นั้นก็จบลงไปเมื่อนั้น

“ความจริง”ที่เป็น“สุข”อันมีครบครันทั้งภายนอกทั้งภายใน ครบทั้ง“ความมีอาการ ๓๒ ”(สุรภาโว) ครบทั้ง“ความรู้สึกทั่วทั่วพร้อมตื่นทั้งภายนอกทั้งภายในเต็มๆ(สติมันโต) ก็ไม่มีแล้ว หากจะมีก็เป็นแต่“ความจำ”

ซึ่งยิ่งจำก็ยิ่ง“ยึด” หรือยิ่งประทับใจก็ยิ่งฝังกิเลสความชอบ
นั้นลงไปนอนหลับ คนผู่อวิชชาอยู่ จะไม่รู้ว่าตน“ยึด”มันอยู่ จึงยัง
ไม่ปล่อย ยังปล่อยไม่ได้ หรือแม้บางเรื่องคุณไม่ยอมจำนน แต่ถ้า
ลึกๆ“คุณติดใจ”มัน มันก็คือฝังใจนั่นเอง

นั่นแหละคือ“อุปาทาน”ที่ยึดมันยิ่งๆขึ้น

มันฝังอยู่ในใจลึกๆ ที่คุณนึกรู้ตัวมันไม่ได้(unconscious) มัน
ฝังลึกขึ้นที่คุณนึกเข้าไปไม่ถึงมัน เพราะมันอยู่ลึกลงไปในก้นบึ้งของ
ใจถึงขั้นที่ ๓ ที่ศาสนาพุทธมีวิธีศึกษาปฏิบัติ ให้“ความสำนึก”ชั้นลึก
สุดแค่ไหน ก็“เห็น”(ปัสสติ)มันได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวมันได้

นั่นคือ ต้องเรียนรู้ตั้งแต่จิตสำนึกขั้นที่ ๑ (conscious)ก่อนเป็น
เบื้องต้น ตามวิธีการของพุทธ แล้วกำจัดมันไปให้ได้เป็นเบื้องต้น

ศาสนาพุทธปฏิบัติไปตามลำดับ ต้องปฏิบัติกำจัดกิเลสใน
“จิตสำนึกขั้นต้น”สามัญ (conscious)นี้ก่อน แล้วจึงจะกำจัดตัวกิเลส
ขั้นที่ ๒ ที่เรียกว่า จิตใต้สำนึก(subconscious) ต่อไปได้เป็นลำดับๆ

เพราะเมื่อ“จิตสำนึก”ขั้นต้น(conscious) ซึ่งเป็นจิตขั้นสามัญ
ถูกกำจัดจน“ดับ”ไปได้จริง ไม่มี“กิเลส”ขั้นต้นใน“จิตสำนึกสามัญ”
(conscious)นั้นแล้ว

“จิตสำนึกสามัญ”(conscious)ก็ว่างจาก“กิเลส”ขั้นต้นลงจริง
“จิตสำนึกสามัญ” ตัวต้น(conscious)นี้ ไม่มีกิเลสแล้ว

“กิเลส”ใน“จิตสำนึกสามัญ”(conscious)ตัวต้นที่กำจัดได้แล้วนี้
เรียกว่า “วิตกกมกิเลส” คือกิเลสตัวที่เรา“ก้าวล่วง”มันไปได้แล้ว
แล้วจากนั้น“กิเลสตัวกลาง”มันจึงจะเลื่อนจากชั้นกลางขึ้นมา
เป็น“ตัวต้น”แทนที่ เราจึงจะกำจัด“กิเลสตัวกลาง”ที่เลื่อนขึ้นมาเป็น

“ตัวต้น” แทนที่นี้ต่อมา เรียกว่า “ปรียภูฐานกิเลส” (วิติกม แปลว่า การก้าวล่วง)

ตอนนี้กิเลสตัวที่เลื่อนตัวขึ้นมาแทนที่“จิตสำนึกสามัญ” (conscious) คือเลื่อนมาจาก“จิตใต้สำนึก”(subconscious) กิเลสตัวใหม่นี้ นั้นแหละมันยังครอบงำเราอยู่ ตอนนี้ตัวนี้ที่จะต้องพยายามกำจัด มันต่อไป จึงเรียกมันว่า “ปรียภูฐานกิเลส” ซึ่ง“ปรียภูฐาน”คำนี้ แปลว่า ความครอบงำ, ความพยายาม

“กิเลส”จึงเป็น“กิเลส”ของจิตใต้สำนึก(subconscious) นั้นแหละเป็นลำดับต่อมา ที่จะต้องกำจัดมัน ในชีวิตที่เป็นอยู่ กับสามัญสำนึก

ดังนั้น หากมีเหตุปัจจัยให้เกิดกิเลสขึ้นมาอีกเมื่อใด จึงเป็น “กิเลส”ขั้นต่อมานี้เอง เป็นลำดับที่ ๒ ที่เราจะต้องกำจัดมันต่อไป เช่น เมื่อมีการ“สัมผัส”ของ“กาย”ภายนอก กิเลสที่มันยังเป็น “กิเลส”อยู่จริง ซึ่งเป็นกิเลสที่เหลือ คือกิเลสขั้นที่ ๒ ของ “จิตใต้สำนึก”ก็เกิดให้เรากำจัดเป็นชั้นกลางต่อมา

ผู้จะสามารถกำจัด“กิเลสชั้นกลาง”ก็ต้อง“ก้าวล่วง”(วิติกม) ขึ้นต้นไปได้แล้วก่อน แล้วจึงจะได้กำจัดกิเลสขั้นที่ ๒

เมื่อกำจัดกิเลสขั้นที่ ๒ นี้ที่มันเลื่อนขึ้นมาแทนที่ชั้นที่ ๑ ได้อีกจริง กิเลสขั้นที่ ๒ คือกิเลสของ“จิตใต้สำนึก”(subconscious) ที่มันเลื่อนขึ้นมาแทนชั้นที่ ๑

“กิเลส”นี้หมดสิ้นลงไปอีก ก็เหลือกิเลสขั้นที่ ๓ ซึ่งเป็น กิเลสจาก“จิตไร้สำนึก” (unconscious)นั่นเอง ที่จะเลื่อนขึ้นมาอยู่ แทนที่“กิเลส”ขั้นที่ ๒ ที่หมดสิ้นไป

เพราะได้กำจัดกิเลส“ตัวกลางที่เลื่อนขึ้นมาเป็นตัวต้น”นี้ได้
อีกเสียก่อน กิเลสตัวที่อยู่ลึกชั้นที่ ๓ คือ“จิตไร้สำนึก”มันจึงจะเลื่อน
ขึ้นมาแทนที่จิตสำนึกสามัญได้

เมื่อกำจัด“กิเลส”ตัวที่ ๒ ของ“จิตใต้สำนึก”ได้แล้ว
ต่อมาตัวที่ ๓ “จิตไร้สำนึก”ซึ่งเป็นจิตชั้นปลายจึงจะเลื่อนขึ้น
มาเป็น“ตัวต้น” แทน“ตัวที่ ๒”อีกที

วิธีการปฏิบัติเช่นนี้ต้องมี“ความจริง”ที่ครบพร้อมด้วย
“กาย” คือ“องค์ประชุม”ของ“รูปภายนอก”(พหิตฐาฐาณ) กับ“นาม”
ซึ่งเริ่มตั้งแต่“สัญญา” การกำหนดรู้ที่ทำหน้าที่อย่างสำคัญ ร่วมกับ
“กาย” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“วิญญานนสูตร ๓”ใน“สัตตาวาส ๙”
จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตวิอุปปาติกะ” สัตว์ทาง
วิญญานที่เกิดอยู่ได้“เห็น”(ปัสสตี)ความจริงหลังๆทุกปัจจุบัน (ฉ.๒๙๖)

เราได้สาธยายความเป็น“รูป”กับ“นาม” ที่มีอยู่ในโลก เมื่อ
รวมกันอยู่(กาย)ปรุ่่งแต่งกันอยู่(สังขาร)ทั้งหลาย ให้เข้าใจชัดเจนขึ้นๆ
และเรากำลังอธิบายอย่างพิสดารทั้งวิจัยวิจารณ์ ทั้งร้อย
มาลัยให้เห็นเป็นพวงเล็กพวงน้อยไปเรื่อย พิงชมพึงดูเอาเถิด

เราเน้นถึงการยึด“รูป”ยึด“นาม” ซึ่งใครยิ่งจำกั้ยิ่ง“ยึด” หรือ
ยิ่งประทับใจก็ยิ่งฝังกิเลสความชอบนั้นลงไปใ้ในอนุสัย คนผู้วิชชาอยู่
จะไม่รู้ว่าตน“ยึด”มันอยู่ จึงยังไม่ปล่อย ยังปล่อยไม่ได้ ปล่อยไม่เป็น
หรือแม้บางเรื่องคุณไม่อย่ากจำมัน แต่ถ้าลึกๆ“คุณติดใจ”มัน มันก็คือ

“ฝังใจ”อยู่นั่นเอง

นั่นแหละคือ“อุปาทาน”ที่ยึดมันยิ่งๆขึ้น

เมื่อยิ่งๆขึ้นมันก็ตกผลึกลงไปฝังอยู่ในใจลึกสุด เป็น“อนุสัย”ที่คุณไม่สามารถหยั่งลงไปรู้ตัวมัน(unconscious) มันฝังลึกในก้นบึ้งของจิตชั้นที่คุณหยั่งลงไปรู้มันเข้าไปไม่ถึงมัน เพราะมันอยู่ลึกลงไป ในก้นบึ้งของใจสุดๆถึงขั้นที่ ๓ แต่ศาสนาพุทธ“มีวิธีศึกษาปฏิบัติของตนเองเฉพาะ”พระพุทธเจ้าตรัสรู้

ซึ่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตสำนึก”ชั้นลึกสุดแค่ไหน ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวมันได้ ชนิดที่“เห็น”(ปัสสติ) ด้วยการ“สัมผัส”ถึงขั้นมี“การสัมผัสโดยการกระทบ”(ปฏิสัมผัสโส) ซึ่งมี“ปัญญา”ของตนเองกับ“จิต”ของตนเองชนิดที่“สัมผัสโดยการกระทบกัน”(ปฏิสัมผัสโส) อย่างเป็นจริง เป็นสิ่ง ๒ สิ่งกระทบกัน

“ปัญญา”นี้เป็นความรู้พิเศษที่เรียกว่า“ญาณ”บ้าง “วิชา”บ้าง(เรียกว่า“คุณวิเศษ”) เป็นอุตตริมนุสสธรรม “ปัญญา”ของเราเองจะ“สัมผัสโดยการกระทบ”กับ“จิตหรือเจตสิกหรือรูปหรือนิพพาน”ของเราเอง

ซึ่งภาวะของ“ปัญญา”ของเราเป็น“ตัวรู้”จึงเรียกว่า“นาม” ส่วนภาวะ“ตัวถูกรู้”นั่นก็คือ“จิตหรือเจตสิกหรือรูป”เราเองอีกแหละ จึงเรียกว่า“นามรูป”(รูปที่เป็นนามธรรมในจิต) เป็น“รูป”ในปรมัตถธรรม(ความจริงขั้นสูงพิเศษ)ได้แก่ “รูป ๒๘”(มหาภูตรูป ๔ + อุปาทายรูป ๒๔)

เช่น “ปัญญา”ของผู้ปฏิบัติเจริญถึงขั้นมีประสิทธิภาพเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงขั้นสูงพิเศษ”(ปรมัตถธรรม)คือ ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นจิตของตน”ที่มีอาการ

“เพื่อหน่วยคล้ายกำหนดในภาวะที่ตนเคยติดยึดนั้นๆ” ขึ้นมา เป็นปัญญาที่นับว่า“เหนือกว่าปัญญาของมนุษย์สามัญทั่วไปธรรมดาปกติ” จึงเรียกว่า“คุณวิเศษ” ซึ่งเป็น“ปัญญา”ของมนุษย์ชั้น“อารยบุคคล”

“ปัญญา”ชนิดนี้เป็นข้อที่ ๕ ใน“วิปัสสนาญาณ ๙” ชื่อว่า “นิพพิทานุปัสสนาญาณ”

“วิปัสสนาญาณ ๙”นั้นก็มิ“อุทฺทปฺพยานุปัสสนาญาณ-ภังคานุปัสสนาญาณ-ภยตฺตูปฏฺฐานญาณ-อาทินวานุปัสสนา-ญาณ-นิพพิทานุปัสสนาญาณ-มฺหุจฺจิตฺกัมมตาญาณ-ปฏฺลิ่งขา-นุปัสสนาญาณ-สังขารุเปกขาญาณ-สัจจานุโลมิกญาณ”

“ปัญญา”ที่มีคุณวิเศษถึงขั้น“วิปัสสนาญาณ”เป็น“พลังงานทางจิต” ซึ่งมีพลังทั้ง“ปัญญา”และทั้ง“เจโต” ก้าวหน้าเจริญขึ้นๆทั้ง ๒ นี้แหละคือ“ฌาน”ที่มีฤทธิ์“เผากิเลส”

“นิพพิทานุปัสสนาญาณ”นั้นจัดเป็นจิตลักษณะของ “พลังปัญญา คือตัวปัญญาเจริญเป็นพลัง”(ปัญญาวิมุตติ)ซึ่งเป็นภาวะของ “พลังรู้ที่แกร่งขึ้นชัดเจนแก่ใจยิ่งขึ้น”(วิมุตติ)เป็นอำนาจ

และอาการของ“ความรู้สึก”(เวทนา)ขั้นนี้มันเป็น “ความรู้สึกที่เจริญปัญญาลึกล้ำยิ่งขึ้น” ซึ่งเป็น“อารมณ”(เวทนา)แท้ๆที่มีอาการ “ทั้งเบือทั้งหนาย”สูงขึ้นไปอีก(เวทฺตฺ) นั่นคือตัวจิตเองที่มีลักษณะ “เจโต” มันเกิดเจริญเป็น“พลัง”ของเนื้อจิตแท้ๆ สลายตัวเปลี่ยนสภาพไป(เจโตวิมุตติ) เจริญก้าวหน้าขึ้นต่อไปอีก

ซึ่งเป็น“อาการเปลื้องปล่อยจิตของตนที่มันเคยติดยึดนั้นๆ ออกไป”(มฺหุจฺจิตฺตหรือ“เจโต”เกิดพลังงานในตนเอง เป็นความเจริญ

ก้าวหน้าของจิตใจต่อจากอาการ“เบื้อหน่ายคลายกำหนด”(นิพพิณฑิต)
เป็น“ปล่อยวาง”แท้

ในภาวะที่จิตมัน“ปล่อยวาง”(มุญจน)นี้เราก็ก็นึก”(ปัสสติ)
จิตที่ปล่อยปล่อย”นี้ของตนด้วย จึงเรียกว่า“ญาณ”เป็น“ญาณ”ชนิด
ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“จิต”ของเราที่เป็นไปได้ถึงขั้นนี้ ก็เรียก
“ปัญญา”วิปัสสนาญาณชนิดนี้ว่า “มุญจิตุกัมยตาญาณ”“ญาณ”
ชนิดนี้แลคือ“วิปัสสนาญาณ ๙”ข้อที่ ๖

ความเจริญคือ“อินทรีย์”ของปัญญาที่ทวียิ่งขึ้นเป็น
“ปัญญินทรีย์” อภิวินมพัฒนาขึ้นเป็นลำดับๆ เกิด“อำนาจ”
(วสหรืออริปไตย)ของ“ปัญญา”แท้ๆที่กำจัดกิเลสไปได้สำเร็จ

จะไม่ใช้“อำนาจสะกดจิต”ลงไปหรือการกดข่ม หรือการ
บังคับด้วยเรี่ยวด้วยแรง

ซึ่งก็ต้องเรียนรู้ในขณะที่จิต“ตื่นอยู่”(ชาคริยานุโยคะ)และมี
“สัมผัส ๓”อันเป็นปัจจุบันธรรมของ“รูป”กับ“นาม”ที่เกิด“เกิดวิญาณ”
อยู่ตามปกติของคนมีชีวิตธรรมดา

ทั้งหมดนั้นอยู่ในฐานของ“จิตสามัญญสำนึก”(conscious)
อันเป็นปรากฏการณ์จริงที่ครบถ้วน“รูป ๒๘ กับนาม ๕”พร้อมให้
ปฏิบัติ ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔
เรื่อง“นามกับรูป”(นามรูป)

ศาสนาพุทธจะปฏิบัติในขณะที่ชีวิตประพุดอยู่กับฐาน
“จิตสามัญญสำนึก”เสมอตลอดไปทุกขั้นตอน ทั้งขั้นต้น-ขั้นกลาง-
ขั้นปลาย ล้วนอยู่ในฐาน“จิตสามัญญสำนึก” (conscious) มีภาวะ
“ตื่นอยู่”(ชาคริ) ไม่ต้องหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ จึงจะลาด ลุ่ม ลึก

ลงไปโดยลำดับเหมือนมหาสมุทร หรือฝั่งทะเล ไม่ป่วนๆป้ำๆ ไม่สะดุด มีการศึกษาไปตามลำดับ(อนุพุพพลึกษา) มีการกระทำไป ตามลำดับ(อนุพุพพกริยา) มีการปฏิบัติไปตามลำดับ(อนุพุพพปฏิบัติ) นี่เป็นธรรมที่น่าอัศจรรย์ไม่เคยมีมาก่อน(อัจฉริโย อัมฤตธัมโม) ซึ่งมี บันทีกอยู่ในพระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ชัดๆ

ดังนั้น จึงต้องเริ่มต้นขั้นที่ ๑ “จิตสามัญญสำนึก”(conscious) เสมอ ไล่ลำดับๆเป็นขั้นๆไป

ซึ่ง“วิธีปฏิบัติหรือทฤษฎี”อย่างนี้ มันแปลกอัศจรรย์พิเศษ แตกต่างไม่มีใดอื่นเหมือนเลย เห็นมีแต่ในศาสนาพุทธเท่านั้นในโลก “วิธีปฏิบัติหรือทฤษฎี”ของศาสนาใดอื่นไม่มี พระพุทธเจ้าก็ตรัส ยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐ แน่วแน่ชัดเจน

พระองค์ทรงยืนยันว่า “มีทางนี้ทางเดียวเท่านั้น(เอเสวมัคโค) ไม่มีทางอื่น”(นัตถัญญู)

หรือในเล่ม ๑๐ ข้อ ๑๓๔ พระพุทธองค์ก็ทรงยืนยันไว้แน่แท้ อีกว่า “ในธรรมวินัยใด ไม่มีอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ในธรรม วินัยนั้น ไม่มีสมณะที่ ๑ (โสดาบัน) สมณะที่ ๒ (สกิทาคามี) สมณะที่ ๓ (อนาคามี) สมณะที่ ๔ (อรหันต์)

ในธรรมวินัยใด มีอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ใน ธรรมวินัยนั้น มีสมณะที่ ๑ (โสดาบัน) สมณะที่ ๒ (สกิทาคามี) สมณะที่ ๓ (อนาคามี) สมณะที่ ๔ (อรหันต์)

ดูสรุปทั้ทหะ ในธรรมวินัยนี้(พุทธ) มีอริยมรรคประกอบด้วย องค์ ๘ ในธรรมวินัยนี้เท่านั้น มีสมณะที่ ๑ (โสดาบัน) สมณะที่ ๒ (สกิทาคามี) สมณะที่ ๓ (อนาคามี) สมณะที่ ๔ (อรหันต์) ลัทธิอื่นๆ(ไม่ใช่พุทธ) ว้างจาก

สมณะผู้รู้ทั่วถึง” (สัญญา ปรับปวาทา สมณภิ อัญญเหติ)”

เห็นมั้ยว่า พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า ลัทธิอื่นหรือทฤษฎีวิธีปฏิบัติแบบอื่น นอกจากศาสนาพุทธ ไม่มี“อริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘” จึงไม่มี“อาริยบุคคล”เด็ดขาด

หรือแม้จะเป็นชาวพุทธ แต่ถ้าเรียนรู้“อริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘”ไม่ลั้มาทวิจฺจฺ วิจฺจฺ คือยังมีฉณาทิวิจฺจฺอยู่ ก็ไม่สามารถบรรลุเป็น“สมณะที่ ๑-๒-๓-๔” หรือไม่สามารถบรรลุเป็นอาริยบุคคล ๔ ได้เลย

คำว่า “ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น” แม้แต่ชาวพุทธที่นับถือ “มรรคองค์ ๘” กันอย่างเทิดอย่างทุนนี้แหละ ต่อให้ลั้มาทวิจฺจฺคือ “พันฉณาทิวิจฺจฺ” แล้ว แต่ปฏิบัติ“ไม่ลั้มาทวิจฺจฺ” หรือปฏิบัติก็ “ไม่พันลั้ลพตปราคาส” (ปฏิบัติไม่เอาจริง ไม่ปฏิบัติให้เกิดผลลัทธิ ได้แต่ลูบๆคลำๆแหละๆแหละๆเล่นๆอยู่ ไม่ลงมือปฏิบัติจริงจังเต็มที) จึงเป็นสมณะที่ ๑-๒-๓-๔ มีอาริยบุคคล ไม่ได้

วิธีปฏิบัติหรือทฤษฎีพิเศษยิ่งเยี่ยมของ พระพุทธเจ้านั้น ที่พระพุทธองค์ตรัสว่า เป็นทฤษฎีที่มหัศจรรย์ไม่เคยมีมาก่อนในโลก มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะเป็นผู้รู้ยิ่งทฤษฎีนี้ ไม่ว่าพระพุทธเจ้าองค์ใด ก็ประกาศทฤษฎีนี้ทั้งหมดเหมือนกันทุกพระองค์ เพราะเป็นของเฉพาะศาสนาพุทธแต่หนึ่งเดียวเท่านั้น

นอกจากศาสนาพุทธไม่มีเลยในศาสนาอื่น ตลอดทุกยุคทุกสมัยที่พึงอุบัติขึ้นในโลก ไม่ว่าโลกลูกไหนๆที่จะพึงมีมนุษย์ และถึงคราที่จะต้องมีการอุบัติขึ้นในโลกนั้น แต่ละโลก..แต่ละโลกในมหาเอกภพ

ความมหัศจรรย์ยิ่ง ที่ไม่เคยมีมาก่อน(อัจฉริยา อัสสุตัง

อภุคธัมมา)ในประเด็นที่ว่า เหมือนมหาสมุทรลาด ลุ่ม ลึกลง
ไปโดยลำดับ ไบโกรกชันเหมือนเหว มีการศึกษาไปตามลำดับ
(อนุப்புพพิชชา) มีการกระทำไปตามลำดับ(อนุப்புพพิกรียา) มีการปฏิบัติ
ไปตามลำดับ(อนุப்புพพิปฏิบัติ)นั้น “เป็นไปตามลำดับ”อย่างน่า
มหัศจรรย์จริงๆ

ซึ่งผู้ใดปฏิบัติไม่ถึงขั้น“ปรมาตถธรรม”(จิต-เจตสิก-รูป-
นิพพาน จนเป็นจริงสูงส่งลึกล้ำยิ่งกว่าสามัญปุถุชน) ก็ไม่เป็น“คุณวิเศษ”
(อุตตริมนุสสธรรม)แท้ จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามธรรม”
อันเป็น“จิตในจิต”เป็นอันขาด

ศาสนาพุทธปฏิบัติไปตามลำดับ ต้องปฏิบัติกำจัดกิเลสใน
“จิตสำนึกขั้นต้นสามัญ” (conscious)นี้ก่อน แล้วจึงจะกำจัดตัวกิเลส
ขั้นที่ ๒ ที่เรียกว่า จิตใต้สำนึก(subconscious)ต่อไปได้ เป็นลำดับๆ ไม่
เช่นนั้นมันไม่มีทาง ไม่มีอุปายอื่นใดที่จะสามารถ“ล้มผัส”กิเลสได้เป็น
“ความจริง” มี“ภาวะจริง”โตนโทะหลัดๆ ครอบงำการตื่น“ชาครียา”
(การตื่นอยู่เป็นนิตย) และมีชีวิตที่“เต็มสติมันโต”(เต็มสมบูรณ์ด้วยความ
ระลึกรู้ตัวพร้อมครบทุกทวารทั้งภายนอกภายใน)

วิธีปฏิบัติของพระพุทธเจ้ากำจัดกิเลสในภาวะที่เป็น
“จิตสามัญสำนึก(conscious)”ซึ่งเป็นชั้นที่เกิดอยู่ตามชีวิตปกติ
คนตื่นลืมตา มีชีวิตสามัญรับรู้ภายนอกอยู่เป็นธรรมดาสามัญ
ลืมตาเพ่งเข้าไปภายในอ่านจิต ตรวจจิต ทำกับจิตของตน
“ทำใจในใจ”(มนสิการโธ)ได้ และเป็นจิตระดับ“ขั้นต้น”ให้ลดลงหรือ
หมดไปได้ก่อนอื่นเป็น“ฌาน”

ซึ่งไม่ใช้การหลับตาเพ่งลึกเข้าไปข้างในจิตภวังค์จนตัดขาด

ข้างนอก ไปรู้อยู่ข้างใน ไม่รับรู้ข้างนอกแล้ว จึงจะชื่อว่า“เข้ามาน”

“การเข้ามาน”หรือแม้“การเข้าสมาธิ”(สมาบัติ)แบบพุทธ นั้น จะเจริญเข้าไปเรื่อยๆในชีวิตปกติและปฏิบัติลัทธิสมาธิอยู่กับชีวิตธรรมดาที่มีภายนอกสัมผัสสัมผัสสอยพร้อม แต่ละระดับแต่ละฐานะ ต่างก็ปฏิบัติอยู่ครบ“กรรม-การกระทำ-การงาน”ทั้งขณะมีอาชีวะ(อาชีพ) ทั้งขณะมีการกระทำทุกอย่างพร้อมกายวาจาใจอยู่(กัมมันตะ) ทั้งขณะพูดจาอยู่(วาจา) ทั้งขณะนึกคิดขบคิดอยู่(สังกัปปะ)

“มาน”หรือ“สมาธิ”แบบพุทธ ไม่ต้องปลีกเวลาไปเป็นพิเศษต่างหากเพื่อปฏิบัติ ซึ่งต้องหยุดงานหยุดการกระทำทางกายกรรมทางวจีกรรมหมด และต้องหลับตาเข้าไปอยู่ในภพภายใน ไม่รับรู้ภายนอก...มีใช้เช่นนั้น

มานแบบพุทธนั้นปฏิบัติอยู่กับปฏิบัติในขณะที่ลัทธิ มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมทุกทวารทั้งภายนอกทั้งภายในครบ แล้วเจริญผลไปเรื่อยๆตามลำดับๆ จนกว่าจะหมดสิ้นกิเลส

หรือแม้จิตเราจะหมดกิเลสขั้นต้นนี้ไปแล้ว ชีวิตเรายังมี“สัมผัส”โลกธรรมอยู่เป็นปกติสามัญเหมือนเดิม ก่อนก็มี หลังก็มี แต่ทว่าจิต“ขั้นต้นที่เป็นสามัญสำนึก” นั้น“ว่าง”จากกิเลส“ขั้นต้น”นี้ได้แล้ว คนผู้นี้ก็ยังอยู่กับโลกธรรมนั้นอยู่ ไม่ได้หนีเข้าป่าห่างไกลไปจากโลกธรรม หลบหนีโลกธรรมไปไหน ไม่เหมือนผู้ปฏิบัติที่มีแนวคิดหนีเข้าป่าเขาถ้ำไปปฏิบัติธรรม หนีสังคมโลกธรรม

แต่ก็ไม่ใช่ว่า ผู้ปฏิบัติธรรมจะไม่งด-ไม่เว้น-ไม่เว้นขาดเอาเสียเลย หรือจะคลุกคลีเกี่ยวข้องอะไรต่ออะไรไปเสียหมด พุทธก็มี“การหลีกเลียง”(อารต) “การงด”(วริต) “การเว้น”(ปฐวีวริต)

“การเว้นขาด”(เวรมณี)

ปฏิบัติอยู่ในบ้านในสังคมนี้แหละ ก็ต้องมีการสมาทานในสิ่ง
ส่วนที่ต้องลด ต้องละ ต้องเลิก โดย“การเว้นขาด”(เวรมณี) มีการกำหนด
กรอบสมาทานปฏิบัติ เป็นการ“พรากรไม้ที่ชุ่มด้วยยางออกจากน้ำ”
ไปตามลำดับแต่ละฐานะ ที่ไม่เท่ากัน ซึ่งก็ต้องไม่คลุกคลี งดเว้น
ไม่เกี่ยวข้อง ต้องห่างพรากรสิ่งที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยทางภายนอกที่
เราจะเรียนรู้ในการพรากรนั้นๆไปตามฐานะแต่ละคน เพื่ออ่านจิตใจ
ให้เห็น“กิเลส”ที่ต้นรณได้ง่ายชัดเจน ตามอุบายโกศลของพระศาสดา

การปฏิบัติตามอุบายโกศลนัยนี้เป็นไปตามลำดับ ลาด ลุ่ม
เหมือนฝั่งทะเล ไม่สะดุด ไม่ไหลกเขลก ไม่โกรกชันเหมือนเหว

และการปฏิบัตินั้น ก็มีหลักมรรคอันมีองค์ ๘ ที่จะเจริญ
“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา”เกิด“อริมุตโต”
ไปตามลำดับ ศีล ๕ คือฐานปฏิบัติเพื่อโสดาปัตติผล ศีล ๘ ก็ฐาน
ปฏิบัติเพื่อสกิทาคามีผล ศีล ๑๐ ก็ฐานปฏิบัติเพื่ออนาคามีผล
ศีลโอวาทปาฏิโมกข์ คือฐานปฏิบัติเพื่ออรหัตตผล อันมี“ศีล”
เป็นบาทฐานให้เกิด“สมาธิ” ให้เกิด“ปัญญา-วิมุตติ”ไปแต่ละคนๆ
ตามฐานะของแต่ละฐานะ อย่างเป็นปัจเจกการมีลำดับๆ ซึ่งเชื่อ
เชิญให้ใครมาดูได้(เอทิปัสสโก)

ปฏิบัติแบบพุทธไม่ต้องหนีโลก ไม่ต้องหลบไปหาที่ปฏิบัติ
ต่างหากจากชีวิตสามัญประจำวัน ก็เกิด“สามัญผล”ได้อย่าง
ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเลไปตามลำดับ น่าอัศจรรย์

ด้วยวิธีเช่นนี้ ก็จะพัฒนา“อริจิต-อริปัญญา”เจริญทั้ง
กาย-วาจา โดยเฉพาะ“ใจ” ผลคือกาย-วาจา-ใจจะทำได้ตามข้อ

“ศิลปะ”ที่สืบทอดกันมาเป็นปฏิลัมภ์กัน กระทั่งเป็นผลสำเร็จ ก็เป็น “อริศิลป์” ผู้บรรลุธรรมก็เป็น “ศิลปะ” (คนมีศิลปะ)

กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติเป็นผู้ “มีศิลปะ” ถาวรแล้วตามข้อกำหนดนั้นๆ ในตนไปตลอดกาล โดยไม่ต้องลังวร ไม่ต้องควบคุม ไม่ต้องปฏิบัติ อีก ภาย-วาทะ-ใจ “ศิลปะ” ตาม “ศิลปะ” ข้อนั้นๆ ได้บรรลุธรรมเรียบร้อยแล้ว อยู่ในชีวิต “ปกติ” อัตโนมัตติ เป็นเช่นนั้นเอง (ตถตา) เป็นเอง ไม่ต้องมีใครคอยสั่งการเลย แม้แต่ตนเองก็ไม่ต้องคอยสั่งการ แต่เป็นเอง

บัดนี้ชื่อว่า ผู้ “มีศิลปะ” ถาวรแล้วตามข้อกำหนดนั้นๆ “ปกติ” เป็นเช่นนั้นเอง (ตถตา) วาทะ-ใจ “ศิลปะ” เป็น “ปกติ” เป็นเช่นนั้นเอง (ตถตา) ใจก็ “ศิลปะ” เป็น “ปกติ” เป็นเช่นนั้นเอง (ตถตา) “ศิลปะ” ของผู้นี้จึงบรรลุธรรมทั้งกาย วาจา ใจ เป็น “อัตโนมัตติ” ในคนผู้นั้นบรรลุธรรม

หากใจของผู้มี “ศิลปะ” นี้ แลเป็น “สมาธิ” อีกด้วย ใจเป็น “สมาธิ” ก็คือ ใจมีพลังตั้งมั่นแล้ว (สมาธิ) เช่น “ใจ” ที่ “ศิลปะ” นี้เป็น “ใจที่ตั้งมั่นในศิลปะ” ชนิดที่เที่ยงแท้ (ฉะฉาน), ยั่งยืน (ธัมม), ตลอดกาล (สัสสตัง), ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริณามธัมม), ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ (อสังหรัง), ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง)

นี่คือ “ศิลปะ” ทำให้เกิด “อริศิลป์” เจริญ กระทั่งถึง “วิมุตติ” เป็น “เจโตวิมุตติ”

และ “ปัญญา” ที่บรรลุธรรมแบบพุทธรู้ นั้น ก็ไม่ใช่ว่า อยู่ดีก็เกิดเอง หรือเกิดเพราะหลับตาสะกดจิตเข้าไปเป็นฌาน “เจโตสมณะ” หรือเรียกกันว่า “จิตเป็นสมาธิ” แล้ว “ปัญญา” จะผุดเกิดขึ้นมาเอง.. มิใช่ปัญญาแบบนั้นเลย

แต่เป็น“ปัญญา”ที่ได้จากการปฏิบัติ“มัคคังคัง”(ตามกระบวนการองค์แห่งมรรค) โดยการปฏิบัติลืมหามิชีวิตปกติแบบพุทธร และมีสัมผัสภายนอกเชื่อมอายตนะภายใน(มีปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕) ทำงานขึ้นเกิด“ภาวรูป” เป็น“กาย”ให้ศึกษา“ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

ผู้ที่มี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”เป็นประธาน มี“สติสัมโพชฌงค์ และวิริยสัมโพชฌงค์(หรือสัมมาวายามะ)”เป็นพลังสำคัญช่วย“สัมมาทิฏฐิ”ปฏิบัติ โดยมีตัวจักรทำงานคือ“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ทำให้เกิด“สัมมา”ในองค์มรรคที่เจริญขึ้นๆ(เช่น มี“สังกัปปะ”เจริญ สัมมา มี“วาจา”เจริญ สัมมา มี“กัมมันตะ”เจริญ สัมมา มี“อาชีวะ”เจริญ สัมมา) จึงทำให้“สัมมาทิฏฐิ”พัฒนาอันสงส์เจริญขึ้นไป[วាយามะกับสตีกะเจริญ สัมมาไปตามสัมมาทิฏฐิด้วย] “สัมมาทิฏฐิ”ที่ก่อวิวัฒน์พัฒนาขึ้นนั้นก็สั่งสมไปเป็น“ปัญญินทรีย์”เจริญก้าวหน้าไปๆ สู่ความสูงขึ้นๆ

“ปัญญินทรีย์”ซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมี“สาสวะ”ก็ได้“ส่วนแห่งบุญหรือส่วนบุญ”(บุญภาคิยา = ชำระกิเลสได้ไปตามส่วนที่ได้ เป็นลำดับๆ) ให้“ผลแก่ขันธ”(อุปธิเวปักก)ผู้ปฏิบัติ

เมื่อสูงที่สุดก็ถึงขั้น“ปัญญาพละ”ตาม“องค์ ๖” ซึ่งได้แก่“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค(มัคคังคัง) ที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

นั่นคือ “การทำใจในใจ”(มนสิการ) ที่ผู้สัมมาทิฏฐิ ถ้าปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ”ก็มีอันสงส์ไปตามลำดับของกระบวนการแห่ง“อภิสังขาร ๓” ซึ่งได้แก่ ปุณฺณภิกขังขาร(การสังขารที่ยังชำระกิเลสอยู่ทั้งใน

กายสังขาร-ในจิตสังขาร-ในวจีสังขาร)-อปัญญาภิสังขาร(การสังขารที่ไม่ต้อง
ชำระกิเลสแล้ว)-อเนญชาภิสังขาร(การสังขารที่ทำให้ความไม่หวั่นไหวให้ยิ่งขึ้น)

ซึ่งเป็น“อภิสังขารภาวะ”ที่ผู้ปฏิบัติต้องทำภาวะให้สิ้นภาวะ
ให้ได้ ทั้ง“ชั้นธภาวะ” ทั้ง“กิเลสภาวะ” ทั้ง“อภิสังขารภาวะ”(ภาวะ ๓)

จนกระทั่งเป็น“ผู้ปลงภาวะแล้ว”(ปันนภาโร) มีภาวะตกไปแล้ว
(ปัตตภาโร) มีภาวะอันปลอดแล้ว(โอโรปัตตภาโร) มีภาวะอันปล่อยแล้ว
(สโมโรปัตตภาโร) มีภาวะอันวางแล้ว(นิกขิตตภาโร) มีภาวะระงับแล้ว
(ปฏิปปัสสัทธิภาโร) [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๖๙๗]

ผู้ปลงภาวะลงแล้ว(ปันนภาโร) พ้นขาดแล้ว(วิปมุตโต) คือ
ผู้ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ที่ลั้มนมาทิวาสได้สำเร็จบริบูรณ์ด้วย
“โลกุตตรธรรม ๓๗”ครบ“โลกุตตรธรรม ๙”

ซึ่งประกอบไปด้วยหลักเสาคสำคัญยิ่งของพุทธ ๒ หลัก
คือ “โพชฌงค์ ๗ กับ มรรคองค์ ๘” อันเป็นข้อที่ ๖ กับข้อที่ ๗
ของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ทั้งหมด ๗ ข้อ

ที่พระพุทธองค์ทรงยืนยันเป็นหลักหนึ่งเดียวในโลก ไม่ว่าจะ
เกิดยุคไหน ก็เป็นหนึ่งเดียวของโลกทุกยุคว่า “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
นี้แหละที่เป็น“โลกุตตรธรรม ๓๗”

“โลกุตตรธรรม”คือ “ธรรมที่ไม่เป็นทาสหรือไม่ติด
ยึดโลกทุกโลก” เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก” ไม่ว่าจะ
จะเป็น“โลก ๓” ได้แก่ ๑.กามโลก(กามภพ) ๒.รูปโลก(รูปภพ)
๓.อรุณโลก(อรุณภพ) [พตปฎ. เล่ม ๑๑ ข้อ ๒๒๘]

หรือไม่ว่า“โลก ๖” ได้แก่ ๑.อบายโลก(ความวนเสพติดยึดอยู่
กับความเป็นกับโลกที่เสื่อมต่ำ ๔ ภูมิ) ๒.มนุษย์โลก(ความวนเสพติดยึดอยู่กับ

ความเป็นมนุษย์ ๑) ๓.เทวโลก(ความวณเสพติดยึดอยู่กับความเป็นเทวดา ๖ ภูมิ
พรหม ๒๐ ภูมิ) ๔.ชั้นนรกโลก(ความวณเสพติดยึดอยู่กับความเป็นชั้นนรก ๕)
๕.ธาตุโลก(ความวณเสพติดยึดอยู่กับความเป็นธาตุ ๑๘ ของเวทนา)
๖.อายตน์โลก(ความวณเสพติดยึดอยู่กับความเป็นอายตนะ ซึ่งมีอายตนะ ๑๒
เป็นต้น) ผู้สนใจตรวจสอบได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๑๔ ซึ่งมี
รายละเอียดลึกซึ้งมาก

“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”เป็นหลักที่รวมเนื้อแท้แห่งทฤษฎี
ปฏิบัติของพุทธธรรมกับ“โลกุตตรธรรม ๙”ซึ่งระบุชื่อของอารยชนที่มี
อารยพุทธธรรมแท้แห่งพุทธ ก็รวมเป็น“โลกุตตรธรรม ๔๖” เริ่มตั้ง
ต้นจาก“โสดาปัตติมารค-โสดาปัตติผล”ต่อไปกระทั่ง“อรหัตผล”
จนสุดท้ายคือ“นิพพาน”(พตปฎ. เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐) ด้วยการมี“อัมมวิชัย
สัมโพชฌงค์”มาตลอด จึงทำให้พัฒนา“สัมมาทิฐิ” ซึ่งต้องมีความ
รู้ในความเป็น“สัมมาทิฐิ ๑๐” (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)ก่อน จึงจะ
ปฏิบัติมีมรรคมีผลของโลกุตตรธรรมได้เป็น“สัมมา”

การศึกษาปฏิบัติธรรมแบบพุทธนั้นคือศีล-สมาธิ-ปัญญา
หรือไตรสิกขา ที่สัมมาทิฐิ

“ศีล”ที่มีประสิทธิผล มีคุณสมบัติสัมมาทิฐิในคนผู้ใด
ผู้นั้นจึงจะเป็น“ผู้มีศีล”ตรงกับคำแปลที่ว่า “ปกติ” เพราะเป็นผู้
มีความบริสุทธิ์ใน“ศีล”นั้นๆ ด้วย“ใจ”หรือ“จิต”ที่“ตั้งมั่นแล้ว”
เข้าขั้น“สมาธิ”บรรลุผลสัมบูรณ์ ถึงขีด“นิจจัง-ฐวัง-ลัสสตัง-อวิ
ปริณามอัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง

“ใจ”นั้นจึงเป็น“ประธานของสิ่งทั้งปวง

ใจประเสริฐที่สุด ทุกสิ่งสำเร็จได้ด้วยใจ”(มนุพพังคมา อัมมา มโนเสฏฐา

มโนมยา) ตามพระวณะที่ยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า

ซึ่งผู้บรรลु“ศีล”นั้นแล้ว“ใจ”ก็เป็น“พลังปัญญา-พลังเจโต”
สัมบูรณ์ โดยเจ้าตัวไม่ต้องกังวล ไม่ต้องควบคุม ไม่ต้องฝึก ไม่ต้อง
ดูแลตนใน“ศีล”ข้อที่ตนเป็น“ปกติ”แล้วนั้นอีก “กาย-วาจา-ใจ”ของ
ผู้นั้นที่บรรลุ“ศีล”แล้วจึงเป็นเช่นนั้นเอง เรียกว่า “ตถตา”

นั่นก็คือ “กาย-วาจา-ใจ”ของผู้นั้นทั้งกายกับริสุทธิ์-วาจา
กับริสุทธิ์-ใจกับริสุทธิ์ ไม่ละเมิด“ศีล”ข้อที่บรรลุนั้นไปตลอดอย่าง
ถาวรยั่งยืน เป็น“ความจริง”(ตถตา) เป็นเช่นนั้นเองแล้ว เพราะไม่
ต้องมีใครไปควบคุมอีกแล้ว “ริสุทธิ์”อยู่ด้วยตัวเองตลอดกาล

และใจก็เป็น“สมาธิ” ซึ่งก่อนจะเป็น“สัมมาสมาธิ”สัมบูรณ์
ขั้น“สมาธิ” ก็ต้องผ่านการปฏิบัติจน“จิตใจ”เจริญความเป็น
“ฌาน”มาเป็นลำดับ กระทั่งสัมบูรณ์“จิตใจตั้งมั่นแล้ว”(สมาธิ)
ครบ“สัมมาสมาธิ”

“ฌาน ๔”ที่เป็น“ฌาน”แบบพุทธนี้ จึงเป็น“ฌานจิต”ที่ผ่าน
การปฏิบัติบรรลุ“อธิจิต”อย่างพิเศษ มี“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสธรรม)

ซึ่ง“ฌาน ๑ ถึงฌาน ๔”ที่เป็นอุตตริมนุสสธรรมนี้ เป็น
“ฌาน”ที่มี“คุณลักษณะ”ไม่เหมือน“ฌาน”สามัญทั่วไป ตามที่เรียน
ที่รู้ที่ปฏิบัติกันอยู่ต้นดาษ ด้วยวิธีหลับตาปฏิบัติ “เข้าฌาน-ออก
ฌาน”อันเป็น“ฌาน”ที่อยู่ในภวังค์ ออกมาจากภวังค์แล้วไม่มีฌาน

จะได้“ฌาน”หรือจะ“มีฌาน”อีกก็ต้องไปหลับตา“เข้าฌาน”
กันใหม่ ต้องเข้าไปอยู่ในภวังค์กันใหม่อีก มันเป็นการได้“ฌาน”
โดยความยาก(กิจฉ) โดยความลำบาก(กสิร)

คำว่า“ได้โดยยาก(กิจฉลาภ) หรือได้โดยไม่ยาก(อกิจฉลาภ) -ได้

โดยไม่ลำบาก(กสิณลาภ) หรือได้โดยไม่ลำบาก(อกสิณลาภ)ในฌาน ๔”นี้ มีนัยสำคัญยิ่ง ที่จะทำให้เข้าใจในโลกุตระธรรม

เพราะ“ฌาน”ของพุทธไม่ใช่“ฌาน”ที่ต้องเข้าฌาน-ออกฌานแบบ“ฌานนอกพุทธ”

“ฌาน”ที่ปฏิบัติได้สำเร็จจนกระทั่งเป็น“ปกติ”ในชีวิตลิ้มรสสามัญนี้ ที่ปฏิบัติด้วย“มรรค ๗ องค์” ก็จะสั่งสมเป็น“จิตตั้งมั่น”คือ“สมาธิ”ไปตามลำดับ เมื่อสัมบูรณ์ถึงที่สุด “ตั้งมั่นแล้ว”(สมาหิต)นั้นจะเป็น“ฌาน”พิเศษ

“จิตที่ตั้งมั่นแล้ว”(สมาหิต)คือ“สมาธิ”ที่สัมบูรณ์แล้วนี้ จะเป็นจิตที่ได้“ฌาน”หรือได้“สมาธิ”เองโดยไม่ต้องอยากได้(นิกามลาภ)-ได้โดยไม่ลำบาก(อกิจฉลาภ)”ในฌานทั้ง ๔ หรือจิตคนผู้นี้“ได้ฌานทั้ง ๔ โดยไม่ยาก(อกสิณลาภ)”

ชัดๆก็คือ ผู้บรรลุผลที่เป็น“ฌาน ๔” แบบพุทธนี้จะเป็นผู้ได้“ฌาน”โดย“ไม่ต้องอยากได้”(นิกามลาภ) มันจะเป็น“ฌาน”ในตนเองโดยอัตโนมัติ เพราะเป็นผู้“ได้ฌาน ๔ นี้ได้ไม่ยาก(อกิจฉลาภ),ได้ไม่ลำบาก(อกสิณลาภ)”

เนื่องจากวิธีปฏิบัติของพุทธไม่ใช่วิธีแบบหลับตา หรือแบบหนีสังคมเข้าป่าเขาถ้ำ

วิธีปฏิบัติหรือแนวคิดของพุทธนี้อยู่ในบ้านในเมือง ไม่ใช่ลัทธิออกป่า หนีสังคมแน่นอน แต่ถ้าจะไปปฏิบัติในป่าก็ย่อมได้ หากมันถึงคราวเหมาะสมของแต่ละคน

เพราะ“ป่า”นั้นเป็นสถานที่ที่จะปฏิบัติให้เกิด“ความสงบที่เรียกว่าสัมมาสมาธิ”ได้ยากเพราะทำให้“กายหรือองค์ประชุมของ

รูปนามสงบ(กายวิเวก)-จิตสงบ(จิตวิเวก)-หมดกิเลส(อุปวิเวก)”ได้ยาก ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้กับพระอุบาลีก็ชัดเจนชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙ ลองอ่านดู “ดูกรอุบาลี เสนาสนะ คือ ป่าและราวป่า อันสงัด อยู่ลำบาก ทำความวิเวก(สงบ)ได้ยาก ยากที่จะอธิมยในการอยู่ผู้เดียว ป่าทั้งหลายเห็นจะนำใจของภิกษุผู้ไม่ได้สมาธิไปเสีย ดูกรอุบาลี ผู้ใดพึงกล่าวอย่างนี้ว่า เราเมื่อไม่ได้(สัมมา)สมาธิ จักสร้างเสพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงัด ผู้นั้นจำต้องหวังข้อนี้ คือ จักจมลงหรือจักฟุ้งซ่าน”

ป่าทำให้ผู้ปฏิบัติจมป่า หรือกลายเป็นคนฟุ้งซ่านออกนอก ศาสนาพุทธมามากแล้ว คือ กลายเป็นผู้เกิด“มิจฉาผล”แล้ว หลงเห็นว่า ตนได้“สัมมาผล” ซึ่งกลายเป็นผู้แสวง“บุญ”ออกนอก ขอบเขตพุทธไปเสียแล้ว

แต่พูดอย่างไรก็ยาก ที่คนยุคนี้พูดแล้วจะฟังเข้าใจ เพราะ มัน“ฝังหัว”มาผิดๆ นานแล้วในวงการพุทธศาสนา มันเสื่อมมาเรื่อยๆ จนถึงวันนี้..หนัก ได้พากันถือ“ผิดเป็นถูก”จนยึดมั่นถือมั่นกันแทบ เข้าเกณฑ์ถาวรแล้ว

ผู้หลงผิดว่า การปฏิบัติธรรมจะต้องมุ่งไปปฏิบัติกันในป่า และเชื่อมั่นว่า อาจารย์ผู้สอนให้บรรลุอรหัตตได้นั้นต้องเป็นพระป่า หลับตาทำสมาธิ ซึ่งจะต้องสถิตอยู่ในป่า

ผู้หลงผิดเช่นนี้จึง“มิจฉาทิฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ไม่ผิดเลย ก็ออกนอกทางพุทธไปด้วยประการฉะนี้ เป็นความเสื่อม แล้วตามคำตรัส“ความเสื่อม ๔ ประการ”ไว้ ตั้งแต่พระองค์ยังทรง ประกาศศาสนายูโนนทีเดียว พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ชีพอยู่

และพระพุทธศาสนาเพิ่งจะก่อกำลังเกิดขึ้นแท้ๆ

ทั้งๆที่“ความเลื่อม ๔ ประการ”นี้ ยังไม่เกิดในยุคนั้นเลย
พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้ล่วงหน้าแล้ว(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๓-๑๖๖)
ถึงวันนี้ “ความเลื่อม”นั้นก็จริงจริง แสนจริง

ผู้มี“ญาณ”เพียงพอก็ไม่เห็นเป็นเรื่องแปลก กลับจะเห็นว่า
ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นลี จะเป็นเรื่องแปลก จึงต้องมะ..มาช่วยกันฟื้นฟู

ที่ต้องพูดย้ำแล้วซ้ำอีกกันจนเมื่อยแล้วเมื่อยอีก ก็เพราะรู้ดี
อยู่ ว่ายาก อาตมาพูดมา กว่า ๔๕ ปีแล้ว ก็ไม่มีคนจะฟังเข้าหูเข้าใจ
กันได้สักเท่าไร

เพราะที่อาตมาพูดไปนั้น เขาพากันเห็น“ความรู้”ที่อาตมา
พูดเป็น“เหมือนได้ยินเสียงคนลัทธิอื่น” มันก็ยอมแปลกแตกต่างไป
จากลัทธิที่เขาได้นับถือและยึดถือแล้วจากผู้รู้ หรือจากผู้ที่เขายึดถือ
กันว่าเป็นปราชญ์แท้ของศาสนาพุทธที่นับถือกัน มันไม่ใช่โลกุตระ
แต่ก็ได้ยึดมั่นถือมั่นกันมานานแสนนานแล้ว

เขาฟังอาตมาบ้าง แต่แม้จะเอาไปตรวจสอบเทียบวัดกับ
“ความรู้พุทธศาสนา”ที่เขาได้ยึดมั่นถือมั่นแล้วยังคงเดิม เขาจะ
ได้แต่ฟังเพื่อรับรู้บ้างว่า เออ..ก็มีความเห็นอย่างนี้เหมือนกันนะ
เออ..อันนี้ต่างกับของเราคนละขั้วเลยนะ เออ..อันนี้มีภาษาคลาย
กับที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้เหมือนกันนะ แต่ลึกๆในใจก็ยังรู้สึกว่
แม้ภาษาจะเหมือนกัน นัยจะต่างกัน เขาก็ยังเชื่อของเขาอย่างเก่า
ปักใจมั่นว่า เขาดีกว่า-ถูกกว่า-เหนือกว่าเห็นมั้ยว่า งานที่จะเปลี่ยน
ความยึดมั่นถือมั่นนี้ มันหนักหนาสาหัสขนาดไหน?

นอกจากจะหนักในการยึดมั่นถือมั่นแล้ว ขณะนี้เขายังสว่

ลาภยศสรรเสริญสุข อันเขาได้รับอยู่ขณะนี้มันก็ครอบงำบำเรอกิเลส
ของเขาอีกด้วย ไม่ให้เงยหูเงยหัว มันก็ยังแสนสุขเพลิดเพลิน
ย่อมไม่รับรู้อื่นแน่ แล้วจะให้กิเลสเขามายินดี หรือแม้จะเข้าใจจน
เกิดมีญาณปัญญา“ทวนกระแสโลกีย์”(ปฏิโสด)สามารถรู้จักรู้แจ้ง
“โลกุตระ”นั้นยากสสล์

เพราะเขากำลังจมด่ำดิ่งหลงมึตมึตอยู่กับดำฤชณา(ตฤชณา)
ย่อมเห็นโลกุตระมิได้

ถึงอย่างไร อาตมาก็จำต้องอุตสาหะบากบั่น ต้องพูด
ต้องเขียน ต้องอธิบาย ต้องแจกแจง พากเพียรทำ“ปรับปรุงพาท”
ที่มันผิดเพี้ยนเป็นอื่นไปจากลัทธิธรรมของพระพุทธเจ้านี้ ให้กลับคืน
มาสู่ความถูกต้องให้แก่ผู้ยังหวังความถูกต้องให้ได้ ไม่มาก น้อยก็เอา
จนกว่าจะตายจากโลกนี้ไปอีกชาติ เกิดมาอีกทำอีก

สำหรับผู้ที่มีตมิตถาวรสนิทแล้ว ก็ต้องปล่อยเขาไปที่ชอบ
ที่ชอบ ตามที่เขาชอบ

ขอยืนยันว่า พุทธเป็นศาสนาคนเมือง เป็นศาสนาสังคม ทำ
ประโยชน์แก่มวลมหาประชาชน(พหุชนิตายะ) ที่ช่วยอนุเคราะห์ต่อ
โลกทั้งโลก(โลกานุกัมปา)ปานนั้นเลย พุทธไม่ใช่แค่ช่วยคนส่วนน้อยที่
ต้องเข้าป่า ไปหาในป่า อยู่ป่า คนจะลงทุนไปป่านั้นมีส่วนน้อยจริงๆ

พุทธนั้นศาสนาสังคม ปฏิบัติในสังคมบรรลุท่ามกลางสังคม
ใจนั้นช่วยคนให้ได้ทั้งโลกโนนแหละ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยัน
พุทธธรรม ว่า“โลกานุกัมปายะ-พหุชนิตายะ-พหุชนสุขายะ” ส่วน
จะเป็นไปได้ ก็สุดแท้แต่

พุทธเป็นศาสนาของคนทันสมัย ไม่ใช่ของคนป่าคนเถื่อน จึง

ไม่ต้องไปยึดเอาป่าเป็น ที่ปฏิบัติ ปฏิบัติงมมีตอยู่ในป่าจะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง “ยุค” เขาได้อย่างไร ศาสนาพุทธมีโลกวิทู รู้โลกลึกซึ้ง ช่วยโลก ในแนวลึก ส่วนศาสนา คนอยู่ป่าเป็นศาสนาที่ไม่ทันสมัย ไม่ทันโลก

พุทธนำสมัย-ใหม่เสมอ ไม่เคยเก่า พุทธนี้แหละ มีความ เป็น “ประชาธิปไตย” ที่มีเนื้อแท้ของประชาธิปไตยพิเศษยิ่ง มาแต่ไหน (ฉบับที่ ๒๙๗)

เรากำลังพูดถึงประเด็นที่สำคัญมีนัยะลึก มันละเอียด ซับซ้อนอย่างยิ่ง นั่นคือประเด็นที่ว่า “ฌาน ๔” ที่ “ได้โดยความยาก” (กิจจะ) “ได้โดยความลำบาก” (กสิระ) กับ “ฌาน ๔” อีกชนิดหนึ่งที่เป็น “ฌาน ๔” ของพระพุทธเจ้าที่ทรงยืนยันว่า “ได้โดยไม่ยาก” (อกิจฉลาภ) “ได้โดยไม่ลำบาก” (อกสิรลาภ)

ถ้า “ฌาน” ที่แพร่หลายกันอยู่ทั่วไป ซึ่งปฏิบัติในแบบ meditation หลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์กันอยู่นั้น นั่นแหละเป็น “ฌาน ๔” ที่มีฉนาทวิภูลิ คือมีความเห็นไม่ตรง ตามพุทธศาสนา จึงเป็น “ฌาน ๔” ที่ “ได้โดยยาก (กิจจะ) ได้โดยลำบาก (กสิระ) ซึ่งต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง กับ “ฌาน ๔” ที่ ปฏิบัติอย่าง “สัมมาทวิภูลิ” ของพุทธ ซึ่งเป็น “ฌาน ๔” ที่ “ได้ โดยไม่ยาก (อกิจฉลาภ) ได้โดยไม่ลำบาก (อกสิรลาภ)” ซึ่งเป็นแบบ supra concentration

supra concentration ย่อมไม่ใช่ meditation แน่นนอน ซึ่งเป็น

ภาวะของจิตที่มี“ทิวฐิ”คนละอย่าง อย่างหนึ่งเรียกว่า“มิจฉาทิวฐิ” ส่วนอีกอย่างหนึ่งจึงเรียกว่า“สัมมาทิวฐิ”

แม้จะเป็นชาวพุทธด้วยกัน แต่ก็มี“ทิวฐิ”แตกต่างกันออกไป จาก“สัมมาทิวฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้แต่เดิม เพี้ยนผิดออกไปเป็น“มิจฉาทิวฐิ”ได้แน่นอน และได้เป็น“มิจฉาทิวฐิ”กันจริงมากกว่ามาก แทบจะหมดจากวงการศาสนาพุทธไปนานนั้นเลย

การปฏิบัติเพื่อเกิด“ฉมาน”กัถิ หรือเกิด “สมาธิ”กัถิ ตามวิธี meditation คือแบบหลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์แล้วก็“ทำใจในใจ”(มนสิสิโรตติ) ตามทฤษฎีของตนๆ ซึ่งแม้“มิจฉาทิวฐิ”นี้ก็ยังมีความแตกต่างกันออกไปอีกหลากหลายสำนักอาจารย์

ส่วนการปฏิบัติเพื่อเกิด“สัมมาฉมาน”กัถิ หรือเกิด “สัมมาสมาธิ”กัถิ ตามวิธี supra concentration คือแบบลืมตาเปิดจิตอยู่กับ“ภพ”ทุกภพ(กัมมภพ-รูปภพ-อรุภพ) ไม่ต้อง“ปิดภพ”หรือ“หนีภพ-หลบภพ-หลบภพ” แต่มีวิธีพิเศษที่สามารถดับ“ภพ”เฉพาะส่วนของตนในตนได้โดยอยู่กับ“ภพ ๓”นั้นอย่างรู้เท่าทัน“ภพ”นั้นด้วย“ทฤษฎีพิเศษ”(สัมมาทิวฐิ)

สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงของ“กาย”ที่เป็น “กายในกาย”อีกที่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของ“เวทนา”ที่เป็น“เวทนาในเวทนา”อีกที่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของ“จิต”ที่เป็น“จิตในจิต”อีกที่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของ“ธรรม”ที่เป็น“ธรรมในธรรม”อีกที่

จนกระทั่งสามารถ“ดับกายในกาย-ดับเวทนาในเวทนา-ดับจิตในจิต-ดับธรรมในธรรม”ได้อย่างวิเศษวิสุทธียิ่งเยี่ยมจริงๆ ซึ่งไม่ใช่“ดับเวทนา-ดับจิต”กันชนิดที่“ดับเวทนาหรือดับจิต”ก็พาชื่อ

พาลไป“ดับเวทนา-ดับจิต”ให้หมดสิ้นความรับรู้ทั้งเวทนา-ทั้งจิต
อย่างไม่ให้เหลือ“ความรู้สึก”เลย

แล้วหลงว่า “ความดับเวทนาทั้งเวทนา”(ไม่ใช่ดับเวทนาใน
เวทนา) หลงว่า“ความดับจิตทั้งจิต”(ไม่ใช่ดับจิตในจิต)กันในขณะแต่ละ
ขณะนั้นคือ “นิโรธ”(ความดับ) ที่หลงเลยเกิดผิดเพี้ยนไปว่า เป็น
“สัญญาเวทยิตนิโรธ”ไปโน่นเลย

ซึ่งทฤษฎีเฉพาะของพระพุทธเจ้า那人คนที่เป็นชาวพุทธด้วย
กันเองแท้ๆ ก็ยังมี“มิจฉาทิฐิ”ได้หลายแบบเลย

มีทั้ง“วิธีปฏิบัติ”ที่ผิดเพี้ยนแตกต่างออกไป มีทั้ง“ผล”ที่ผิด
เพี้ยนแตกต่างออกไป เพราะปฏิบัติ“การทำใจในใจ”(มนสิการ)แบบ
พุทธไม่เป็น หรือแม้จะหลงผิดว่า ตนทำเป็น เช่น แบบหลับตาเข้าไป
ในภวังค์“ทำใจในใจ”ตนอยู่ในนั้น แต่ไม่มี“กาย”ให้ศึกษา ก็ไม่เป็น
“ฌาน”ไม่เป็น“สมาธิ”ที่ถูกต้องตรงตามพระวณะของพระศาสดา

ดังนั้น จึงต้องศึกษากันอย่างสำคัญจริงๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่า
“พุทธธรรม”ของพระองค์นั้น “คัมภีรา(ลึกซึ้งยิ่ง)-ทฤษฎี(เห็นตาม
ได้ยาก)-ทฤษฎี(รู้ตามได้ยาก)-สันตา(สงบอย่างพิเศษ)-ปณิตา(สุขุมยิ่ง
เยี่ยม)-อติกกาวจรา(รู้ด้วยเหตุผลหรือจากการขบคิดไม่ได้)-นิปฏา(ละเอียด
ชั้นนิพพาน)-ปณิติตเวทนียา(บันทึกแต่เท่านั้นจะรู้ได้)

ปรมาตธรรมต่างๆ อุดตมในสัณฐานทั้งหลายจึงไม่ใช่เรื่อง
ตื้นๆ แต่ลึกยิ่ง(ลึก-ลาด-ลุ่มเรียบเป็นลำดับเหมือนมหาสมุทร) ไม่ใช่หยาบๆ
แต่ละเอียดยิ่ง ไม่ใช่ผิวๆแค่ชั้นเดียวหรือแค่สองชั้น แต่มีการเลิก
ละสูงขึ้นไปตามลำดับหลายชั้นทวนไปทวนมาซับซ้อนเป็นชั้นๆหมุน
รอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ)จนถึงที่สุด

ผู้ลัทธิมาทิภูลิตได้ปฏิบัติมีมรรคมีผลเองจึงจะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงว่า “ฌาน” หรือ “สมาธิ” แบบ “มิชฌาทิภูลิต” ปฏิบัติหลับตา
“เข้าฌาน” ได้สมาธิ กับแบบ “ลัทธิมาทิภูลิต” ปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์”
ลัทธิมาทิภูลิต “เข้าฌาน” ได้ลัทธิมาสมาธินั้น มันมีความเป็น “กาย” (องค์
ประชุมของรูปกับนาม) กันคนละอย่าง เพราะมี “สัญญา” (การกำหนด
รู้หรือการสำคัญมั่นหมาย) กันคนละอย่าง

เพราะ “ทิภูลิต” (ความเห็น, ความเข้าใจ) แตกต่างกัน การได้ “กาย”
หรือการมี “สัญญา” จึงแตกต่างกัน เช่น กำหนดหมาย (สัญญา)
ความเป็น “โลก” ต่างกัน กำหนดหมายความเป็น “อัตตา” ก็รู้จักรู้
แจ้งรู้จริงต่างกัน

ซึ่งความเป็น “โลก” ก็ดี ความเป็น “อัตตา” ก็ดี ต่างก็คือ
“สังขาร” ทั้งนั้น ที่ผู้ยัง “อวิชชา” ย่อมยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแน่

ความเป็น “สังขาร ๓” ได้แก่ “กายสังขาร-จิตสังขาร-วจี
สังขาร” นั้น ทั้งโลก-ทั้งอัตตาของความเป็น “มนุษย์” ต่างก็มีความ
เป็น “กาย” เป็น “จิต” ที่ผู้ศึกษาปฏิบัติต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และ
ต้องศึกษาปฏิบัติแยก “กาย” แยก “จิต” ได้ ด้วยญาณทัสสนะวิเศษ
ซึ่งจะสามารถ “กำหนดรู้” ความเป็น “กาย” เป็น “จิต” ได้ด้วย
สัญญา กระทั่งเป็นปัญญา ขั้นญาณทัสสนะวิเศษ

พระพุทธเจ้าตรัสความเป็น “กาย” กับความเป็น “สัญญา”
ไว้ใน “ลัตตาวาส ๙” ซึ่งจะต้องศึกษาความเป็น “สัตว์” ที่เป็น
“โอปปาติกะสัตว์” นี้ ในขณะที่มี “วิญญูณฉลิตี ๗ อายตนะ ๒”
โดย “การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่” จึงจะ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความสิ้นอาสวะด้วยปัญญาสัมบูรณ์

ความเห็นอันถือเอาที่สุด, ความเห็นผิดที่แล่นไปสุดโต่งข้างใด
ข้างหนึ่ง ที่บาลีว่า “อันทคาคทิกทญฺญู” นั้นมี ๑๐ เรื่อง ได้แก่
โลกเที่ยง-โลกไม่เที่ยง-โลกมีที่สุด-โลกไม่มีที่สุด
ชีวะก็อันนั้น สรีระก็อันนั้น-ชีวะก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง
อัตตา(สัตว์,ตถาคต)เบื่องหน้าแต่ตายย่อมเป็นอีก(ย่อมมีอยู่)
อัตตา(สัตว์,ตถาคต)เบื่องหน้าแต่ตาย ย่อมไม่เป็นอีก(ย่อมไม่มีอยู่)
อัตตา(ตถาคต,สัตว์)เบื่องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีก(มีอยู่)ก็มี(ก็มี)
ไม่เป็นอีก(ไม่มีอยู่)ก็มี(ก็มี)

อัตตา(สัตว์,ตถาคต)เบื่องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีก(มีอยู่)ก็มีใช้
(ก็หาได้) ย่อมไม่เป็นอีก(ไม่มีอยู่)ก็มีใช้(ก็หาได้) (ในพระไตรปิฎกมีอยู่มากแห่ง
เช่น เล่ม ๑๓ ข้อ ๑๔๗, เล่ม ๑๘ / ๘๘, เล่ม ๒๔ / ๑๙๓, เล่ม ๓๑ / ๓๓๗, เล่ม ๓๕ /
๑๐๓๒]

[และคำว่า “อัตตา” ในที่นี้ อรรถกถาบางแห่งหมายถึง สัตว์ ก็มี ว่า
“ตถาคตหรืออาตมัน” ก็มีว่า พระพุทธเจ้า ก็มี]

เรื่อง“โลก”และ“อัตตา”นี้ เป็นเรื่องถกเถียงกันมาแต่ไหน
แต่ไร เรามาอ่านที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้กันดูอีกที

พระพุทธเจ้าตรัสว่า

(๑) “ดูกรมาลुकยบุตร เพราะเหตุไร ชื่อนั้นเราจึงไม่พยากรณ์
เพราะชื่อนั้น ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ไม่เป็นเบื้องต้นแห่ง
พรหมจรรย์ ไม่เป็นไปเพื่อความหน่าย เพื่อความคลายกำหนัด
เพื่อความดับ เพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อ
นิพพาน เหตุนี้เราจึงไม่พยากรณ์ ชื่อนั้น ดูกรมาลुकยบุตร อะไ
เล่าที่เราพยากรณ์ ดูกรมาลुकยบุตรความเห็นนี้ทุกข์ นี้เหตุให้

เกิดทุกข์ นี่ความดับทุกข์ นี่ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ ดังนี้”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๑๕๒)

(๒) ดูกรวัจฉะ พวกปริพาชกผู้ถือลัทธิอื่นย่อมตามเห็น
จักขุว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา พวกปริพาชก
ผู้ถือลัทธิอื่นย่อมตามเห็น หู... จมูก... ลิ้น... กาย... ใจ ว่า นั่นของเรา
นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา

เพราะเหตุนั้น เมื่อพวกปริพาชก ผู้ถือลัทธิอื่นถูกถามอย่าง
นั้นแล้ว จึงพยากรณ์อย่างนี้ ว่า โลกเที่ยงบ้าง ฯลฯ สัตว์เบื่องหน้า
แต่ตายแล้วย่อมเกิดอีกก็หามิได้ ย่อมไม่เกิดอีกก็หามิได้บ้าง

ดูกรวัจฉะ ส่วนพระตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ย่อม
ทรงพิจารณาเห็นจักขุว่านั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตน
ของเรา ย่อมทรงพิจารณาเห็น หู... จมูก... ลิ้น... กาย... ใจ ว่านั่น
ไม่ใช่ของเรา นั่นไม่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา เพราะเหตุนี้
เมื่อตถาคตถูกถามอย่างนั้นแล้ว จึงไม่ทรงพยากรณ์อย่างนี้ ว่า โลก
เที่ยงก็ดี ฯลฯ สัตว์เบื่องหน้าแต่ตายแล้วย่อมเกิดอีกก็หามิได้ ย่อมไม่
เกิดอีกก็หามิได้ก็ดี ฯ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๗๙๒)

ที่พระพุทธเจ้าไม่ทรงพยากรณ์นั้น ก็...เพราะข้อนั้น ไม่
ประกอบด้วยประโยชน์ ไม่เป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ ไม่เป็นไป
เพื่อความหน่าย เพื่อความคลายกำหนัด เพื่อความดับ เพื่อความ
สงบ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน

แต่ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ศึกษาปฏิบัตินั้น คือ จะต้อง
มาเรียนรู้ “ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ” ของเรานี้เลย ที่จะต้อง “สัมผัส”
สัมผัสกับ “โลก” แล้วมี “เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจย” เกิดทุกข์เกิดสุข

กันอยู่ใน“วัฏฏะ” ก็เพราะไม่รู้“โลก” ไม่รู้“อัตตา”นี้แล

ก็ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า...ย่อมพิจารณาเห็นจักษุว่านั่นไม่ใช่
ของเรา นั่นไม่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา...เห็นคำว่า “เป็นเรา -
ตัวตนของเรา” ..มัยละ?

ก็นี่แหละเรื่อง“อัตตา”แท้ๆ ไซ่มัย? จึงต้องเรียนรู้ความเป็น
“อัตตา”ตั้งแต่เริ่มกำหนดให้มาเรียนรู้“กาย”เรียนรู้“จิต”ไปตาม
ลำดับ “กาย”กับ“จิต”นี้แหละคือ“โลก”คือ“สังขาร”คือ“อัตตา”ที่อยู่ใน
ตัวเราจริงๆ

มาเรียนรู้ใน“ขนาดจำกัด”ทีละขนาด เริ่มทีละน้อย ไม่ต้อง
มากเกินไปที่ควรแก่เราเอง หรือมาเรียนรู้ใน“กามาวจร”ของเราเอง
ตั้งแต่ขั้นต้นไปตามลำดับ [“ขนาดจำกัด”นี้ พระไตรปิฎกฉบับมหาจุฬาฯท่านแปล
มาจากคำว่า “ปริตตัง” ส่วนพระไตรปิฎกฉบับหลวงแปล“ปริตตัง”ว่า “กามาวจร”]

ศึกษาเรื่องของ“กาย”กับ“จิต”นี้แหละคือ เรื่อง“โลก”กับ
เรื่อง“อัตตา”แท้ๆ

มิใช่ว่า “โลก”ไม่มีให้ศึกษา “อัตตา”ไม่มีให้ศึกษา หรือว่าไม่
ต้องศึกษาความเป็น“โลก” และความเป็น“อัตตา” ก็หาไม่

ก็ความเป็น“โลก”กับความเป็น“อัตตา”นี้แหละ คือตัวแท้ที่
ประกอบด้วยประโยชน์ เป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ ที่เป็นไปเพื่อ
ความหน่าย เพื่อความคลายกำหนัด เพื่อความดับ เพื่อความสงบ
เพื่อความรู้อย่าง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน แต่ต้องปฏิบัติ

ที่พระพุทธเจ้า ไม่ทรงพยากรณ์นั้น คือ ไม่ไปเสียเวลาทรง
อธิบายอยู่แต่ว่า “โลก”คืออะไร “อัตตา”คืออะไร เทียงหรือไม่เทียง
ใช่หรือไม่ใช่ ตายไปแล้วจะมีหรือไม่มี ตายแล้วจะเกิดอีกหรือไม่เกิด

อีก... อะไรต่าง ๆ นั้น

ถ้าศึกษาอย่างลัทธิมาทิกฏฐิ แล้วจึงปฏิบัติไปเป็นลำดับ ก็จะเริ่ม
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “โลก” ตามเป็นจริง และความเป็น “อัตตา”
ตามเป็นจริงอย่างชัดแจ้งบริบูรณ์

“อัตตา” ที่พระพุทธเจ้าทรงให้เราเรียนคือ “อัตตา ๓”
[โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา] (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒)

มีชื่อว่า พอไปได้เข้าใจได้อย่างซาบซึ้งว่า “ทุกสรรพสิ่ง ไม่ใช่
ตัวตน” (สัพเพธัมมา อนัตตา) แล้วก็เห็นไปว่า เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสแล้ว
ใจว่า ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่อัตตา-ไม่ใช่ตัวตน-ตัวตนไม่มี-ไม่มีตัวตนใน
ที่ไหนๆ ทุกสรรพสิ่ง แล้วจะยังไปมัว “เห็นว่า” เป็นตัวตนกันอยู่ ที่ไหน
กันอีก ก็ในเมื่อ “อัตตาไม่ใช่ตัวตน” แล้วจะไปมหา “ตัวตน” มาจาก
ไหนกันอยู่เล่า?

ที่จริงแล้วความเป็น “ตัวตน” นี้แหละคือตัวการใหญ่ที่มันยังมี
“ทุกข์” มี “สุข” มีกิเลส มีเรื่อง (นิทาน) ไม่จบ ต้องเรียนรู้เป็นลำดับแล้ว
ชำระด้วยการปฏิบัติกำจัด “ตัวตน” (อัตตา) ให้หมดสิ้น “อัตตา” (ตัวตน)
เกลี้ยงสนิท

ไม่ใช่ไปหลงสุดโต่งว่า อัตตาไม่มี ให้เป็น “อุจเฉททิฏฐิ” หรือ
เลยเถิดไปอีกทางหนึ่งว่า “อัตตาหรืออาตมันหรือปรมัตถ์” มีอยู่
นิรันดร์ .. นั่นก็ “ลัสสตทิฏฐิ” สุดโต่งอีกฝ่าย

ความเป็น “อัตตา” แล้ว ที่นี้ “โลก” บ้าง ก็ยิ่งมากมาย
หลากหลาย ที่ต้องศึกษาปฏิบัติ

ตั้งแต่ “โลก ๒” ที่ใหญ่โตกว้างขวางสุดๆ ได้แก่ ๑. เอกภพ
(หนึ่งเดียวของทุกสรรพสิ่ง) ๒. โลกจักรวาล” (ทุกสรรพสิ่งในโลกหนึ่งเดียว)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกที่ไม่มีภาวะของชีวะ(อชีวตินทรีย์)
๒.โลกที่มีภาวะของชีวะ(ชีวตินทรีย์)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกชีวะ ที่ยังไม่ถึงขั้นวิญญาน มีแค่
รูป,สัญญาและสังขาร(พินนิยาม) ๒.โลกชีวะ ที่ถึงขั้นวิญญาน มีรูป,
เวทนา,สัญญา,สังขารและวิญญาน(จิตินิยาม)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกียะ(ปุถุชน,กัลยาณชน) ๒.โลกุตระ
(อาริยชน)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกนี้(อิตโลก,อัยโลก, อิมัญจ โลกัง) ๒.โลกหน้า
(ปรโลก,ปรโลโก,ปรัญจโลกัง, สัมปรายิกะ)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกสมุทัย(มีเหตุแห่งทุกข์) ๒.โลกนิโรธ
(ดับเหตุแห่งทุกข์)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกที่ไม่สุขไม่ทุกข์แบบปุถุชน(เคหสิต
อุเบกขา) ๒.โลกที่ไม่สุขไม่ทุกข์แบบอาริยชน(เนกขัมมสิตอุเบกขา)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.“กามโลก(หรือกามภพ ซึ่งเป็นโลกภายนอก)
๒.ภวโลก(โลกภายใน) ซึ่งยังมีขึ้นตอนละเอียดเป็น รูปโลก,อรูปโลก อีก
ดังนั้น เมื่อแยกออกไปเป็น“โลก ๓” จึงได้แก่ ๑.กามโลก
๒.รูปโลก ๓.อรูปโลก

“โลก ๓”อีกหมวดได้แก่๑.สังขารโลก ๒.สัตว์โลก ๓.โอกาสโลก
(โลกอันมีในอวกาศ,จักรวาล,โลกอันกำหนดด้วยโอกาส ซึ่งได้แก่โอกาสที่เป็น
สังขารอันมีวิญญานครอง หรือได้แก่โอกาสที่เป็นสังขารอันไม่มีวิญญานครอง)

“โลก ๓”อื่นอีกคือ ๑.มนุษย์โลก(โลกที่มีร่างกายของสัตว์คนและ
จิตวิญญาน) ๒.เทวโลก(โลกโดยเฉพาะของจิตวิญญานที่เป็นสุขโลกียหรือสุข
โลกุตระ) ๓.พรหมโลก(โลกโดยเฉพาะของจิตที่ทำให้ไม่มีกิเลสได้ ทั้งที่เป็นโลกียะ

และทั้งแบบโลกุตระ ซึ่งมีลำดับหรือขนาดต่างๆหรือแบบต่างๆ)

“โลกที่เป็นวัฏฏะ ๓” บ้าง ซึ่งมี ๑.โลกที่วนเวียนอยู่ด้วย
กิเลสวัฏฏะ(วงจรกิจ) ๒.โลกที่วนเวียนอยู่ด้วยกรรมวัฏฏะ(วงจรรกรรม)
๓.โลกที่วนเวียนอยู่ด้วยวิปากวัฏฏะ(วงจรวิปาก)

“โลกที่มีญาณ ๓” ได้แก่ ๑.โลกที่สามารถระลึกรู้ภาวะอันเคย
อาศัยอยู่มาก่อน(บุพเพนิวาสานุสติญาณ) ๒.โลกที่สามารถกำหนดรู้
“การตาย(จติ)”และ“การเกิด(อุบัติ)”(จุตูปปาตญาณ) ๓.โลกที่สามารถ
หยั่งตรวจสอบรู้แจ้งความหมดสิ้นอาสวะในจิตตน(อาสวักขยญาณ)

“โลก ๖” ได้แก่ ๑.อบายโลก ๒.มนุษย์โลก ๓.เทวโลก ๔.ชั้นนรกโลก
๕.ธาตุโลก ๖.อายตนโลก(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๑๔)

๑. อบายโลก คือ ภาวะที่ชีวิตินทรีย์ในจิตยังเป็นรสสุขรส
ทุกข์เวียนวนอยู่กับอบายมุข หรืออบายอื่นๆที่หยาบแล้วสำหรับตน
และอบายที่หยาบรองลงไปเป็นลำดับได้แก่ ความต่ำทราม ความ
ทุจริตอกุศล ความโกง ความหลอกลวง การพนัน ความเสื่อมเสีย
ความเสียหาย ความหยาบ ความรุนแรง ความจัดจ้าน ความมากหรือ
ใหญ่หรือหรรษาเกินสมควร ความหลงในทรัพย์สมบัติมาก หลง
ในความมีอำนาจใช้อำนาจเกิน หรืออะไรต่างๆที่เสียมากกว่าได้

๒. มนุษย์โลก คือ ภาวะที่เป็นคนมีชีวิตอยู่บนโลก
ชีวิตินทรีย์ในจิตนั้นยังเป็น“มนุษย์โลกีย์”อยู่ ทั้งที่เป็นปุถุชน และ
เป็นกัลยาณชน หลงเสพ“สุขัลลิกะ”(สุขเท็จ) ซึ่งเป็นสุขโลกีย์ เป็น
“เทวดาดาวดึงส์” และเสพทุกข์โลกีย์เป็นสามัญ หลงสร้างอุปาทาน
ของตนเป็นวิมานขึ้นได้สำเร็จ และใฝ่เสพภูมิความเป็น“มนุษย์ชั้นสูง”
ได้เสพ“โลก”เสพ“อัตตา”ที่หลงว่ามาก ว่าใหญ่ ว่าสูง เป็นลำดับ

จนที่สุดได้เป็น“มนุษย์อารยะและมนุษย์อริยะ”(ยังมีใช้อริยะ)ตาม
ทฤษฎีของแต่ละสำนัก สำเร็จสูงสุดตามทฤษฎีที่ตนยึดว่าจริง และ
ประพาสได้ผลนั้นๆ ให้ชีวิตอาศัยเป็นอยู่ไปจนตาย แล้วมีวิบาก
เป็นนรกกันมากกว่ามาก

หากเป็นคนที่มิ“สุรภาโว-สติมันโต”ก็จัดเป็น“มนุษย์
ชมพูทวีป” เพียงแต่ว่า ต้องใช้“สุรภาโว-สติมันโต”กับความ
เป็น“โลก”ที่หลากหลายต่างๆอันเราสัมพันธ์อยู่นี้(อิธ) ใช้ปฏิบัติ
เพื่อสิ้น“อัตตา” ให้บรรลุปฐมจรรย

เพราะผู้มีความเป็น“มนุษย์โลก”ที่มี“สุรภาโว-สติมันโต”
ครบพร้อม ก็ในความเป็น“โลกนี้”(อิธ)แหละ ไม่มี“โลกอื่น”
ที่สามารถจะปฏิบัติให้บรรลุถึงที่สุดแห่งปฐมจรรยได้(อิธ ปฐม
จริยวาโส) [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๕]

แต่ถ้ายังไม่สามารถพัฒนาตนให้จิตใจมีภูมิบรรลุ“โลกุตระธรรม”
ก็เชื่อว่ามนุษย์โลกก็สามัญ อย่างเก่งก็บรรลุ“กัลยาณธรรม”ได้ดี
“มนุษย์โลกก็”ระดับนี้ยังไม่รู้(อริชา) ความเป็นมนุษย์หรือ
เป็นเทวดาดาวดึงส์ หรือความเป็นสัตว์นรกของตนอย่างสัมมาทฤษฎี
มีแต่ยังหลง“วิมาน”ของเทวดาดาวดึงส์ ยังไม่สามารถรู้“กาย”
อัน“พันสังโยชน ๑๐”ไปได้แม้แค่“สังโยชน”ข้อที่ ๑ จึงยังไม่สามารถ
“พันสักกายทฤษฎี”(กายขั้นต้น) ดังนี้ก็คือไม่มีภูมิรู้จำรู้แจ้งรู้จริงความ
เป็น“มนุษย์โลกุตระ”ที่เป็น“อเทวนิยม”อย่าง“สัมมาทฤษฎี”จริง

ส่วนมนุษย์โลกที่ทำ“ชีวิตินทรีย์”ในจิตให้บรรลุเป็น“มนุษย์
โลกุตระ”ได้ ทั้งที่เป็นอารยชนที่ลดการเสพสุขโลกีย์ ลดการเป็น
ทุกข์โลกีย์ได้ตามลำดับ เพราะสามารถทำใจในใจ(มนสิการ)ของตน

ได้ความเป็น“โลกุตระ” และสูงถึงขั้น“อาริยมุณี” ลตกาม ลตอัตตา
ได้เป็นลำดับ ก็เป็น“อุบัติเทพและวิสุทธิเทพหรือพรหม” จนที่สุดได้
เป็น“มนุษย์อาริยะ” สำเร็จสูงสุดตามทิวลิปถึงขั้นอรหันต์

๓. เทวโลก คือ ภาวะชีวิตินทรีย์ในจิตได้เป็น“เทวดาดาวดึงส์”
อยู่ทั้งที่เป็นปุถุชน เสพโลกียสุข ก็ยังเป็น“สมมุติเทพ” ต่อเมื่อมี
สัมมาทิฐิและปฏิบัติเกิดมรรคผล จิตก็กลายเป็น(ภวันต)
“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป” เป็นอาริยชนไปตามลำดับ ลดละโลกีย
สุข เกิดเป็น“อุบัติเทพ” จนกระทั่งถึงที่สุดเป็น“วิสุทธิเทพ”
หรือ“พรหม”สูงสุดในความเป็น“เทพ ๓”

๔. ชั้นธโลก คือ กอง กลุ่ม ภาวะที่รวมตัวกันของส่วนต่างๆ
เช่น รูปชั้นธ เวทนาชั้นธ สัญญาชั้นธ สังขารชั้นธ วิญญาณชั้นธ
เป็นต้น หรือกอง กลุ่มของธาตุต่างๆอื่นๆอีก ก็เป็นชั้นธของความ
เป็น“โลก”ซึ่งเป็น“โลกสมุทัย” ที่ต้องศึกษาเรียนรู้สมุทัย และดับ
“สมุทัยอาริยสัง”นั้นได้ ก็จะเข้าสู่ความเป็น“มนุษย์
โลกนิโรธ”ไปตามลำดับ

๕. ธาตุโลก คือ ธรรมชาติที่ผสมส่วนกันลงตัวยึดกันอยู่สนิท
ซึ่งยังวนเวียนไปเกิดใหม่อีกอยู่ เช่น ปฐมธาตุ มหาภูต ๔ ดิน น้ำ ไฟ ลม
เป็นต้น แม้แต่ อากาศ วิญญาณ ซึ่งเกิดเป็น“รูปธาตุ”ก็มี “นามธาตุ”
ก็มี แยกไปอีกเป็น กามธาตุ รูปธาตุ อรูปธาตุ ก็ได้ แม้ที่สุดไม่เวียนไป
เกิดอีกคือ นิพพานธาตุ สุญญธาตุ อมตธาตุ

๖. อายตนโลก คือ ภาวะที่เกิดเป็น“อวจร”หรืออวจรของรูป
กับนาม ในขณะที่มีรูปกับนามกระทบกัน(ปฏิสมผัสโส) แล้วภาวะที่
เกิดขึ้นจากการเชื่อมต่อของรูปกับนามนี้แหละชื่อว่า“อายตนะ”

ต้องมี“นาม”ร่วมด้วยจึงจะเกิด“อายตนะ” ถ้าไม่มี“นาม”ร่วมด้วย มีแต่“รูป”กระทบกันก็ไม่มี“อายตนะ”เกิดขึ้น

และนัยสำคัญคือ“อายตนะ”ไม่ตั้งอยู่เป็น“ธาตุ”เป็น“ชั้น” “อายตนะ”เกิดขึ้นในชั่วระยะที่มีการกระทบสัมผัสกันของ“รูป”กับ“นาม” หรือ“นาม”กับ“นาม”ในภายในเท่านั้น เมื่อขาดการกระทบสัมผัสกันทีใด“อายตนะ”ก็หายไป ไม่ตั้งอยู่ ณ ที่ใดๆเลย

“อายตนะ”จึงไม่ใช่ภาวะที่ตั้งอยู่ในที่ใดๆจนเป็น“ธาตุ”หรือ“ชั้น”ให้ผู้รู้เห็นได้ด้วย ตนเองเท่านั้นเมื่อ“สัมผัส”อยู่ของแต่ละคน ณ บัดใด สมัยใด บัดนั้นสมัยนั้นมี“อายตนะ” หากขาดการสัมผัส “อายตนะ”ก็หายไปทันที ไม่เหลืออยู่ ไม่ตั้งอยู่ในที่ใดๆเลย

ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก”ต่างๆนั้น และเข้าถึงความเป็น“โลก”ต่างๆนั้นได้จริงแล้ว ก็จะไม่สงสัย ไม่สับสน ไม่อวิชชาในคำว่า “โลกเที่ยง-โลกไม่เที่ยง-โลกมีที่สุด-โลกไม่มีที่สุด”

จะมี“โลกวิทู” เป็นผู้รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก”ว่า อะไรเที่ยง หรือไม่เที่ยง อะไรมีที่สุด และอะไรไม่มีที่สุด “โลกเที่ยง-โลกไม่เที่ยง”คืออะไรแท้จริง “โลกมีที่สุด-โลกไม่มีที่สุด”คืออย่างไรอย่างจริงแท้

เพราะสามารถทำ“สมุทัย”ในความเป็น“โลก”ให้“ดับ”(นิโรธ)ไปได้ จนกระทั่งเป็น“โลกนิโรธ”สำเร็จ จึงรู้จักรู้แจ้ง“ความมี(โหด, อัดถิ)-ความไม่มี(น โหด, นัตถิ)”ในความเป็น“โลก”ต่างๆได้ด้วย ลัทธิธรรมแห่ง“โลกุตระ”แท้(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓)

แม้แต่ “ชีวะก็อันนั้น สรีระก็อันนั้น-ชีวะก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง”ก็ดี

“อัตตาหรือสัตว์หรือตถาคตเบื้องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีก (ย่อมมีอยู่)” ก็ดี

“อัตตาหรือสัตว์หรือตถาคตเบื้องหน้าแต่ตาย ย่อมไม่เป็นอีก (ย่อมไม่มีอยู่)” ก็ดี

“อัตตาหรือสัตว์หรือตถาคตเบื้องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีก (มีอยู่) ก็ใช่ (ก็มี) ไม่เป็นอีก (ไม่มีอยู่) ก็ใช่ (ก็มี)” ก็ดี

“ตถาคตหรือสัตว์หรืออัตตาเบื้องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีก (มีอยู่) ก็มิใช่ (ก็หามิได้) ย่อมไม่เป็นอีก (ไม่มีอยู่) ก็มิใช่ (ก็หามิได้)” ก็ตาม ก็สามารัรู้แจ้งรู้จริงได้แจ่มแจ้งชัดเจนพร้อมกันไปด้วย จนถึงที่สุด บริบูรณ์

เช่น “โลก ๒” คือ เอกภพ นั้น ๑ กับโลกจักรวาล นั้นอีก ๑ ก็จะสามารถรู้ได้

๑. เอกภพ หมายถึง หนึ่งเดียวของทุกสรรพสิ่ง ก็จะเข้าใจได้ทันทีว่า ในมหาเอกภพ (A universe) นั้นคือ หนึ่งเดียวของทุกสรรพสิ่ง หมายความว่าทุกสรรพสิ่งที่เป็น “ความมี” ทั้งหลายทั้งหมดของมหาจักรวาลรวมกันอยู่ เป็นหนึ่งเดียว..ไม่มีสอง

และถ้ามี ๒ ภาวะ ๑ ก็คือ “สูญ” กับอีกภาวะ ๑ นั่นคือ เกิด “หนึ่ง” ขึ้นมาใน “ความมี”

เพราะผู้มี “สูญ” จะรู้อื่นๆที่มีใช่ “สูญ” ชัด

๒. โลกจักรวาล หมายถึง ทุกสรรพสิ่งในโลกหนึ่งเดียว ก็จะเข้าใจได้ทันทีว่า ในโลกจักรวาล (Universal) นั้นคือ ในภาวะหนึ่งเดียวของสรรพสิ่งนั้น หมุนไป เวียนไป เป็นจักรวาล ซึ่งมีทั้งยึดกันอยู่-แยกกันไป มีภาวะทั้งหลายทั้งหมดที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกันสัมพันธ์กัน

อยู่ด้วยความรวม และความพรากร้าง หรือจากกันไปเป็น“ความไม่มี”ในกันและกันเป็นที่สุด แม้ความรับรู้หรือ“ธาตุรู้”ที่เก่งวิเศษใดๆ ก็ไม่สามารถ“เห็น”หรือไม่สามารถรู้จัก(รับรู้)ภาวะที่ไม่มีนั้นได้อีกเลย หรือ“โลก ๒”คือ โลกที่ไม่มีภาวะของชีวะ(อชีวตินทรีย์) นั้น ๑ กับโลกที่มีภาวะของชีวะ(ชีวตินทรีย์) นั้นอีก ๑

โลกที่ไม่มีภาวะของชีวะ หรือที่ภาษาบาลีว่า อชีวตินทรีย์ นั้น ก็เข้าใจได้ทันทีว่า ในความเป็น“โลก”หรือ“องค์ประชุมของสิ่งตั้งแต่ ๒ สิ่งขึ้นไป เคลื่อนตัวไปได้ หรือตั้งแต่ ๓ สิ่งขึ้นไป หมุนรอบตัวเองได้ พาตัวเองวนเวียนไปอยู่ในเอกภพ(unit, unication) คือ ในองค์รวมของสรรพสิ่งทั้งหลายอันนั้น ที่ปรุงแต่งกันอยู่เป็นสัดส่วน มีความเป็นตนเป็นของตนแล้ว และพากันหมุนเวียนไปอยู่นั้น ภาวะนี้ยังไม่มี“ความเป็นชีวะ”ประกอบอยู่ด้วย มีแค่องค์รวมหรือองค์ประชุมของ“ธาตุที่ไม่เป็นชีวะ”(อตุณิยาม)เป็นอยู่เท่านั้น

“อชีวตินทรีย์”คือ โลกที่ไม่มีภาวะของชีวะนี้ ในโลกที่แม้จะมีความเป็น“อินทรีย์”อื่นๆ หรือพลังงาน“อตุ”ใดๆจะยิ่งใหญ่เกรงกาจ महाศาลฤทธิ์แรงยิ่งในด้านไหนสุดแรงสุดเดชปานใดก็ตาม เช่นในดวงอาทิตย์ นี่แหละ“อชีวตินทรีย์” ซึ่งเป็นโลก“อตุณิยาม” ยังไม่มีพลังงานของความเป็นชีวิตอยู่ใน“โลก”นั้น

ที่นี้“โลก”ที่มี“ชีวตินทรีย์” บ้าง คือ “โลกที่มีภาวะของชีวะ” หรือที่ภาษาบาลีว่า ชีวตินทรีย์ นั้น ก็เข้าใจได้ทันทีว่า ในความเป็น“โลก”หรือ“องค์ประชุม” ถ้าวรวมกันตั้งแต่ ๒ สิ่งขึ้นไป หากเคลื่อนตัวเองได้ในระนาบเดียวกันเป็นชีวะชั้นหนึ่ง เคลื่อนตัวไปมาได้แค่ในแนวระนาบ ๒ มิติเท่านั้น ที่เคลื่อนตัวได้ในชนิดนั้น แต่ถ้าแม้จะมี

องศาแห่งมิติที่ ๓ คือเริ่มมีภาวะที่ ๓ เป็น ๓ มิติขึ้นไป เริ่มแยกตัว
ออกเป็นมุม เริ่มมีองศาจาก ๒ มิติ วงจรก็จะเริ่มเกิดวงวนเป็น
“โลก” ที่มีความเคลื่อนไหวหมุนจาก ๒ มิติแนวระนาบขึ้นมาหมุนรอบ
ตัวเองได้ จะเริ่มเป็นวงรี พาตัวเองวนเวียนไปอยู่ในมหาเอกภพนี้ก็
ด้วยวงรี กล่าวคือ เป็นสิ่งหนึ่งในองค์รวมของสรรพสิ่งทั้งหลาย ที่
ปรุ้งแตงกันอยู่ ซึ่งเป็นสัดส่วน และมีความเป็นตนเป็นของตนแล้ว
พากันหมุนเวียนไปอยู่ ภาวะนี้มี“ความเป็นชีวะ”ประกอบอยู่ด้วย
เป็นองค์รวมหรือเป็นองค์ประชุมของ“ธาตุที่มีชีวะ”นับเป็นชีวะชั้น
“พืช”(พินนิยาม) ถ้าชีวะชั้นสูงขึ้นไปอีกถึงขีดหนึ่ง ก็เป็น“สัตว์”
(จิตินิยามที่มี“วิญญาณครอง” และมี“กรรมครอง”)

“วิญญาณครองหรือกรรมครอง”นั้น หมายความว่า แม้จะ
ตายสิ้นชีวิตผ่านแต่ละชาติไป วิญญาณคือพลังงานของความเป็น
ชีวิตที่ต้องรับสุขรับทุกข์ รับลำบากรับสบายกันไปอีกของแต่ละชีวิต
หรือวิบากกรรมของแต่ละชาติก็จะยัง“อวิชชา”หรือ“โมหะ”ในคนที่
ยังไม่หมดสิ้น“อวิชชา”หรือ“โมหะ” จึงจะโง่งจะหลงจะสมมติยึดกัน
ข้ามชาติต่อเนื่องไปมีผลต่อ“ตนเอง”หรือต่อ“อิตตา”ของสัตว์นั้นๆ
ต่อไป ยังไม่สิ้นสุดลงได้ง่ายๆ

ส่วน“โลก ๒”ที่ได้แก่ โลกชีวะที่ยังไม่ถึงขั้นวิญญาณ มีแค่ รูป,
สัญญาและสังขาร(พินนิยาม) กับโลกชีวะที่ถึงขั้นวิญญาณ มีรูป,เวทนา,
สัญญา,สังขารและวิญญาณ(จิตินิยาม)

“โลกชีวะที่ยังไม่ถึงขั้นวิญญาณ” มีแค่ รูป,สัญญาและ
สังขาร ที่บาลีว่า “พินนิยาม” นั้น มีแค่ “รูป-สัญญา-สังขาร”

“รูป”คือ สิ่งมีภาวะองค์ประกอบของดิน,น้ำ,ไฟ,ลมหมู่หนึ่ง

ที่มีพลังงานชีวิตระดับปรุงแต่งหรือ“สังขาร”กันอยู่ ชื่อว่า“พิกขนิยาม” เป็น“พิกขพันธุ์”ชนิดหนึ่ง มันก็ต้องดำรงเผ่าพันธุ์ของมันเองให้เป็นไปได้ ด้วยตนเอง

“รูป”เป็น“วัตถุธรรม” เป็นภาวะที่ให้“นามธรรม”อาศัยได้ หรือเป็นภาวะที่ให้“นามธรรม”สัมผัสรู้จักรู้แจ้งได้ แต่“รูป”เอง ไม่สามารถ“รู้”อะไรได้ แม้จะเป็น“นามรูป”ก็เป็นแค่เป็น“นามธาตุ” อยู่ในตนเอง”ที่ให้“ธาตุรู้”อื่นเข้ามา“รู้”เอาได้ เท่านั้น

“ส่วน“สัญญา”นั้น คือ “ธาตุรู้”ที่มีหน้าที่กำหนดรู้”ภาวะต่างๆทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ได้

และเมื่อมันทำหน้าที่“สัญญา”นั่นคือมันก็จะ“กำหนดรู้”ทุกภาวะที่ได้สัมผัส และสัญญามันก็มีคุณสมบัติ“จำได้”ด้วยว่า อย่างนี้คือ ภาวะที่ต้องเอามาใช้ในชีวิตตน มันก็เอาภาวะนั้นมาใช้ให้แก่“ชีวิต” เป็นประโยชน์แก่ชีวิตตน มันก็พยายาม“เอา”ตามกรรมวิธี ที่จะพึงเอาให้ได้ แค่นั้นก็แค่นั้น ถ้าอย่างนี้ไม่ใช่ ก็ไม่เอา อะไรเอาได้ ก็เอา เอาแล้วก็“ปรุงแต่งขึ้นให้เป็นตามเชื้อชาติหรือเผ่าพันธุ์ของตน”ต่อไป เรียกว่า“สังขาร”

“พิกขนิยาม”หรือ“พิกข”มี“รูป-สัญญา-สังขาร”แค่นี้ ไม่มี“เวทนา”คือ อารมณ์หรือความรู้สึก ไม่ทุกข์ ไม่สุข ไม่รัก ไม่โกรธ ไม่จองเวรใคร หรือจองเวรอะไรข้ามชาติ จึงไม่มีบาป ไม่มีบุญ ไม่มีกุศล ไม่มีอกุศล

ผู้มี“ธาตุรู้”ขั้นสามารถ“รู้” ก็จรรู้ว่า พิกขมี“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้ได้ด้วยสัมผัส๖) รู้ว่านี่เป็นพิกขชนิดหนึ่ง ส่วนตัวพิกขเอง มันก็จะมี“พลังงานชีวิต”ที่“รู้”ว่า นี่คือ สิ่งที่พิกขต้องเอามาทำชีวิตของตนให้ยังอยู่ต่อไป

เจริญดี พลังงานชีวิตของพืชมีแค่“กำหนดรู้”เรียกว่า“สัญญา” แล้วพืชเองมันก็สังขารชีวิตของมันไปเท่านั้น และมีตาย ตายไปก็ไม่มีจองเวร-จองกรรม

“สัญญา”และ“สังขาร”ของ“พืชนิยาม”จึงไม่มีพลังงานที่หวิอหวานนอกกรอบที่ตนมีตนเป็น ไม่ต่ำไม่สูงจนเป็นผลเสียผลดีอะไรเกินที่เคยมี พลังงานทำงานไปสม่่าเสมออยู่ตลอดกาลนาน จึงไม่เป็นภัยแก่โลก

เพราะมีแค่“รูป-สัญญา-สังขาร”

ส่วน“โลกชีวิตที่ถึงขั้นวิญญาน”ที่มีรูป, เวทนา, สัญญา, สังขารและวิญญานที่บาสีว่า “จิตนิยาม”นั้น ก็มีครบทั้ง“รูปและนาม”ครบ“ขั้น ๕” ซึ่งมี“เวทนา”และมี“วิญญาน”นี้เองที่เป็นตัวเลวที่ร้ายได้สุดๆ และเป็นตัวดีที่มีคุณค่าประโยชน์ได้สูงสุดพิเศษยิ่งจริงๆนะ

เพราะมี“เวทนา”และ“วิญญาน”นี้แหละตัวการใหญ่ ที่ทำให้“จิตนิยาม”ถึงขั้นได้ชื่อว่า “ผู้สร้างโลก-สร้างจักรวาล” หรือ“ผู้ทำลายโลก-ทำลายจักรวาล” (ฉบับที่ ๒๙๘)

เรากำลังพูดถึงประเด็นที่สำคัญมีนัยะลึก มันละเอียดซับซ้อนอย่างยิ่ง นั่นคือประเด็นที่ว่า “ฌาน ๔”ที่“ได้โดยความยาก” (กัจจนะ) “ได้โดยความลำบาก” (กสิระ) กับ“ฌาน ๔”อีกชนิดหนึ่งที่เป็น“ฌาน ๔”ของพระพุทธเจ้าที่ทรงยืนยันว่า “ได้โดยไม่ยาก” (อภิกจฉลาภ) “ได้โดยไม่ลำบาก” (อกสิรฉลาภ)

และได้อธิบายสาธยายไปถึงความเป็น“โลก” ซึ่งหมายถึง
สภาวะหนึ่งๆที่มีมวลธาตุรวมกันขึ้นมา และองค์รวมนั้นพากัน
เคลื่อนไปเป็นอาการอยู่ในเอกภพ เกิดวงโคจรเองบ้าง อาศัยไปกับ
หมู่อื่นที่โคจรรอบบ้าง

และแต่ละความเป็น“โลก” มีมหาภูต ๔ ประกอบกันยึดกันอยู่
เป็นองค์รวม ซึ่งจับตัวกันขึ้นเป็นรูปร่าง ด้วยพลังงานที่ไม่เป็น“ชีวะ”
(อชีวิตินทรีย์) เรียกว่า“สรีระ” ก็เป็นรูปร่างของชั้น(รูปชั้น)-ของธาตุ
(รูปธาตุ) ที่ยังไม่เรียกว่า“กาย”

เพราะเป็นมวลที่เป็นแคว้นตถุ ถ้าเป็นมวลประกอบขึ้น
เป็นองค์รวมของมนุษย์พระพุทธเจ้าตรัสว่ามีถึง ๓๒ อาการ
[ทวัตติงสาการ] รวมกันอยู่ ตั้งแต่ภายนอก“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-
ผิวหนัง” ที่ยังไม่นับว่าเป็น“กาย”

“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-ผิวหนัง”คือส่วนที่ไม่นับว่าเป็น
“กาย” เพราะส่วนนั้น“ฟัน”ออกมาจากวง“โคจร”ของ“รูปและ
นาม” แม้แต่“ประสาท”ของ“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-ผิวหนัง”ส่วน
นั้นก็ไม่มี“จิต-มโน-วิญญาน”เข้าไปทำหน้าที่ด้วยแล้ว

แต่เพราะ“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-ผิวหนัง”นี้ เชื่อมติดอยู่เป็นร่าง
(คือสรีระ แต่ไม่ใช่กาย)ในองค์รวมของความเป็นมนุษย์ ยังติดอยู่กับ
ส่วนที่ยังมี“ปสาทรูป” และยังมี“โคจรรูป”

ถ้า ๒ รูปนี้ ไม่“สัมผัส”กันจนเกิด“อายตนะ”ให้“วิญญาน”
เกิดขึ้น รวมครบ“สัมผัส ๓”เป็น“องค์รวม” ก็ไม่มี“กาย”เกิด

พลังงานทางฟิสิกส์ที่ทำหน้าที่อยู่ในอาการ ๓๒ นี้เป็น
พลังงาน“อุตุนิยาม” มีอยู่ประจำตั้งแต่ยังไม่เป็น“ชีวะ” และกระทั่ง

เป็น“ชีวะ” แต่หากยังไม่ถึงขีดแห่งความเป็น“จิตนิยาม”ก็นับว่าเป็น “ชีวะ”ชั้น“พิชนิยาม”

พระพุทธเจ้าทรงนิยามหรือจำกัดความความเป็น“ชีวะ” ในองคาพยพไว้ ๒ ประเภท

ประเภทหนึ่งชั้นหนึ่งคือ “พิชนิยาม”

อีกประเภทหนึ่งคือ “จิตนิยาม”

พลังงานที่ประกอบกันอยู่ยังไม่ครบถ้วนพอ เรียกว่า “เวไนยสัตว์หรือมนุษย์หรือเทวดา” เพราะยังไม่มี“ภาวะถึงขั้นสุร” (สุรภาโวหรือสุรกาย) ประชุมกันเต็มพร้อมถึงขั้น“ตาวติงสาการ”(อาการ ๓๓) ซึ่งท่านนับเอาตั้งแต่“ผม-ชน-เล็บ-พิน-ผิวหนัง...ไปจนถึงเนื้อ-เอ็น-กระดูก...กระทั่งถึงน้ำมูก-ไขข้อ-มูล-มัสมอง”พร้อมทั้ง“สัญญา และใจ”ที่เป็นองคาพยพของความเป็น“ชีวะ” พลังงานนั้นก็ยังไม่ใช่ พลังงานระดับ“จิตนิยาม”

พลังงานแห่ง“ชีวะ”นั้นก็คือ พลังงานระดับ“พิชนิยาม” เท่านั้น

พลังงาน“พิชนิยาม”นั้นมีหน้าที่“กำหนดรู้”(สัญญา)ว่าอะไร เป็นอะไรตามรหัส“ความจำ” (สัญญา)ของอาการแต่ละอาการ “ชีวะ” ของ“พิชนิยาม”ก็คือ ทำหน้าที่ให้มี“ชีวะ”ตามรหัสแห่งภาวะแต่ละ อาการนั้นๆ จัดการสร้างปรุงแต่ง(สังขาร)ให้“เกิด”ด้วยอาหารให้ “เป็น”ภาวะตามที่ตนมีรหัสเท่านั้น

ได้อาหารมาก็เอา ไม่ได้ก็ไม่หงุดหงิด-ไม่รำคาญหรือไม่ อึดอัดกังวลใดๆเลย

พลังงาน“พิชนิยาม”นี้ยังไม่มี“อารมณ์ชอบหรืออารมณ์ชัง”

ยังไม่ถึงขั้น“ยึดเป็นตนหรือทำร้ายสิ่งที่ไม่ใช่ตน”

ขณะนี้เรากำลังถอดรหัสพันธุกรรมของจิตวิญญาณ หรือกำลังถอดรหัส DNA ของจิตวิญญาณให้ละเอียดยิ่งขึ้นเข้าไปถึง “จีโนม” (genome) ให้เห็นความเป็นพลังงานที่ลึกยิ่งซับซ้อนยิ่งของ จิตวิญญาณว่า มันมีอีกมากกว่ามาก ใน DNA ของจิตวิญญาณทั้งหลาย ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

“พิกขิยาม” มีพลังงานลักษณะแม่เหล็กคือ มีพลังดูดดึง หรือพลังงานลักษณะไฟฟ้าคือ ย่อยสลายและสร้างสภาวะแห่ง เผ่าพันธุ์ที่สืบต่อมาตามรหัสที่ตนมีเท่านั้น

ไม่ไประรานสิ่งอื่นส่วนอื่นนอกตน นอกจากย่อยสลายเอา สิ่งที่ได้มาแล้วใช้สร้างชีวิตให้ตนเองก่อตัวให้เกิดให้เป็นอยู่เท่านั้น

“พิกขิยาม” มี DNA ที่ชื่อว่า “สังขาร” แต่ยังไม่เข้าขั้น “จิต” ยังไม่เข้าขั้น “วิญญาณ” จึงเป็น “สังขารที่ไม่มีวิญญาณครอง”

มนุษย์มี “อาการ ๓๒” (ทรวดตึงสากการ) เป็นองคาพยพ บาง “อาการ” เคยเป็น “ชีวิตะ” ขึ้น “พิกขิยาม” มาแล้ว แต่ใน DNA ยัง ไม่มี “อิน” ที่เข้าขั้น “เวทนาธาตุ” จึงยังไม่ชื่อว่า “จิตนิยาม”

เพราะยังไม่มีพลังงานที่มี “อาการ” ของ “เวทนา” ยังไม่มี อารมณ์สุขหรืออารมณ์ทุกข์นั่นเอง ก็ยังไม่เข้าขั้นเป็นวิญญาณ หรือจิต

“พิกขิยาม” จึงยังไม่มีรักมีชัง ยังไม่มีภัยต่อชีวิตใด ยังไม่ พยาบาท หรือยังไม่ผูกพันเกินรหัสที่ตนมี จึงยังไม่เข้าขั้น “จิตนิยาม”

“อาการ ๓๒” ในคนส่วนใดที่พลังงานขั้น “วิญญาณ” เข้าไป ทำงานร่วมด้วยไม่ได้ ก็ไม่ชื่อว่า “กาย” ส่วนนั้นมี DNA แคขั้น “พิกขิ”

“สังขาร”ที่ยังไม่มี“เวทนา”จึงเป็นแค่สิ่งที่ปรุงแต่งกันอยู่ เป็น“ชีวะ”ระดับหนึ่งแต่ยัง“ไม่มีวิญญาณครอง”(อนุปาทินนกลังขาร)

พลังงานชีวะระดับนี้ จึงยังไม่มี“วิบากกรรม” ยังไม่นับว่า “ทำกรรม”แล้วมีผลเป็นวิบากของตน พลังงานชีวะระดับนี้ทำกรรม แค่ตามรหัสที่ตนมีเท่านั้น ไม่นอกเหนือไปกว่ารหัสที่มี ไม่ต้อง เป็น“ทายาทของกรรม” จึงยังไม่มี“ผลของกรรม”(วิบาก)ที่จะสืบต่อ ผูกพันไปถึงชีวิตของมันในชาติต่อไป

เพราะพลังงานระดับ“พินนิยาม”นี้จะไม่เอา“ธาตุ”อื่น(ปรที่ นอกรหัส มาเป็นอาหารใส่ตน เนื่องจากพลังงาน“พินนิยาม”ยังไม่มี คุณสมบัติหรือยังไม่มีสมรรถภาพที่พิเศษกว่า เก่งกล้ากว่าพลังงาน ที่สูงกว่าตน

“พลังงานพินนิยาม”จึงไม่สามารถจะบังอาจเบียดเบียน รุกราน“พลังงานชั้นจิตนิยาม”ได้ หรือจะมองไปในแง่ว่า“พินนิยาม” สุภาพดี ไม่ไปละลาบละลั้ว“จิตนิยาม” ก็ได้

ซึ่งแตกต่างจาก“ชีวะ”ที่เป็น“จิตนิยาม”สำคัญมากใน ประเด็นนี้ คือ พลังงานที่เป็น“ชีวะ”ชั้น“จิตนิยาม”นั้น ถ้ามันมีความ พยอหรือมันถือดีคะนองถึงขีด มันเบียดเบียนหรือรุกรานชีวะอื่น แม้จะเป็น“ชีวะ”ที่มีฐานะสูงส่งกว่าตัวมัน มันก็ไม่ไว้หน้า ถ้ามันเป็น “จิตนิยาม”ที่ชั่วที่เลว เว้นแต่“จิตนิยาม”ที่ดีจึงจะไม่ทำ-ไม่ เบียดเบียนรุกรานผู้อื่น

“จิตนิยาม”ที่ประเสริฐสูงสุด(อรหนต์)นั้นไม่เบียดเบียน รุกรานผู้ใดเลย

และ“พลังงานพินนิยาม”มันก็ไม่ทำ เด็ดขาด มันยังไม่มี

“รหัส”นี้ในตัวมัน เพราะมันยังไม่มี“ตัวตน”หรือมันยังไม่ถือตัวถือตนว่าตนใหญ่ตนผยองพองขนจนรุนแรงถึงขีด

“สังขาร”ที่เป็นชีวิตชั้น“พีชนิยาม”นี้จึงไม่มี“พลังงาน”ทำอะไรแปลกแยกออกไปเป็น“อื่นอีก”(อปร) จึงยังไม่มี“อปรโคยาน” ยังไม่เป็นพลังงานที่ทำให้เกินหน้าที่ หรือเกินรหัสจากกรอบแห่งพลังงานตามรหัสที่กำหนดความเป็น“ชีวิต”ชั้นนี้มีกรอบขอบเขตอยู่แค่นี้

จึงเป็นพลังงานที่ใช้พลังงานอยู่ในกรอบของ“สัญญา”และ“สังขาร”เท่านั้น

“สัญญา”ของ“พีชนิยาม”นี้คือ ขอบเขต ความสามารถที่“กำหนดรู้”ด้วยสมรรถนะเท่านี้ ยังไม่มีความสามารถยิ่งกว่านี้ที่จะกำหนดรู้ภาวะที่สูงส่งกว่านี้-ยากกว่านี้ได้

ยังไม่มีพลังงานกำหนดรู้รหัส“อื่น”(ปร)-พลังงานที่จะทำงาน“อื่น”(ปร)เกินกว่านี้

และไม่มีพลังงาน“รุนแรง-ร้ายกาจ”ที่จะทำการรุกรานหรือทำร้ายทำแรง แม้แต่เบียดเบียนแก่พลังงานทั้งที่สูงกว่า-ทั้งที่ต่ำกว่าตัวเอง มันจะยังไม่มีพลังงานอย่างนี้

ซึ่งแตกต่างจาก“จิตนิยาม”ที่มี“สัญญา” แตกต่างจาก“สัญญา”ของ“พีชนิยาม”อย่างมีนัยสำคัญ คือจิตนิยามจะมีพลังงาน“ละเอียดลึกซึ่งรอบรู้ชาญฉลาด”ที่จะรู้และจะทำการเบียดเบียนทำการรุกรานหรือทำร้ายทำแรงแก่“พลังงานที่สูงกว่า”ตัวเองก็ตามที่ต่ำกว่าตัวเองก็ตาม ได้ ถ้าพลังงานนั้นชั่วหรือเลว

และ“จิตนิยาม”นั้นมี“สัญญา”ที่แตกต่างจาก“สัญญา”ของ“พีชนิยาม”อย่างมีนัยสำคัญประเสริฐยิ่งก็คือ จิตนิยามจะมีพลังงาน

“ละเอียดลึกซึ่งรอบรู้ชาญฉลาด”ที่จะทำการช่วยเหลือ สงเคราะห์
เกื้อกูล เสียสละแก่“พลังงานที่สูงกว่า”ตัวเองก็ตาม ที่ต่ำกว่าตัวเอง
ก็ตาม ได้ ถ้าพลังงานนั้นดี เป็นกุศลจิต

ดังนั้น “พินนิยาม”จึงเป็นเผ่าพันธุ์ความเป็น“พลังงาน”
อยู่ตามรหัสเดิม ยังไม่มีรหัส“อื่น”(ปร)นอกจากรหัสที่ตนมีอยู่
และทำกรรมกริยาได้เท่าที่ตนมีรหัส เหมือนหุ่นยนต์แต่ละตัวที่มี
ประสิทธิภาพเท่าที่ตนมีรหัส ยังไม่มี“อปรโคยาน” เพราะมันไม่มีรหัส
ใดเลยที่จะเป็นพาหะพาให้“พินนิยาม”หรือชีวิตขั้นนี้ ใช้พลังงานทำ
อะไรออกไปเกินกรอบแห่ง“ชีวะ”ที่ตนมีรหัสเท่าที่ตนมี

จึงเป็นได้แค่“สังขารที่ไม่มีกรรมครอง-ไม่มีวิบากครอง”
(อนุปาทินนกลังขาร)

จนกว่าพลังงานแห่ง“พินนิยาม”นั้นจะพัฒนาก้าวหน้าถึงขีด
เข้าข่าย“จิตนิยาม”

“พินนิยาม”จึงไม่สามารถจะมีพลังงานเกินรหัสที่ตนมี อะไร
ที่เกินกว่า“สัญญา”คือความจำในรหัสที่ชีวะนี้มี มันทำไม่เป็น มันไม่ทำ
จึงเป็น“พลังงาน”ที่มีอัตโนมิติเฉพาะความเป็นชีวะระดับ“พินนิยาม”
นี้แค่นั้น ยังไม่มีพลังงานดูด(อารมณ์ชอบ,อริฏฐารมณ์)-พลังงานผลัก
(อารมณ์ชัง,อนิฏฐารมณ์)ที่เกินกว่ารหัสตนมี มีแต่พัฒนาตนอยู่ในตนเท่านั้น

แม้จะพบหรือสัมผัสอะไร“อื่น”(ปร)เกินกว่ารหัสที่ตนมีแล้ว
ต้องอยากได้(ตัณหา)เพิ่มขึ้นมาปรุงแต่ง(สังขาร)ใส่ความเป็น“ตน”
ให้ยิ่งใหญ่จากรหัสที่ตนมีเข้าไปอีก “พินนิยาม”นี้ยังไม่มีการยึดเกิน
กว่าที่กำหนดไว้(สัญญา)นั้น

หรือ“พินนิยาม”มีการยึดว่า นี่คือ“เรา” ตามรหัส ถ้าสิ่งใดที่

ไม่ใช่เราเข้ามาแตะ-เข้ามาสัมผัสก็จะไม่พอใจ แล้วก็มีเจตนาถึงขั้น
ต้องทำลายหรือทำร้ายสิ่งนั้น อันเกินกว่าหัลที่ตนมี “พีชนิยาม”นี้
ก็ไม่ทำ

“พีชนิยาม”จึงป้องกันตัวเองได้น้อยมาก

แม้แต่การได้เหตุปัจจัยมาใส่ตนให้เป็น“ชีวะ”อยู่ของ
“พีชนิยาม”นั้น มันก็“รู้”แค่ตามรหัลที่กำหนดแล้วก็ทำในตนเองเท่านั้น
จะมีความรู้สึก ว่า “หากได้เหตุปัจจัยมาก่อเกิดความเป็นชีวะ
ตามรหัลที่มี”แล้ว มันก็มี“ความรู้สึก”ชอบใจดีใจ เป็นสุข ก็ยังไม่มี
แม้แต่“ไม่ได้มาตามรหัลที่มีอยู่”แล้วเสียใจ ก็เป็นทุกข์ อย่าง
นี้ก็ไม่มี

“พีชนิยาม”นี้จึงไม่มีทั้งอารมณ์สุข-ไม่มีทั้งอารมณ์ทุกข์ ยัง
ไม่มี“เวทนา”จะนี่แล

ธาตุสังขารชั้น“พีชนิยาม”นี้จึงยังไม่ถึงขั้น“วิญญาณ”
เพราะพลังงานระดับนี้ยังไม่มีความเป็น“เวทนา” ไม่รู้สึกหรือไม่มี
อารมณ์

“พีชนิยาม”นี้จึงไม่มีทั้งความอยากได้มา เกินกว่าหัล ก็
ไม่มี“กิเลส” ไม่มี“บาป”

“พีชนิยาม”จึงไม่จำเป็นต้องใช้“บุญ”มากำจัด“บาป”ใดๆ

“พีชนิยาม”จึงเป็นภาวะที่ไม่มี“ทุกข์”(เวทนา)ไม่มี“สุข”
(เวทนา) ไม่มี“บาป”ไม่มี“บุญ”

พลังงานชั้นนี้มันมีแค่“พีชนิยาม”เพราะประสิทธิภาพยังไม่ถึง
“องค์ประกอบของรูปและนาม”(กาย)ถึงขั้นพลังงาน“จิตนิยาม”

“จิตนิยาม”ต้องมีรูป-มีนาม ครบ“รูปนามขั้น ๕”คือ มีทั้ง

รูป ๑ และมีทั้งนาม ๔ คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ

แต่“พีชนิยาม”นั้นมีแค่“รูป ๑ กับนาม ๒”(แค้รูป-สัญญา-สังขาร
ไม่มีเวทนา-วิญญาณ)

“พีชนิยาม”จึงยังไม่มีความเป็น“กาย”

จนกว่าพลังงานนั้นจะมี“อาการ”ที่เรียกว่า“เวทนา” “องค์
ประชุม”ของพลังงานกลุ่มนี้จึงจะเรียก“อาการแห่งชีวะ”นั้นว่า
“วิญญาณหรือจิต” จึงจะมีคุณสมบัติถึงขั้น“กาย”

วิญญาณหรือจิตนั้นต้องมี“เจตสิก ๓” คือ เวทนา-สัญญา-
สังขารและต้องมี“สัมผัส”อยู่กับ“รูปภายนอก”อยู่เสมอด้วย จึงจะ
ชื่อว่า “กาย” หากไม่มี“สัมผัส”ก็ไม่ชื่อว่า“กาย”

ดังนั้น “กาย”จึงต้องมี“องค์ประกอบ”ครบคุณภาพดังกล่าว
แล้วจึงจะชื่อว่า “กาย”

หากไม่มี“ประสาท”เข้าไปเชื่อมและมี“จิตหรือวิญญาณ”
เข้าไปร่วมทำหน้าที่เป็น“องค์กรวม” ก็ยังไม่เป็น“จิตนิยาม”

และในคนมีอาการที่ ๓๓ [ดาวดิงสาการหรือโลกดาวดิงส์ ที่คน
ผู้วิเศษหลงยึด“นามธรรม”(อาการที่ ๓๓)นี้กัน] อย่างมั่นใจอย่างสนิทใจ
จริงๆ ว่า “อาการ ๓๓”นี้เป็นความจริง-เป็นของจริงที่สุดที่ทุกขักัน
จริงๆ ไม่เชื่อว่า ไม่จริง เข้าใจไม่ได้ ว่า มันไม่มีจริงได้อย่างไร ก็ใน
เมื่อเรายัง“มีสุข-มีทุกข์”นี้อยู่ เพราะคราใดมีเหตุปัจจัยประชุมสัมผัส
กันขึ้นเมื่อใด สุขก็มีขึ้นมาให้ตนมีอยู่ ทุกข์ก็มีขึ้นมาให้ตนมีอยู่ ไม่ได้
หายไปจากความ“มีในจิตใจ”เราอย่างถาวรยั่งยืนเลย

เพราะยังไม่สามารถเรียนรู้และฝึกฝนจนกระทั่งหยั่งเข้าไป
ถึงความจริงว่า “อาการสุข-อาการทุกข์”ในใจตนที่เคยมีอยู่นั้น มันไม่

เพียง มันเป็นตัวเหตุที่เราหลงว่ามันมีอยู่เกิดอยู่ในตัวเราอยู่ ต่างหาก
ทั้งๆที่มันไม่ได้“สุข”อยู่อย่างนั้นตลอดเวลาเลย มันมีเป็น
คราวๆ มันเปลี่ยนไปเป็นอื่นอยู่เสมอ แต่เราวิชชาอยู่ คราใดที่มี
เหตุปัจจัยมาประชุมกันครบตามอุปาทานเท่านั้นต่างหากที่มันหลง
ว่าเป็น“สุข”

ถ้าภาวะใดที่ยังไม่เคยยินดีจนอุปาทานไว้ มันก็ไม่มีภาวะ
“สุข”นั้นเกิดที่เราหรอก

แม้มี“สุข”นั้นขณะใด มันก็ไม่ได้“มีสุข”นั้น อยู่อย่างนั้น
ตลอดไปที่ไหน

เดี๋ยวมันก็มี แล้วเดี๋ยวมันก็ลดลง หรือมากขึ้น และสุดท้าย
ก็หายไป

ผู้ที่ได้ศึกษา และสามารถอ่าน“ความจริง”ที่ว่านี้ได้จาก
การปฏิบัติ จนเห็นจริงชัดเจน ว่าเมื่อเราปฏิบัติสัมมาทิฐิจริงๆ
ก็“เห็น”ว่า มันจางลงคลายลง มันลดลงอย่างเห็นได้ “สัมผัสอยู่
ได้งๆ”หลุดๆขณะนั้นจึงชื่อว่า รู้ด้วยปัญญา-ความรู้ของตนแท้ๆ

และที่สุดในจิตใจของเราก็จะรู้ได้ด้วยตนเลยว่า แม้จะสัมผัส
กับเหตุภายนอกที่เคยสุขเคยทุกข์นั้น ก็“ไม่มีอาการสุข-ไม่มีอาการ
ทุกข์”(อุทกขมสุขที่เป็นเนกขัมมลิตอุเบกขา)นั้นในจิตใจเราอีกแล้ว กระทั่ง
พิสูจน์ได้ว่า ไม่มีเกิดอาการ(หรืออารมณ์)สุขอย่างที่เคยสุขหรือทุกข์
อย่างที่เคยทุกข์นั้นในองค์ประชุมของรูปนาม(กาย)ขณะนั้น

“ความไม่มีสุขไม่มีทุกข์”(อุเบกขา)ขณะนั้น อันคือ“องค์
ประชุมของรูปนาม”จึงชื่อว่า“กาย”

มันมี“กายของสัตว์โอปปาติกะ”ในจิตของเราตายไปจาก

“ความรู้สึก”(เวทนา)ส่วนหนึ่ง

ถ้าผู้ใดทำ“เนกขัมมลิตอบุทธเวทนา”ให้เกิดในจิตได้สำเร็จ
จริง นี่แหละคือ อาการ“ความเป็นนิพพาน”ปรากฏในใจด้วยสามารถ
อาการที่เป็น“สุข”นั้นจะเกิดเป็น“จริง” เป็น“แท้” ก็ต่อเมื่อมี
“อาการ ๓๒”ทำงานสัมพันธ์กันและเกิด“ความรู้สึก”ในใจว่า เป็น
“สุข” “ความรู้”ที่รู้ขณะนั้นคือ“ปัญญา”(ไม่ใช่แค่“สัญญา”ที่มีเฉพาะการ
เกิดขณะที่มีแต่องค์ประชุมของภายใน) เป็นความรู้ที่รู้ครบครันทั้งภายนอก
ภายใน เรียกว่ามี“กายลักขี” คือ มี“องค์ประชุมของรูปและนาม
สำเร็จอริยาบถอยู่”โทนโท หมดๆ เป็นลักขีพยาน จึงชื่อว่ารู้ด้วย
“ปัญญาที่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

เพราะถ้าเรียกว่า “กาย” ในความเป็น“กาย”นั้นจะต้อง
มีพลังงานของ“นามธรรม”เกี่ยวข้องร่วมด้วยอยู่เสมอ พร้อมทั้ง
สัมผัสอยู่กับ“รูปธรรม”นั้นด้วย จึงจะเป็น“กาย”

หากขาดจาก“รูปธรรม”สัมผัสอยู่ด้วย ไม่ชื่อว่า “กาย” ไม่
เป็น“กาย”

ความรู้ของปุถุชนคนสามัญทั่วไปที่ยังอวิชชาอยู่เท่านั้น
ที่เข้าใจว่า“กาย”คือ อาการที่มีแค่“รูปธรรม”ภายนอกส่วนเดียวเท่านั้น
แต่...ฟังดีๆ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆอีกว่า ถ้าคนใดยังมี
“อวิชชา”อยู่ ไม่ว่าจะเป็น“บัณฑิต”หรือเป็น“คนโง่”(พาล)ก็ตาม แม้
เขาจะตายคือ“ร่างกายแตก”(กายสละ เกทา)ไปแล้ว เขาก็ยัง“มีความ
เป็นกายหรือเข้าถึงกาย”(กายูปโค โหติ)อยู่ ยังไม่หมดสิ้นความเป็น
“กาย”ไปได้(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๙)

เมื่อยังมีกายหรือยังเข้าถึงกายอยู่ ก็ยังไม่พ้นจากชาติ ชรา

มรณะ โสภ ปริเทวะ อุปายาส เพราะผู้นั้นยังมี“อุปาทาน” ยังไม่
พ้นอวิชชา

เมื่อมี ชาติ ชรา มรณะ โสภ ปริเทวะ อุปายาส ก็คือ ยังมี
“ทุกข์” ไม่ว่าจะเป็นหรือตาย

ชัดเจนมัย..ผู้ยังมีทุกข์คือผู้ยังมี“กาย”

นัยสำคัญคือ“กาย”นี้แลถ้าไม่มีพลังงานของ“นามธรรม”
เกี่ยวข้องร่วมด้วย ภาวะนั้นก็ไม่ใช่ “กาย” เมื่อไม่มี“กาย”ก็ไม่มีทุกข์

ประเด็นนี้ เป็นประเด็นหลักที่สำคัญมาก ถ้าหากผู้ปฏิบัติ
ธรรมของพุทธเข้าใจความเป็น“กาย”นี้ ไม่สัมมาทิฐิ โดยไปหลง
ผิดเข้าใจว่า “กาย”คือ รูปร่างภายนอก หรือส่วนของวัตรธรรม
เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับนามธรรมเลย ไม่เกี่ยวกับจิตกับวิญญาณเลย

ผู้นั้นย่อม“มิจฉาทิฐิ”แน่นอน เมื่อมิจฉาทิฐิก็ไม่สามารถ
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สักกาย”อันเป็น“สังโยชนข้อที่ ๑”

เมื่อผู้ใดมิจฉาทิฐิแล้วอย่างนี้ ผู้นั้นจึงไม่สามารถปฏิบัติ
เรียนรู้“กายในกาย”ได้อย่างเป็นสัมมาทิฐิ และไม่สามารถปฏิบัติ
เรียนรู้“กายคตาสติ”ให้เป็นสัมมาทิฐิได้แน่

คนผู้นี้ย่อมไม่มีมรรคผลเด็ดขาด

ดังนั้น ผู้มิจฉาทิฐิดังกล่าวนี้นี้ เมื่อมาพบพระวณะของ
พระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ว่า

“ปุถุชนผู้มีได้สดับ จะพึงเบื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง
หลุดพ้นบ้าง ในร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูต ๔ นี้ ข้อนั้น
เพราะเหตุไร เพราะเหตุว่า ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิด
ก็ดี การตายก็ดี ของร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูต ๔ นี้ย่อม

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า
“ธรรมทั้งสองเหล่านี้รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง
(ทเว ธัมมา ทเวเนน เวทานย เอกสโมสธนา ภวันติ)

“องค์ประกอบ”ของภาวะ ๒ หรือของธรรมะทั้ง ๒ นั้น มี
“นามธรรม”ประกอบอยู่ด้วย คือมี“เวทนา” ซึ่งเป็นภาวะของชีวิต
ชั้น“จิตินิยาม”แท้ๆ มิใช่“พิชนิยาม”แน่นอน

“พิชนิยาม”คือพลังงานและสสารที่มี“การปรุงแต่งกัน”
(สังขาร)ถึงขั้น“พิช”คือ บรรดา“พิช”ทั้งหลาย ที่มี“รูป-สัญญา-
สังขาร”แค่นั้น ไม่มี“เวทนา”คือ อารมณ์หรือความรู้สึก ไม่ทุกข์ ไม่สุข
ไม่รัก ไม่โกรธ ไม่จองเวรใคร หรือจองเวรอะไร แม้ในปัจจุบันนี้
ก็ไม่มี ดังนั้นยิ่งข้ามชาติไปก็ยิ่งไม่มีอะไรจะจองเวร พิชจึงไม่มีบาป-
ไม่มีบุญ ไม่มีกุศล-ไม่มีอกุศล

ผู้มี“ธาตุรู้”ขั้นสามารถ“รู้”ในปรมาตถธรรมจริงๆ จึงจะรู้ว่า
พิชมี“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้ได้ด้วยสัมผัส) รู้ว่าที่เป็น“พิช”นั้น เพราะรู้อะไร

ในตัวพิชเอง มันก็จะมี“พลังงานชีวิต”ที่“รู้”ว่า นี่คือ สิ่งที่พิช
ต้องเอามาทำชีวิตของตนให้ยังอยู่ได้ต่อไปเจริญดี คง“รูป”ของมัน
ตามรหัสแห่งสรีรพันธุ์เดิม(DNA)ของ“พลังงานชีวิต”ที่เป็นพิช หรือ
ของ“พิชนิยาม”

เรากำลังเรียนรู้ลึกเจาะลงไปในความเป็นสรีรพันธุ์ว่า มัน
มีรายละเอียดในองค์รวมอยู่อย่างไร? แค่นี้?

เราก็ได้รู้จักข้อมูลแห่งองค์ประชุมของธรรมชาติชนิดนี้ ว่า
จะจัดมันอยู่ในนิยามของ“ชีวิต”ระดับ“พิช”

ซึ่งเราจะรู้ความจริงในข้อมูล ว่า “รหัสแห่งสรีรพันธุ์

ของมัน”(DNA)นี้มันมีแค่“รูป-สัญญา-สังขาร” ที่เป็น“ยีน”(gene) ทำงานอยู่ในชีวะของพืช แม้จะมี“จีโนม”(genome)คือพลังงานย่อย “อื่น”(ปร) เกิดในตนก็ยังไม่ถึงขั้นมีคุณภาพพอที่จะก้าวพ้นออกไป เป็น DNA ใหม่ได้ มีแค่“กำหนดรู้”เรียกว่า“สัญญา” แล้วพืชเองมัน ก็ทำ“สังขาร” ชีวิตของมันก็อยู่ใน“รูป”ของมันไปเท่านั้น และมีเกิด มีตาย และตายไป ก็ไม่มีจองเวร-จองกรรมอะไรใคร

DNA(deoxyribonucleic acid) คือ สารที่มีการดำรงอยู่ ตาม กรอบของ“รหัสสรีรพันธุ์ในสิ่งมีชีวิต”(gene) อยู่ในฐานะของ potential energy ที่ศัพท์ภาษาไทยว่า “พลังงานศักยะ” ก็แค่ชีวะระดับ “พืช”

Gene คือ รหัสสรีรพันธุ์ในสิ่งมีชีวิต ซึ่งอยู่ในฐานะของ kinetic energy ที่ศัพท์ภาษาไทยว่า “พลังงานจลนะ” ก็แค่ “พืช”

“Genome”(จีโนม) คือ ข้อมูลทางสรีรพันธุ์ทั้งหมดที่จำเป็น ใช้ในการสร้างและจำเป็นต่อการดำรงชีวิตอย่างปกติของสิ่งมีชีวิต ชนิดใดชนิดหนึ่ง จะบอกชั้นแห่งนิยามได้

“จีโนม”(genome) อยู่บนดีเอ็นเอ(DNA) ซึ่งในสิ่งมีชีวิตชั้นสูง “จีโนม”ก็คือ ชุดของ“ดีเอ็นเอ”ทั้งหมดที่บรรจุอยู่ในนิวเคลียสของ ทุกๆเซลล์นั่นเอง [nucleus = ส่วนที่เป็นใจกลางของเซลล์,มวลที่มีประจุบวก ภายในอะตอม ประกอบด้วยนิวตรอนและโปรตอน]

“จีโนม”(genome)ของสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกัน จะแตกต่างกัน และสิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดมีขนาดของ“จีโนม”แตกต่างกัน

“จีโนม”(genome) เทียบได้กับ“แบบพิมพ์เขียว”(blueprint) ของสิ่งมีชีวิต

ใน“จีโนม”(genome)ของ มนุษย์ พืช และสัตว์นั้น นอกจาก

“ดีเอ็นเอ”(DNA)ในส่วนซึ่งเรียกกันว่า “ยีน”(gene)แล้ว ยังมีส่วนของ“ดีเอ็นเอ”ที่ไม่ใช่“ยีน”อยู่อีก และยังไม่ทราบหน้าที่ที่แน่ชัดทั้งหมด แต่ในการศึกษา“จีโนม”นั้นต้องศึกษาทั้งหมดทั้งส่วนที่เป็น“ยีน” และไม่ใช่“ยีน”

ในคนปกติจะมี“จีโนม” ๒ ชุด โดยมาจากทางพ่อ ๑ ชุด จากทางแม่ ๑ ชุด

ใน“ชีวิต”ปกติทั้งของ“พืชินยาม”และทั้งของ“จิตินยาม”จึงมี“จีโนม”(genome) ๒ ชุด ซึ่งมาจากทาง“ปฐินทริย์”(จากทางพ่อ) ๑ ชุด จากทาง“อิตินทริย์”(จากทางแม่) ๑ ชุด

เพราะนี่คือภาวะที่มันจะมากขึ้นหรือน้อยลงจนถึงขั้นมีฤทธิ์เป็น“ตัวแปร”สำคัญของสภาวะธรรมทั้งหลายจนกลายเป็น DNA ใหม่ หรือมีรหัสสรีรพันธุ์(gene)ใหม่เกิดขึ้น

เปลี่ยน“ยีน”หรือเปลี่ยน DNA นั้นเองซึ่งวิทยาศาสตร์ทางโลกสามารถแยก“ยีน”ที่เป็น“รหัสเพศแม่”แตกต่างจาก“ยีน”ที่เป็น“รหัสเพศพ่อ”ในความเป็นสัตว์ก็แยกได้ แม้ในความเป็นพืชก็แยกได้สำเร็จ

แต่วิทยาศาสตร์ทางโลกยอมรับแล้วว่าไม่สามารถทราบหน้าที่ที่แน่ชัดทั้งหมดของ“จีโนม”ได้ วิทยาศาสตร์ทางโลกจึงมีความรู้“จีโนม”ยังไม่ตลอด ซึ่ง“ความรู้”ของพุทธเป็น“วิชา”ที่สามารถทราบหน้าที่ทั้งหมดของ“จีโนม”ได้แน่ชัดจาก“องค์ประกอบของรูปและนาม”ซึ่งก็คือ“กาย”นั่นเอง ด้วย“อาการ-เพศ(ลิงค์)-นิมิต-อุเทศ”(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

และ“วิชา”ของพุทธสามารถจัดการ(อภิสังขาร)กับ“จีโนม”

จนเกิดเป็น“ตัวแปร” สำคัญให้“ยีน”ให้“ดีเอ็นเอ”เปลี่ยนเผ่าพันธุ์ได้
ซึ่งต้อง“พันธุวิทยา” จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จีโนม”
ด้วย“อาการ-เพศ(ลิงค์)-นิมิต-อุเทศ” และรู้หน้าที่อย่างแน่ชัด เช่น หน้าที่
ของ“รูป” อย่างไร? แคไหน? หน้าที่ของ“นาม” อย่างไร? แคไหน?
และ“องค์รวมหรือองค์ประกอบ”ซึ่งก็คือความเป็น“กาย”
นั่นเอง ทั้งของ“รูป”(รูปกาย) และของ“นาม”(นามกาย) เป็นอย่างไร?
แคไหน? จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จีโนม”ที่เป็น“เพศแม่”
หรือ“เพศพ่อ”ได้จาก“ภavarูป ๒” เพราะสามารถอ่าน“อาการ”
ของ“เพศ”(ลิงค์)จาก“นิมิต”จาก“อุเทศ”ต่างๆได้

จึงสามารถแยก“ยีน”ที่บรรจุอยู่ใน“นิวเคลียส”(กาย)
ของ“ดีเอ็นเอ”(DNA)ที่ยังเป็น“ชีวิตรูป”(DNA=potential energy ที่จัด
อยู่ในสภาพ static) และที่ยังเป็น“ชีวิตนาม”(Gene =kinetic energy ที่จัด
อยู่ในสภาพ dynamic)ซึ่งก็คือ“ชีวิตินทรีย์”(พลังงานหรืออาการของความเป็น
ชีวะ=cell)นั่นเอง ได้อย่างรู้จัก(สัมผัส) รู้แจ้ง(ชัดเจน) รู้จริง(รู้ชนิดที่เป็น
“ปรมาณูสัจจะ” เป็น“ความจริงขั้นสูงสุด”ทีเดียว)

“กาย”นี้คือ“นิวเคลียส”(รูปกับนาม)

“กาย”หรือในที่นี้หมายถึง“นิวเคลียส”นี้ คือ “ปรมาณูสัจจะ”
(ความจริงขั้นสูงสุดแล้ว) ที่เป็น“สัจจะแห่งความเป็นชีวะ”ชั้น“นิวตรอน
คือรูปหรือสูญ”(เพศพ่อ=ไม่มี, น โหติ)และ“โปรตอนคือนามหรือหนึ่ง”
(เพศแม่=มี, โหติ)

“นาม”คือ ความรู้สึก คือ เวทนา

ซึ่ง“พุทธวิทยา”นั้น รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อาการ”
ของเวทนา ว่า อาการอย่างไร? แคไหน? คือ ชีวะ อย่างไร? เป็น

“โปรตอนในเซลล์อยู่ และแคไหน? คือ หมดลันชีวะหรือไม่มีชีวะ
แล้ว สูญแล้ว หรือเป็น“นิวตรอน”ในเซลล์แล้ว

นิวตรอน ก็เป็น“กลาง” หรือ“สูญ”โปรตอน ก็คือ“ยังมี”
หรือ“หนึ่ง” หรืออย่างไร? แคไหน? คือ เพศแม่ (อิตลิ่งค์)ที่เป็น“ตัวโยนิ”
(ตัวยังมีที่เกิด)

อย่างไร? แคไหน? คือ เพศพ่อ(ปุงลิ่งค์) ที่เป็นผู้กำหนดการ
เกิดหรือผู้กระทำให้เกิด

ซึ่งสูงสุดสามารถเป็นผู้ไม่กระทำการเกิดแก่ตนแก่ใครๆ
ได้เด็ดขาดเป็นที่สุด

จึงสามารถทำความเข้าใจเป็น“นปุงสกลิ่งค์” คือ “ลันความไม่มี
เพศ”(ไม่ว่าเพศแม่หรือเพศพ่อ)ในตนได้จริง และจะทำความเข้าใจหรือ
เป็นหนึ่งในตามประสงค์ของตนหรือไม่ ก็ทำได้อีก

นั่นคือ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปถึงที่สุด ว่า ตนสามารถทำ
“มโน”ของตนเองให้เป็น“สูญ”หรือเป็น“กลาง”(นิวตรอน)ก็ได้ จะให้
เป็น“หนึ่ง”(โปรตอน)ก็ได้

เมื่อใด? ขณะไหน“อมตชีวะ”นั้นจะอาศัยความเป็น
“อาการ”ของ“เพศพ่อ”(ปุงลิ่งค์) ขณะไหน“อมตชีวะ”นั้นจะอาศัย
ความเป็น“อาการ”ของ“เพศแม่”(อิตลิ่งค์) หรือขณะไหนจะอาศัย
ความเป็น“อาการ”ของ“ความไม่มีเพศ”(นปุงสกลิ่งค์) ก็เลือกได้ตาม
ประสงค์ เป็นผู้เลือกเพศอาศัยได้เองทั้ง“ไตรลิ่งค์”(เพศทั้ง ๓)

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“รหัสแห่งกาย”เท่านั้นยัง
เป็น“พีชนิยาม” ต้องมี“จิโนม”ทำหน้าที่ถึงขั้นนี้จึงจะเป็น“จิตนิยาม”

ผู้มี“วิชา”(พันอวิชา)อย่างนี้จึงจะรู้แจ้งรู้จริง“ข้อมูลทาง

สรีรพันธุ์”(จีโนม)ทั้งหมดรู้แจ้งรู้จริง“เส้นแบ่ง”ความเป็นเผ่าพันธุ์
ของ“ชีวะ”ออกจากกันได้ ด้วย“จีโนม”นี้เอง

ผู้ยังไม่รู้(อวิชชา) หรือยังมีจิตวิถึใน“อาการ-เพศ(ลิงค์)-
นิमित-อุเทศ”ของ“รูปธรรม”กับ“นามธรรม” โดยเฉพาะยังไม่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงใน“อาการ”ของความเป็น“กาย” ที่มีทั้งความเป็น“รูป”
และเป็น“นาม”

โดยเฉพาะ“รูป”และเป็น“นาม”ของ“เวทนา” และ“เวทนา
ในเวทนา”ทั้งหลาย

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จีโนม”(genome)หรือ
นามธรรมชั้นชีวะนี้ที่ทำหน้าที่แนชต์ คือหน้าที่เป็น“เพศแม่”(มาตา)
และหน้าที่เป็น“เพศพ่อ”(ปิตา)ในการแยก“ความเป็นสัตว์โอป
ปาติกะ”(จิตนิยาม) กับ“ความเป็นพืช”(พืชนิยาม) ซึ่งรู้ได้จากความ
เป็น“จีโนม”อันมีหน้าที่ชัดเจนนี้แล

DNA ก็ดี “ยีน”ก็ดี “จีโนม”ก็ดี ที่เป็น“จีโนม”ระดับ“พืชนิยาม”
หรือระดับ“จิตนิยาม”ที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ยิ่งเห็นจริงจึงเป็นความ
ตรัสรู้ของพระองค์ที่ทราบหน้าที่แนชต์ทั้งหมด ถึงขั้นทรงยืนยันทฤษฎี
ยิ่งใหญ่ได้ว่า “มโนบุพพังคมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนเมया” (ฉ.๒๙๙)

ตอนนี้ธรรมะที่เรากำลังอธิบายกันอยู่ในขณะนี้ มันเป็น
“พุทธชีวะ”ที่เอา“ฟิลิกส์และเคมี”มาผนวกกันเพื่อไขความลับของ
“อุตุนิยาม”ที่จะกลายเป็น(ภวันติ)“พืชนิยาม” และกลายเป็น

“จิตนิยาม” ผู้รู้ก็จะรู้ได้จาก“ปฏิภังคิยา”ของ“กรรมนิยามกับ
ธรรมนิยาม”

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่านิยาม ๕ ได้แก่ “ความเป็นไป
อันมีระเบียบแน่นอนของธรรมชาติ ๕ นิยาม”นั่นคือไฉน

ผู้มี“วิชา”(พันธุวิชา)แบบพุทธจึงจะรู้แจ้งรู้จริง“ข้อมูลใน
พันธุกรรม”(จีโนม)ทั้งหมดรู้แจ้งรู้จริง“เส้นแบ่ง”ความเป็นเผ่าพันธุ์
ของ“ชีวะ”ออกจากกันได้ จาก“จีโนม”นี้เอง

“จีโนม”เป็น“ธรรม ๒”ที่ผู้“อวิชา”ก็จะไม่รู้ว่า มันคือ
“นิวตรอน”ที่เป็น potential energy อยู่โดยแท้ แต่สำหรับผู้มี
“วิชา”ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งความเป็น“ธรรม ๒”นี้ ถึง“อาการ”
ที่เป็น kinetic energy ได้

ผู้ยังไม่รู้(อวิชา) หรือยังมีจิตวิถีสู่ใน“อาการ-เพศ(ลิงค์=ความ
ต่าง)-นิमित-อุเทศ”ของ“รูปธรรม”กับ“นามธรรม” โดยเฉพาะยังไม่
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อาการ”ของความเป็น“กาย” ที่มีทั้งความเป็น
“รูป”และเป็น“นาม”

โดยเฉพาะ“รูป”และเป็น“นาม”ของ“เวทนา” และ“เวทนา
ในเวทนา”ทั้งหลาย

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จีโนม”(genome)
หรือนามธรรมชั้นชีวะนี้ที่ทำหน้าที่แน่ชัด คือหน้าที่เป็น
“เพศแม่”(มาตา) และหน้าที่เป็น“เพศพ่อ”(ปิตา)ในการแยก
“ความเป็นสัตว์โอปปาติกะ”(จิตนิยาม) กับ“ความเป็นพืช”(พินนิยาม)
ซึ่งรู้ได้จากความเป็น“จีโนม”อันมีหน้าที่ชัดเจนนี้แล

DNA ก็ดี “ยีน”ก็ดี “จีโนม”ก็ดี ที่เป็น“จีโนม”ระดับ

“พีชนิยาม” หรือระดับ“จิตนิยาม”ที่พระพุทธเจ้าทรงรู้อยู่เห็นจริงจึงเป็นความตรัสรู้ของพระองค์ที่ทราบหน้าที่แน่ชัดทั้งหมด ถึงขั้นทรงยืนยันทฤษฎียิ่งใหญ่ได้ว่า “มโนปุพพังคมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา”

การปฏิบัติธรรมของพุทธจึงสามารถเรียนรู้ไปถึงความเป็น “อิตถิเพศ” หรือพลังงาน electron และต้องสามารถถึงขั้นมี “การทำให้ในใจ”(มนสิการ)ของตน จนกระทั่งจัดการ(อภิสังขาร)ให้ความเป็นอิตถิเพศ“กลายเป็น”(ภวันติ)ปริสเพศหรือเอกบุรุษ อย่าง“ถูกต้องถ่องแท้”(โยนิโส)สำเร็จ(พหุทธา ปี หุตวา เอโก โหติ)

นั่นคือ ต้องมี“สัมมาทิฐิ”ในข้อที่ ๗ ได้แก่ ความเป็นเพศแม่ (มาตา) และข้อที่ ๘ ได้แก่ ความเป็นเพศพ่อ(ปิตา) ในความเป็น “รูป”และ“นาม”กันจริงๆ จึงจะปฏิบัติธรรม โดยเฉพาะปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘”ได้ผลจริง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ เป็นต้นไป)

ความเป็น“เพศแม่”(มาตา) “เพศพ่อ”(ปิตา)ในขั้นนี้เป็นเรื่อง“อภิธรรมหรือปรมัตถธรรม”กันแล้ว ผู้ที่ยังเข้าใจไม่สัมมาทิฐิ ก็ยากที่จะปฏิบัติธรรมของพุทธบรรลุผลจริงได้

กระทั่งจัดการทำความเป็น“อิตถิลิงค์” (เพศแม่)ให้“กลายเป็น”(ภวันติ)“บุงลิงค์”(เพศพ่อ) ได้สำเร็จ ไปตามลำดับ กระทั่งที่สุดจัดการทำความเป็น“บุงลิงค์” ให้“กลายเป็น”(ภวันติ)“นบุงสลิงค์”(ไม่มีเพศ คือพ่อชั้นพระเจ้า) ก็ถือว่า เป็น“อุตตมโปริส”(อุตตมบุรุษ) ซึ่ง “สูงถึงยอดสุด,ความเป็นของสูงส่ง”(อุตตมตา)

ยังมีความสามารถที่มีนัยสำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือ ผู้เป็นโพธิสัตว์จะสามารถอนุโลมปฏิโลมเข้าอาศัย“เพศแม่(อิตถิลิงค์)-เพศพ่อ(บุงลิงค์)-ไม่มีเพศ(นบุงสลิงค์)” ซึ่งคือ สภาวะ ๓ เพศ(ไตรลิงค์)

ได้เท่าที่โพธิสัตว์แต่ละท่านจะสามารถทำได้ตามบารมี ก็มีอีกเป็น
ความพิเศษยิ่งๆขึ้นไปที่เป็นประโยชน์แก่โลก-แก่“คนอื่น”ยิ่งๆขึ้น
ซึ่ง“พ้นความเป็นประโยชน์‘ตน’ไปแล้ว”(ไม่มีอัตรา=พลังงานอนัตตา)

ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องศึกษาเรียนรู้“ภาวะรูป ๒”
(ปฐินทรีย์และอิทธิินทรีย์) อันมี“ความแตกต่างกันหรือมีเพศ”(ลิงคะ)
หรือยังมีความเป็น ๒ ด้วยนัยสำคัญ คือ ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)
นี้กันจนสามารถสัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะรูป ๒”ด้วยปัญญา
อย่างมี“ของจริงหรือความจริง” จึงจะชื่อว่า ผู้มีมรรคผล

เช่น เราต้องเรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัญญา”และ
“สังขาร”(นี่คือ ธรรม ๒)

โดยเฉพาะ“เวทนา” ซึ่งเป็นภาวะที่จะต้องมิให้ผู้ปฏิบัติ
ธรรมเรียนรู้อย่างยิ่ง จึงจะบรรลุธรรมได้ หากไม่มี“เวทนา”หรือ
ไม่มี“ความรู้สึก,อารมณ์”ให้ศึกษาเรียนรู้ ก็หมดสิทธิ์จะรู้แจ้งความ
เป็น“นิโรธ”หรือไม่ใช่นิโรธ

เพราะ“สัมมานิโรธ”ของพุทธนั้น ไม่ใช่“นิโรธ”ที่เกิดในภวังค์
หลับตาสะกดจิตจนดับดำมืด(กิณหะ) แล้วกลายเป็นพรหมลูกฟักกลิ้ง
โคโล่ ไม่มี“ธาตุรู้”ทำงานอยู่ในขณะนั้นเลย

อย่าไปหลงเอาแต่นั่งหลับตาเข้าไปในภวังค์ แล้วก็ไป“ดับ
เวทนา” กระทั่งเป็นคนไม่มีความรู้สึก เป็นคนไม่สามารถรับรู้อะไรเลย
แล้วหลงผิดว่านี่คือ ภาวะความเป็น“นิโรธ”ของพุทธ ทุกวันนี้ก็ยัง
ยึดผิดๆ นี้อยู่

อย่างนั้นมัน“มิจฉาทิฏฐิ” ขอยืนยัน

“นิโรธ”ที่สัมมาทิฏฐิของพุทธนั้น มันมี“เวทนา”ที่เป็น

“ธรรมะ ๒” (เทว ธัมมา) และสามารถทำให้เป็น“หนึ่ง”(เอกัคคตา)อย่างเห็นๆ
ไม่ใช่“ความด้อยอย่างไม่รู้ไม่เห็น” แต่เป็น“ความดับที่รู้ๆ
เห็นๆ”อย่าง“แจ้งๆ”(สัจฉิ)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า บุรุษมี“ตัณหา”เป็นเพื่อนสอง
(ตัณหาทุติโย ปุริโส) ท่องเที่ยวไปตลอดกาลยืดยาวนาน
(พตปฏ. เล่ม ๒๑ ข้อ ๙) มีปรกติดูด้วยเพื่อนสอง(สทุตติยวหาริ)
เพราะผู้นั้นยังมีตัณหาเป็นเพื่อนสอง(ตัณหา หิสส ทุตติยา)

ผู้สามารถ“ดับตัณหา”ให้เป็นผู้“มีปรกติดูผู้เดียว”(เอกวิหาริ)
“ไม่มีเพื่อนสอง” เพราะจิตลืบทัณหาใน“ธรรมะ ๒”นั้นแหละ(ทเวเน
เวทนาย เอกสโมสธนา ภวันติ)ได้สำเร็จจริง

ใน“เวทนา”นี่เเอง(พตปฏ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) อันเป็นแดนที่สามารถ
ทำให้“หลีกออกจากเพื่อนสองหรือหลีกออกจากหมู่ อยู่ผู้เดียว”
(เอโก วูปักฺกัฏฺฐ) ซึ่งก็คือ สามารถอยู่ด้วยความเป็นหนึ่ง(เอโก)หรืออยู่
แต่ผู้เดียว(พตปฏ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๖-๗๐) ก็ปฏิบัติกันในความเป็น“เวทนา”
รวมลงอยู่ในเวทนา นี่เอง

ซึ่ง“เวทนา”นี้แหละที่มีความเป็นเวทนา ต่างๆอันต้องรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงว่า อย่างนี้คือเวทนา ๒ อย่างนี้คือเวทนา ๓ อย่างนี้ๆ
เวทนา ๕ อย่างนี้ๆเวทนา ๖ อย่างนี้ๆเวทนา ๑๔ อย่างนี้ๆเวทนาๆ
๓๖ ถึงที่สุดอย่างนี้ๆเวทนา ๑๐๘ ว่า มันคืออะไร? อย่างไร? ในจิตเรา
และสามารถทำกับมัน-จัดการกับมันได้ (อภิสังขารหรือมนสิกโรติ) คือ
ให้มันลดละ จางคลายลง(วิราคะ)กระทั่งที่สุดมัน“ดับ”(นิโรธ)

นั่นคือ “จิตนิยาม” อันเป็นพลังงานทางจิตวิญญาณของ
คน ผู้ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้นที่เรียกว่า“กรรมนิยาม”

และ“ธรรมนิยาม” เท่าที่มีปัญญาบารมีจริงพอ จึงจะสามารถจัดการกับ“เวทนาในเวทนา”ได้

ขัดแย้งว่า “เวทนา”นี้แลที่สำคัญสุด ซึ่งเป็น“ตัวการแท้ๆ”ที่จะต้องเข้าไปจัดการ ให้มี“การทำใจในใจจนถ่องแท้”(โยนิโสมนสิการ) พระพุทธเจ้าตรัสว่า เพราะ“อาศัยเวทนาจึงเกิดตัณหา”(เวทนัง ปฏิจจตัณหา ; พตปฎ. เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๙)

“พินนิยาม”มีแต่“สัญญา”และ“สังขาร”จึงไม่มีพลังงานที่เป็น“ตัวการ”(คือเวทนา)สำคัญในตัวมันที่มันเป็นอยู่ จึงไม่มีฤทธิ์ร้ายใดออกไปทำร้ายทำลายชีวิตอื่น คุณสมบัติของ“พินนิยาม”ไม่มี“ตัวตน”ถึงขั้นที่จะเห็นแก่ตัวมาบำเรอ“เวทนา”ของตน DNA ของ“พินนิยาม”จึงไม่มี“นิสัยเสีย”ที่เป็นผลร้ายต่อชีวิตอื่นเกินที่มันมีตามประสาชีวิตของมัน

แต่กระนั้นก็ดี พลังงานของ“พินนิยาม” ที่ทำงานไปก็ไม่ใช่ว่าจะคงที่อยู่เท่านั้นตลอดกาลทีเดียว ในจำนวน“จีโนม”(genome) ของมันก็ยังมียากมีน้อยไปตามจริง แต่ยังไม่มีพลังงานสะสมที่มีความเข้มข้นของดีเอ็นเอ(DNA)ในนิวเคลียสของมันจนเป็นพิษภัยออกไปรบกวนนอกดีเอ็นเอของมัน

“จีโนมในโครโมโซม”หนึ่ง “ยีน”หนึ่งและ“ดีเอ็นเอ”อีกหนึ่ง ทั้ง ๓ สภาพนี้ประกอบกับเป็น“อะตอม”ของ“พินนิยาม”จึงมีฤทธิ์แรงมาก มิได้เต็มเหมือนอะตอมทั้งหลายแต่เป็นฤทธิ์แรงที่สุภาพ ไม่ระรานชีวิตอื่นใด

“พินนิยาม”จึงยังไม่เป็นภัยแก่ชีวิตอื่น
เพราะมีแค่“รูป-สัญญา-สังขาร”เท่านั้น

จึงเป็น“ชีวะ”ในโลกที่ถือว่า ยังไม่มีโทษ แต่มีคุณต่อโลก
ต่อสัตว์ ต่อชีวะอื่น

พินนิยามคือ ชีวะที่หมუნวนเป็น“โลก”อยู่ใน“วัฏฏะ”ที่ยังไม่
ถึงขั้นวิญญาน มีแค่รูป-สัญญา-สังขาร(ไม่มีเวทนา) เป็น“อนุปาทินนิก
สังขาร” คือ สังขารที่ไม่มี“กรรม”ครอง หรือสังขารที่ไม่มีวิญญาน
(ใจ)ทรงไว้(ธรม)ในนั้น

ส่วน“โลกชีวะที่ถึงขั้นวิญญาน” ที่มีรูป,เวทนา,สัญญา,
สังขารและวิญญานที่บาลีว่า “จิตนิยาม”นั้น ก็มีครบทั้ง“รูปและนาม”
ครบ“ขันธ์ ๕” ซึ่งมี“เวทนา”และมี“วิญญาน” นี่เองที่เป็นตัวเลวที่
ร้ายได้สุดๆ และเป็นตัวดีที่มีคุณค่าประโยชน์ได้สูงสุดวิเศษยิ่งจริงๆ

เพราะมี“เวทนา”และ“วิญญาน”นี้แหละ“ตัวการใหญ่”
(ตัวการแห่งเหตุที่สร้างนิทานสมุทัยและปัจจัยอยู่ในโลก) ที่ทำให้“จิตนิยาม”
ถึงขั้นได้ชื่อว่า “ผู้สร้างโลก-สร้างจักรวาล” หรือ“ผู้ทำลายโลก-
ทำลายจักรวาล”

มนุษย์ในโลกนั้น ตกเป็นทาส“เวทนา”อย่างมาก เวทนาที่ว่านี้
คือ“อาการ”ของจิตที่เรียกว่า “สุข” ซึ่งเป็น“สุข”ที่ปรุงแต่งขึ้นมา
ครอบงำกันและกัน มันเป็น“สุขเท็จ”แท้ๆ(สุขลลิกะ)ที่หลงเสพ อยู่
เลมอตลอดเวลา

ผู้“อวิชชา”หลงสนิทว่าเป็น“ความจริง”

ซึ่งเป็น“อาการต่างๆ ทางจิต” เช่น อาการอรร้อย อาการสนุก
อาการเพลิดเพลิน อาการชอบใจ อาการตื่นเต้น อาการพอใจ
สารพัด อาการที่หลงยึดว่าอย่างนี้ๆแหละที่จะต้องได้ ต้องเป็น
ต้องมี ต้องสัมผัส เป็นของชอบ ฯลฯ ถ้าได้สัมผัสกระทบเสียดลี

(ปฏิกิริยาล้มผัส) ตามรสนิยมดังที่ตนยึดไว้นั้นเต็มทีก็เรียกว่า
จุดสุดยอดแห่งอาการที่สรมใจ(climax) มนุษย์จึงเต็มไปด้วยอาการ
อะไรบางอย่างที่ติดต่อกันว่า น่าได้ น่ามี น่าเป็นเต็มอนุสัย
ซึ่งเป็นของ“สมมุติ”ขึ้นมาแล้วหลงว่าเป็น“ลัษณะ”(ความจริง)
จึงเรียกว่า สมมุติลัษณะ

ผู้ศึกษาลัษณะที่เป็น“ปรมาตม”รู้จัก“อาการ”ของ
“เวทนา”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ จึงสามารถกำจัดชำระล้าง
“สมมุติ”ต่างุั้นนอกจากจิตใจได้สำเร็จ ก็รู้แจ้งจริงด้วยตนว่า
“อาการ”ความปราศจากความรู้สึก(เวทนา)“สุขหรือทุกข์”
นั้นมัน“มีอยู่จริง”(เนกขัมมลิตอุเบกขา)

เพราะได้กำจัดมันออกไปจาก“อาการของเวทนา”
หมดสิ้นแล้ว มันก็ไม่มี“อาการ”นั้นอยู่ในจิตเรา อยู่ใน“เวทนา”
ที่เหลืออยู่ของเรากันอีก ผู้นี้ก็ไม่มีภาวะที่เป็น“สุข-ทุกข์”นั้น

นี่คือ ภาวะของนิพพานหรืออนัตตา หรือหลุดพ้นจากภาวะ
ที่มนุษย์ปุถุชนเรามีกัน เรียกว่า “วิมุตติ” (เนกขัมมลิตอุเบกขา)

ทุกวันทุกเวลาทุกนาที่ คนที่ยังไม่สิ้น“อวิชชา”ต่างก็
“ลัษณะ”(ปรุงแต่ง)หรือ create สารพัดภาวะขึ้นมามอมเมามนุษย์
ให้ติดยึดมาเรื่อย เพื่อให้คนหลงติด“อยากได้”มาเป็น“มี”ในตน
ปัจจุบันนี้สิ่งปรุงแต่งที่ครอบงำมนุษย์จึงมีมากมายจนสุดจะกล่าว

แล้วประดาคนที่อวิชชาก็ได้แต่หลงสิ่งปรุงแต่งที่ต่างก็
สรรสร้างกันขึ้นมาไม่หยุดหย่อนนั้นกัน แล้วก็ยึดติด(อุปาทาน)
ใสในอนุสัยเป็น “เวทนา”ที่จะน่าได้ น่าเป็น น่ามี

“เวทนา”และ“วิญญาณ”จึงเป็น“จีโนม”(genomes)ที่เป็น

พลังงานใน“ดีเอ็นเอ” ซึ่งบรรจุอยู่ในนิวเคลียสของเซลล์(นิวเคลียส คือ ส่วนที่เป็นใจกลางของเซลล์, มวลที่มีประจุบวกภายในอะตอม ประกอบด้วย นิวตรอนและโปรตอน)

พลังงานหรือชีวิตินทรีย์ของ genome มี ๒ แตกต่างกัน (เพศ=ลิงค์)เป็น ๒ เสมอ ที่เป็น“ธรรม ๒” ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมพระพุทธรเจ้า จะสามารถรู้จักู้แจ้งรู้จริงได้ ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ” โดยเฉพาะความเป็น“อาการ”นี่เองที่จะต้อง“รู้จักู้แจ้งรู้จริง”ให้ได้

และสามารถจัดการปรับแต่ง(อภิสังขาร) ความแตกต่างกัน ตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ได้ถึงสภาวะของพลังงานทางจิตในตน และ ทำที่สู่จัดการปรับแต่ง(อภิสังขาร)ชีวิตินทรีย์ของ“เพศ”(ลิงค์) จนหมด ล้นความเป็น“เพศ” คือ“ไม่มีเพศหรือเป็นกลาง(neutron)”ได้จริง

หมายความว่าคือ จัดการหยุดหรือดับความเป็น“พลังงาน” เราหลงติดยึด แต่มันเป็นอาการหรือพลังงานที่เลวร้าย อัน“แตกต่างจากพลังงานที่ดี”นั่นเอง นั่นคือ ธรรม ๒ หรือภาวะ ๒ ที่มีภาวะ แตกต่างกัน ให้ชัดเจนถ่องแท้(โยนิโส) ว่ามันเป็นธรรมดาที่มีภาวะ ๒ หรือธรรม ๒ ย่อมเป็นธรรมดาที่มันจะต้องแตกต่างกัน อย่าให้เกิด อารมณ์เกินกว่าเห็นความจริงว่า ความแตกต่างกันมันก็ธรรมดา

ต้องจบในใจว่า มันก็ต้องเป็นเช่นนั้นเอง(ตถตา) ถ้ามี“ธรรม ๒” ก็ต้อง“มีเพศ”(ต่างกัน)

นั่นคือ จัดการปรับแต่งได้ถึงพลังงาน neutron ใน nucleus สำเร็จ เพราะสามารถรู้จักู้แจ้งรู้จริงพลังงานที่เป็น“ธรรม ๒” ซึ่งเป็น“พลังงานเวทนา ๒”ใน genome อันเป็นรหัสพันธุกรรม ตัวละเอียดยใน Chromosomes

และเป็นผู้สามารถจัดการกับปริมาณ(มัตถัญญ)พลังงานของ “ธรรม ๒” คือ nuclear fission (พลังงานที่กระจายออกไปเป็นธาตุเบา) และพลังงานของ nuclear fusion (พลังงานที่หลอมละลายกันเป็น ธาตุหนัก) ซึ่งแตกตัวเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่(chain reaction)ออกไปเป็น พลังงาน nuclear fission กับ nuclear fusion เมื่อได้รับการกระทบ สัมผัส(ปฏิสัมพันธ์)ให้อยู่ในสัดส่วนที่เป็น “ประโยชน์สูง-ประหัตสุด” ได้ ด้วยความสามารถอย่างแท้จริง ก็จบ

ซึ่งถ้าร่วมกันอยู่ หรือถ้าสัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ แล้วจะเกิด “รส” จากการกระทบสัมผัสเสียดสีกัน(ปฏิสัมพันธ์)นั้น “รส” ที่ว่านั้น มันคือความเย็น-ร้อน-อ่อน-แข็ง อันเป็นธรรมดาที่ต้องเกิดในความ รู้สึกตามลักษณะแห่งสิ่งที่มีที่เป็นนั้นเท่านั้น เย็น-ร้อน-อ่อน-แข็ง เป็นต้นนี้เท่านั้น ที่เป็นภาวะจริงของ physics

“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์” มันไม่มีจากไหนๆหรอก แต่คนไป สร้าง “สุข-ทุกข์” ขึ้นมาใส่จิตตนให้เป็น “ความรู้สึกหรืออารมณ์แท้”

ถ้าไป “สมมุติ” ว่า เย็นอย่างนั้นชอบใจ เมื่อได้ เมื่อมี เมื่อ เป็น แล้วสุข นี่แหละแท้

ความอยากได้ อยากมี อยากเป็น ก็เกิดในตนอยู่ ยังไม่หมด ไปจากอนุสัย

เย็นอย่างนี้ไม่ชอบใจ ถ้าได้ ถ้ามี ถ้าเป็น แล้วทุกข์ “เวทนา” นี่แหละ “แท้” (อลิكة)

ความไม่อยากได้ ไม่อยากมี ไม่อยากเป็น ก็เกิดในตนอยู่ ยังไม่หมดไปจากอนุสัย

หรือร้อนอย่างนี้...

หรืออ่อนอย่างนี้....

หรือแข็งอย่างนี้ ชอบใจ ถ้าได้ ถ้ามี ถ้าเป็น แล้วสุข

ไม่ชอบใจ ถ้าได้ ถ้ามี ถ้าเป็นแล้วทุกข์

ความอยากได้ อยากมี อยากเป็น หรือไม่อยากได้ ไม่อยากมี
ไม่อยากเป็น ก็ต้องเกิด ต้องมีอยู่ในอนุสัยตนเท่านั้นเอง

ผู้รู้แจ้งจริง และทำได้จริง จนกระทั่งไม่มี“อาการสุข-อาการ
ทุกข์”(เวทนา)เกิดขึ้นในจิตอีกเลยตลอดไป ก็ย่อมไม่มี“อยากได้-อยาก
มี-อยากเป็น” หรือไม่มี“ไม่อยากได้-ไม่อยากมี-ไม่อยากเป็น”กันอีก

นี่คือ “อาการหนึ่งเดียว”ที่เป็นอาการรู้แจ้งในภาวะที่เรา
สัมผัสอยู่นั้นเท่านั้นว่าคืออะไรตามที่มันมีอยู่จริง “เวทนา”(ความรู้สึก)
ที่เหลือของเราก็คือแค่“อาการแท้”ของภาวะนั้น

หรือแม้เป็น“อาการ ๒”ขององค์ประชุมรูปกับนาม(กาย)ก็
ไม่มีสุขและไม่มีทุกข์แล้ว อย่างสนิทแห่งอาการ(อุเบกขาเวทนา) นั่นเอง

ผู้สามารถทำ“ธรรม ๒”(เพฺหะ อัมมา)ให้รวมพลັงกันกลายเป็น
เป็น“รวมตัวเป็นธรรมหนึ่งเดียว”(เอกสมสรณา) และที่สวดกลายเป็น
เป็นพลังงาน“อุเบกขาเวทนา”ที่มีประสิทธิภาพยิ่ง(เอกัคคตา) ถึง ๕
ประเภทคือ “ปริสุทธา(ความสะอาด)-ปริโยทาทา(สะอาดอยู่ได้แม้จะถูก
กระทบกระเทือน)-มฺหุ(จิตห้าว่อน)-กัมมัญญา(การงานที่ทำได้อย่างดีพิเศษ)-
ปภัสรา(สะอาดผ่องใสอยู่เสมอ)ได้สำเร็จจริง

หรือทำให้“สัญญา”สิ้นไปเป็นอื่นหมดเลยไม่เหลือ“ตัวตนของ
ภาวะเก่า”นั้นอีกนิรันดร์

ผู้สามารถควบคุม nuclear ได้ จึงเป็น nuclear reactor
(อารยบุคคล) ที่แท้จริง ผู้สามารถใช้งาน“อุเบกขาธาตุ”ที่มีคุณสมบัติ

อันวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม) ๕ ประการดังกล่าวนั้นทำงานอยู่อย่างมี
คุณค่าอันวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม) ไม่มีโทษ มีแต่คุณ อยู่ในสังคม

เพราะมี“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“คุณ”(คุณะ)
ความเป็น“โทษ”(อาทินะ)ของภวะนั้นๆจริง และมี“สติ”ที่ทรงพลัง
อำนาจยิ่ง(อธิปไตย) จึงรู้ทันภวะนั้นๆ และมี“ปัญญา”ที่ทรงพลัง
เหนือภวะนั้นๆ(อุตตระ)” อย่างมีประสิทธิภาพ“อยู่เหนือ”ได้จริง
จึงกลายเป็น(ภวนต์)พลังงานทั้งปัญญาทั้งเจโต สามารถควบคุม
พลังงานนั้นได้สำเร็จจริง

ผู้จัดการกับ“เวทนา”ได้สำเร็จจริง จึงสามารถจัดการ
พลังงานใน isotope ได้สำเร็จ

ผู้ปฏิบัติมีมรรคผล จึงสั่งสมพลังงานเป็น“อินทริย ๕”
(ครัทธาอินทริย-วิริยอินทริย-สตินทริย-สมาธิทริย-ปัญญินทริย) และที่สุดสำเร็จ
เป็น“ผลธรรม”ถึงขั้นมี“พละ ๕”(ครัทธาพละ-วิริยพละ-สติพละ-สมาธิพละ-
ปัญญาพละ) อันเป็นโลกุตระภูมิ

เพราะ“ขั้น ๕”ที่เป็น“รูปุปาทานักขันธ-เวทณุปาทานัก
ขันธ-สัญญาุปาทานักขันธ-สังขารุปาทานักขันธ-วิญญาณูปาทา
นิกขันธ”ถูกชำระล้าง“อุปาทาน”ออกไปสำเร็จจริงจนกระทั่ง
“อุปาทาน”หมดสิ้นเกลี้ยงจากจิต

“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” ที่เป็น“ขั้น ๕”ของ
ผู้ชื่อว่า อรหันต์ จึงเป็น“ปรมาตถธรรม”ที่เรียนรู้กันอย่างสำคัญมา
จนจบ ซึ่งละเอียดลึกซึ้ง(นิปฺนา)ซับซ้อนยิ่ง

หากใครยังไม่ล้มมาทูลฐิ หรือแม้จะล้มมาทูลฐิแต่ปฏิบัติยัง
ไม่สามารถบรรลุผลบ้างแล้วอย่างเพียงพอ จึงยากมากที่จะพูดกันรู้

เรื่อง แม้รู้จักเพียงตรรกะ(รู้เหตุผล)เท่านั้น

ในยุคพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นยุคปลายของ ภัทรกัปป์ของ ศาสนาพุทธแล้ว มนุษย์ที่มีพอจะบรรลุพุทธธรรมชั้นโลกุตระนั้น เหลือน้อยเต็มที จนพระองค์ปริวิตกว่าถ้าทรงประกาศศาสนาขึ้น แล้ว จะมี“เสียของ”หรือ...!?

พระพุทธองค์ทรงมีพระปริวิตกปานนั้น

แต่ด้วยพระมหาเมตตา-กรุณาอย่างสูงยิ่ง(ดังที่พูดกันด้วย บุคคลาธิฐานว่า มีสัทธมฺปิพรหมมาอาราธนาให้ทรงประกาศศาสนานั่นเอง) จึงได้ ทรงตัดสินพระทัยประกาศความเป็นศาสนาพุทธ

และพระองค์ตั้งพระทัยสอนคนแค่ให้บรรลุ“อรหัตตภูมิ” เท่านั้น คือ ทรงสอนแค่“ใบไม้กำมือเดียว” ไม่ทรงสอนพิสดารอย่าง กว้างขวางลึกล้ำมากมายเป็น“ใบไม้ทั้งป่า”

หมายความว่า พระองค์ทรงสอนเพื่อสร้างศาสนาให้มี“พระ อรหันต์”เท่านั้น ไม่เจตนาสอนอย่างกว้างไกลลึกล้ำพิสดารมากมาย หลากหลายเต็ม“พุทธภูมิ”สัมบูรณ์

ซัดๆก็คือ ทรงสอนให้คนบรรลุกันแค่ “อรหันต์”เป็นหลัก ไม่ได้ตั้งพระทัยที่จะทรงสอน“ภูมิรู้ที่เป็นพุทธ ขันโพธิสัตว์” อย่างชัดเจนละเอียดไปจนกระทั่งครบ“โพธิสัตว์ภูมิ” ทั้งหลายให้รู้แจ้งกันสัมบูรณ์ทั้ง ๙ ภูมิ

พระองค์จึงไม่ทรงเสียเวลาพยากรณ์หลายสิ่งหลายอย่าง ก่อน ให้เนินช้า เช่น พยากรณ์เรื่องอัตตา เรื่องโลก เรื่องชีวะ ฯลฯ ก่อน ทรงสอนให้เริ่มต้นรู้ขั้นต้นของการปฏิบัติ และชั้นกลาง ชั้นปลาย ที่จะ บรรลุ“อรหันต์” แล้วพาปฏิบัติให้“ดับอัตตา-ดับโลก” รู้จักรู้แจ้งรู้

จริงความเป็น“ชีวิต”ให้ได้บรรลุหันทันทีกันเร็วๆ ให้เพียงพอที่จะนำพาพระพุทธศาสนาไปได้ตามเหมาะสมกับยุคปลายสุดท้ายของภัทรกัปนี้เท่านั้น

ซึ่งก็ปฏิบัติเพื่อ“ดับอัตตาในตน” เพื่อ“เปลี่ยนโลกในตน” เพื่อ“กำจัดอินทรีย์แห่งชีวิตในตน”นั่นแหละ พระองค์จึงมุ่งสอนให้“สัมมาทิฐิ”เป็นเบื้องต้นแล้วให้เริ่มปฏิบัติเพื่อกำจัด“อัตตา”ในตนกันเลย ดับ“โลกที่เป็นโลกียะ”ในตนกันเลย จัดการกับ“ชีวิตินทรีย์”(พลังงานของความเป็นชีวิต)ของอกุศลจิต”ของตนกันเลย กระทั่งสามารถบรรลุธรรมมีสภาวะรองรับเพียงพอ เมื่อมีพื้นฐานพอนั้นแหละ พระองค์จึงจะพยากรณ์ความเป็น“อัตตา”ก็ดี ความเป็น“โลก”ก็ตาม ความเป็น“ชีวิต”ก็ตาม อย่างพิสดารสู่ฟ่งตามสมควร ไปตามลำดับ

พระพุทธสมณโคตมจึงตรัสว่า พระองค์ทรงสอนแค่“ไปไม่กำมือเดียว” ไม่กว้างลึกพิสดารเป็น“ไปไม่ทิ้งป่า” ความรู้ใน“ภูมิโพธิสัตว์”จึงไม่ค่อยบริบูรณ์เหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในยุคต้น-ยุคกลางของภัทรกัป

พระพุทธสมณโคตมจึงมุ่งให้เร่งเริ่มต้น“ปฏิบัติ”กันเป็นหลัก ไม่เน้นซ้ำแถมเพราะเพื่อเรียนรู้ปริยัติหลากหลายก่อน

พุทธศาสนานั้น ต้องปฏิบัติไปตามลำดับขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย จึงจะบรรลุธรรม ซึ่งเป็นลำดับที่ลาดลุ่ม ลึกเหมือนมหาสมุทร โมหะโลกเขลก อย่างน่ามหัศจรรย์ยิ่ง นี่ก็สำคัญมาก ที่ทุกคนจะต้อง“ปฏิบัติ”ให้เป็น“ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย”กันจริงๆ ตามที่พระวณะในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙

จึงจะสามารถ“เห็น”(ปัสสตี) ด้วยการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความ

เป็น“โลก” และความเป็น“อัตตา”อย่าง“สัมมาทิฐิ”แท้จริง แล้วจะสามารถเกิด“สติ”เป็น“อธิปไตย”(อำนาจที่เป็น“ใหญ่”กว่าโลก-กว่าอัตตา เป็นคุณลักษณะของอำนาจโดยธรรม) และเกิด“ปัญญา”เป็น“อุตตระ”(ความรู้ที่พิเศษ“ยิ่ง”ที่สูงกว่า-พิเศษกว่าความรู้ปุถุชนสามัญ)ได้จริงตามลำดับตามที่พระพุทธเจ้าตรัส“มุลสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) ไว้เป็นหลัก

“อธิปไตย”หรืออำนาจที่เป็น“ใหญ่”กว่าโลก-กว่าอัตตา เป็นคุณลักษณะของ“อำนาจโดยธรรมคืออำนาจที่เป็นธรรม”(ธรรมาธิปไตย)ที่ผู้สัมมาทิฐิจริงจะได้จริง และ“อุตตระ”หรือความรู้ที่พิเศษ“ยิ่ง”ที่สูงกว่า-พิเศษกว่าความรู้ปุถุชนสามัญนี้ ผู้สัมมาทิฐิจริงจะได้จริง จึงจะเป็น“ธรรมาธิปไตย”(อำนาจที่เป็นคุณธรรมพิเศษ ซึ่งเป็นคุณ เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง)จากการปฏิบัติธรรมแบบพุทธซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสธรรม)ที่เป็น“คุณสมบัติ”เหนือสามัญในความเป็น“มนุษย์ชมพูทวีป”ชั้นสูงสุดถึงขั้นอรหันต์ ซึ่งมีได้เป็นได้ในบุคคลที่มี“สุร”(ภาวะหรือกาย) “สติมันโต”(มีสติเต็มทั้งภายในภายนอก) “โลกนี้”ที่นี้เท่านั้น ที่จะบรรลุพรหมจรรย์สู่“ปรโลก”(โลกอื่น โลกอีกแบบหนึ่งที่ต่างจากโลกปุถุชน ที่พ้นไปจากโลกปุถุชน)อย่างสัมมาทิฐิได้(อิธ พรหมจริยาโส)

“โลกนี้”ที่นี้เท่านั้น ที่จะปฏิบัติให้บรรลุพรหมจรรย์สู่“ปรโลก”ได้(อิธ พรหมจริยาโส) ที่อื่นทวีปอื่นที่มนุษย์จะปฏิบัติให้เป็น“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”สูงสุด ไม่มี

และ“สัมมาทิฐิ”แท้ที่อาตมาว่ามานั้น ก็คือ“สัมมาทิฐิ ๑๐” อันเป็นประธานของการปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย“มรรค ๗ องค์” จึงจะ

เกิด“สัมมาสมาธิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตาริสกสูตร”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)

“โลก ๒”ที่มีมากหลากหลายแบบ ดังที่ยกอ้างมาให้ดูกัน
แล้ว โลก ๓ -โลก ๖ ต่างๆที่กล่าวถึงมาทั้งหลาย และอธิบายเพื่อ
เข้าใจ ไปปฏิบัติได้ มาพอสมควร

“โลก” คือ “โลกธรรม ๘” นั้นแหละที่เป็นเหตุเป็นปัจจัย
ในโลกที่ผู้ยังอวิชชาหลงติดยึด และวนเวียนเป็น“โลก” ไม่หยุดวน
เพราะไม่มี“ธรรมะที่เป็นหนึ่ง”(เอกัคคตา) จึงยังมีภาวะ ๒ ที่จะมี
“สังขาร”เป็น“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์” หากจะมี“อารมณ์ไม่สุข
ไม่ทุกข์”(อทุกขมสุข)ก็เป็นแบบ“พักยก”เท่านั้น ยังไม่พ้นอวิชชา
คือ“เคหสิตอเบกขาเวทนา”

ซึ่งยังไม่ได้ปฏิบัติอย่าง“สัมมาปฏิฐาน”จนกระทั่งเป็น“อารมณ์
ไม่ทุกข์-อารมณ์ไม่สุข”ที่“ไม่สุขไม่ทุกข์คืออเบกขา”แบบสิ้นเหตุแห่ง
ทุกข์แห่งสุข(เนกขัมมสิตอเบกขาเวทนา)สัมบูรณ์แท้จริง ชนิดที่เที่ยงแท้
(นิจจัง)ยังยืน(รวัจ)ตลอดไป(สัสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงอีก(อวิปริณามธัมมัง)
ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง) ตามที่อาตมา
เคยพูดเป็นคำบาลี ๖ คำนี้มาบ่อยๆ ช้าชากจนน่าเบื่อ

ดังนั้น ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” ไม่มี“โลกวิทู”
(ความรู้แจ้งในความเป็นโลก) ตามทฤษฎีอันวิเศษพระพุทธเจ้า ก็ยังไม่หมด
“โลก”ในตน ยังไม่สิ้นความเป็น“โลก”กระทั่งเป็นผู้ประเสริฐสุดสิ้น
ทุกข์ ล้นภัยในโลก อยู่เป็นผู้มี“โลกนิโรธ”ได้จริงอย่างสัมมาปฏิฐาน

ไม่ตกเป็นทาส“โลก”หรือ“โลกีย์”ที่มี“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-
สุขโลกีย์”เป็นธรรมดาของปุถุชนผู้“หลง”(โมหะ)ผู้“ติดอยู่”(อุปาทาน)

เขาย่อมเสพ ย่อมแสวงหา ย่อมทวงแทน ย่อมแย่งชิง ย่อมต่อสู้
มาให้ตน จนร้ายจนแรง

ส่วน“อัตตา”หรือ“ตัวตน”นั้น ก็คือภาวะของ“จิตใจ”
นั้นแหละเป็น“ตัวตนจริงๆ” ซึ่งจะต้องเรียนรู้“จิต-เจตสิก-
รูป-นิพพาน”ให้ได้จนสำเร็จ จาก“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-
วิญญาณ” อันเป็นอยู่อย่างมีเหตุมีสมุทัยเป็นปัจจัยต่อกันและ
กันที่เกิด“ปฏิจลสมุปบาท”ทั้งสาย อนุโลม-ปฏิโลมกันอยู่

มันก็เหมือนสายของ chromosomes อันเป็น“ธรรม ๒”
ของ“ชีวิต”ที่เรียกว่า เพศชาย กับเพศหญิง หรือใน chromosomes
ก็สามารถแยกเป็น ๒ คือ autosome(โครโมโซมในร่างกาย) กับ sex
chromosome(โครโมโซมเพศ) โดยโครโมโซมจะเป็นการจับคู่กัน
ของโครโมโซม ๒ ตัว ที่มีลักษณะต่างกันคือ โครโมโซม x เป็น
ตัวกำหนดเพศหญิง และโครโมโซม y เป็นตัวกำหนดเพศชาย
ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าโครโมโซม x

นี่คือ “ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)ซึ่งมีส่วนที่แตกต่างกัน และเป็น
“นามธรรม”ชั้นปรมาัตถธรรม พระพุทธเจ้าทรงแยกเป็น“รูป”
กับ“นาม” “รูป”หมายถึง “ภาวะที่ถูกรู้”(เป็น object) ส่วน“นาม”
หมายถึง“ธาตุรู้หรือภาวะที่เข้าไปรู้”(เป็น subject) นั่นคือ จะต้องรู้จัก
“นามรูป”(ภาวนามธรรมของเราเองที่“ถูกรู้” ซึ่งจะรู้ได้ด้วยสัญญาหรือปัญญา
ของตนเองนั่นเอง)

และจะสามารถเรียนได้จาก“นาม ๕”คือ เวทนา-สัญญา-
เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ กับ“รูป ๒๘”คือ มหาภูตรูป ๔ กับ
อุปาทายรูป ๒๔ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔) ในตัวเราของเรานี้เอง

อันเป็น“ธรรม ๒”หรือเรียกว่า“กาย”(องค์ประกอบของ“รูป”กับ“นาม”)

เราจึงจะสามารถได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เซลล์เพศหรือกายของชีวะ”ที่ถูกสร้างขึ้นมาจากแต่ละ“อตตะ”จะมีโครโมโซมเพศคือโครโมโซมที่ต่างกัน(ลิงค์)เพียงชุดเดียว

โดยที่เซลล์เผ่าพันธุ์ของเพศชาย(สเปิร์มหรือ kinetic energy) จะมี“เซลล์เผ่าพันธุ์” ซึ่งชีวิตของคนเขาค้นพบว่ามิโครโมโซม ๒ ชนิด คือ ๒๒ + x หรือ ๒๒ + y ส่วนชีวิตของสัตว์นั้น สัตว์แต่ละชนิดจะแตกต่างกันไปทั้งในความเป็น“รูปธรรม”และ“นามธรรม” ก็ขอผ่านเรามาพูดเฉพาะเรื่องของมนุษย์

มนุษย์นั้นเซลล์เผ่าพันธุ์ของเพศหญิง(ไข่หรือนิวเคลียสของเซลล์)จะมีโครโมโซมได้เพียงชนิดเดียว คือ ๒๒ + x

ดังนั้น โอกาสในการเกิด“ชีวิตินทรีย์”ของเพศหญิง(โครโมโซม ๔๔ + xx)ก็ดี “ชีวิตินทรีย์”ของเพศชาย(โครโมโซม ๔๔ + xy)ก็ดี จึงเท่ากันในส่วนที่เป็น xx ทั้ง ๒๒ คู่

คู่ที่ ๒๓ เท่านั้นที่ต่างกันของเพศชาย เพศหญิง คือเพศชายก็ xy เพศหญิงก็ xx

ในแบบ“เทวนิยม”ไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรม ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง“เวทนาในเวทนา”ได้ หรือผู้ยังไม่รู้(อริชชา)ความเป็น“โลกุตตรธรรม” แม้แต่ชาวพุทธที่ยังมีฉันทาภิวุฒิอยู่ ก็ไม่สามารถจัดการกับ“เวทนา”ให้เป็น“เนกขัมมลิตเวทนา”ได้(ยังไม่สัมมาทิฐิใน“เวทนา ๑๐๘”) ไม่สามารถทำ“กายในกาย”ให้เป็น“ธรรมกาย”ได้ [การสะกดจิตเข้าไปในจิต มีแต่รูปจิต-อรูปจิต] ไม่สามารถทำ“จิต”เป็นโลกุตตรธรรมได้ แม้แต่ทำ“เนกขัมมลิตเวทนา”ก็ไม่ได้

ผู้ไม่มี“ธรรมกาย”จึงอย่าอวดโอ๋พล่อยๆ

ตราบใดที่ใครยังไม่มีพลังหรืออำนาจที่เหนือชั้นสามัญ (พลังงานที่เป็นโลกุตระธรรม) คนผู้นั้นก็ไม่สามารถทำพลังงานที่เป็น “นิวเคลียสของชีวะ” ในตนที่มีการสัมผัสกระทบกระแทก (ปฏิกัมผัสผัสโส) ให้ภาวะโลกียะนั้นเปลี่ยนแปลงไปเป็นภาวะ “โลกุตระ” ได้ ก็ไม่เป็นธรรมกาย

เพราะฉะนั้น จึงขึ้นอยู่กับ kinetic energy ที่เป็นพลังงาน เข้าทำปฏิกิริยากับนิวเคลียสของชีวะว่า จะเป็นพลังงานอันมี คุณวิเศษที่เป็นพลังงานชั้น“ลัตบุรุษ”หรือไม่

ต้องเป็นพลังงานของ“ลัตบุรุษ”จริงจึงจะเข้าไปทำการ กระแทกสัมผัส(ปฏิกัมผัสผัสโส) นิวเคลียสนั้น จนมีพลังเปลี่ยน genomes (จีโนมส์) ใน chromosomes ไปจนถึงใน gene ใน DNA ทำอิทธิฤทธิ์ กลายเป็นปรีตินทรีย์ได้ จาก“ธรรม ๒”กลายเป็น(ภวันติ)“เวทนา ที่รวมลงเป็นหนึ่งใน”[เทว ธัมมา ทวเณ เวทนาย เอกสโมสธนา ภวันติ]

นั่นคือ จากเคหสิตเวทนา(โลกียธรรม) สุขเวทนา-ทุกข์เวทนา กลายเป็น“เนกขัมมลิตเวทนา”(โลกุตระธรรม) ถึงขั้นเนกขัมมลิต อุเบกขาเวทนา หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ ชนิดที่เป็นพลังงานของ “คุณวิเศษอารยบุคคล”แท้ๆ

ไม่ใช่แค่“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”แน่ๆ

และการเปลี่ยน“เพศ”(ลิงคะ)นี้ย่อมไม่ใช่การกระทำของหมอ ที่แปลงเพศให้กะเทย (ฉบับปีที่ ๓๐๐)

เราได้อธิบายไปแล้วในฉบับที่แล้วว่า ผู้จะทำประโยชน์ให้ประชาชน หรือรับใช้ประชาชนกันอย่างเป็นจริงนั้น ต้องเป็นคนที่มีพลังงานของ“ลัตบุรุษ”จริงจึงจะเข้าไปทำการกระทบสัมผัส (ปฏิสัมพันธ์) นิวเคลียสนั้น จนมีพลังเปลี่ยน genomes(จีโนมส์) ใน chromosomes ไปจนถึงใน gene ใน DNA ทำอิทธิพลหรือกลายเป็นปฏิกิริยาได้ จาก“ธรรม ๒”กลายเป็น(ภวันติ)“เวทนาที่รวมลงเป็นหนึ่ง”[เทว ธัมมา ทวเณน เวทนาย เอกสโมสธรรมา ภวันติ]

นั่นคือ จากเคหสิตเวทนา(โลกียธรรม) สุขเวทนา-ทุกข์เวทนา กลายเป็น“เนกขัมมลิตเวทนา”(โลกุตระธรรม) ถึงขั้นเนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ ชนิดที่เป็นพลังงานของ“คุณวิเศษอารยบุคคล”แท้ๆ

ไม่ใช่แค่“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”แน่ๆ

และการเปลี่ยน“เพศ”(ลิงคะ)นี้ย่อมไม่ใช่การกระทำของหมอมที่แปลงเพศให้กะเทย ซึ่งเป็นการผิดศีลของพุทธ(ที่พระพุทธเจ้าทรงตราเป็น“ศีล”ในมหาศีล ข้อ ๗ พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒๐)นั้นเด็ดขาดที่แปลงกะเทยนั้นเดรัจฉานวิชาแปลง“ร่างกาย”ตามใจกิเลส แต่นี่เปลี่ยน แปลง“จิตใจ”ด้วยคุณธรรมอันสูงส่งวิเศษ

ซึ่งเป็นการเปลี่ยนเพศของ“นามธรรม” ชั้นชีวิตที่เดียว และเป็นชีวิตขั้น“จิตนิยาม”ด้วย ไม่ใช่แค่ขั้น“พินนิยาม”เท่านั้น

ขอเน้นนะว่า ที่อาตมากำลังโยนเอาภาษาทางวิทยาศาสตร์มาอธิบายประกอบนี้ เพื่อจะเปิดเผยความจริงอันยิ่งใหญ่ให้รู้กันว่า ทฤษฎีสัมพัทธภาพ(relativity)ของโลกนั้น ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านี้แหละที่เป็น“ทฤษฎีสัมพัทธภาพ”ที่จะตอบสัมพัทธภาพหรือ“ความ

ลืบท่อ”(สันตติ=continuum, relative) ระหว่าง“พลังงาน”(Energy)ที่นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายค้นพบได้อย่างครบถ้วน

ซึ่งเป็น“ความลืบท่อ”ของสรรพสิ่งในด้าน physics แม้แต่ด้าน biology หรือด้าน psychology ก็ศึกษากันมาสุดแล้ว

แต่“ความลืบท่อ”ของพลังงาน หรือ“ความลืบท่อ”ของภาวะที่มีความเคลื่อนไหวในตนเอง และเคลื่อนไหวเลื่อนสถานะจาก “อุตุนิยาม” กลายไปเป็น“พิชนิยาม” และเคลื่อนไหวเลื่อนสถานะจาก“พิชนิยาม” กลายไปเป็น“จิตนิยาม”ได้อย่างไร? ตรงไหน? ในภาวะอะไร? อย่างละเอียดลึกสุด โดยเฉพาะของพลังงานชั้น“จิตนิยาม”ในความเป็น“กรรม” และเป็น“ธรรม” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า คัมภีรา(ลิกซึ่งยัง)-ทุพพสา(เห็นตามได้ยากยัง)-ทฺรณโฐธา(รู้ตามได้ยากยัง)-สันตา(สงบพิเศษยัง)-ปณิตา(สุขุมประณีตยัง)-อตักกาจรา(รู้ไม่ได้ด้วยตรรกศาสตร์)-นิปฺญา(ละเอียดยัง)-ปณฺทิตเวทนิยา(รู้ได้เฉพาะบัณฑิตจริง)

ความลืบท่อหรือความต่อเนื่อง นี้ คือ คำว่า “สันตติ” ซึ่งไอน์สไตน์(Albert Einstein) ก็ค้นพบความลืบท่อหรือความต่อเนื่องได้ถึงขั้นspace and time of continuum ซึ่งเป็นทฤษฎีสัมพัทธภาพ(relativity)ของโลกอันยิ่งใหญ่ที่คนยุคนี้ค้นพบ และประกาศเปิดเผยแล้ว ซึ่งนำมาพิสูจน์ใช้งานกันเป็น“ความจริง”ที่ชัดเจนแล้ว โลกรู้กันกว้างขวาง

ส่วนของพระพุทธเจ้านั้นก็เป็นทฤษฎีสัมพัทธภาพ(relativity)ของโลกนี้จะไม่แตกต่างกันเลย เพียงแต่มีความละเอียดสูงไปถึงขั้นนามธรรม ลิกซึ่งถึงระดับจิตวิญญาณที่เป็น“ปรมาตธรรม” และเป็นโลกุตระธรรมเข้าขั้นอาริยะที่แท้จริงได้จริง พิสูจน์ได้ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้วทุกประการ คือ ตาม“สวากขาตธรรม”

และพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“ทฤษฎีสัมพัทธภาพ”(relativity) นี้ก่อนไอน์สไตน์มานานนับพันๆปี ซึ่ง“ความสืบทอด”หรือสันตติของพระพุทธเจ้านั้นเป็น“ปฏิสัมพันธ์”ถึงขั้น“กรรม กับ กาล” คือ karma and time of continuum ที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงเดียวกันแต่เป็นขั้น“นามธรรม”

ความรู้ของวิทยาศาสตร์ทางโลกนั้นค้นพบได้แค่ space and time of continuum เป็นแค่“วัตถุธรรม” ซึ่งไม่สามารถไขความลึกที่เป็นความลับขั้น“นามธรรม”ที่เป็น karma and time of continuum ให้โลกรู้จักรู้แจ้ง“ความจริง”ได้

แต่พระพุทธเจ้าสามารถไขความลึกในความลับให้รู้จัก รู้แจ้ง“ความจริง”จุดนี้ให้โลกรู้ได้อย่างสมบูรณ์ และสามารถพิสูจน์ได้ด้วยอย่างเป็น สันติวิธีโลก(ผู้ใดปฏิบัติ ผู้ใดบรรลุ ผู้นั้นย่อมเห็น ประจักษ์ด้วยตนเอง ไม่ต้องเชื่อตามคำของผู้อื่น) อกาลิโก(เมื่อใดก็บรรลุได้ ถ้าปฏิบัติดีปฏิบัติสมาธิจริงจัง ไม่จำกัดกาล) เอหิปัสสโก(ทำพยายต่อการ พิสูจน์ตรวจสอบ,ใครๆก็มาดูได้มาเห็นได้) โอปนยิโก(เป็นของสูงที่ควรน้อมน้อมเอามาให้ได้) ปัจจัตตัง เวทิตัพโพวญญูติ(ต้องทำเองจึงจะได้ส่วยผล เฉพาะตน ทำให้กันไม่ได้ เอาจากกันไม่ได้) นี่คือ สวากขาตธรรม อันหมายความว่า ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ซึ่งเป็น “ความจริง”ที่เชิญพิสูจน์ได้

นั่นก็คือ พลังงาน หรือความเคลื่อนไหวของทุกภาวะ มีวิวัฒนาการอย่างไร? ตัดขาด สันตติ(continuum, relative) กันตรงไหน? หรือจะต่อสันตติ(continuum, relative)ตรงไหน? ก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตรงนั้น”(หัตถ์รูป) โดย“สัมผัส”ภาวนานั้นๆ ชนิดที่รู้ได้ด้วย“อาการ”ของ“องค์ประกอบรูปกับนาม”เรียกว่า

“กาย” “กาย” เป็น “องค์รวมหรือองค์ประชุม” ที่ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องมีความรู้อย่าง “สัมมาทิฐิ” และต้อง “รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง” ว่า “กาย” นั้นหมายความว่าอย่างไร? คืออะไรกันแท้?

หากยัง “มิจฉาทิฐิ” ในความเป็น “กาย” อยู่ ก็ไม่สามารถจะ “รู้จัก” ความเป็น “กาย” ได้แน่นอน ก็ปฏิบัติธรรมไม่สามารถบรรลุธรรมของพุทธได้แน่ๆ เต็ดขาด

ที่อาตมายืนยันหนักแน่นกันปานฉะนี้ ก็เพราะว่า ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้อง “พันสังโยชน” ข้อที่ ๑ ซึ่งมีว่า จะต้อง “พันลักกายทิฐิ” จึงจะสามารถปฏิบัติเข้าสู่ “มรรค” ขั้นแรก แล้วจึงจะเรียนรู้ปฏิบัติในขั้นต่อไป

หากข้อแรกนี้ ไม่ “พันมิจฉาทิฐิ” คือ เข้าใจไม่ถูกต้อง ถ่องแท้ ในคำว่า “กาย” ซึ่งต้องเรียนรู้ให้ความเข้าใจความหมายในคำว่า “กาย” ให้เป็น “สัมมาทิฐิ” ก่อนอื่น

แล้วจึงจะปฏิบัติด้วยการศึกษาหลักใหญ่ที่สุดของศาสนาพุทธ คือ “ไตรสิกขา”

ซึ่งมีการปฏิบัติไปตามลำดับ คือ เริ่มตั้งแต่สมาทาน “ศีล ๕” แล้วจึงจะเพิ่ม “อริศีล” เป็น “ศีล ๘” แล้วก็ “ศีล ๑๐” และสูงขึ้นไปอีกตามข้อศีลใน “จุลศีล ๒๖” และ “มัชฌิมศีล ๑๐” เพิ่มขึ้นไปตามลำดับจนครบ

การเจริญ “อริศีล-อริจิต (ฉานและสมาธิ)-อริปัญญา” ไปเป็นลำดับๆ เป็นความวิเศษ ชนิดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าไม่เคยมีมาก่อนในโลก (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) พระองค์ทรงยืนยันว่าเป็นความมหัศจรรย์กันทีเดียว

ซึ่งผู้ปฏิบัติบรรลุแล้วจริงจะรู้ยิ่งได้เองว่า มหัศจรรย์จริง และมหัศจรรย์เพราะอะไร อย่างไร ก็จะได้รู้ด้วยตนในตนของตน

อาตมาขอแะแทรกย้ำเรื่อง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”เข้ามาตรงนี้หน่อย เพื่อเติมประกอบให้เห็นจริงใน“การศึกษาปฏิบัติธรรม”ว่าแม้จะได้พูดได้อธิบายกันลึกซึ่งสูงส่งเข้าไปถึงปรมาตมธรรมสุดยอดปานใด หรือจะใช้ภาษาและทฤษฎีของวิทยาศาสตร์มายืนยันเทียบเคียงอย่างลึกซึ่งสูงส่งปานใดก็ต้องอยู่ในกรอบของ“ไตรสิกขา”ทั้งสิ้น

ตรวจดูตนเอง ตาม“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”ดูดีๆเถิด ที่สำคัญต้องเข้าใจความหมายของ“ศีล”แต่ละข้อแต่ละประเด็นให้ถ่องแท้ แล้วจะสอบทานตนเองดูได้ ว่าเราเจริญขึ้นถึงขั้นไหนแล้ว “อริศีล”แต่ละข้อแต่ละขั้นจะเป็นเครื่องชี้บ่งให้เรารู้“ความจริง”ได้เป็นลำดับ อย่างมหัศจรรย์จริงๆ

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติที่“มิฉณาภิภู” จะไม่สามารถเข้าใจ หรือเห็นจริงตามที่อาตมาพูดนี้ได้ เพราะปฏิบัติไม่มีลำดับ และไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ที่เป็น“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” ไม่ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล

ซึ่ง“ความลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล หรือเหมือนฝั่งมหาสมุทร”นี้ มันมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ของ“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา”ที่เป็นนัยสำคัญยิ่ง

นั่นคือ หมุนวนไปมา ซ้าย-ขวา หรือสูง-ต่ำ ได้ด้วย ไม่ใช่ว่า หมุนวนอยู่ในระดับเดิม หรือระนาบเดียว มิติเดียวเท่านั้น

การหมุนวนนั้นในความจริงมีหมุนวนขึ้นสูง หรือหมุนวนลงต่ำ น้อยหรือมาก ดีหรือเลว ก็ได้ หรือหมุนวนเป็นแนวระนาบเดียวมิติ

เดียว หมุนไปวนมาไม่ขึ้น-ไม่ลง, ไม่มาก-ไม่น้อย, ไม่สูง-ไม่ต่ำ, ไม่ดี-ไม่เลวอยู่ในระนาบเดียว-มิติเดียว ตลอดกาล

เช่น เข้าใจคำว่า “อ” แปลว่า “ไม่” แล้วก็ใช้ความหมายของ “ไม่” นี้นวนไปวนมาอยู่ในระนาบเดียวระนาบเดิม มิติเดียว

เป็นต้นว่า บาป-บุญ ก็มีมิติเดียว

ถ้าไม่เป็นบาป ก็เป็นบุญ กันเลย จะขึ้นเดียว อย่างเดียว ระดับเดียว บาปน้อยลง ๑ น้อยลง ๒ น้อยลง ๓ ... ฯลฯ ไม่ได้มากขึ้น ๑ มากขึ้น ๒ มากขึ้น ๓ ... ฯลฯ ไม่ได้เลย หรือบาปคือ กิเลส บุญคือการชำระกิเลส เช่น กิเลสมาก ผู้ทำ “บุญ” ก็คือ ผู้ทำการชำระกิเลสมากนั้นให้น้อยลงๆ เป็นลำดับ ก็ได้ ที่สุดชำระกิเลสจนหมดสิ้นได้ ก็ต้องมี “บุญ” คือ ไม่ต้องมีการชำระกิเลสนั้นอีกแล้ว กิเลสมันหมดแล้ว มันเกลี้ยงแล้ว มันไม่มีให้ชำระอีกแล้ว ก็ไม่ต้องมี “บุญ” “บุญ” คือ “การชำระกิเลส” หรือเครื่องชำระกิเลส ก็ไม่ต้องใช้เครื่องชำระอีกแล้ว ไม่มีการชำระกิเลสนั้นอีกแล้ว จบ

ก็ผู้ “สิ้นบุญสิ้นบาป” (ปญฺญบาปปริกขิโน)

คำว่า “อบุญญ” ใน “อบุญญาภิสังขาร” เป็นต้น ที่หมายความว่า “อภิสังขาร” คือ ได้ปรับแต่ง หรือจัดการกำจัดกิเลสออกไปจากจิตใจได้หมดสิ้นแล้ว ก็เป็นอัน “จบบุญ” หรือเสร็จสิ้น “การทำบุญ” ไม่ต้องมี “การทำบุญ” (อบุญญ) กันต่อไปอีกแล้ว

“อบุญญาภิสังขาร” คำนี้ จึงหมายถึงว่า ได้จัดการชำระกิเลสหมดสิ้น ไม่ต้อง “ทำบุญ” หรือไม่มี “การทำบุญ” กันอีกสำหรับผู้ “จบกิจ” ผู้นี้ เพราะหมดบาปแล้ว บุญก็ไม่ต้องมีแล้ว ด้วยประการฉะนี้ ผู้ที่ยังเข้าใจคำว่า “บุญ” หรือ “บุญ” ยังไม่ลั้มนามาที

หลงไปเข้าใจว่า เป็นสิ่งที่จะได้จะมี เหมือนวัตถุ เหมือนสมบัติ เหมือนทรัพย์สินเหมือนข้าวเหมือนของ เหมือนคุณงามความดี แบบโลกีย์ เหมือน“กุศล”

นั่น..ผิด ยังมีฉันทวิภูฏีในความหมายแท้ของคำว่า“บุญ” เพราะคำว่า“บุญ”นี้เป็น“โลกุตระธรรม” ไม่ใช่“โลกียธรรม” ซึ่งหลงผิดกันมานานแสนนานแล้ว

“บุญ”หรือ“บุญญ”นี้ คือ เครื่องมือใช้กำจัดกิเลส ขำระกิเลส เท่านั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่จะเป็นประโยชน์อื่น หรือเป็นเครื่องอาศัยชนิดใดอื่นเป็นอันขาด

“บุญ”คือ เครื่องขำระกิเลสจากจิตให้สะอาดหมดจด เท่านั้น กิเลสหมดไปจากจิต เมื่อใด เมื่อนั้นก็ไม่ต้องใช้บุญ ไม่ต้องมีบุญ

หมดบุญ ล้นบุญ ทั้งบุญได้เลย โดยไม่ถือว่าอกตัญญูต่อบุญเลย เพราะ“บุญ”หมดหน้าที่แล้ว หมดกิจที่จะทำแล้ว จบกิจ และ“บุญ”ก็ไม่ใช้“จิตดี-จิตชั่ว”ใดๆ เป็นแค่เครื่องมือ หรือแค่ตัวการ ขำระกิเลส ไม่ใช่เครื่องอาศัยเป็นสุขเป็นทุกข์แต่อย่างใด ที่จะต้อง “มี” ต้อง“ได้” แต่ต้อง“ทำเป็น”

แต่ถ้าถามว่า “บุญ”เป็นภาวะที่ดีไหม?

“บุญ”นี้แหละ“ดีที่สุด”ที่คนทุกคนควร“ทำเป็น” เป็นคนสิ่งที่ดีที่สุดที่ควรทำ ไม่มีอะไร“ดี”เท่าเลย แต่ไม่ใช่“ดี”อย่างวัตถุหรือแม้แต่“มีนามธรรม-มีอารมณ์”

เพียงแต่ว่า “บุญ”ไม่ใช่สิ่งที่จะ“ได้” จะ“มี”แบบเป็น“สิ่งที่จะพอกพูน”มากขึ้น เหมือนกุศล เหมือน“บาป” เหมือนข้าวของ

ผู้ยิ่ง“ได้บุญ”ยิ่ง“มีบุญ”เป็นผล “บุญ”ในตนก็ลดลงๆ เหมือน“บาป”ของคนที่เราทำให้ลดลงๆได้ ทำให้“บาป”ในตนหมดสิ้น จนไม่ต้อง“กำจัดบาป”กันอีกเป็นที่สุด

“บุญ”ก็เป็นอันหมดหน้าที่ ไม่ต้องใช้“บุญ” ไม่ต้องมี“บุญ”ใด สำหรับตนกันอีก เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญปาปปริกชีโณ)

ผู้“ทำบุญ”ถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิ ก็ทำ“บุญ”ได้ผล เป็นผู้สามารถทำให้กิเลสออกจากตนหรือตนออกจากกิเลส(เนกขัมมะ) ถ้าทำบุญไม่เป็น ทำบุญไม่ถูกต้อง ก็ไม่มีกิเลสออก-กิเลสลด กิเลสก็ไม่ออก

“บุญ”ไม่ใช่ของควรได้เลย แต่เป็นเครื่องมือที่ต้องใช้เป็น ใช้มีผลยิ่งใหญ่ของคน “บุญ”จึงเป็น“ภาวะที่คนต้องทำให้ได้” แต่ไม่ใช่สิ่งที่ควรได้ ใช้เสร็จแล้วก็ทิ้งเลย

“บุญ”เป็นของไม่น่ามีเลย เพราะถ้าใครจะต้อง“มีบุญ” ก็คือผู้จะต้อง“มีบาป” คนต้องใช้“บุญ”กำจัด“บาป”ของตน ผู้ยังต้องมี“บุญ” ต้องใช้“บุญ” ก็คือ คนยังมี“กิเลส”

คือ ยังเป็นคนที่ไม่ใช่“อรหันต์”

คนที่ป็นอรหันต์ คือ คนไม่ต้องมีบุญคนผู้ใดถ้าไม่มีกิเลสเกิดในตนอีกแล้ว ก็ไม่ต้องมี“บุญ” มีก็แต่“กุศล”เป็นเครื่องอาศัย

คนผู้รู้“บุญ”ถูกต้อง“สัมมาทิฐิ”ก็ไม่อยาก“ได้บุญ” เพราะถ้า“ได้บุญ”ก็คือยังมี“บาป” ยังมีกิเลส จึงต้องมีเครื่องมือชำระกิเลส “ได้บุญ”ก็คือ “ได้ชำระกิเลส”

ชำระกิเลสได้ก็เป็น“ส่วนบุญ”(บุญญภาค) หรือ“ส่วนแห่งบุญ”(บุญญภาคิยา) หมายความว่า ชำระกิเลสไปได้เป็นส่วนๆ คือ ส่วนบุญ

หรือส่วนที่กิเลสถูกชำระออกไปได้ เป็นส่วนๆ ซึ่งไม่ใช่“ได้อะไรเข้ามาสะสมในตนยิ่งขึ้นๆ” แต่ที่แท้ถูก“เอาออกไปๆ”ต่างหาก

“บุญ”ใครทำได้ ก็กำจัดกิเลสตนได้ กิเลสก็ออกไปๆจากใจเรา ไม่ใช่ได้อะไรเข้ามา

บุญไม่ใช่“ได้” บุญมีแต่การ“เอาออก” มีแต่“ความไม่มี” เข้ามาให้ตน

“ได้บุญ”จึงคือการเอาออก ที่สุด“ไม่มี”

“บุญ”จึงไม่ใช่สิ่งที่จะแบ่งแจกกันได้ บุญไม่มีอะไรจะแบ่งแจก มีแต่การเอาออก หรือเอาบาปออก ทำให้บาปลดลง หรือทำให้“บาป”ไม่มีในจิต ไม่มี“บาป”เกิดในจิตอีก

ใครไม่มี“บาป”แล้ว ก็ไม่ต้องมี“บุญ”

ผู้รู้ความจริงถูกต้องจึงไม่อยาก“มีบุญ”

ใครเอา“บุญ”มาหลอกว่าเป็น“วิมานสวรรค์” เป็นอะไรที่จะได้ในกายภาคหน้า จึงเป็นการโกหก ไม่มี“บุญ”อยู่ในกายภาคหน้า อยู่ในภพข้างหน้า อยู่ในโลกหน้า

“บุญ”มีแต่ในขณะปัจจุบัน คือ การกำจัดกิเลสที่กำลังเกิดในปัจจุบัน

“นอกปัจจุบัน”ไม่มี“บุญ”

“นอกปัจจุบัน” มี“บุญ”ไม่ได้

“บุญ”มีในโลกนี้เท่านั้น ทำให้เกิด“บุญ”ได้ในโลกนี้เท่านั้น โลกหน้าโลกไหนที่ยังไม่ใช่ปัจจุบันไม่มี“บุญ” ไม่มี“วิมานบุญ” ทำในโลกปัจจุบันนี้เท่านั้นที่จะทำ“บุญ”ได้ ที่จะประพฤติกำจัดกิเลสได้ เลยปัจจุบันไปไม่มีโลกไหนละกิเลสได้ มีได้ก็“โลกนี้”

เท่านั้น (อิฐ พรหมจริยวาส) โลกอื่นใด ไม่มี
โลกหน้าไหนๆก็ไม่มี“บุญ”เป็นวิมาน
“บุญมาก-บุญใหญ่”ในโลกหน้า คือ ความหลงกลวงแท้ๆ
สุดๆ เหลวไหลทั้งสิ้น

“บุญ”ไม่มีในความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”

ผู้ที่เอา“บุญ”มาขาย ให้“เอาเงิน-เอาทรัพย์สิน”มาบริจาค
มาทำทาน แล้วจะได้“บุญ” มาหลอกว่าเป็น“วิมานบุญ”มีในโลกหน้า
คือ คนขี้หลอก หรือคนโง่ คนไม่รู้ทั้งสิ้น ไม่ใช่คนมีปัญญา ถ้ารู้ก็จะ
ไม่โกหก ผู้โกหกก็อย่าคบ อย่าหลงลมปาก ...เท็จแท้ๆ

“บุญ”มีคำอธิบายเป็นภาษาบาลีสั้นๆว่า “สันตानัง
ปุนาติวิโสเธติ” ซึ่งหมายความว่า “การชำระกิเลสออกจากจิต
สันดานให้สะอาดหมดจด” (พจนานุกรมบาลีไทยอังกฤษ ฉบับภูมิพลภิกขุ
เล่ม ๕ หน้า ๒๔๑๖) “บุญ”มีแต่หน้าที่

“บุญ”ไม่เหมือนคำว่า “กุศล” เพราะ“กุศล”หมายถึง คุณงาม
ความดีทั้งหลายทั้งปวง ที่คนต้องมี ต้องได้ แม้แต่อรหันต์แล้ว ก็ต้อง
อาศัย“กุศล”ในการมีชีวิต เพราะเป็น“ความมี”คือ พระเจ้า คือ
ความดีไม่มีต่างพร้อย จึงต้อง“มี”ให้ได้เสมอตลอดกาล คนต้องมี
“พระเจ้า” คนไม่มี“พระเจ้า”คือคนไม่ดี

“มี”พระเจ้า คือในจิตใจ“ไม่มีมาร-ผี”

คนทุกคน ควรเป็นคนมีพระเจ้า

ที่“ไม่ควรมี”คือ “มาร” คือ ซาดาน คือ ผี คือ ความชั่ว คือ กิเลส
คือ ความไม่ดี

จึงต้องเพียรเรียนรู้“ตัวมาร”ในตน ตัวผี-ตัวความชั่ว-ตัว

กิเลส-ตัวความไม่ดี ในใจตน ต้องเพียรเรียนรู้“ความไม่ดี”ของตน
นั่นก็คือ “บาป”นั่นเองที่จะต้องรู้จักมันในตนเองให้ได้ ไม่
เช่นนั้น ก็เอาตัวมันออกไม่ถูกตัวของมัน “บาป”ตัวแท้คือ “กิเลส”
ดังนั้น “บาป”ตัวจริงจะเกิดในขณะมีการกระทบสัมผัส แล้ว
มันเกิดขึ้นในใจเราจริงๆ มี“อาการ”ให้เราอ่านรู้ได้จริงๆ

แล้วกำจัดมันให้หมด“อาการ”ชนิดที่ไม่มี“อาการ”นั้นเกิดอีก
ถาวรยั่งยืนตลอดกาล ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กำเริบ
ดังนั้น ถ้าใครไม่อยากจะเรียนรู้“อาการ”ของกิเลสในตน มัน
ก็อยู่กับเราแพร่พันธุ์ ขยายพันธุ์กิเลสมากมายใหญ่โตต่อไปทับทวี
ในตัวเรา ไม่รู้จักจบสิ้น ไม่มีที่สิ้นสุดด้วย

แต่ถ้าหากผู้ใดเริ่มต้นและตั้งใจเรียนรู้“อาการ”ของ“กิเลส”
ในตนได้ “อาการ”ของ“กิเลส”นี้แหละคือ“อกุศลจิต” ที่เราจะต้อง
กำจัดออกไปตามลำดับ ก็มีหวังหมดได้จริง บรรลุนิพพานแน่

การเรียนรู้พระพุทธเจ้าทรงสอนเราให้ปฏิบัติธรรมขณะมี
“สัมผัส”เป็นปัจจัย จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุ”(สมุทัย)
อันคือ“กิเลส-ต้นเหตุ”ให้เรากำจัดได้จริง จึงจะเกิด“สัมมาสมาธิ”
(พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ “มูลสูตร”)

ปุถุชนคือ คน“ไม่รู้”(อวิชชา)ก็คือ ไม่รู้เรื่องนี้เอง คือ ไม่รู้
การกำจัดกิเลสออกจากจิตใจตนอย่างสัมมาทิฐิ แม้ใครคนใดจะมี
“ความฉลาด”อื่นๆนอกจากเรื่องนี้ มากมายเป็นอัจฉริยะปานไหน
ก็ตามแต่ถ้า“ไม่รู้จักกิเลส”อย่าง“สัมผัส”มันจริง และกำจัดมันได้จริง
ชนิดที่เรา“เห็น”(ปัสสดี)จริงๆ แฉ่งๆ โด่งๆ หลัดๆ(ลัจฉิ) ด้วย“ความรู้
ยิ่งเห็นจริง”ที่ภาษาของพุทธเรียกว่า “วิปัสสนาญาณ”

“วิปัสสนาญาณ” เป็น “วิชา” ข้อที่ ๑ ใน “วิชา ๘” ซึ่งเป็น “ความรู้” ที่ “รู้ยิ่งเห็นจริง” ใน “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”

จิต-เจตสิก เป็น “นามธาตุหรือนามธรรม” นักปฏิบัติธรรมจะ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “นามรูป” ก็ต้อง เรียนรู้ จาก “นาม ๕” และ “รูป ๒๘” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)

“นาม ๕” ได้แก่ เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ และ ยังมีละเอียดยกย่อยออกไปอีก เป็น “จิต ๘๘ หรือ ๑๒๑ อย่าง พิสตาร -เจตสิก ๕๒”

และ “รูป ๒๘” ได้แก่ มหาภูตรูป ๔ -ปสาทรูป ๕ -โคจรรูป ๕ - ภาวรูป ๒ -หทัยรูป ๑ -ชีวิตรูป ๑ -อาหารรูป ๑ -ปริจฉเนทรูป ๑ - วิญญูตรูป ๒ -วิการรูป ๕ -ลักษณะรูป ๔ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๕๐๔)

“จิต” ก็คือ พลังงานในความเป็นชีวิตระดับ “จิตนิยาม” หรือ พลังงานที่มี “แรงเคลื่อนเป็นอัตโนมัติของตนในความเป็นชีวะ” ยืนยันความเป็น “ชีวิต” ของความเป็นสัตว์ ซึ่งท่านแยกไว้ให้ศึกษาว่า มี “๘๘ หรือ ๑๒๑ ลักษณะอย่างพิสดาร” เป็นต้น นั่นเอง

“เจตสิก” คือ อาการของจิตอีกทีหนึ่งที่แยก “อาการ” ละเอียดยกย่อยออกไปของจิต เป็น “เจตสิก ๕๒ ลักษณะ” ดังกล่าวมา

“จิต” หรือ “เจตสิก” เป็นภาวะ “ธาตุรู้” ที่มี “อาการ” ของ “ความรู้” ในตนเองของตนเอง เช่น เป็น “ความรู้สึกลึกหรืออารมณ์” เรียกว่า “เวทนา” เป็น “การจำไว้หรือการกำหนดรู้ได้” เรียกว่า “สัญญา” เป็น “การปรุงแต่งของรูปของนามหรือการจัดการของรูปของนาม” เรียกว่า “สังขาร” เป็น “ธาตุรู้องค์รวมที่มีสังขารหรือนามรูปเป็นปัจจัย” จึงก่อให้เกิด “วิญญาณ” ตามหลัก “ปฏิจจสมุปบาท”

ดังนั้น การจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน”จึงต้องมี
“สัมผัส”เป็นปัจจัย หรือเป็น“เหตุเกิด”(สมุทัย)ตามหลัก“มูลสูตร ๑๐”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

ผู้ใด“เห็น”(ผัสสตี)“วิญญาน”จากการสัมผัสกันของรูปกับ
นาม(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑) อ่าน“อาการ”ของจิตตนเองออกว่า
“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)มีภาวะอย่างนี้ๆ “กาย”นี้ก็คือ
“วิญญาน”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) เช่น จักขุวิญญาน(เกิดจาก
การสัมผัสกันของตากับรูป) -โสตวิญญาน(เกิดจากการสัมผัสกันของหูกับเสียง)
-ฆานวิญญาน(เกิดจากการสัมผัสกันของจมูกกับกลิ่น)-ชีวหาวิญญาน(เกิดจาก
การสัมผัสกันของลิ้นกับรส)-กายวิญญาน(เกิดจากการสัมผัสกันของส่วนภายนอก
กับผัสสฺสัพพะ)-มโนวิญญาน(เกิดจากการสัมผัสกันของจิตภายในกับธรรม)

ซึ่งจะสามารถแยกได้ว่าเป็นคือ “รูปกาย” นี้คือ “นามกาย” ก็
ต้องอ่านจาก“อาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ผู้ปฏิบัติจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ทั้งความเป็น“รูปกาย”
ทั้งความเป็น“นามกาย” ว่า มีความแตกต่างกัน(สังคะ)อย่างไร แม้แต่
ใน“รูปกาย”เองก็ยังมี“รูปกาย”ต่างๆ หรือใน“นามกาย”เองก็ยังมี
“นามกาย”ต่างๆ(สังคะ)ที่มี“อาการ” มี“นิमित”ที่แตกต่างกัน

๑) จาก“อาการ” ซึ่งหมายถึง *กิริยาหรือความไหวเคลื่อนไหว*
ของรูปนั้นนามนั้น

๒) จาก“สังคะ”(เพศ) ก็หมายถึง *ความแตกต่างกันไม่ว่าของรูป*
หรือของนาม

๓) จาก“นิमित” หมายถึง *เครื่องหมายที่ผู้ปฏิบัติสามารถ*
กำหนดรู้รูปนั้นนามนั้น

๔) จาก“อุเทศ” หมายถึง คำอธิบายจากข้อธรรมทั้งหลาย
ของผู้รู้ที่สืบทอดมา

เมื่อผู้ปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแล้วผู้นั้น จึงจะ“บัญญัติ”(การ
เรียกชื่อ,ชื่อที่ตั้งขึ้น)ได้ว่า ภาวนะนั้น ภาวนาคืออะไร เป็นอย่างไร

ซึ่งต้องรู้จักรู้แจ้งทั้งใน“รูป”ทั้งใน“นาม” ขาด“รูป”ก็ไม่ได้
ขาด“นาม”ก็ไม่ได้ จึงเรียกว่า “ธรรม ๒” แม้“ภาวะที่“ถูกรู้”นั้นจะ
เป็น“นามธรรมหรือนามธาตุ” ก็ภาวะ“ที่ถูกรู้”นั้นแหละ คือ “กาย”ที่
เรียกว่า“นามกาย”

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้
ชัดเจนว่า “ดูกรอานนท์ ธรรมทั้งสองเหล่านี้(เทว ธัมมา) รวมเป็นอัน
เดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง(ทวเณน เวทนาย เอกลโมสธนา ภวันติ)
ด้วยประการดังนี้แล ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา เรากล่าว
อธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือน
ที่เราได้กล่าวไว้ว่า

เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าผัสสะมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทัวไป
ทุกแห่งหน คือจักขุสัมผัส โสตสัมผัส หานสัมผัส ชิวหาสัมผัส กาย
สัมผัส มโนสัมผัส (คือ“สัมผัสทั้ง ๖”ไม่มีเลย)

เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง

เพราะดับผัสสะเสียได้ เวทนาจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุนี้แหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัยแห่ง
เวทนา ก็คือ ผัสสะ นั่นเอง ๑

ก็คำนี้ว่า เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึงเกิดผัสสะ เรากล่าว
อธิบายดังต่อไปนี้ _

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือน
ที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึงเกิดผัสสะ

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามกาย ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ
(ลิงคะ) นิमित อุเทศ เมื่ออาการ ลิงคะ(เพศ) นิमित และอุเทศนั้นๆไม่มี การ
สัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริยจนสัมผัสโส)ในรูปกายจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

ดูกรอานนท์ การบัญญัติรูปกาย ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ
นิमित อุเทศเมื่ออาการเพศ นิमित อุเทศนั้นๆไม่มี การสัมผัสโดยการ
กระทบ(ปฏิขสัมผัสโส) จะพึงปรากฏในนามกายได้บ้างไหม

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามกายก็ดี รูปกายก็ดี ต้องพร้อม
ด้วยอาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศ

เมื่ออาการ เพศ นิमित อุเทศนั้นๆ ไม่มี การสัมผัสเพียง
แต่ชื่อ(อริยจนสัมผัสโส)ก็ดี การสัมผัสโดยการกระทบ(ปฏิขสัมผัสโส)ก็ดี
จะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามรูปต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ
นิमित อุเทศ เมื่ออาการ เพศ นิमित อุเทศนั้นๆ ไม่มี ผัสสะจะพึง
ปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุที่นั่นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัยแห่ง
ผัสสะ ก็คือนามรูป นั่นเอง ฯ”

เหตุ และ สมุทัย เป็น “ธรรม ๒” และต่อเนื่องด้วยปัจจัยทำให้เกิด
เกิด “นิทาน” หรือเกิดเรื่องราว เกิดนิยายชีวิตเต็มโลก เพราะ “ธรรม ๒” ฉะนั้น
ก็ฉันทเดียวกันกับ “สสาร กับ พลังงาน” ที่เป็น “ธรรม ๒”
ของธรรมชาติในมหจักรวาล (เอกภพ) ที่ไอน์สไตน์ ค้นพบความ
สัมพันธ์สัมพันธ์เกิดเป็น “ทฤษฎีสัมพัทธภาพ” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง space
and time of continuum ส่วนพระพุทธเจ้าก็ “ทฤษฎีสัมพัทธ
ภาพ” เยี่ยงเดียวกัน แต่เป็นเรื่องของ “จิตนิยาม” ซึ่งเป็น “สสาร
กับ พลังงาน” และเป็น “พลังงาน” ระดับชีวิตในความเป็นสัตว์ที่เดียว
ที่สามารถรู้ รู้แจ้ง รู้จริง karma and time of continuum

ที่สำคัญยิ่งของพุทธนั้นคือ สามารถทำธรรมชาติแห่ง
“ธรรม ๒” ให้เป็น “ธรรมเดียว” (เอกธรรม คือ เอกสโมสรณา เป็นต้น หรือ
เอกัคคตาแบบสัมมามาน-สัมมาสมาธิ) และหรือทำให้เป็น “ธรรมสูญ”
(สญญตธรรม) ได้อย่างเป็นจริงอีกด้วย

คำว่า “ธรรม ๒” (เทว ธัมมา) นี้แหละ ที่คือ “กาย” ที่
นักปฏิบัติธรรมทุกคนจะต้องเรียนรู้ศึกษาเป็นสำคัญ หากเข้าใจ
ความเป็น “กาย” ไม่สัมมาทิวา ก็ไม่มีทางบรรลุธรรมที่เป็น
“โลกุตระ” ของพุทธเด็ดขาด

และ “ธรรม ๒” นี้เอง ที่พระพุทธเจ้าสรุปจุดที่จะต้องศึกษา
หา निพพาน กันไว้ให้ อย่างชัดที่สุดแล้ว คือ พระองค์ตรัสว่า

“ธรรม ๒” นี้แหละ “รวมเป็นหนึ่งในเวทนา” (เทว ธัมมา ทวเณ

เวทนาย เอกลโมสรณา ภวันติ) หรือที่ท่านแปลกันในพระไตรปิฎก ว่า “รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา” ซึ่งความว่า “รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา”(เวทนาย เอกลโมสรณา)ก็ดี “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”(เวทนายลโมสรณา)ก็ดี มีความหมายเดียวกันแท้

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ชัดเจนว่า “มีเวทนา เป็นที่ประชุมลง” เช่น ใน “มูลสูตร ๑๐” ก็มีว่า “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง” (พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๘๙) หรือใน “สมิทธิสูตร” พระสารีบุตรก็ยืนยันไว้อีกว่า “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๑๘) และใน พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ ก็มียืนยัน “มูลสูตร ๑๐” ชัดๆ ตรงกันอยู่อีก

อ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าซ้ำดูอีกที

เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าผัสสะมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทัวไป
ทุกแห่งหน คือจักขุสัมผัส โสตสัมผัส ฆานสัมผัส ชิวหาสัมผัส กาย
สัมผัส มโนสัมผัส(ไม่มีสัมผัสทั้งภายนอก-ภายใน)

เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง

เพราะดับผัสสะเสียได้ เวทนาจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ก็ย่อม “มีเวทนาใดๆไม่ได้” ใช่มั๊ย?

แต่คำว่า “ดับผัสสะเสียได้”ในที่นี้ นี่แหละเป็น “นัยสำคัญ” ที่จะต้องชัดเจนให้ดี ว่า “ผัสสะ”ที่ “ถูกดับ”นี้ หมายถึง “ดับผัสสะ”ตรงไหน? “ดับอะไรในผัสสะ”ที่สำคัญยิ่งแท้

นั่นก็คือ “ดับผัสสะ”ที่ยังมี “เวทนา”อยู่พร้อม ไม่ใช่ “ไร้เวทนา”หมดสิ้น ไม่มีเหลือ “ความรู้สึก-ความรู้”ใดๆเลย

ถ้าไม่มี “ผัสสะ”จากภายนอกเลย ก็แน่นอน “ผัสสะใดๆ”

ทั้งภายนอกหรือภายในนั้นไม่มี แต่ที่ลึกซึ่งซับซ้อนก็คือ ผลสำเร็จ
ของศาสนาพุทธที่พิเศษคือ “ดับเวทนา” ในกามภพขั้นต้นเท่ากับ
“ดับผัสสะ” ใน “กามภพ” ได้ก่อน แล้วขั้นต่อไปจึงจะ “ดับเวทนา”
ในรูปภพ-อรุณภพ

แต่ที่ลึกซึ่งซับซ้อนยิ่งก็คือ ตา,หู,จมูก, ลิ้น,กาย,ใจ ยังขึ้นรับวิถี
มี “สัมผัสสชาเวทนา” (ความเสวยอารมณ์อันเกิดจากสัมผัส) รับรู้ภายนอก
อยู่ทุกทวาร และ “เวทนา” รับรู้อยู่เต็มสภาพ แต่ที่ “ดับเวทนา-
ดับผัสสะ” ในส่วนหนึ่งจริง

ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมสามารถ “ดับเวทนาในเวทนา” ขณะที่
“ผัสสะ” (มีสัมผัสสชาเวทนา) อยู่แน่นอน จึงเป็น “เวทนา ๒” (เวทนาที่เป็น
โลกียะ กับเวทนาที่เป็นโลกุตระ หรือเป็นเคหสิตกับเนกขัมมสิต) ที่สามารถทำให้
“รวมลงเป็นหนึ่ง” (เอกสมุสสนา) คือ เป็น “เวทนาที่เป็นโลกุตระอัน
เดียว” ได้ โดย อารมณโลกียะไม่มี ทั้งๆที่ “เวทนา ๒” รับรู้โลกียะ
“กามภพ” ก็สัมผัสสัมพันธ์อยู่แท้ๆ. (จบฉบับที่ ๓๐๑)

ขอแสดงความยินดี
ในโอกาสก้าวสู่ปีที่ ๒๔ สื่อนุญนิยม
“เราคิดอะไร”

❖ ร้านจรัสจิต เลือผ้าสำเร็จรูป
ตลาดฉวาง จ. นครศรีธรรมราช

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางพระโพธิสัตว์
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔

❁ มาลินี อินทรโกเศศ

ขอน้อมกราบนมัสการ
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ด้วยความเคารพ
“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔
ยินดีด้วย

❁ สมถวิล

กราบนมัสการพ่อท่านด้วยศรัทธาเคารวะ
ขอแสดงความยินดีเนื่องในวาระ
“เราคิดอะไร” เข้าสู่ปี ๒๔ ปี
เป็นกำลังใจให้ก้าวต่อไป
๐ มุลนิวิธสถานธรรมเสียงทิพย์

ขอนอบน้อมศรัทธาเคารวะ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอารยมารค
สนับสนุน “เราคิดอะไร” เสมอ
* บุญมี สมณะ

กราบนมัสการพ่อกับคุณแม่ด้วยกตัญญูบูชา
ขอแสดงความยินดีเนื่องในวาระ
“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ ปี
ไร้มายา เข้มคุณค่า

* ยุพิน พัฒนพงษ์

ขอนอบน้อมกตัญญูคารวะ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
“เราคิดอะไร” ก้าวต่อไปให้มั่นคง

* วรางภรณ์ เดชวัฒน์

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๗ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ยืนหยัดก้าวสู่ปีที่ ๒๔

* บุญมา ชัยวิเศษ

ขอนอบน้อมมกัตถัญญศรัทธา
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ให้กำลังใจ “เราคิดอะไร” ยืนหยัดก้าวสู่ปีที่ ๒๔

❀ จิตติมา สายวารุณ

ขอนอบน้อมมกัตถัญญบูชาคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ “เราคิดอะไร”
จงก้าวต่อไปเพื่อสังคม

❀ สือฟ้าศิลป์ ภูวนาถ

ขอนอบน้อมมกัตถัญญเทิดพระคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางพระโพธิสัตว์
สนับสนุน “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๔

❀ จิราลักษณ์ ประเสริฐวนิช

ขอนอบน้อมกตัญญูบูชาคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ให้กำลังใจ “เราคิดอะไร” ยืนหยัดก้าวสู่ปีที่ ๒๔

✿ สรภี สุทธิฤทธิ
เกษร สาลี

ขอนอบน้อมกตัญญูคารวะ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
“เราคิดอะไร” ก้าวต่อไปให้มั่นคง
✿ สมควร ศิริจิตรจินดา

ขอนอบน้อมศรัทธาคารวะ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ “เราคิดอะไร”
จงก้าวต่อไปเพื่อสังคม

☉ แม่เย็นใส สุธรรมเกษม

ขออนบ้น้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๗ ปีแห่งการเป็นกษัตริย์พระธรรมจักร
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ยืนหยัดก้าวสู่ปีที่ ๒๔

❁ สุนิษา กิจกิจจรกุล

ขออนบ้น้อมกตัญญูคารวะ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
“เราคิดอะไร” ยืนหยัดก้าวต่อไป

❁ ปรีดา แสงประดับ

ขออนบ้น้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางพระโพธิสัตว์
สนับสนุน “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๔

❁ วนิดา กันโถม

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
47 ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ 24

ขอขอบคุณเจ้าวัด จิตอาสาที่ละทิ้ง

จิตอาสา จิตละทิ้ง ขอเชิญชวน

-ร่วมชวนขอ ขอพบพี่น้อง มาทำดี

-ฝึกอดเนื้อ โธมโกธหลอ ละโลกีย์

-ลือคัมภีร์ มีศีลห้า ทางสัมมา

จิตอาสา มีเพื่อช่วยเหลือ แลขออุทิศ

-จัดเก็บขยะ มรดกองค์แปด ให้ผู้ทำ

-จิตอาสา จิตสูง อโศกพา

-พี่น้องมา เปี่ยมมอธรรม ญาติธรรม

พุทธสถานปฐมอโศก จังหวัดนครปฐม

สมัครและสอบถามรายละเอียดได้ที่

คุณน้ำดิน เนตรายนต์ โทร. 08 9660 7724

ขออนบ้น้อมสรัทธาบูชาคุณ
47 ปืบนเส้นทงสั้มาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ 24

พลองแฉั้วสมุณีไพร

ทางมลิัก ทางสัง

สปรังมรั้อากาศ โค้ชั้เอ็ดชัย เจลเกล็ดทังพอน ฯลฯ

โทร. 08 1240 0077, 0 2531 3621

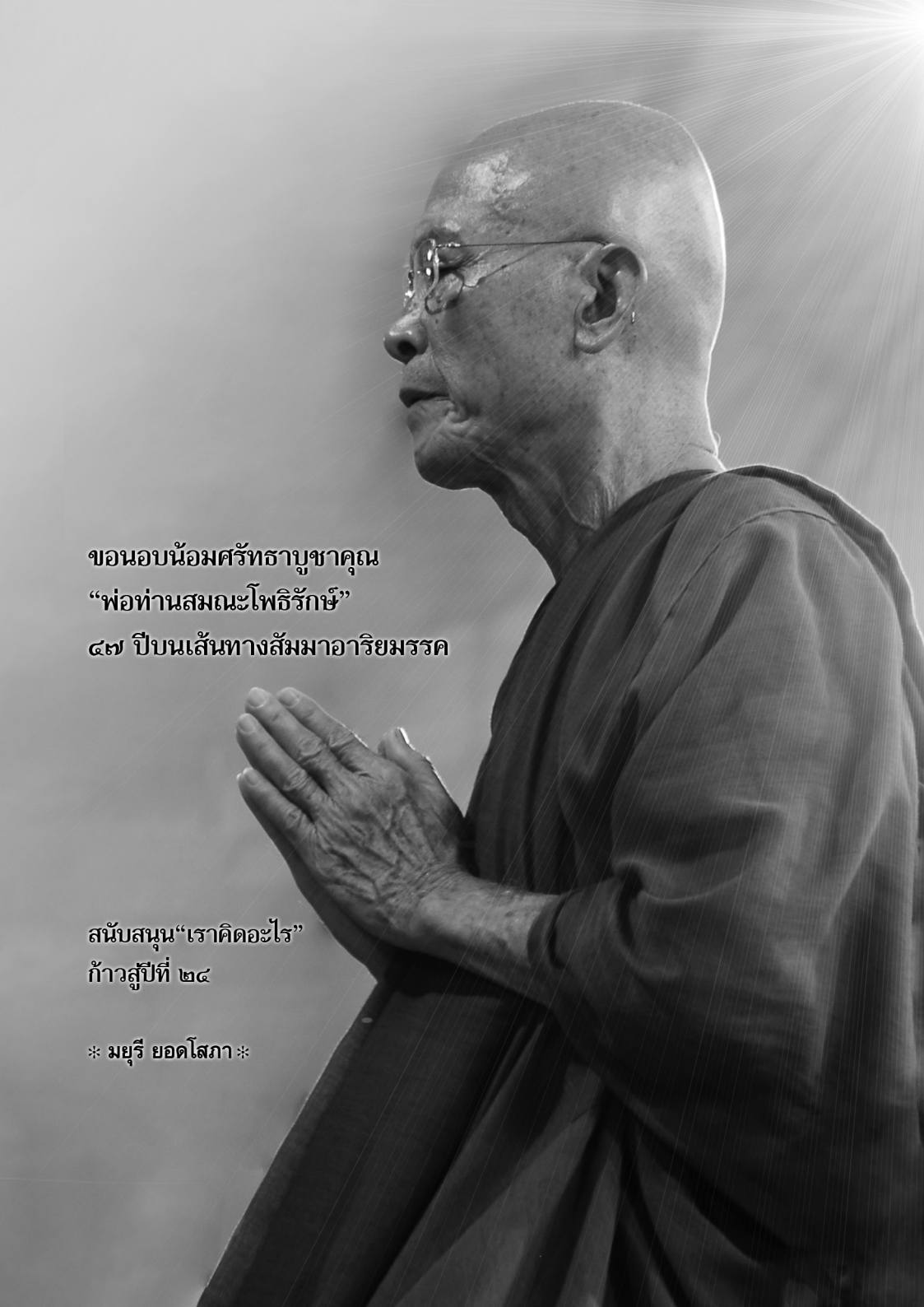
146/19 งามอินทรา 19 แจก 18 แขวงอนุสาวรีย์

พทมบางกน กรุงเทพฯ 10220

และ 67/67 ซอจนฉนั้การ์48 ถนนฉนั้การ์

แขวงคลองกุ่ม พทมฝั่งกุ่ม กรุงเทพฯ 10240

ขอนอบน้อมศรัทธาบูชาคุณ
“พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์”
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

สนับสนุน“เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๔

※ มยุรี ยอดโสภา ※

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
“พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์”
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔

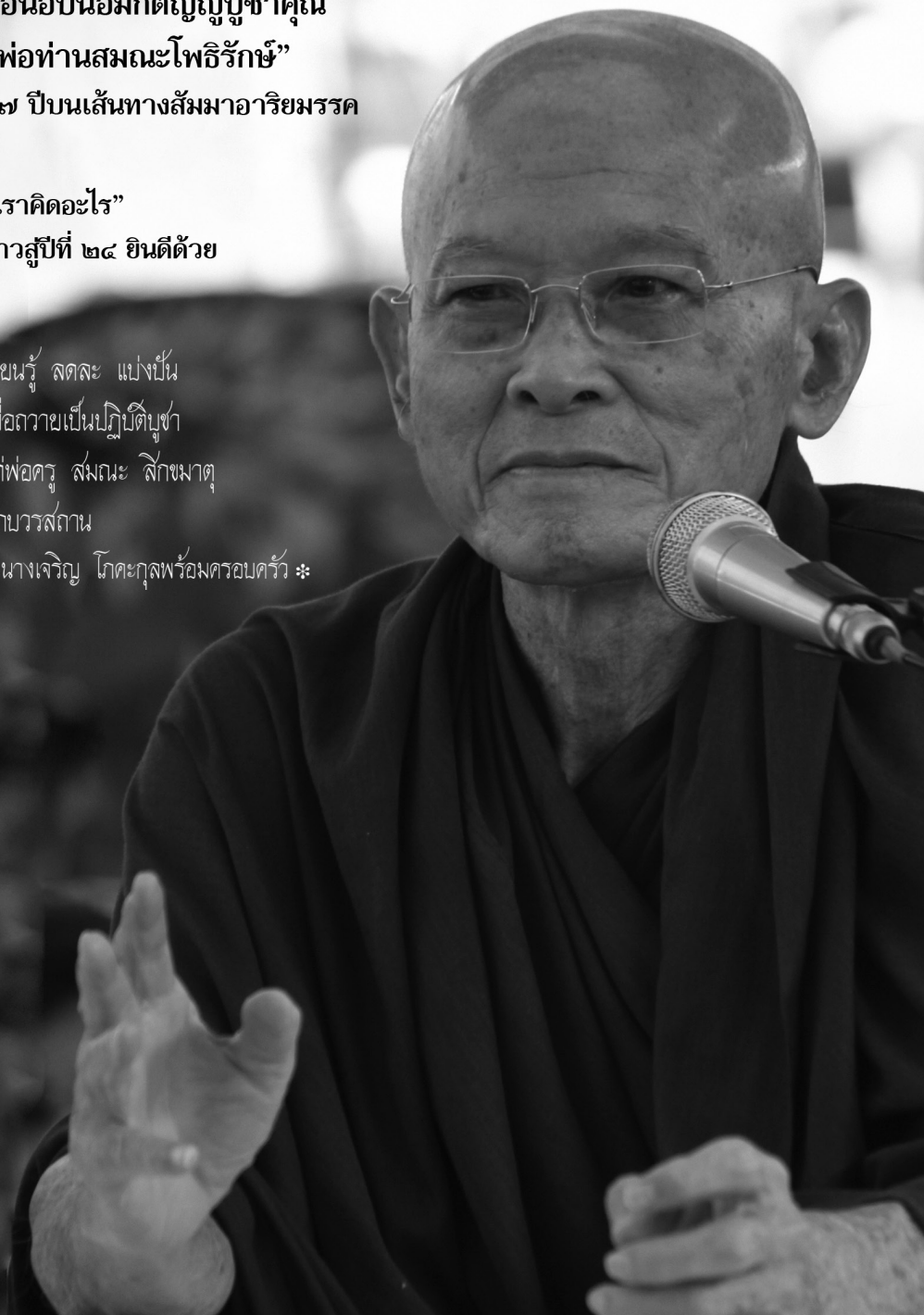

* กาญจนา ยิ่งพัฒนสุนทร *

ขอนอบน้อมมกัตถุญญาคุณ
“พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์”
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

“เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ ยินดีด้วย

เรียนรู้ ลดละ แบ่งปัน
เพื่อถวายเป็นปฏิบัติบูชา
แต่พ่อครู สมนะ สักขมาตุ
ทุกบวรสถาน
* นางเจริญ โกตะกุลพร้อมครอบครัว *

ขอกราบนิมัสการพ่อครูด้วยความเคารพ
ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ “เราคิดอะไร”
สร้างสรรค์เพื่อสังคมต่อไป

❖ แพรวพรรณ ตีอาษา

ขอนอบน้อมกตัญญูคารวะ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
“เราคิดอะไร” ก้าวต่อไปให้มั่นคง

* จินตนา สีม่วงคำ

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๗ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน “เราคิดอะไร”
สื่อทวนกระแสก้าวสู่ปีที่ ๒๔

❖ ญวรรณ ตั้งจิตภราดร
และครอบครัว

ขออนบ้น้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
“พ่อครูสมณะโพธิรักษ์”
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ “เราคิดอะไร”
ขอเป็นกำลังใจให้สื่อบุณนิยมน
ยืนหยัดต่อไป

* เบบุจวรรณ เจริญวงศ์ *

ขอนอบน้อมมกัตถุญญสำนักคุณ
“พ่อครูสมณะโพธิรักษ์”
๘๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

เป็นหยดน้ำใสคงมัน
ยืนยันแก่นสารเข็มคำ
ยี่สิบสามปีพิสูจน์เจตนา
ปรารภนาสังคมร่มเย็น

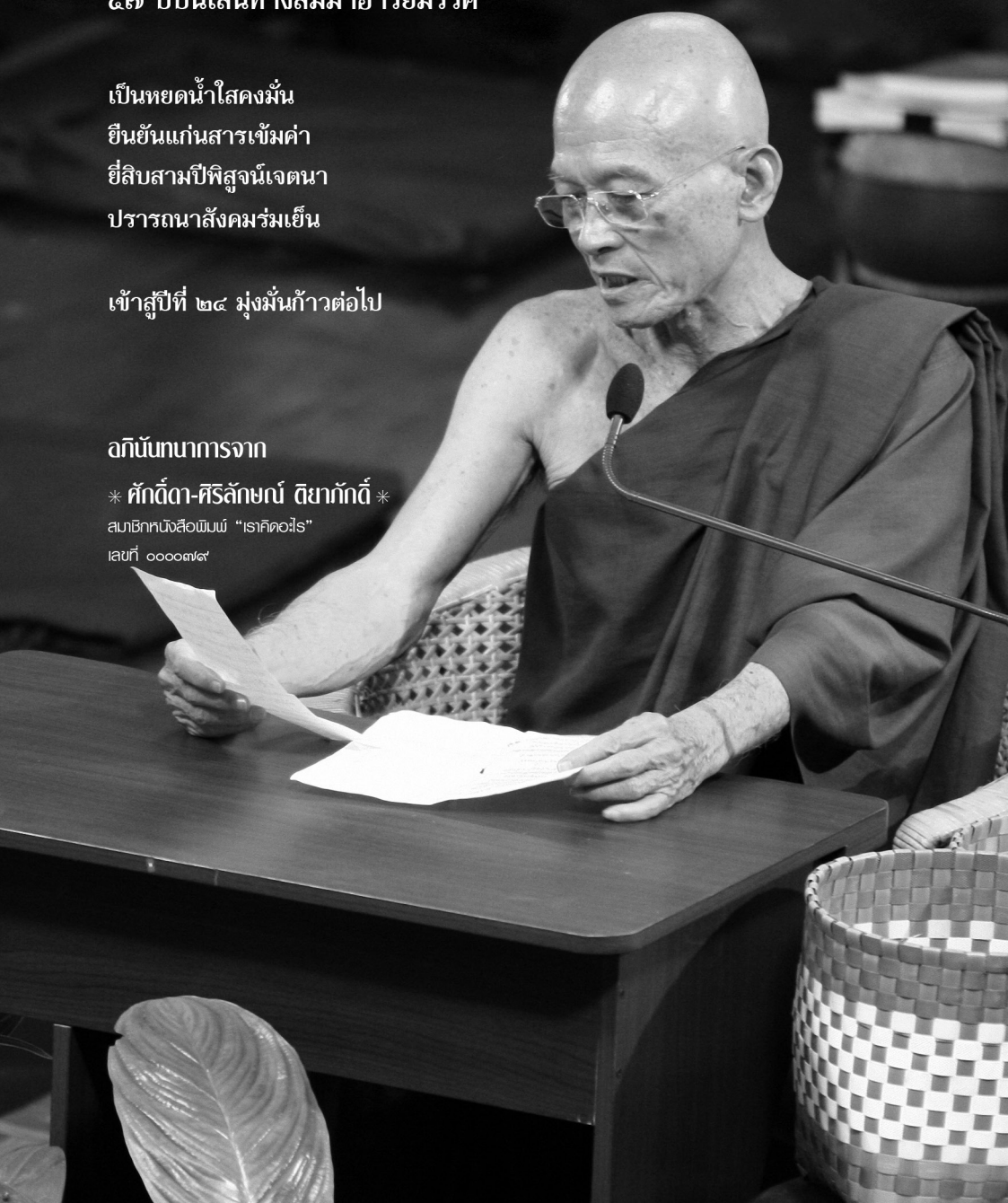
เข้าสู่ปีที่ ๒๔ มุ่งมั่นก้าวต่อไป

อภินันทนาการจาก

* ศักดิ์ดา-ศิริลักษณ์ ดิยากัณฑ์ *

สมาชิกหนังสือพิมพ์ “เราก็คือไร”

เลขที่ ๐๐๐๐๗๙

ขอนอบน้อมมกัตถัญญคารวะ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
สนับสนุน “เราคิดอะไร”

* สมจิต สำราญ

ขอนอบน้อมมกัตถัญญบูชาคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ให้กำลังใจ “เราคิดอะไร”
เผยแพร่งานสารสาระต่อไป

* สิบ มาลัยขวัญ

ขอนอบน้อมมกัตถัญญเทิดพระคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
สนับสนุน “เราคิดอะไร”
ยืนหยัดก้าวสู่ปีที่ ๒๔

* โสภี ลอยลิ่ว

ขอนอบน้อมมกัตถัญญบูชาคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ให้กำลังใจ “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ ยืนดีด้วย

* สุกร มณีวัฒนา

ขออนบ้น้อมกราบนมัสการ

“พ่อครูสมณะโพธิรักษ์”

๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

“เราคิดอะไร” เข้าสู่ปีที่ ๒๔

ขอเป็นกำลังใจให้ก้าวต่อไป

* คุณแม่สุเมธทา อารีรอบ *

ขออนบ้น้อมศรัทธาบูชาคุณ

๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

สนับสนุน “เราคิดอะไร”

เข้าสู่ปีที่ ๒๔

* ญาติธรรมชาวอโศก *

ศรัทธา

ศูนย์การงาน
เครือข่ายคนจักรยานอาสาพัฒนาเมืองปทุมธานี

